

# Buzdaki Tutku



**VANCOUVER FIRTINASI SERİSİ**  
**STEPHANIE ARCHER**

  
**JUNO**  
kitap

# Aşk oyununda, tüm kurallar yıkılmak için vardır...

Eski sevgilim, hiçbir şey olmamış gibi kaldığımız yerden devam etmek niyetiyle çalıştığım takımın kadrosuna katıldığında, bir plana ihtiyacım olduğu çok açıktı. Neyse ki Rory Miller hemen yanı başımdaydı: Eski sevgilimin rakibi, ligin en çok gol atan hokey oyuncusu ve gözde bir çapkın.

Anlaşmamız ise basitti: Herkesin inanacağı sahte bir ilişki ve her iki tarafın da kazançlı çıkacağı bir oyun. En kötü ne olabilirdi ki? Fakat işler pek de planladığım gibi gitmiyor ve ikimizin arasındaki sınırlar bulanıklaşmaya başlıyor.

Acaba Rory'nin çözemediği sorunlarına ve benim geçmişime rağmen ilişkimiz gerçeğe mi dönmeye başlıyor? Peki, birlikte korkularımızı aşarak koşulsuz bir aşk yaşamaya gerçekten hazır mıyız?



**Juno Kitap - 10**

**BUZDAKİ TUTKU**

Stephanie Archer

Orijinal Adı: **The Fake Out**

Çeviren: İren Kori

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2024

ZM

ISBN: 978-625-97774-0-5

Copyright © 2024 by Stephanie Archer

Cover Image © Echo Grayce / Wildheart Graphics

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.  
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

**JUNO KİTAP**

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

**My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

# Buzdaki Tutku

STEPHANIE ARCHER



Çeviren: İren Kori



*Herkesin kendi bedeni içinde hareket etmeyi ve  
iyi hissetmeyi hak ettiğine inanan Helen Camisa için...*

# 1. BÖLÜM

## RORY

VANCOUVER STORM'DA oynadığım ilk maçında kaleye doğru kayarken nabzım kulaklarımda atıyordu. Zaman geçtikçe Storm'la uyum sağlamıştık ve ben gerileyerek pakı kısa, hızlı bir vuruşla kaleye gönderirken kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

Pak üst direktten vızıldayarak sekti ve Vancouver taraftarları toplu bir hayal kırıklığıyla inledi.

*Yıldızlar gol atar.* Babam, Kanadalı hokey efsanesi Rick Miller, bunu yıllar boyunca pek çok kez tekrarlamıştı. Pakı bir sürü oyuncunun arasından hızlıca kaparken ve rakipten kurtulana dek geri geri kayarken monoton bir sesle kendime bunu söylüyordum.

Düdük çaldı, oyun durdu ve bütün akşam dikkatimi çekmiş olan güzel kız süzdüm.

Takımın fizyoterapistlerinden biri olan Hazel Hartley – uzun, koyu kirpikleriyle, dolgun dudaklarının mükemmel pembesiyle ve şimdiye dek gördüğüm en çarpıcı mavi-gri gözleriyle baş döndürücü ve sivri dilliydi– kız kardeşi Pippa'yla birlikte kalenin arkasında otururken başka bir yerde olmayı tercih etmiş gibi görünüyordu.

Lisede benim özel öğretmenimken erkek arkadaşı olan, şimdilerde bana katlanamayan ve artık hokey oyuncularıyla çıkmayan Hazel Hartley. Pippa nişanlı olduğu kaleci Jamie Streicher'ın adının yazdığı bir Storm forması giyiyordu ve

Hartley takım için çalışıyordu, buna rağmen liseden beri onun forma giydiğini görmemiştim. Bu akşam gözlerim sürekli onun atkuyruğuyla toplanmış kestane rengi saçlarına, açık mor şişme montuna takılıyordu. Eminim kışını her zaman olağanüstü gösteren siyah tayıtı da giymişti.

Ona göz kırptım; gözlerini devirdi.

Sırıttım; esniyormuş numarası yaptı.

Etkileşimimiz üzerine, heyecan verici ve bağımlılık yaratan bir his damarlarımda sel gibi aktı. Liseden beri Hartley'yle ilişkimiz hep böyle olmuştu.

Oyuncular hakemin pakı bırakarak oyunu başlatması için sıralandı ve dikkatimi tekrar oyuna verdim. Sahada taraftarlar endişeleniyordu, bir galibiyete çok ihtiyaçları vardı. Düdük çaldı ve paldır küldür fırlayarak pakı tekrar kaleciye doğru ittim.

“Acele et, Miller,” diye seslendi Koç Ward yedek kulübesinden.

Kararlılık beni ateşledi. Tate Ward ligin en iyi golcüsünü istemişti, bu yüzden ona ödediği paranın karşılığını vermem gerekiyordu. Oyuncu olduğu dönemden benim idolümdü.

Ward için oynayacağım bu sezon, kafamdaki aksaklık her neyse onu düzeltecekti. Düzeltmek zorundaydı.

Vancouver'ın defans oyuncularından Hayden Owens boştaydı. Kaleye engelsiz bir atış yapacak konumdaydı ama golü yıldızlar atardı ve ben pas vermek için burada değildim.

Pakı kaleciye doğru aniden savurdum; kalenin arkasına isabet etti ve maç kazandıran golüm sahayı gürültüye boğdu. Gol sireni çaldı, saha ışıkları parladı ve Vancouver takımının geri kalanı etrafımı kuşattı. Yedek kulübesinde çocuklar sevinçle bağıriyordu. Sessiz ve ciddi Koç Ward bile alkışlıyordu. Göğsümde, bu ânla birlikte gelmesi gereken o şiddetli gururun belirmesini bekledim.

Hiçbir şey yoktu. Taraftarlar camı titretiyor ve takım etrafımı kuşatıyordu ama ben anlamsız, sessiz boşluğu deneyimliyordum.

Lanet olsun.

Eskiden önemserdim. Gol atmak bana sanki dünyanın zirvesindeymişim, sanki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi hissettirirdi. Şimdiyse bir anket kutucuğunu işaretliyormuşum gibi donuktum. Profesyonel hokey oynamak, ligin en iyisi olmak eskiden hayalimdi fakat artık sadece işten ibaretti.

Ward için oynamak amacıyla, en iyi arkadaşım kaleci Jamie Streicher’la birlikte oynamak amacıyla Vancouver’a gelmemin bunu değiştirmesi gerekiyordu.

“Canlan, Miller.” Owens beni omuzlarımdan tuttu ve kafakola almaya çalıştı. “Demin maçı kazandın.”

Güldüm ve onu üstümden ittim, kaleden yedek kulübesine doğru kayarken tüm tuhaf düşüncelerimi kovdum. Hazel’in önünden geçerken onu gıcık ettiğini bildiğim ukala, kendini beğenmiş sırtıyla gülümsedim.

Tarafarlar izlerken sopamı cama hafifçe vurdum ve Hazel başını kaldırıp benimle göz göze gelince bir kaşını kaldırıp, *Ne var, pislik?* dercesine baktı.

*Bir imza ister misin?* diye sessizce dudaklarımı oynatırken elimle de havaya imza attım.

Hartley’nin dudaklarının küstah bir gülümsemeye kıvrılmasını izledim. *Rüyanda görürsün*, diye dudaklarını oynatarak karşılık verirken ayağa kalktı.

Göğsüm gergin, coşkulu bir hisle genişledi. Kimse benimle Hartley gibi konuşmazdı. Onun bu huyundan hep hoşlanmıştım.

Ayrıca bugünlerde onunla tartışmalarımız bana gerçek bir şeyler hissettiren tek zamanlardı.

Hazel’in yanında Pippa bana sırtarak el salladı. “Nefis bir gol, Rory,” diye seslendi camın arkasından.

Owens cama vurup ona el sallayınca Pippa güldü. Nişanlısı Streicher nazik bir gülümsemeye onu selamlamak için kayarak yaklaşırken bakışları aydınlandı.



Pippa ona bir öpücük yollarken kalbim sızladı. Arkasında Hartley sahanın çıkışına giden merdivenleri çoktan yarılamıştı, her adımıyla atkuyruğu sallanıyordu.

Gerçekten da tayıtı giymişti ve kıcı olağanüstü görünüyordu.

Uzaklaşırken gözlerimi ondan ayırmadan, “Bence Hartley benden hoşlanıyor,” dedim çocuklara saha müziğinin üzerinden.

Owens bir kahkaha attı; somurtkan Streicher bile burun kıvrarak gülümsedi.

“Hiç şansın yok, ahbap,” diye alay etti Owens. Biz kayarak buz pistinden ayrılırken sırtıma vurdu.

Yıllarca hokey oynamakla ve antrenman yapmakla bilmiş rekabetçi, kararlı içgüdülerim kükreyerek canlanıyordu. Bir meydan okuma beni beslerdi ve kaybetmekten nefret ederdim.

Hartley’nin bana yüz vermemesi zihnimi kurcalıyordu. Ondan hoşlanıyordum ama onunla bir ilişkiye nasıl başlarız hiç bilmiyordum. Aslında onun da benden hoşlandığına inanıyordum.

*Hokey her şeydir, derdi babam her zaman. Hokey önceliklidir.*

Bir kıza abayı yakmak tehlikeli bir oyundu ama ne yapsam da Hazel Hartley’yi unutamiyordum.

Koridorda soyunma odasının yolunu tuttuğumda, “Miller,” diye seslendi Koç Ward. “Maç sonrası basın toplantısı bitince ofisime uğra.”

Başım la onayladım ama soyunma odasına ilerlerken kafam hâlâ Hazel’a dair düşüncelerle doluydu.



Ward'la görüşmemizden sonra soyunma odasına döndüğümde düşüncelerim kafamda vızır vızır dönüyordu. Streicher hâlâ oradaydı, eşyalarını topluyordu.

“Bu akşam iyi oynadın,” dedi bir baş onayıyla.

Boş hissetmemle ve galibiyetlerin artık tat vermediğiyle ilgili garip düşünceler ortaya saçılmak üzereyken yanağımın içini ısırdım. Streicher ve ben beş yaşından beri birlikte hokey oynardık ve ona herkesten çok güvenirdim ama Ward'un üst katta söylediği şeyden sonra bu düşüncelerimi kendime saklamam gerektiğini biliyordum.

“Pippa'yla mı buluşacaksın?” diye sordum bunun yerine. Çantalarımızı alıp dışarı çıktık.

Pippa genellikle üst katta, diğer partnerler ve ailelerle birlikte takımın locasında beklerdi. Belki ablası da onunla olabilirdi.

“Doğruca eve gitti. Nişan partisi nedeniyle bu akşam geç saatlere kadar dışarıda olmak istemedi.”

“Doğru.” Nişan partisi yarın akşam Gastown'da, evlerinin yakınındaki bir restorandaydı.

Spor kompleksi çalışanlarına iyi geceler dileyerek hole çıktık.

“Ward ne istiyormuş?”

Midem birden endişeyle çalkalandı. “Bana kaptanlık teklif etti.”

Streicher gözlerime bakarken benim hissettiğimle aynı şaşkınlık onun gözlerinden de okunuyordu. “Sahiden mi?”

“Ward yetenekten anlıyor.” Ona en ukala, en muzaffer gülümsememi sundum ama kuşku hâlâ göğsümü sıkıştırıyordu.

*Bu sezon kendine çekidüzen ver. Konumunu hak ettiğini kanıtla, Miller, demişti Ward. Bu takımın ihtiyaç duyduğu kaptan ol.*

Geçen sezon Calgary'de oynarken, aramızdaki anlaşmazlığı gidermeden önce, buz pistinde Streicher'la kavgaya tutuşmuştum. Başka bir maçta taraftarlara tepem atmıştı ve

onlara orta parmağımı göstererek hareket çektiğimde penaltı cezası alarak hafta boyunca spor haberlerinden eksik olmamıştım. Bu akşam gol sireni çaldığında ve takımın geri kalanı beni kutladığında umursamamıştım.

Bunların hiçbiri iyi bir kaptana uyan özellikler değildi. Bende lider kumaşı yoktu. Ben pisliğin tekiydim. Süperstar-dım. Herkesin nefret etmeyi sevdiği adamdım.

“Kabul edecek misin?” diye sordu.

“Mecburum.” Boğazım sıkıştı. “Bir senelik kontratım var.”

Ward geçen sezon Storm’la çalışmaya başladığında herhangi bir takıma bağlı olmayan birkaç oyuncu satın almış, onlarla kısa süreli kontratlar imzalamış ve basına yalnızca oyuncu almadığını, bir takım kurduğunu belirtmişti. Sezon sonunda o oyuncuların yaklaşık yarısı satılmıştı.

“Vancouver’da kalmak istiyorsam,” diye ekledim, “Ward’u mutlu etmeyi sürdürmem gerekiyor.” Elimle saçlarımı taramdım. “Zaten ben yalnızca Ward için oynamak istiyorum.”

On yıl önce Tate Ward profesyonel hokey tarihindeki en umut vadeden oyunculardan biriydi... Ta ki dizini kırıp kariyerini bitirene kadar. Posterleri yatak odamın duvarlarını süslüyordu. Benim dışımda, babamın istatistiklerini alt eden tek kişiydi.

“Ward farklı,” dedim Jamie’ye.

Streicher ve benim birlikte oynadığımız çocuk takımının yönetimini devralan babam dahil, oynadığım tüm takımların koçları, oyuncularını motive etmek için saldırganlık ve yıldırma taktikleri kullanırdı. Oysa Ward bağırmazdı. Bu haftaki idmanlar sırasında neredeyse hiç konuşmamıştı. Maç stratejilerini açıklamış ve izlemişti. Arada sırada bir oyuncuyu kenara çekip ona sessizce bilgi vermişti.

Ben her zaman baba onayının bağımlısı olmuşum, dolayısıyla şimdi Ward’u gururlandırmak istiyordum.

Kapalı otoparka giden asansörlere ulaştığımızda Jamie boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı.

“Ee, şey, şimdi aramız tekrar iyi olduğundan,” asansörü çağırma düğmesine bastım, “aynı takımda oynamamız müthiş.”

Sevgili ihtiyar babamın tavsiyesini dinleyecek kadar aptal olduğum için Streicher’la konuşmadığımız yedi yıllık süreçten hiç bahsetmezdik. *Rakip takımdaki çocuklarla arkadaş olma*, demişti babam takımlara seçildiğimizde.

Rick Miller asla hiçbir türdeki ilişkinin uzmanı olmamıştı ama benim bunu anlamam biraz zamanımı almıştı.

Kat değiştiren asansörün seslerini dinlerken Streicher başıyla onayladı. “Ben de burada olmandan mutluyum dostum. Pippa da öyle.”

Ağzının kenarı seğirdi, gerçek bir gülümsemenin huysuz, pislik versiyonuydu ve içimi rahatlattı.

Belki de ihtiyacım olan cesaretlendirici destek bu kaptanlık meselesiydi. Belki bu, sonunda kafamdaki aksaklığı düzeltirdi. Yeni bir meydan okuma.

“Sırf bütün sene Hartley’yi gıcık edebilmek için transfer olmayı kabul ettiğini düşünüyordum,” diye ekledi.

Bu akşam Hartley’nin nasıl esnediğini düşünerek Jamie’ye şakacı bir tavırla sııttım. Piç kurusu. “Belki biraz.”

Başka bir takım için oynadığım ve sataşacak kimsemin olmadığı günleri hatırladığımda, bu akşam gol attıktan sonra kapıldığım tatsız, sönük his beni ele geçirdi.

“Bunu gözümde canlandırabiliyorum. Senin kaptan olduğunu.” Asansör panelindeki düğmeye sabırsızca tekrar bastı.

Kaptanlık için doğru adam olmadığımı biliyordum ama bu fırsat kanımdaki rekabet ve mücadele alevini tekrar yakmıştı. Denemek zorundaydım.

İkimizin de telefonu öttü.

“Duyurudur,” dedim Jamie’ye telefonunu çıkarırken.

“Evet.” Ekranı kaydırıp e-postayı okudu. “Rory Miller, Vancouver Storm’un yeni kaptanı.”

Asansör nihayet geldi ve bindik. Bizi kapalı otoparka götürecektik düğmeye bastım; Streicher hâlâ okuyordu.

“Yeni bir transfer var,” diye mırıldandı.

“Kimmiş?” Genç takımındaki ve ligdeki yıllarımızla birlikte neredeyse herkesin yanında veya karşısında oynamıştık.

“Connor McKinnon.”

Donakaldım, bakışlarım hızla Streicher’ın gözlerine kayarken mideme kötü bir his çörelendi. “Bu...”

“Evet.” Tekrar okurken telefonuna ters ters bakıyordu. “Hazel’in eski erkek arkadaşı.”

Omuzlarım gerildi. O şerefsizden nefret ediyordum.

Evet, ben ukala, ilgi merkezi olmaya ihtiyaç duyan, aşağılık bir kötü adamdım. Peki ya McKinnon? McKinnon kahrolası bir *kepazeydi*. Aynı lisede okumuştuk. İki yıl boyunca, Hazel ona hayranlıkla bakarken herifin kızı neredeyse hiç umursamamasını izlemiştim. Hazel’ı küçük görürdü. Onu yanından kovardı. Herif buz pistinde de dışında da saldırgandı ve her şeye hakkı olduğuna inanırdı.

Pippa, Hazel’in üniversitedeki ilk yılının sonuna doğru ayrıldıklarını söylemişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama Hazel artık hokey oyuncularıyla çıkmıyordu.

Korumacı içgüdülerim alev aldı. Onun Hazel’a yaklaşmasını kesinlikle istemiyordum.

“Fizyoterapisti kim?” diye sorarken boğazımı temizledim ve sesimi ilgisiz tutmaya çalıştım.

Streicher iç geçirdi. Bense başımı iki yana sallamaya başlamıştım bile.

“Hazel,” dedi.

Kahretsin. Bu konuda bir şey yapmalıydım.

Yarın, Streicher ve Pippa’nın nişan partisinde Hazel’la konuşacaktım.

## 2. BÖLÜM

# HAZEL

ERTESİ AKŞAM nişan partisinde Pippa'ya sarılırken, “Tebrikler,” dedim saçlarına doğru. “Seni seviyorum ve ikiniz adına çok mutluyum ama senin kalbini kırarsa, Jamie'nin fotoğraflarına fotosopla bir alt bezi ve bir *dominatrix* ekleyip internete yayarım.”

Birbirimizden ayrılırken Pippa sırtıyordu. Ailemiz, Vancouver Storm oyuncularını ve eşleri, ayrıca bu yaz yeni albümünü tanıtırken Pippa'nın şarkıcı-şarkı yazarı olarak açılış yaptığı turneden birkaç arkadaş benim bu kutlama için ayarladığım samimi restoranı dolduruyordu.

Uzun, dalgalı, bal sarısı saçlarından bir tutamı çekiştirerek, “Sadece şaka yapıyorum,” dedim ona.

Pippa kahkaha attı. “Biliyorum.”

Restoranın yumuşak, loş ışıklandırmasının altında Pippa parlıyordu. Belki de kız kardeşim gibi sırlı ve âşık olduklarında insanların başına gelen buydu. Jamie Vancouver'a taşındığında bir asistana ihtiyaç duymuştu; asistanının sonunda nişanlanacağı lise aşkı olacağını tahmin edemezdi.

Pippa'nın arkasında duran Jamie hafif bir tebessümle bana bakıyordu, sıkıca sarılmak için eğildi.

“Şaka yapmıyorum,” diye fısıldadım ve Jamie genizden bir kahkaha attı.

“Nişanı organize ettiğin için teşekkürler.” Gözleri ebeveynlerimizle ve Jamie'nin annesiyle koyu bir sohbetle olan Pippa'ya kaydı. “Bizim için anlamı büyük.”

Duygularım bir an boğazımı tıkayacak gibi oldu. “Rica ederim. Gerçekten ikiniz için çok seviniyorum.” Çekingen bir tavırla ona gülümsedim. “Pippa’nın senin her şeyin olduğunu, onunla ilgileneceğini biliyorum ve eniştem olacağın için mutluyum.”

Jamie bir kaşını kaldırdı ama gözlerinde muzip bir kıvılcım vardı. “Bir hokey oyuncusu olsam bile mi?”

Alaycı bir kahkaha attım. İlişkilerinin başında Pippa’ya hokey oyuncularıyla ilgili fikirlerimi –tanrılar gibi davrandıklarını ve istedikleri her şeyi veya herkesi elde etmeye hakları olduğunu sandıklarını– açıklamıştım. “Sen istisnasın. Sıradan birinin küçük kız kardeşimle evlenmesine izin vermezdim.”

Jamie omzumu sıkarken o sıcak, sıvı duygu tekrar boğazıma yükselip gözlerimi yaktı.

“Akşam yemeğinden önce birkaç fotoğraf çektirelim,” dedi annem Pippa ve Jamie’yi işaret ederek.

“Bir saniye.” Pippa elimi tuttu ve beni çekip uzaklaştırmaya başladı. “Hazel’in yardımına ihtiyacım var... bir konuda.”

Kız kardeşim beni restoranda sürüklerken, “Hangi konuda?” diye sordum. “Bununla ben ilgilenirim, böylece sen eğlenebilirsin...”

Restoranın ön tarafındaki sessiz giriş bölümünde, ana yemek salonundaki misafirlerden uzakta, hızla bana döndü. “Benden kaçıyorsun.”

“İı.” Takımın yeni transferiyle ilgili üç mesajına cevap vermediğim için bir bahane bulmaya çabaladım.

“Connor artık *takımda*, Hazel.”

Son yirmi dört saatte onuncu kez midemin endişeden düğüm düğüm olduğunu hissettim. “Biliyorum.”

Konuyla ilgili tek düşüncem buydu. Yalancı, aldatan, çıkarıcı, narsist eski erkek arkadaşım, artık çalıştığım hokey takımında oynuyordu ve onun fizyoterapisti olmama karar verilmişti.

Bütün gece yatakta dönüp durmuştum.

“Bu konuda ne yapacağız?” diye sordu Pippa.

İşi bırakamazdım çünkü takım için çalışmak inanılmaz bir deneyimdi ve işimi gerçekten seviyordum. Kıdemli fizyoterapistler bilgili ve nazikti; dahası, şaşırtıcı ama oyuncularla çalışmak gayet keyifliydi. Bir gün kendi her şey dahil fitness salonumu açmak için para biriktirirken Storm için çalışmak hayatımın fırsatıydı. Çekip gitmek aptallık olurdu.

“Hiçbir şey,” dedim ona. Umursamıyormuşum gibi yüzüme doğal bir gülümseme yerleştirdim. “Hiçbir şey yapmayacağız.”

“Seni aldattı.”

Midem kasıldı ve üniversitedeki o herkesin fısıldaşarak bizi izlediği partiyi hatırladım. Connor’ın bana ne söylediğini ve bunun yıllarca nasıl aklımdan çıkmadığını hatırladım.

“Gayet farkındayım.” Biri bakıyor olabilir diye sesim alçak, yüz ifadem keyifliydi. “Connor dahil herkes, onun fizyoterapisti olduğumu gördü. Bu saatten sonra bir değişiklik yaparsak herkes öğrenir...”

Kendimi durdurduğumda sözlerim havada asılı kaldı. Bu konuyu deştikçe kalp atışlarım dengesizleşiyordu. Pippa bile gerçeğin tamamını bilmiyordu.

Beni rahatsız ettiğini ve olanlar yüzünden hâlâ üzgün olduğumu Connor’ın öğrenmesini istemiyordum. Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım olmasına rağmen Pippa’nın öğrenmesini bile istemiyordum.

Bu ilişkide ben kız kardeşimin arkasını kollardım, tam tersi olmazdı.

“Lisede iki yıl boyunca okulu erken bitirmek için çok çalıştım, böylece...” Hakaret cephaneliğime girişmek üzereydim ancak Pippa’yı iyi olduğuma ikna etmem gerekiyordu. “Böylece üniversiteye birlikte gidebilirdik.” Connor benden bir yaş büyüktü. Ayrı kalmamız gerekmesin diye canımı dişime takıp çalışmıştım. Erken mezun olmak için yaz dersleri almıştım.



Kardeşimin bakışları yumuşadı ve bundan hiç hoşlanmadım. Pippa'nın benim için kötü hissetmesinden nefret ederdim.

“Kaçmayacağım.” Dikleşip omuzlarımı geriye ittim ve şu anda ihtiyacım olan bütün o sert, güçlü enerji damarlarımdaymış gibi numara yaptım. “Buraya ilk ben geldim ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Pippa bir şey söylemek için ağzını açtı ama lafını kestim.

“Senin nişan partindeyiz. Lütfen, *lütfen* bunu bana bağlama, yoksa senin için yeni bir parti planlarım.” Parmağımı hafifçe dudığıma vurarak gözlerimi kısıtım. “Turne fotoğraflarını duvarlara baştan aşağı yapıştırdığımı hayal ediyorum. Jamie buna bayılırdı.”

Pippa homurdandı. “Baş belasısın.” Yüzümü incelerken tereddütlüydü. “İyi olduğuna emin misin?”

“Yüzde yüz iyiyim.” Yüzüme parlak bir gülümseme konurdum. Pippa irkilince biraz fazla abarttığımı anladım ama onu nazikçe restoranın içine doğru ittim. “Git. Sosyalleş. Büyük nişan yüzüğünle ortamı aydınlat.”

Bana dil çıkardı ve kardeşim restorana dönmeden önce ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Pippa yaklaşırken Jamie elini uzattı ve bir anlığına onları izledim. Jamie elini Pippa'nın beline koyup onu kendine çekti. Pippa yumuşak, sevecen bir gülümsemeyle ona baktı.

Birinin her şeyi olmak nasıl bir duygu diye merak ettim. Birine böyle güvenmek?

Kalbimde şiddetli bir sıkışma hissettim. Pippa gibi kızlar böyle aşklar yaşardı. Benim gibi kızlar mı? Biz geçici takılırdık. Erkeklerle bir sefer, sadece bir sefer yatarım. Böylesi daha güvenliydi. Kimse umutlanmaz ve incinmezdi.

Restoranın ana salonuna dönerken birinin geniş, sert göğsüne çarptım. “Çok pardon...”

Rory Miller yüzünde eğleniyormuş gibi kibirli bir sırıtışla bana baktı. Odadaki tüm hava boşaldı ve midemde şu sinir bozucu, dengesiz heyecanı hissettim.

“Demek buradasın, Hartley.”

Verdiğim tepki benim suçum değildi. Miller’ın kahrolası karizması yüzündendi. Dengesiz bir okyanusu andıran o tahrip edici, koyu mavi gözlerine şöyle bir baktım. Benden yaklaşık otuz santim uzundu; biraz fazla uzun, koyu sarı saçları vardı. *Hokey saçı*, diye adlandırırды oyuncular bunu. Tembel, aşırı özgüveniyle Rory’ye çok yakışıyordu.

Bunu asla itiraf etmeyecektim elbette.

Fakat sırtışı beni sinirlendiriyordu. Dudaklarında sürekli eğlenen, çapkın bir gülümseme vardı. Tam anlamıyla bir hokey süperstarının istediği her şeyi elde edebileceğini bilen gülümsemesiydi.

Rory Miller’ın o aptal, lanet olasıca kibirli sırtışından nefret ediyordum. Öyle çok nefret ediyordum ki aklımdan çıkmıyordu.

Bir adım gerileyip kıyafetimi tepeden tırnağa süzdü –kalp şeklinde bir yakası ve kıvrımlarımı sararak kıcıımı inanılmaz gösteren yumuşak eteği olan koyu kırmızı bir diz altı elbise– ve alçak sesli bir ıslık çaldı.

“Bu akşam çok güzelsin,” dedi.

Bana tekrar o çapkın sırtışı yöneltirken içimde bir heyecan dalgası belirdi. Sakindim, soğukkanlıydım ve Rory Miller’a kesinlikle kayıtsızdım; bunu kendime yeterince tekrarlarsam belki gerçek olurdu.

Boynuma ve yanaklarıma bir sıcaklık yükselirken boğazımı temizledim. “Teşekkürler. İzinle.” Etrafından dolaşmak için hareketlendim ama yoluma çıkarak beni engelledi.

“İtiraf et. Bu elbiseyi benim için giydin.”

“Vay be, Miller.” Kahkaham umursamazdı. “Devasa egon buraya sığmıyor.”

Bana azarlayan, alaycı bir yüz ifadesiyle baktı. “Şimdi Hartley, uyumlu davran ve benim de iyi görüdüğümü söyle.”

Gözlerim takım elbisesinde hızla dolaştı. Uzun, geniş vücuduna kusursuzca oturuyordu, *özel dikim* ve *pahalı* diye

haykırıyordu ama bakışlarımı ondan çekmek için beni bir mücadeleye sokan şey koyu lacivert kumaşıydı. Gözleriyle aynı tondaydı.

“Egonun okşanmasına ihtiyacın yok.” Yürüyüp uzaklaşmalıydım ama bunun yerine alaycı bir hayal kırıklığıyla başıma vurduğum. “Aman Tanrım. Şişme bebeğin için yer ayırtmayı unuttum.”

Rory'nin sırtışı genişledi ve midemde kıvılcımlar dans etti. Aslında şişme bebeği yoktu –bence yani– ama onunla aramızdaki esprilerden biriydi ve açıkçası en sevdiğimdi.

Hovarda bir sırtış ve ışıltılı gözlerle bana eğilerek, “Ona bu gece izin verdim,” dedi alçak sesle. “Bunu hak etti.”

Ağzımdan kaçmak üzere olan tiksinti dolu kahkahayı bastırdım. Rory Miller'in esprilerine gülmeyecektim. Temelde o bir çocuktü ve bu onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramazdı.

“Rory.” Jamie'nin annesi Donna, işe aldığım fotoğrafçıyla birlikte ortaya çıktı. “Buradasınız.” İkimizi işaret etti. “Birlikte bir fotoğrafınız çekilsin.”

Ben birlikte olmadığımızla ilgili itiraz edemeden önce Rory elini belime dolayıp beni kendine çekti. Kokusu beni kuşattı: Sıcak, baharatlı ve sandal ağacı ile karanfilleri anımsatan odunsu bir kokuydu. Yoğun erkeksi kokusundan mı yoksa vücut sıcaklığının beni ısıtması yüzünden mi bilmiyorum, midem ağırlaştı.

“Rahatla,” diye kulağıma mırıldanırken belimi sıktı. “Çok gerginsin.”

Fotoğrafçı odağı ayarlarken ben akşam yemeğine kalan saniyeleri sayıyordum; yemekte Rory'yi masadaki kendi yerimden olabildiğince uzağa yerleştirmiştım.

Deklanşörden bir tıkırtı duyulurken Rory, “Hadi buradan çıkalım,” dedi usulca.

İçime hızla yayılan o keyifli hisse rağmen homurdandım. “Şaka yapıyorsun. Şişme bebeğin çok kıskanır.”

Sakin kahkahası yanağımı gıdıkladı. “Hayır, onu da götüreceğim.”

Bu kez gerçekten kahkaha attım ve flaş patladı. Gözlerimin önünde yıldızlar parladı.

“Çok tatlısınız,” dedi fotoğrafçı art arda fotoğraflar çekerken. “Ne güzel bir çift.”

Ağzımı bir balık gibi açıp kapadım. Makineden tekrar bir tık sesi geldi ve Rory’den uzaklaşarak aramıza mesafe koydum.

Ellerini cebine sokarak bana dikkatle bakarken bakışlarını yaka hattıma öyle hızlı indirdi ki güçbela dikkatimi çekti. “Hadi ama, Hartley.”

“Hokey oyuncularıyla çıkmam ve adımları bile bilmediğine oldukça eminim.”

Rory’nin bakışları keskinleşti, gülümsemesi çapkın bir hâl aldı. “Adını daha fazla söyleme mi istiyorsun, *Hazel*?”

Garip bir hissin ürpertisi sırtımdan aşağı yuvarlandı. İhtiyacım olan son şey Rory’nin o alçak, ayartıcı sesi tekrar kullanmasıydı.

“Öyleyse arkadaş olalım.”

Çarpık gülümsemesi ve gözlerini üzerimde sürükleme biçimi başımı olumsuz anlamda sallama yol açtı. Rory aslında arkadaş olmak falan istemiyordu. O, kovalamacayı seviyordu. Kimse, hokey kariyerinde onun bulunduğu noktaya ölçüsüzce rekabetçi olmadan ulaşamazdı ve benim onu reddetmem Rory’yi daha da kışkırtıyordu.

Rory ve Connor gibi erkeklerle birlikteyken, sizden sıkılmaları ve sonraki heyecan dolu ilişkiye adım atmaları sadece an meselesiydi.

“Lisedeyken, Miller, sana özel ders vermem için bana şantaj yaptın. Ateşli, yetenekli hokey oyuncusu statünü istediğin şeyi elde etmek için kullandın.” Hokey koçuyla konuşmuştu, bunun üzerine o da müdürle ve o da öğretmenlerle konuşmuştu. “On bir ve on ikinci sınıfların tamamında haftada iki

öğleden sonramı harcadın.” Ona bakışlarımla meydan okurken Rory’nin gözlerine düşmüş saç tutamına aldırmadım. “Arkadaşlar bunu yapmaz.”

Onunla hiçbir ilgimin olmasını istemememin altında yatan nedenler bununla sınırlı değildi ama yüksek sesle, özellikle ona, daha fazlasını itiraf etmeyecektim.

Rory kısa bir duraksamadan sonra kaşlarını kaldırdı. “Sen-ce ateşli miyim?”

Yüzüm yandı. “Söylediklerimden çıkardığın bu mu?”

Şaşkınlıkla omuz silkti. “O özel dersler karşılığında ekstra kredi almanı sağladım.”

Söyleyecek bir şey bulmak için çabalarken anlık olarak bocaladım çünkü bunun Rory’nin marifeti olduğunu bilmiyordum. Yalnızca anlaşmayı benim açımdan daha çekici kılmaya çalıştıklarını düşünmüştüm.

Etrafa bakınarak Pippa’yı, Jamie’yi, Hayden’ı, Alexei’yi, herhangi birini aradım. İnsanlar akşam yemeği için yerlerine oturuyordu. “Şimdi gidip oturacağım.”

Beni durdurmak için elini koluma uzattı. “Bekle.” Ukala sırtışı ortadan kaybolarak yerini ciddi ve içten bir ifadeye bıraktı. “Ward’un dün akşam gönderdiği e-postayı gördün mü?”

“Evet. Artık kaptansın. Tebrikler.”

Başını iki yana sallarken kaşlarını çattı. “McKinnon’la ilgili olan,” derken beni dikkatle izliyordu.

“Aman *Tanrım*,” diye bıkkınlıkla iç çektim. “Sırtımda, *Bana rezil, eski erkek arkadaşımı sorun!* falan yazan bir tabela mı var? Ben iyiyim. Sorun yok.” Ellerimi birbirine vurdum. “Her şey yolunda.”

Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Bunu çok fazla vurguladın.”

Alaycı bir kahkaha attım.

Gözlerini gözlerime dikti ve yüzündeki endişe karşısında kalbim ağzıma geldi. Gerçeği –iyi olmadığımı, kafayı sıyırdığımı– görmeye çok yakındı.

“Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?”

Hayretle boğulmuş gibi bir ses çıkardım ve insanlar hızla dönüp bize baktılar. “Kesinlikle hayır. Bunu istemiyorum.”

Midem utançla çalkalandı. İnsanlar bunu mu düşünüyordu? Yıllardır Connor için karşılıksız bir aşk beslediğimi?

“Ward’la konuşacağım,” dedi usulca. Öyle nazik ve dikkatliydi ki olağan kibirli kişiliğine hiç uymuyordu. “McKinnon diğer fizyoterapistlerden biriyle çalışabilir. Senin için bunun icabına bakacağım.”

Onu tanımasam gözlerindeki endişeyi korumacılık olarak yorumlardım. Jamie’nin Pippa’nın etrafında döndüğü gibi, Rory Miller’in da benim etrafımda dönmesi fikriyle nabzım tekledi ama hatamı fark ettim.

Rory elde edemeyeceği bir şeyi istiyordu. Oynamak istemediğim bir oyunda yeni bir hamleydi bu da.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedim ona. “Korunmaya ihtiyacım yok ve işime burnunu sokmanı istemiyorum.”

Hüsran dolu bir ses çıkardı ve eliyle saçlarını taradı. Gözlerindeki kararlılık, bu konuda benimle kavga edeceği izlenimi uyandırdı ama başını onaylar gibi eğerken âdemelması inip kalktı.

“Tamam,” dedi basitçe. “Burnumu sokmayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Gecenin geri kalanında Pippa, Jamie ve ailemizle meşguldüm ama masanın diğer ucuna ne zaman baksam Rory’nin o korumacı, endişeli kaş çatışıyla beni izlediğini gördüm.

### 3. BÖLÜM

## RORY

“HARTLEY.”

Üç gün sonra takımın spor salonunda Hartley’nin McKinnon’la ilk fizyoterapi seansı için hazırlanmasını izliyordum.

Ağırlıklardan birini yere bırakırken gözlerime bakmaktan kaçındı.

Antrenörüm kapıdan girdi, ona el sallayıp *bir dakika* diye işaret ettikten sonra tekrar Hazel’a döndüm ve sesimi alçalttım. “Seninle gelip Ward’la konuşma teklifimi yeniden düşündün mü diye merak ettim.”

Omuzları gerginleşti. “Burnunu sokmayacağını söylemiştin.”

“Sadece yanında duracağım. Hem ben orada olmasam bile Ward muhtemelen dinleyecektir.”

Derin bir nefes verdi. O yumuşak, gösterişli altdudağını dişlerinin arasına kısırmıştı ve kaşlarını çatmıştı. Gergindi.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Durmadan nişan partisinde McKinnon konusunu açtığımda Hartley’nin yüzünün nasıl asıldığını düşünüyordum; Hazel’ın onunla çalışmak zorunda olduğu fikri karşısında içimde kabaran alışılmadık korumacılığı düşünüyordum.

“Çetin ceviz olduğunu biliyorum, Hartley,” dedim ona. Endişemi ve kıskançlığımı gizlemek için çarpık bir sırtışıla baktım. “Sadece yeni transferi öldürmeni engellemeye çalışıyorum.”

Gülmediğini fark edince göğsüm sızladı. Neden yardım etmeme izin vermiyordu?

Ensesini gururla sergileyen güzel atkuyruğunu inceledim. O çekici mavi-gri gözlerinin çevresindeki koyu renk kirpikleri. Ağzının gösterişli kıvrımını.

“Pas.”

Çok inatçıydı. Bu kadar hayal kırıklığına uğramamış olsam bunu sevimli bulurdum.

Yerdeki sabitlenmemiş ağırlıkları aynanın önüne yerleştirirken, “Özür dileyecek,” dedi.

“Affedersin?” Herifi yıllardır görmemiş olsam da onu tanırdım. Onun gibi adamlar asla özür dilemezlerdi. Babam da aynıydı.

Hartley sırtını doğrultup benimle göz göze geldi. “Bana e-posta gönderdi. Konuşmak istediğini söyledi.”

Kafamda bir alarm çaldı. “Büyük ihtimalle tekrar birlikte olmak istiyordur.”

“Bundan kuşkuluyum,” dedi yüzünü buruşturarak. “Hem istiyorsa bile öyle bir şey olmayacak.”

Alarm sustu. Hiç yoktan iyiydi.

“Özür dileyecek,” diye devam etti, “ve ben yoluma bakacağım.”

Bütün sene McKinnon’a katlanacaktı, öyle mi? “O aşağılık bir herif.”

“Sen de öylesin.”

Haksız değildi. İçimde uyanan bu nahoş hissi kibirli bir sırtışıla örttüm. “Evet, ama ben senin hoşlandığın tipim.”

Hartley bana bütün gün düşüneceğime emin olduğum zekice bir karşılık vermek üzereyken McKinnon kapıdan girdi ve kızın tavrı değişti. McKinnon onu fark ettiğinde Hartley gerildi. Herifin yüzüne mide bulandırıcı, ağgözlü bir sırtış yayıldı.

Bundan nefret ediyordum. Hartley onunla çalışmak zorundaydı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.



“Rory.” Hartley bana dönüp gözleriyle rica etti.

Midem kasıldı. Birbirimizin adını asla kullanmazdık. Asla. Lisedeyken bile.

“Lütfen,” dedi bakışlarını benden ayırmadan. Endişesi yüzünden okunuyordu. Onun bu versiyonu, sataşmaya bayıldığım rekabetçi, kendinden emin kadından çok farklıydı. “Şu anda sadece işimi yapmak istiyorum.”

McKinnon bize doğru yürüyordu ama benim bakışlarım Hartley’nin yüzüne kilitlenmişti, onun gözlerinde bir cevap arıyordum. Yardım etmeme izin verseydi bunu kolaylıkla çözebilirdik. Onu omzuma attığım gibi Ward’un ofisine götürmeyi şiddetle arzuluyordum ama Hartley büyük ihtimalle beni ısırırdı ve ben de büyük ihtimalle bundan hoşlanırdım.

Sanırım bunlara istilacı düşünceler deniyordu. Üstelik Hartley’ye haklı olsam bile burnumu sokmayacağımı söylemiştim.

“Tamam.” Derin bir nefes alırken dişlerimi sıktım.

“İşte buradasın.”

McKinnon onu eski bir arkadaşmış gibi selamladı ama Hartley’nin omuzları sarsıldı. Korumacı içgüdülerim kabardı ve dikleşip yüzüme imza sırtışı yapıştırdım.

McKinnon’ın dikkati bana döndü ve sırtışı somurtmaya dönüştü. Her zaman ondan birkaç santim daha uzun olmuştum ve bu çok ilkel, çok aptalca olsa bile bundan hastalıklı bir tatmin duyuyordum.

“McKinnon.” Çenemi ona doğru oynattım.

Hartley yardımımı reddetmiş olabilirdi ama sahiplenme dürtüsü bedenimi kamçılıyordu. Geçen yıl Pippa’yla takıldığım da Streicher’in nasıl hissetmiş olabileceği birdenbire tüm çirkinliğiyle kafama dank etti.

McKinnon’ın benimkilerle buluşan soğuk bakışları bana meydan okudu. “Miller. Hâlâ Hazel’in etrafında dolanıyorsun, ha? Bazı şeyler asla değişmez.”

Bu heriften nefret ediyordum. Rekabetçi bir dürtü midemde kıvrılarak içimi sarıp iyice genişlerken çenemi sıktım. Hartley'ye bakıp ona teklifimi kabul etmesi için son bir şans verdim.

Bakışları kararlılıkla alevlendi ve antrenörümün beklediği yere anlamlı bir bakış attı. "Rory de tam idman randevusu için gitmek üzereydi."

Tüm içgüdülerim bana burada kalmamı, bu pisliğin onu üzecek bir şey söylemesi veya yapması ihtimaline karşı Hartley'nin yanından ayrılmamamı haykırıyordu ama bunun yerine McKinnon'a sinir bozucu sırtışıma yönelttim.

Antrenmanda bu pisliği çok fena perdeleyecektim.

"Görüşürüz, Hartley," dedim McKinnon'ı bakışlarımla ezerken.

İdman saatimde antrenörümü yalapaşap dinlesem de dikkatim spor salonunun diğer tarafında, Hartley ile McKinnon'daydı; bir anlaşmazlık ihtimaline karşın sürekli onları gözlüyor, iyi olduğundan emin olmak için Hazel'ın beden dilini okumaya çalışıyordum.

O herife zerre kadar güvenmiyordum.

## 4. BÖLÜM HAZEL

ARTIK CONNOR MCKINNON'IN çekimine kapılmadığım için son derece rahatlamıştım.

Her zaman yakışıklı bir adam olmuştu ama bunun *Taht Oyunları*'ndan kötü karakterlerdeki gibi çirkin bir tarzda olduğunu idrak ettim. Öte yandan, Rory'nin yanında durmak herkesin çekiciliğini azaltırdı.

Connor'la birlikte fizyoterapi egzersizlerini yaparken kalp atışlarımı boğazımda hissediyordum ve daha önce hiç bu kadar huzursuz olmamıştım.

Ona kaba davranırsam küskün, bezgin eski kız arkadaş gibi görünecektim. Tam olarak böyleydim ama onun bunu bilmesini istemiyordum. En büyük korkum Connor'ın bende bir etki bıraktığını öğrenmesiydi.

Fazla samimi davranırsam tekrar birlikte olmak istediğimi düşünürdü. Uğraşmak istemediğim bir karışıklık daha çıkardı.

Hâl böyleyken ona profesyonelce, diğer oyunculara davrandığım gibi davrandım. İçten içe küplere biniyordum. Connor aynada kendine bakarak ileri atıldı. Duruşunu bile izlemiyor, yalnızca çirkin-yakışıklı yüzüne boş boş bakıyordu.

“Dizine dikkat et,” dedim eklemi içe göçerken.

Dizini hizaladı ve o aptal sırtıyla kendine boş boş bakmaya devam etti.

Hâlâ bu sabah bana gönderdiği e-postanın konusunu açmamıştı: *Fizyoterapi seansımızı sabırsızlıkla bekliyorum.*

*Söylemek istediğim bir şey var. Belki seansımızın bitmesini bekliyordu.*

Özür dileyecekti. Başka ne söylemek isteyebilirdi ki? Geçmiş arkadaşları bırakmak için ihtiyacım olan tamamlanma hissini nihayet elde edecektim. Connor'ın yaptıkları ve söyledikleri berbattı ama ya pişmansa? Bu, durumu değiştirirdi.

Zihnimde şu partinin ortasında, kolu başka bir kızın belindeyken bana söylediği sözleri duyuyordum.

*Ben asla aramızda bağlayıcı bir şey olduğunu söylemedim. Onu diyen sendin.*

*Ben sıkıldım.*

*Senin gibi kızlar, benim gibi erkekleri elde edemez.*

Mide bulantımı bastırmak için derin bir nefes aldım. Üzerinden yıllar geçmişti. Artık erkek arkadaşının hayatıyla bütünleşen o kız değildim.

Rory'nin antrenörüyle çalıştığı yere baktığımda göz göze geldik. *Her şey yolunda mı?* dercesine bir kaşını kaldırdı ama gözlerimi kaçırdım.

Rory, kendinden başkasını umursamazdı, hâl böyleyken neden yardım etmekte bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordum. Bir kızın kalbini ne kadar kolaylıkla kırabildiğini izlemiştim.

Connor egzersizlerini tamamlarken yüzünü buruşturdu ve uyluğunu ileri geri hareket ettirdi. Yıllar önce o kasa masaj yapmamı istemeyişinin anısı bir anda zihnimi istila etti. Üniversitedeki ilk yılımda bir sakatlık yaşadığından beri kasık problemleri çekiyordu.

“Masaj için vaktimiz var mı?” diye sordu. “Dün tüm gün uçakta oturduğumdan kasığım ağrıyor.”

Tiksintimi bastırmak için tüm gayretimi kullandım.

Masaj terapisi işimin normal bir parçasıydı. Connor'ın yerinde herhangi bir oyuncu olsaydı tereddüt etmezdim. Bu çocukların buz pistinde pestili çıkıyordu ve daha iyi hissetmelerini, daha uzun süre oynamalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmaktan gocunmazdım.

Fakat o Connor'dı. Ona dokunmak şöyle dursun, onunla aynı havayı solumak bile istemiyordum ama Connor'a diğerlerinden farklı davranırsam beni etkilediğini kabul etmiş sayılacaktım.

*Yap gitsin*, dedim kendime.

“Birkaç dakikamız daha var. Hallederim,” dedim ona. Spor salonunun yan tarafında fizyoterapistlerin ve masaj terapistlerinin kullandığı masalardan birini işaret ettim.

Peşimden gelip masaya uzandı; ben dolaptan masaj yağını çıkarırken antrenman şortunu yukarı sıyırdı.

Connor bunu daha önce de yapmıştı. Ben de öyle. Normal bir şeydi. Tuhaf olmayacaktı.

Yağı avuçlarıma sürdüm ve ellerimi Connor'ın üzerine koyup bastırarak kaydırduğımda parmaklarımın altındaki kaslarının ne kadar gergin olduğuna odaklanmaya çalıştım ama yüzüm ısınıyordu.

Yıllar önce onun için böyle şeyler yapardım. Eskiden bunu yaptığımızda biz...

Aman Tanrım. Cildim karıncalandı.

Tahrik olurdu ve sonra bu sekse dönüşürdü.

Öf. Midem rahatsızlıkla kıvrandı. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum ama aynı zamanda bu kadar çok utanmaktan da nefret ediyordum. Özür dilemesi için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Biz birlikteyken yattığı diğer kızlar da ona masaj yaptı mı diye merak ettim.

Bakışlarımız buluştu ve yanan yüzümü fark ettiği an kalbim ağzıma geldi. Yüzüne, sanki beni yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalamışçasına kendinden memnun bir sırıtış yayıldı.

“Peki,” diye söze girerek ellerini başının arkasına götürdü. “Kısa bir sohbet için iyi bir zaman.”

Gerginlikten midem bulandı ama yüz ifademi korudum. Ellerimin altındaki kas neyse ki gevşiyordu. “Önden buyur.”

Connor özür dilediğinde bağışlayıcı olacaktım. Onu küçük görmeyecektim. Sadece hayatıma devam etmek istiyordum.

Connor umursamazca gülerken uyluğunun iç kısmındaki ellerime fesat bir sırıtışla baktı. “Geçmişimiz dikkate alındığında, bu sezon profesyonel olabilecek misin?”

Ellerim bocaladı. Evet, az önce aynen böyle söylemişti. Midemdeki bulantı hissi ağır ağır artmaya başladı ve ellerimi hızla geri çektim.

“Ne?”

Bana sanki biz bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi kurnaz bir ifadeyle baktı. “Yapma. Bu yıl fizyoterapistim olman oldukça büyük bir tesadüftü ve şimdi de bu?” Uyluğunun iç kısmını işaret etti.

İçimi kuşatan garip bir duygu her kalp atışıyla birlikte beni daha fazla eziyordu. Sanki düşüyordum, sanki midemdeki her şey ağzıma geliyordu.

Connor yüzünü buruşturdu. “Yalnızca bu yıl aramızın gariipleşmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

*Ah, Hazel. Yine yanıldın.* Erkeklerle ilgili bu kadar çok yanıılmam gülünçtü.

Connor özür dilemeyecekti. Benim *onu geri kazanmaya çalıştığımı* sanıyordu. Yaptıklarından ve söylediklerinden sonra hâlâ ona ilgi duyacağımı sanıyordu.

Ona göre ben, herkes onunla ilgili fısıldaşırken partiden ağlayarak ayrılan kızdım. Her şeyden bihaber, budala bir âşık gibi onun peşinden üniversiteye gidebilmek için yaz dersleri alan kızdım.

Ne var ki artık o kişi *değildim*.

Kanıma sızan hiddetin hemen ardından onu haksız çıkarmak için duyduğum yoğun arzu geldi.

“Senin fizyoterapistin olmayı ben talep etmedim.” Sesim tuhaftı. Gergindi.

Connor tek kaşını kaldırdı. “Talep etmedin mi?” Bana inanmadığı açıktı.

“Etmedim.” Boğazım utançla sıkıştı. Benimle ilgili ne dediğini hâlâ hatırlıyordum: *Yapışkan*.

*Senin gibi kızlar, benim gibi erkekleri elde edemez.* Tanrım, şimdi bile sözleri kalbimi bıçak gibi kesiyordu.

Onu haksız çıkarmayı o kadar istiyordum ki.

Rory spor salonunun karşı tarafından bizi izliyordu. Sean’ın başından beri bir gözü hep üzerimdeydi. Önceki yardım teklifi yeniden zihnim kurcalamaya başladı.

Bakışlarını benden ayırmadan ön ve arka kol kaslarını esneterek bir ağırlık kaldırdı. Nabzım tekledi çünkü ukala bir mankafa olsa bile Rory Miller fena hâlde yakışıklıydı. Kadınların ona neden aşırı ilgi gösterdiğini anlayabiliyordum, yine de asla onlardan biri olmayacaktım.

Bir dakika.

Rory ve Connor birbirlerinden nefret ederlerdi. Asla geçinemezlerdi. Sezon boyunca kavga edeceklerdi. Rory, Connor’dan daha iyi bir oyuncuydu ve Connor asla itiraf etmese bile, Rory’dan hoşlanmama sebebi buydu.

Dahası Connor asla ondan daha iyisiyle birlikte olamayacağıma açıkça belirtmişti.

Takımda Connor’ın egosunu gölgede bırakabilecek tek şey Rory’nin egosuydu. Kendini beğenmiş, ukala, son derece rekabetçiydi ve en güzeli de Connor’dan neredeyse benim kadar nefret ediyordu. Rory sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi sırtırken kaşlarından birini kaldırdı.

Çok kibirli, çok kendinden emindi.

Aynadan onun bakışlarına karşılık verirken kafatasımın arkası karıncalandı. Çok aptalca bir şey yapmak üzereydim ama umurumda değildi. Bu küçük düşme ve güçsüzlük hissinde kurtulmak için her şeyi yapardım. Eski erkek arkadaşımın hıncımı alma arzusu beni köşeye sıkıştırmıştı.

Derinlerimdeki soğukkanlı cadaloz-iblisi çağırdım ve Connor’a şaşkın bir gülümsemeyle baktım.

“Rory’yle birlikte olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Tepkisini izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Kendini beğenmiş yüz ifadesinin önce bocalayıp ardından da şaşkın bir hâl almasını, derken nihayet Rory'ye baktıktan sonra bütünüyle sinirlenmesini izlemek buna değerdi.

Connor, "Gerçekten mi?" diye sorarken spor salonunun diğer tarafındaki Rory'ye dik dik bakıyordu. "Miller mı?"

Dişi hiddetten ve intikamdan oluşan bir kasırgaydım; bunu kesinlikle yapıyordum.

Rory'nin antrenörü bir şey söyledi fakat o dinlemiyordu; bakışları benle Connor arasında gidip geliyordu.

Cilve yapar gibi parmaklarımı oynatarak ona selam verdim. Rory'nin gözleri zafer kazanmış gibi parlarken eğlendiği çok açıktı. Şu meşhur sırtışıyla Connor'a dönerken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Tanrım, Rory bu oyunda çok tehlikeli olacaktı.

"Hımm." Saniyeler önce Connor'ın profesyonel olmakla ilgili sorduğu soruyu düşündüm ve kanım yine öfkeyle kaynadı ama gülümsemeye devam ettim.

Göğsümde endişenin alevlenişini hissedebiliyordum. Rory'nin insafsız denebilecek bir yakışıklılığı vardı ve iğneleyici sözlerle, ufak tefek takılmalarla şimdiye kadar mesafemi koruyabilmişim ama artık peşimden ayrılmayarak o yoğun cazibesiyle kulağıma fısıldayacak, elini belime koyacak ve Connor'ın damarına basmak için elinden geleni ardına koyamayacaktı.

Yumuşak, kırılğan yanım Rory'ye bağlanmaktan endişeleniyordu. Ona âşık olmaktan korkuyordu.

Parmak uçlarımı birbirine sürterken masaj yağını cildimde hissedince bir miktar daha sıcak, şiddetli öfke kanıma karıştı.

Rory de hayatın fırsatları altın tepside sunduğu şımarık bir hokey oyuncusuydu. Ona bağlanmayacaktım. O sınır aşılsa neler olacağını Connor'la olan deneyimim öğretmişti bana.

Rory'nin yardımıyla Connor'ı bana yaşattıklarına pişman edecektim.



## 5. BÖLÜM

# RORY

“PEKÂLÂ.” McKinnon gittikten sonra bankta Hartley’nin yanına oturdum. “Birisi fikrini değiştirmiş.” Yüzüme tatlı bir sırıtış kondurdum ve heyecanlı, kadınsı tavırla parmaklarımı oynatarak selam verirken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ağzı kahkaha atmak istiyormuş gibi kasıldı. Son bir saat-tir atmaca gibi izlediğim gergin, kaygılı versiyonundan sonra hoş bir değişiklikti.

“O ben miyim?”

“McKinnon’ın özrünün beklentini karşılamadığını tahmin ediyorum.”

Yüzündeki o keyifli ifade kayboldu. “O şey dedi.” Burun delikleri birden alevlendi ve burayı kundaklamamak için kendini tutmaya çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldı.

“Ne?”

“Onun fizyoterapisti olmayı özellikle talep ettiğimi ima etti.” Yüzü kızardı. “Sanki ona saplanıp kalmışım gibi.”

O herifi öldürecektim. “Cidden.”

Hartley birden ürperdi ama hızla toparlandı. “Ve bir de kaksık sorunu vardı.”

Ah, hatırlıyordum. Hazel’in onun üzerinde çalışırken nasıl rahatsız olduğunu gördüğümde –McKinnon’ın ona nasıl baktığını gördüğümde– az kalsın kontrolümü kaybedecektim. Şimdi bile midemde kıvranan yakıcı bir sıcaklık vardı.

Hartley'nin dili üstdudağına hafifçe değdi ve bana isteksizce baktı. "Ona sevgili olduğumuzu söyledim."

Düşüncelerim durdu, ardından yüzüme bir gülümseme yayıldı. "*Cidden mi?*"

Tamam, lanet olsun. Bugün çok daha iyi bir hâl almıştı. Hazel'in yüzündeki kızarıklık koyulaşırken ağzım kulaklarıma vardı. Böyle utandığında aşırı tatlı oluyordu.

Parmaklarıyla oynarken bakışlarını yere indirdi. "Ben, ııı. Ben ondan gerçekten intikam almak istedim ve o senden nefret ediyor." Bakışlarını kaldırıp bana bakarken çekingendi. "Çünkü sen ondan daha iyi bir oyuncusun."

"Ah, biliyorum." Kalbim göğsümde bir sinekkuşu gibi kanat çırpıyordu. Olayların bu beklenmedik gidişatından çok ama çok hoşlanmıştım.

"Ama sen bunu yapmak istemezsen..."

"Yaparım." Ona lanet olası bir diş macunu reklamındaymışım gibi gülümsedim. "Hem de seve seve yaparım, Hartley."

Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Bu konuda ukalalık taslayacağını biliyordum. Tamam, şartları belirlememiz gerekiyor." Düşünceli bir ifade takındı. "Sezonun yarısında sevgili olacağız. Bir ocağa kadar." Bakışları kısacık bir an değerlendirir gibi üzerimde gezindi. "Ya da ikinizden biri transfer olursa daha erken bitiririz."

Mideme küt diye bir ağırlık oturdu. Kaptan olmamın önemi yoktu, Ward gördüklerinden hoşlanmazsa kapı dışarı edilirdim.

"Bir ocak. Anlaştık."

"Biz birlikteymişiz numarası yaparken diğer kızlarla düşüp kalkamazsın. İpliğimizi pazara çıkarır."

"Elbette yapmam." Bugünlerde bu bir sorun değildi.

Hartley gözlerini kıstı. "Neden buna böyle kolaylıkla razı oluyorsun?"

Tepesi atmış McKinnon'ın gözü önünde öpüştüğümüzü hayal ettim ve kanım aletime hücum etti. Bakışlarım onun

dolgun dudaklarına indi. Eminim dudakları yumuşacıktı. Öyle görünüyorlardı.

Gözlerinde uyarır gibi bir ifade belirdi. Lanet olsun. Bir soru sormuştu ve ondan hoşlandığımı söylersem benden kaçardı.

“Ah.” Hazel’in yüzü asıldı. “Anlıyorum.”

Midemde kaskatı kesilen paniği hissettim.

“Kaptan olarak iyi bir izlenim oluşturmak istiyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim aceleyle. İçimi bir rahatlık kapladı. “Aynen.”

Düşünürken mırıldandı. “Geçen sene Jamie ve Pippa çıkmaya başladığında taraftarlar çıldırmıştı.”

*Bu sene kendine çekidüzen ver, demişti Ward ofisinde.*

Bir hokey oyuncusunun itibarını düzeltmesinin en hızlı yolu, koluna memleketinden iyi bir kız takmasıydı.

Hartley’yi tam olarak iyi diye adlandırmazdım ama oyuncular ve kulüp tarafından çok seviliyordu. Ward sorumlu bir adam istiyordu ve Hartley bunun için doğru kişiydi.

“Senin özverili erkek arkadaşını oynayacağım ve McKinnon’ı sinirlendirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım,” dedim ona. “Sen de bana takımın ihtiyaç duyduğu kaptan gibi görünmemde yardım edeceksin. Ward pırıl pırıl bir imaj istiyor. Sen işinde müthişsin ve herkes senden hoşlanıyor.”

Hartley’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Teşekkürler.”

“Gerçek bu.”

Omuz silkerek boğazımı temizledim. Birbirimize sataşır-dık ama böyle iltifatlar etmezdik. Bunu neden ağzımdan kaçırdığımı bilmiyordum.

“Etkinliklere falan benimle gelmene ihtiyacım olacak. Aralıkta bir hayır etkinliği ve yılbaşı gecesi Lig Klasığı maçı var.”

Yerel bir kayak merkezinde gerçekleşen bu maç sezon puanının toplamını etkilemezdi ama takımlar orijinal hokey kazaklarını giyerdi ve bir açık hava buz pistinde oynardık. Bu nostaljik bir olaydı.

“Ward’la konuşup durumumuzu anlatırım,” diye ekledim, “ama sorun olacağını sanmıyorum.” Pippa ve Streicher geçen sene çıkarken Pippa takım için çalışıyordu.

“Teşekkürler.” Saçlarının uçlarını parmaklarının arasında döndürdü. “Cuma maça geleceğim. Connor oynuyor, değil mi?”

Başımla onaylarken Hartley’nin kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

“Pippa’nın yanında oturacağım ve sonrasında takımla birlikte dışarı çıkacağız. Eminim Connor da orada olacaktır. O zaman biz...” Gözlerimiz buluştu ve görünüşe göre ne söyleyeceğini unuttu. “Herkes bizi birlikte görecek.”

“Üzerinde benim formam olacak.” Zihnimde beliren görüntü içim gururla doldurdu.

“İıı. Hayır.” Suratını ekşitti. “Ben erkeklerin formalarını giymem.”

McKinnon’inkini giymişti ama bunu gündeme getirmedim. “McKinnon’ı gıcık etmek istiyorsan buna her şeyini adaman gerekecek. Formayı giyeceksin.”

Uzun bir an boyunca gözlerini benden ayırmadı, sonra küçük bir baş onayı verdi. “Pippa’ya planı anlatmak istiyorum. Aksine inanmaz zaten.”

“İkna edici olamayacağımı mı düşünüyorsun?” Belinin elimin altında nasıl bir his bıraktığını, saçlarının ne kadar inanılmaz koktuğunu hatırladım. “Fazla ileri gitmeyeyim diye sınırlarla ilgili konuşmalıyız. Bir anahtar kelime kararlaştıralım.”

Hazel’in güzel gözlerinde kararlılık ve hiddet yanıp söndü. “Onunla dalaşmayı gerçekten istiyorum.” Bir an geçti. “Fazla ileri gidemezsin.”

Yüce *Tanrım*, tepesi attığında Hartley amma da ateşli oluyordu. Yarı yarıya sertleştim. Gözlerim dudaklarına indi. “Anahtar kelime yok. Anlaşıldı.”

“Miller.”

“Ne?” Bakışlarım hâlâ dudaklarındaydı.

“Bu sahte.”

“Biliyorum.”

“Kendini kaptırma.”

“Kaptırmayacağım.” Onu McKinnon’ın önünde öpmeme izin verecek mi diye merak ettim.

Benimle göz göze gelmek için başını eğdi. “Bunu gözlerini ağzıma dikmeden ve salyanı akıtmadan kabul etmelisin.”

İstemsizce güldüm ve ona göz kırptım. “Salya akıtmıyordum.”

Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. Boğazını temizledi. “Cidden. Kendini kaptırma çünkü ben kaptırmayacağım.”

Tehlikeli. Hazel’la giriştiğimiz bu oyun çok tehlikeliydi. Hazel beni tanıyacak ve benden süratle uzaklaşacaktı. Babam ve benim gibi erkekler söz konusu oldu mu aksi mümkün değildi.

Yine de onun elini sıkmak için elimi uzatırken nabzım kulağlarımda atıyordu.

“Bu sadece göstermelik.” Ona yaklaştığımda gözlerinin ilgiyle parlamasına bayıldım. “Bana tekrar söylemene gerek yok.”

Elim onunkini sardı ve odağım daralarak temas ettiğimiz yerden ibaret kaldı. Narin ve yumuşak eli benimkine tam uyuyordu. Hazel çok güzel, acımasız ve mükemmeldi; bu oyun beni mahvedecekti.

“Ah, Hartley.” Ona imza ukala gülümsememi yönelttim. “Bu çok ama çok eğlenceli olacak.”

## 6. BÖLÜM HAZEL

CUMA AKŞAMI maç başlamadan önce sahaya vardığımda Pippa çoktan koltuğundaydı. Etraf gri ve mavi Storm formalarını giymiş heyecanlı taraftarlarla doluydu ve çalan rock müziği herkesi coşturuyordu. Bir elimde bir simit ve diğerinde birayla kalenin arkasındaki koltuklarımıza ilerlerken enerjiyle dolup taşıyordum.

“Selam.” Koltuğuma oturdum. “Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Büfedeki kuyruk rezaletti.”

Yalan. Sonunda kuyruğa girene dek sahanın etrafını üç kez dolaşarak oyalanmıştım.

Pippa'nın bakışları formama kaydı ve tek kelime etmeden kaşlarını kaldırdı.

Bu akşamüstü bir hediye kutusunun içinde masamda duruyordu. Bir sporcunun adını, onun malıymışım gibi üzerimde taşımaya karşı duyduğum tiksintiye rağmen Rory haklıydı. Oyunumuzu yutturmamak istiyorsak bu formayı giymem gerekiyordu.

Pippa hâlâ dik dik bakıyordu. “Bir forma giyiyorsun.”

Simidimden büyük bir lokma ısırırken kelimelerimi seçmeye çalıştım. Yüksek sesle söylerken kulağa çok aptalca gelecekti.

“Hazel.” Şimdi *iyice* meraklanmıştı. “Öne eğil.”

Lokmamı yuttum. “Sıradaki albümün için ne zaman çalışmaya başlayacaksın?”

Tanrım, tam bir korkaktım. Miller'in adı âdeta sırtımı yakıyordu.

*"Hazel. Sırtında kimin adı var?"*

Ağzım kuruydu ve bu simidin tadı tutkal gibiydi. Ne yapacaktım, Pippa sahadan ayrılana kadar burada oturacak mıydım?

Okuyabilmesi için kaydım. "Göründüğü gibi değil."

Yavaşça gözlerini kırptı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Sahanın ışıkları söndü ve oyuncular buz pistine çıkarken bir tezahürat kükremesi yükseldi. Rory kayarak önümden geçerken bana göz kırptı; yüzünde tembel, ukala bir sırıtış vardı. Connor onun hemen arkasındaydı.

O an gelmişti. Bu, numara yapma kısmıydı. Her ne kadar buna gönülsüz olsam da bir anlaşma yapmıştım ve Miller kadar ben de rolümü oynamak zorundaydım.

Rory'ye tipik mesafeli gülümsememle göz kırparak karşılık verdim. Rory'nin sırıtışı genişledi ve kayarak uzaklaştı. Connor oturduğum yerde bana şaşkınlıkla ikinci kez baktığında tatmin hissi göğüs kafesimin içinde titreşti.

*Bittin sen, Connor.*

Ulusal marşlar çalınırken Pippa bana kafası karışmış bakışlar attı. Oyuncular başlangıç seremonisi için rakibin karşısında sıraya dizilirken tekrar oturduk ve ona yaklaşarak sesi mi alçalttım.

"Gerçekten sevgili değiliz." Ellerimi birleştirdim. Yüksek sesle söylerken kulağa çok aptalca gelecekti. Connor'ı yedek kulübesinde görünce midem bulandı ve her şey ağzımdan birer birer döküldü. Pippa'ya Connor'ın geçen sabahki e-postasını, onun özür dileyeceğini düşündüğümü ve sonra onun gerçekte ne söylediğini anlattım.

Pippa, "Ne adi bir pislik," diye fısıldarken yüzümü izliyordu. İçim birden panikle doldu.

Pippa'nın, Connor'ın üzerimdeki etkisini bilmesini istemiyordum. O benim küçük kız kardeşimdi ve ben onun

gözünde hep güçlü olmuştum. Ebeveynlerimiz onun müziğe olan ilgisini sadece düzeyinde tutmasını istediğinde, hayallerinin peşinden gitmesi için onu teşvik etmişim. Hayatla ilgili soruları olduğunda bana gelirdi; aramızdaki ilişki daima böyle olmuştu. Ben onunla ilgilenirdim, tam tersi olmazdı.

Ne kadar kötü incindiğimi Pippa'nın bilmesini istemiyordum. Onun benim için endişelenmesini istemiyordum.

“Miller’la bir anlaşmaya yaptık.” Bu yıl Ward’un gözüne girmek için iyi kaptan gibi görünmek istediğini ve Connor’a gününü göstermeme yardım etmenin onu çok mutlu edeceğini açıkladım.

Pippa beni kısılmış gözlerle inceledi. “Sen Rory’den nefret edersin. Neden kaptan olmak istemesini umursuyorsun?”

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Lise yıllarında arkadaşşıma yaptıklarından sonra, Rory’nin istediği her şeyi sonuçlarına katlanmadan elde edebilecek diğer sporcular gibi olduğunu anlamıştım.

Fakat ondan *nefret* etmiyordum.

Oyuncuların buz pistinin diğer ucunda pakı ele geçirmek için kapışmasını izledik. “Umursuyorum çünkü onunla bir anlaşma yaptım. Zaten anlaşmamız ocak ayına kadar geçerli. Jamie’ye söyleyebilirsin ama lütfen ondan sessiz kalmasını iste.”

Pippa'nın gözleri bana inanmıyormuşçasına kısıldıktan hemen sonra dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve çenesini formama doğru kaldırdı. “Sana yakışmış.” Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Çok sevimli.”

“Kes sesini.”

“Bedenini doğru tutturmuş.”

“Sana yanımda olasın diye her şeyi anlattım.” Ona anlamlı bir bakış attım. “Benimle alay edesin diye değil.”

“Her zaman yanımdayım.” Telefonunu çıkarıp kamera uygulamasını açtı. “Ama seninle alay etmek de hoşuma gidiyor. Rory Miller’la yatıyormuşsun gibi gülümse.”



Durumun saçmalığına güldüm ve Pippa art arda bir sürü fotoğraf çekti. “Aman Tanrım. Onunla asla yatmam.”

Rory kayarak geçerken göz göze geldik. Sırttı ve uzaklaşmadan önce dudaklarını oynatarak *selam* dedi.

“Aman Tanrım,” dedi arkamızdaki bir kadın. “O bana mıydı?”

“Hayır,” diye cevapladı arkadaşı. “Onaydı.”

Ensem karıncalandı.

“Yanındaki Jamie Streicher’ın nişanlısı,” diye fısıldadı kadın ve Pippa bana sırttı. Her kelimeyi duyabildiğimizden habersizlerdi.

“Babam çok sevinecek,” diye ekledi Pippa. Buzun diğer ucundaki Jamie’ye dikkatle bakıyordu. Sonraki devrede önümüzdeki kalede olacaktı. “Rory’yi sever.”

İnledim. Babamız hokey delisiydi. Anlaşmamızın bu parçası aklıma bile gelmemişti. “Annemle babam bu konuyu açarsa, onlara ciddi olmadığımızı söyle.”

“Connor’dan beri hiç erkek arkadaşın olmadı.” Bana hızlı bir bakış attı. “Heyecana kapılacaklar.”

Buz pistinin önümüzdeki kısmında ani bir hareketlilik oldu. Rory’nin vuruşu kaleye girerken saha gürültüyle inledi. Taraftarlar ayağa fırladı, ışıklar yanıp sönerken tezahürat ediyorlardı ve Vancouver oyuncularını Rory’nin etrafını kuşattı. Pippa’nın eli dirseğimi buldu ve gözlerini kocaman açarken beni çekip ayağa kaldırdı.

“Alkışla,” diye tısladı. “Gol attığı için mutluymuşsun gibi davran.”

Beceriksizce alkışlamaya başladım ve Pippa’nın gülmesi beni de güldürdü.

Oturduğumuzda, “Annemle babamın ona bağlanmasını istemiyorum,” dedim ona. “Onun kendi ebeveynleri var.”

Pippa’nın kaş çatışı beni tereddüde düşürdü.

“Ne var?” diye bastırdım.

“Rory’nin hayatında daha fazla iyi insana ihtiyacı var.”

Dudak büktüm. “O egosuyla mı? Büyük ihtimalle okul sonrası atıştırma malikanelerini altın bir tabakta yiyerek büyüdü.” Camın arkasından Rory’yi buldum; pakla birlikte buz pistini boydan boya hızla geçiyordu. “Adam ‘hayır’dan anlamıyor. Kimbilir çocukken ne şımarıktı.”

Pippa’nın ağzı çarpıldı. “Annesiyle pek konuşmuyor ve babasının bizimkine benzediğini zannetmiyorum. Hiç televizyonda Rick Miller’ı izledin mi?”

Spor yorumlarını izlemezdim. Fakat Rick Miller Kanadalı bir hokey efsanesiydi. Onun adını herkes bilirdi.

“Dürüst olayım mı?” Yüzünü buruşturdu. “Şerefsizin teki denebilir. Rory’nin babasından çok menajeriymiş gibi davranır.”

İçimde bir sızı hissettim.

“Geçen ay eve gittiğimde,” diye devam etti, “babamız Vancouver’daki ilk konserimin biletini çerçeveletmişti.”

Pippa ve ben Kuzey Vancouver’da büyümüştük. Biz evden taşındığımızda ebeveynlerimiz emekli olmuş ve British Columbia’nın iç kesimindeki ufak bir kayak kasabası olan Silver Falls’a taşınmıştı.

Kalbim sevgiyle sıkıştı. “Ken Hartley en iyisidir.”

Pippa özlem dolu bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı. “Evet. Öyledir.”

Gözlerim buz pistinde Rory’yi bulurken göğsüm sıkıştıyordu. Pippa ve ben dünyanın en iyi babası tarafından büyütülmüştük; Rory’den hoşlanmıyor olabilirdim ama kötü bir babası olmasını istemezdim.

“Gelecek ay buraya gelmeyi planladıklarından bahsettiler. Annemizi senin derslerinden birine davet edelim.” Pippa kaşlarını yukarı aşağı oynattı. Takımın fizyoterapisti olmanın yanı sıra hem Zoom’da hem de stüdyoda yoga eğitimleri veriyordum. “Bence bu eğlenceli olur.”

Maçı izlerken midem endişeyle kasıldı. Hayden rakip takımından bir adamı önümüzdeki tahtalara çarparak engelledi. “Büyük ihtimalle bu dediğin gerçekleşmeyecek.”

“Ya onu buna yavaş yavaş alıştırsak? Yoğun bir yoga dersiyle başlamak zorunda değiliz.”

Düdük çaldı ve hakem bir penaltı verdi; etrafımızdaki insanlar haykırarak buna karşı çıktı. Hayal kırıklığının etkileri midemde kendini gösterirken burnumdan uzun bir nefes vererek kız kardeşim için cevabımı toparladım.

“Yoga giysileriyle rahat etmiyor,” diye açıkladım. “Yoga stüdyosunda olmak ona dans ettiği zamanlardan beri vücudunun ne kadar çok değiştiğini hatırlatıyor.” Annemiz ergenliğinde ve yirmili yaşlarının başlarında balerindi. “Bunu asla kabul etmez.”

Annemi düşünürken elimi formamın ön kısmında gezdiren göğüs kafesimi ovuşturdum.

“Sen oradayken annem kendine kaç kez hakaret etti?” diye sordum. “Kaç kez bedeniyle ilgili olumsuz bir yorum yaptı veya diyetle olduğunu söyledi?”

Pippa yutkundu. “Çok fazla.”

“Aynen.” Buz pistine bakıyorduk ancak Pippa’nın benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Annemiz için daha fazlasını istiyorduk. Onun kendini sevmesini istiyorduk. Bu yüzden bir gün kendi herkese açık fitness salonumu açacaktım. Herkes hareket etmeyi ve kendi bedeninde iyi hissetmeyi hak ederdi. Herkes kendini sevmeyi hak ederdi.

Taraftarlar kükredi ve dikkatimi tekrar maça verdim. Rory pakı kapıp bir mermi gibi hızla kayarak oyuncu kalabalığından uzaklaştı. Pippa ve benim arkasında bulunduğumuz kaleye doğru bir hızlı hücumdaydı. Ustaca ve eksiksiz bir kontrole öyle süratli hareket ediyordu ki patenleri buza doğru düzgün değmiyordu bile. Çok güçlü ve odaklanmış yüz ifadesi nabzımın ritmini bozdu. Etrafımdaki izleyiciler kendilerini hazırladı.

Pakı gördüğümde çoktan kaledeydi.

Gürültü yükseldi – taraftarlar bağıyor, müzik bangır bangır çalıyor, her gol için çaldıkları siren ötüyordu– ve kalenin etrafında ışıklar yanıp sönüyordu.

Oyuncular Rory'nin etrafında toplanıp golü kutlarken içimde garip, gururu andıran bir his belirdi.

“Kabul et,” dedi Pippa sesleri bastırmaya çalışarak. “Bu inanılmazdı.

Oflarken kendime engel olamayarak güldüm. “Miller’a söyleme.”

Oyuncular maçın yeniden başlaması için yerlerini aldı ve Rory döndüğünde ukala gülümsemesi karşısında gözlerimi devirmeye hazırdım.

Fakat yüz ifadesi donuk, umursamaz ve yorgundu. Duygusal bir yorgunluktan onunki, insanı yıpratıcı ve işler düzelmeyecekmiş gibi hissettiren cinsten bir yorgunluk. Annemin kusurlarını, vücudunun yeterince iyi olmamasının tüm sebeplerini listelemesini dinledikten sonra hissettiğim o tükenmişlik ifadesini takınmıştı. Belli belirsiz bir dehşet hissinin filizlendiğini hissettim ve ufak bir pişmanlık duydum.

Rory Miller'ın boktan bir babası olan bitap bir hokey oyuncusu değil, istediği her şeyi elde edebilecek ukala bir pislik olması gerekiyordu.

Ben bu konuya daha fazla kafa yoramadan pak yere indi ve Rory onu hızlıca yakaladı. Sopasını kaleye doğru sallarken rakip takımdan bir oyuncu onu kuraldışı bir hareketle engelle-yerek tahtalara savurdu; Rory yüzünü ve kaskını cama çarptı.

Taraftarlar gürültüyle penaltı cezası isterken hakem düdük çaldı. Rory yüzünü buruşturarak dudaklarını ovuşturdu. Kanıyordu.

“Kahretsin,” diye fısıldarken midem düğümlendi. “O iyi mi?” Pippa'nın bakışları bana kaydı. “Neden umursuyorsun?”

Geçen gün benimkini saran elinin ne kadar sıcak olduğunu ve dokunuşunun tenimde bıraktığı kıvılcımlarla parlayan izi hatırladım.

“Umursamıyorum.” Omuz silktim. “Fakat onun canının yanmasını da istemem.”

Pippa'nın gözleri kısıldı ama gülümsedi. “İlginç.”

Cama vurulduğunu duyunca başlarımızı aniden çevirdik. Rory camın diğer tarafındaydı. Dudağı şimdiden şişmişti. Binlerce gözün üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Beni işaret ettikten sonra çenesine hafifçe vurdu. Gözleri alaycı bir neşeyle parıldıyordu.

“Aman Tanrım.” Yüzüm yanıyordu ve ortadan kaybolmak istiyordum.

“Öp de geçsin,” dedi camın arkasından.

Tenim alev almıştı. “Hayır.” Ona sert bir bakış attım.

“Buna ihtiyacım var,” diye ısrar ederken hâlâ gülümsüyordu. “Ayrıca senin öpmen gerekiyor.”

Bu aptal formanın altında terliyordum. Jumbotron'da yüzüm belirdi. Bu televizyonda olduğum anlamına geliyordu. Aman Tanrım.

“Yap şunu!” diye haykırdı biri arkamdan ve Pippa kahkahalara boğuldu.

Arkamdaki taraftarlar, “Öp, öp,” diye tezahürat etmeye başladı ve ağızım açık kaldı.

Bu gerçek olamazdı.

“Hartley,” diye seslendi Rory ışıltılı gözlerle. Sopasını cama tekrar vurdu. “Herkes bekliyor.”

Bunun peşini bırakmayacaktı. Arkasında Connor gözüme çarptı, umursamıyormuş gibi ilgisiz bir yüz ifadesiyle diğer oyuncularla birlikte bekliyordu ama Rory'nin buz pistinde ne kadar çok dikkat çektiğiyle ilgili nasıl da sinirlenip söylendiğini hatırlıyordum.

Ellerim uyluğundayken Connor'ın nasıl pis pis sırtıttığını hatırlayınca içimde keskin, yakıcı bir öfke patlak verdi.

Rory'yi daha sonra bunun için öldürecektim ama şimdi öne eğildim. Rory çenesini yana yatırıp camın kendi tarafına bastırdı. Ben parmak uçlarımda cama yaslanırken ve temiz

olması için dua ederek dudaklarımı camın kendi tarafıma bastırırken insanlar sevinçle bağırmaya ve ıslık çalmaya başladı.

Rory kalbini kavrarken saha tezahüratlarla inledi. Bana göz kırptıktan sonra kayarak uzaklaştı.

Çok ama *çok* kibirliydi.

Vancouver takımı şaşkınlık ve eğlenme karışımı ifadelerle bana hızla göz gezdirdi. Hayden'in gözleri yuvalarından fırladı. Connor kayarak geçerken somurtuyordu.

Biraz küçük düşürücüydü fakat işe yaramıştı.

"Artık herkes biliyor," dedi Pippa gülümseyerek.

Maç devam etti ama zihnim sonrasına, herkesle barda buluşacağımız kısma kaydı.

Rory bir serseri mayındı. Heyecandan midem takla attı. Utanmazdı ve kazanmak için her şeyi yapardı.

Gece yeni başlamıştı ve sanırım, her şeye rağmen o anahatar kelimeye ihtiyacım vardı.

## 7. BÖLÜM HAZEL

HAYDEN BARIN KAPISINDAN içeri dalarken, “*Biliyordum,*” diye seslendi.

Pippa’yla ikimiz Filthy Flamingo’daki bir masaya oturmuş Jamie ve Rory’yi bekliyorduk. Küçük, köhne Gastown barının girişi, bir ara sokağa gizlenmişti ve kapının üzerindeki kirli bir tabela dışında orada olduğunu belirten bir şey yoktu. Dışarıdan bakınca gösterişsiz bir mekândı, güçbela fark edilirdi ama tahta kaplamasıyla, tavanda boydan boya uzanan bir ipe dizilmiş parıldayan ışıklarıyla, gürültülü klasik rock müziğiyle ve duvarlardaki çerçeveli nostaljik grup posterleriyle samimi bir havası vardı. Barın gerisine sıralanmış içki şişelerinin arkasında müdavimlerin raptiyelerle duvara iliştirilmiş Polaroid fotoğrafları vardı. Arka taraftaysa Pippa’nın bazen bizim için çalıp şarkı söylediği küçük bir sahne yer alıyordu.

Hayden hemen önümdeydi, yüzünde kendinden emin, kocaman bir gülümseme vardı. “Sen ve Miller ha? Harbiden biliyordum.”

“Bilmiyordun.” İçeri yeni giren çocuklara göz gezdirdim. Connor birkaç oyuncuyla birlikte çoktan bir masaya oturmuştu. “Kimse bilmiyordu.”

Rory henüz gelmemiştii. Belki de hâlâ maç sonrası basın toplantısındaıdı.

Hayden sevinçle göğsünü işaret etti. Sarı saçları, parlak mavi gözleri ve yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle

Hayden Owens insan bedeninde bir golden retrieverdi. Karşıma oturarak, “Ben biliyordum,” dedi Pippa’ya. “Şu cilveli sakalaşmalarından vazgeçmiyorlardı.”

Pippa bana gülümsedi, gözleri eğlenceli bir ifadeyle ışıldıyordu ama ben içkimi yudumlarırken dudak büktüm. “Ukalalık etme, Owens, yoksa sinirimi senden fizyoterapi seansında çıkarırım.”

Sadece güldü ve bir içki siparişi vermek için barın yolunu tuttu.

Jamie gelince Pippa’nın yanında geçip onu öptü.

“Selam,” dedi Pippa onun ağzına doğru gülümseyerek.

Jamie, “Selam,” diye mırıldandıktan sonra onu tekrar öptü.

Bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim. Onlar fısıldaşırken göğüs kafesimin arkasında bir düğüm oluştu ve içkimden bir yudum alarak onu yok etmeye çalıştım.

Sonunda ayrıldıklarında Jamie beni başıyla selamladı. “Hazel. Pippa seni tebrik etmem gerektiğini söyledi.”

Genellikle ciddi olan yüz ifadesi keyifle parıldadığından Pippa’nın ona her şeyi çoktan anlattığını anladım.

Ona alaycı bir tavırla gülümsedim. “Hiç başlama.”

Jamie’nin bakışları arka tarafıma kayınca yüzündeki keyifli ifade yavaş yavaş soldu. “Sana sorun çıkarırsa,” dedi yalnızca Pippa’yla ikimizin duyabileceğimiz kadar alçak bir sesle, “bana haber ver.”

“Miller’la başa çıkabilirim.”

“Miller değil.” Kaşlarını çattı. “McKinnon. Herhangi bir şey yaparsa, bilmek isterim. Eminim Miller da ister.”

Jamie’nin korumacılığı beni etkiledi. Connor’ın bana yaptıklarını tam olarak bilmiyordu bile. Pippa dahil kimse bilmiyordu ama ne olursa olsun arkamdalardı.

Ben bir şey söyleyemedim barın kapısı açıldı. Rory, beni kendi formasıyla görünce kibirli erkek özgüveniyle sırtıttı. Barda yürürken bakışları benimkilere kilitlendi; altdudağının kenarı bu akşamki darbe yüzünden şişmiş ve morarmıştı.



Boynumdaki karıncalanma bana Connor'ın da diğer herkesle birlikte bizi izlediğini söyledi. Rory hâlâ gülümsemeye devam ederek hemen yanıma yerleşirken saçlarının duştan dolayı hâlâ nemli olduğu dikkatimi çekti. Temiz ve belirgin kokusu beni kuşattı.

Hokey oyuncularının kötü kokması gerekirdi ama Rory'nin kokusu beynimin bocalamasına yol açıyordu.

“Selam, bebeğim.” Eğilip sıradan bir şeymişçesine şakağıma bir öpücük kondurdu.

Kalbimin atış hızı aniden yükseldi ve kirli sakalı bana sürtünürken donakaldım. Nefes aldığımı sanmıyordum. Elini belime dolayarak beni koltukta kendine çekti. Masanın karşısında Pippa'nın gözleri ışıltı ışıltı ve Jamie yine o yarım gülümsemeyi takınmıştı.

“Selam.” Sesim gergin çıktı.

Parlak ve meraklı gözleri yüzümde gezindikten sonra bakışları gövdeme indi. “Formamın sendeki duruşunu beğendim.”

Ses tonuyla yüzüm ısındı. “Buna alışma.” Kelimeler onları durduramadan ağızından çıktı.

Sırtarak başını iki yana salladı. “Şu andan itibaren onu her maçta giyeceksin.” Eli belimi sıktığında karın kaslarım gerildi. Koluma değen elinin hissi çok sıcak ve sağlamdı. “Hadi ama Hartley, benden hoşlanıyormuşsun gibi numara yap.”

Pippa etrafa bakındıktan sonra öne eğildi. “Öp, öp, öp,” diye tezahürat etti fısıltıyla.

Ona ters ters bakarken yüzüm kızardı. “Pippa.”

Pippa kahkaha atmaya başladı. Jamie bile sırttı.

“İkinizi de öldüreceğim,” diye tısladım onlara ama Rory'nin eli hâlâ belimde olduğu hâlde gülüyordum.

Jamie'nin benzi attı. “Ben ne yaptım?”

“Onu cesaretlendiriyorsun. Bunu hissedebiliyorum. Sadece...” Sersemlemiş bir biçimde başımı iki yana salladım. Yüzüm sıcaktı. “Sakin ol.” Elimde olmadan Rory'ye sırttım.

“Eğer sevgili *olsaydık* tam olarak böyle davranırdım,” diye fısıldadım.

Gözleri açıldı. “Öyle mi?”

“Hı-hı. Sana karşı çok acımasız olurdum.”

Bakışları dudaklarıma indi ve içime baştanbaşa bir sıcaklık yayıldı. Beni şimdi, burada öpmeyecekti, değil mi?

Bu anlaşmanın öpüşme kısmını düşünmemiştim. Elbette bir noktada öpüşecektik. Çiftler öpüşürdü.

Telaşlandım. Bana diktiği bakışları sıcaktı. Saçlarının tepesi biraz kıvrılıyordu; kül renginin arasındaki altın tutamlar büyük ihtimalle yazın güneşten açılmıştı. Bakışlarım onun keskin çene hattında, kirli sakalında, böyle erkeksi bir yüz için fazla zarif kalan burnunda gezindi.

Gerçekten yakışıklıydı.

Bakışlarım altdudağındaki mor çürüğe takıldı ve gözlerimi kırparak zihnimi netleştirdim. “Ona buz koyarsan daha iyi hissedersin.”

“Şimdiden daha iyi hissediyorum.” Gülümsemesi tembel bir havaya büründü.

Ona somurttum. “Klişe.” Eli hâlâ belimdeyken hızla döndüm. Mekânın barmeni ve sahibi Jordan’ı arıyordum. Connor birkaç masa geride başka oyuncularla birlikte oturuyordu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda midem endişeyle ağırlaştı.

Başta bakışlarını kaçırdı ve maçta hissettiğim şu tatmini tekrar yaşadım. Rory omzunun üstünden baktı, gözleri Connor’ın masasında oyalandı ama Connor bize bakmıyordu.

Rory ağzını kulağıma yaklaştırdığında, dudaklarının kulağıma sürtündüğü yerden başlayarak tenim ürperdi. “Ona bakma. Bana bak.” Elini belimden yukarı, enseme kaydırıldı. Sıcak, sağlam ve garip bir biçimde sakinleştiriciydi. “Ben halledeceğim, tamam mı?”

“Cidden mi?” Jordan masanın dibinde kuşkulu bir ifadeyle dikiliyordu. Avuçlarını masaya yaslarken uzun, koyu renkli saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. “Cidden,” diye

tekrar ederken bir beni bir Rory'yi işaret ediyordu. "Birlikte misiniz?"

Kahkahamı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Jordan aşağı yukarı benim yaşımdaydı ve hokeyle ilgili her şeyden nefret ederdi. Maçlardan sonra grubumuzun barında içki içmesine izin vermesi beni çok şaşırttı.

Sadece omuz silkip suçlu bir ifade takındım.

"*Siktir.*" Uzun adımlarla kasaya döndü, para çekmecesini açtı ve bir para tomarı çıkardı.

"Aman Tanrım." Pippa şok oldu. "Unutmuşum."

Kaskatı kesildim. "Neyi unuttun?"

Jordan parayı Hayden'ın bizimkinin yanındaki masasına fırlattı. Ona, "Al," dedikten sonra hayal kırıklığıyla bana baktı. "Daha uzun süre direnmeliydin."

Hayden'ın kafası karışmış görünüyordu, derken durumu idrak etti. "Liste sende mi?" diye sordu yaşça daha büyük bir defans oyuncusu olan Alexei Volkov'a.

Pippa, Jamie ve Rory'ye baktım. "Neler oluyor?"

Rory irkilse de gülümsüyordu. "Hartley, bundan hoşlanmayacaksın ama bunun benim fikrim olmadığını bilmen önemli."

İçimde kötü bir his vardı. "Biri bana derhal söylesin lütfen."

Hayden barın dikkatini çekmek için ıslık çaldı. "Miller ve Hazel'in bu sezon birlikte olacağını aleyhinde bahse girdiy-seniz, paraları sökülme zamanı."

## 8. BÖLÜM

### HAZEL

HERKES CÜZDANINI ÇIKARDI. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Midem kaygıyla ağırlaştı. İçimdeki her şey ağırlaştı çünkü... Bu da neydi böyle?

Bakışlarım aniden Rory'ninkilere çevrildi ve gözlerimi sorgular gibi açtım. "Gerçekten mi?"

"Söylediğim gibi," dedi kaygısızca, "benim fikrim değildi."

"Eisner, Volkov, Chopra." Hayden telefonundan okuyordu. "Jordan ve Streicher, yüzer papel borçlusunuz."

Jamie'ye suçlayıcı bir ifadeyle baktım ama bütün dikkati birasıındaydı. Benimle göz göze gelmiyordu

"Pippa, sen de," diye devam etti Hayden.

Ağzım inanamayarak, istemsizce açıldı. "Pippa."

Yüzünü buruşturarak güldü. "Üzgünüm. Sana kendini daha iyi hissettirecekse, senin sezonun sonuna kadar direneceğini düşünüyordum."

Ben Pippa'ya başımı iki yana sallayarak bakarken Hayden iddiaya girenleri listeden sıralamaya devam ediyordu, yine de gülüyordum. "Hain," dedim fakat ona kırgın değildim.

"Ve son olarak," dedi Hayden ve bara bir sessizlik çöktü. "Galip gelen..." Rory'ye döndü. "İki bin papel kazanan Miller."

Bir sevinçle bağırış tufanı koptu ve kahkahalar yükseldi; ona saklamadığım bir şokla dik dik baktım.

İnsanlar ona para verirken, “Teşekkürler, teşekkürler,” dedi. Ayağa kalktı ve parayı bar tezgâhına koyarak Jordan’a başıyla işaret etti. “Bu sezon kırıp dökeceğimiz her şey için ödeme.”

Herkes güldü ve Rory tekrar yerine otururken başımı iki yana sallayarak onu kınadım. “Sezonun ilk ayında birlikte olacağımız üzerine bahse mi girdin?”

Gözleri ışıldarken yüzünde saf bir masumiyet ifadesi vardı. “Ben her zaman kendi üzerime bahse girerim.”

“Ayy.” Hayden beni dürttü ama eline vurup ondan kurtuldum. “Senden hoşlanıyor.”

Bu çok aptalca olsa da gülümsüyordum. Rory’de bu özgüven varken neden şaşırıyordum ki?

İri kolunu omuzlarıma dolayıp beni göğsüne çekti ve bu temas midemde bir heyecan dalgası yarattı. “Buraya gel, ateş püskürten küçük ejderham.”

Pippa gülerken içkisi genzine kaçtı.

“Takma ismim bu *değil*,” diyerek onu dirsekledim.

Rory sadece gülümsedi, ardından ellerini belime getirip beni kucağına kaldırdı.

“Gerçekten mi?” diye omzumun üstünden ona söylendim. Barın loş ışığında kızardığımı görememesi için dua ediyordum. Tanrım, kucağında otururken bile çok uzundu. Uylukları altımda sağlam ve sıcaktı. Ben sadece...

Bu çok fazlaydı. Her yanımdaydı. Nabzım birden hızlandı. Bu düşündüğümünden çok daha yoğundu.

Rory’nin eli, düşüncelerimi sezebiliyormuş gibi, rahatlatıcı bir hareketle sırtımı sıvazladı.

“Uslu dur ateş püskürten.”

Bir başka gergin kahkaha boğazıma takıldı ve bu takma ismi beğenmekten *nefret ettim*. O sırada adımın söylenmesi dikkatimi çekti. Pippa soran gözlerle bana bakıyordu.

“Aralıktaki buz pateni etkinliğinden bahsediyoruz,” diye açıkladı. “Oyuncular ve partnerlerine özel.” Gülümsemesi

muzip bir hâl aldı ve büzüldüm çünkü bunun nereye gittiğini anlamıştım. Rory'ye baktı. "Hazel paten kayamaz."

"Ne?" Rory afalladı. "Bir hokey takımı için çalıştığın hâlde paten kayamıyor musun?"

"Fizyoterapiyi buzun üstünde yapmıyoruz."

"Nasıl paten kayıldığını öğrenmen gerekiyor," dedi.

"*Senin* nasıl paten kayıldığını öğrenmen gerekiyor. Benim kaygan bir zeminde bıçakların üstünde dengede durmaya ihtiyacım yok. Spor ayakkabılarımla normal zeminde durabilmek bana yetiyor."

"Bunun sebebi çocukken düşmüş olması," diye ekledi Pippa.

"Pippa." Ona dik dik baktım. Bu benim *hemen çeneni kapa* bakışımdı. Pippa kaşlarını yukarı aşağı oynattı. Yüzü, *gel de sen kapa*, diyordu.

Rory alaycı, acıma dolu bir sesle mırıldandı ve bir eliyle sırtımı yukarı aşağı sıvazladı. "Zavallı Hazel. Paten kaymaktan korkuyor musun?"

"Korkmuyorum." Sesim fazla tizdi. Normal sesimle, "Korkmuyorum," dedim tekrar. "Meşgulüm ve sakatlanmak istemiyorum."

"Ben sana öğretirim." Connor, yüzünde aptal bir sırıtışla oturaklardan birine yerleşirken lafa karıştı. Gözleri üzerimde dolaşırken ben Rory'nin kucağındaydım ve gördüğünden hoşlanmamış gibiydi. Bakışlarında öfke vardı.

Rory gerildi, ellerinin belimi tutuşu sıkılaştı.

"*Ben* sana öğretirim," diye müdahale ederken kolunu karnıma doladı. Bana meydan okurcasına bakıyordu. Bu onda buz pistinde gördüğüm rekabetçilikti. *Bana ayak uydur*, diyordu gözleri. "Düşmene izin vermem."

İçimden Rory'ye karşı çıkmak gelse de rol yapmamız ve Connor'ı çılginca kıskandırmamız gerekiyordu, bu yüzden yüzüme zorla tatlı bir gülümseme kondurdum ve ona âşıkımışım gibi dalgın dalgın baktım.

“Buna bayılırım,” dedim yumuşak bir sesle.

Hayatım boyunca hiçbir erkekle konuşurken bu sesi kullanmamıştım ve Rory’nin gözlerinin kahkahalarla parıldamasına bakılırsa o da bunun farkında olabilirdi.

“Güzel.” Bir zafer kazanmış gibi ağzı biraz daha kıvrıldı. “Ben de öyle.”

Yanaklarım daha da ısındı. Dudaklarımız birbirine çok yakındı, aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Teması ilk ben bozup içkime uzandım; sırf ellerimle bir şey yapmış olmak için bir yudum içtim.

“İkiniz ne kadar şekersiniz.” Connor’ın sesi umursamazdı ama sözlerinin altındaki öfkeyi duyabiliyordum. “Erkek arkadaşının formasını giymen vesaire.”

Connor’ın incelemesi karşısında tüm bedenim gerildi ama Rory şakağıma çabuk, sıcak bir öpücük daha kondurdu ve tüm düşüncelerim durdu.

“Onu giydirebilmek için neredeyse Hazel’la boğuşmam gerekti,” dedi Rory bana bakarak.

Bu an gerçek olamazdı çünkü Rory’nin dudaklarını tenime böyle tatlı, sarhoş edici bir biçimde değdirmesi imkânsızdı. Böyle rol yapmayı nereden öğrenmişti?

“Ama hiç sorun değil. Hazel’la boğuşmamın sakıncası yok. Doğrusu,” ateşle yanan gözlerle bana dikkatle bakarken sesi yumuşak, samimiydi, “hoşuma bile gidiyor.”

Bedenim ısındı ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Beynime daha fazla oksijen gitmesine ihtiyacım vardı çünkü hiçbir şey düşünemiyordum. Yalnızca Rory’ye alık bakıyor, onun sözlerini tekrarlıyor, ona dayanmış hâlde eriyordum.

Connor çenesini sıvazladı. “Lisede senin özel öğretmenin değil miydi?”

“Kesinlikle öyleydi.” Rory’nin ellerinden biri uyluğuma kaydı. “Ne şanslıyım.”

Kafamda uyarı çanları çalmaya başladı –Connor bununla nereye varacaktı?– ama yavaş, yatıştırıcı okşamalarla uyluğumu ovan iri el dikkatimi dağıtıyordu. Rory'nin dokunuşunun beni sakinleştirmesi garipti.

Connor'ın ağzı iğneleyici bir gülümsemeyle çarpıldı. “Okuldayken benim kız arkadaşıma mı asılıyordun? Yazıklar olsun, Miller.”

Rory bana gülümsediğinde ukala veya kendini beğenmiş değil, tatlı ve rahatlatıcıydı, bana kendimi özel hissettirdi. Sanki bir defalığına aynı takımdaydık. “Ona asılmıyordum.”

Burun kıvırdım. “Asılıyordun.”

Lisedeyken özel derslerimizden birinde bir şaka yapmıştı; defterde yeni bir sayfa açtığında her tarafı kalplerle çevrelenmiş HAZEL HARTLEY yazıyordu.

Rory utanmazca sırıttı. Hangi anıyı aklından geçirdiğini merak ettim. “Belki biraz. Ama çoğunlukla seni sadece aklımdan geçiriyordum.”

Nabzım tekledi. Burada rol yapıyordu ve bir kedinin ipe oynadığı gibi Connor'la oynuyordu ama kulağa çok dürüst geliyordu.

Bunda çok iyiydi.

Rory bir kaşını kaldırdı. “Tek yapmam gereken beklemektir.”

Gözlerini benden ayırmıyordu. Göz ucuyla Connor'ın kıpırdandığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm. Rory başını eğip burnunu boynuma dayadı ve derin bir nefes aldı. Tenimde kıvılcımlar çaktı.

“Çok güzel kokuyorsun,” diye mırıldandı sanki Connor orada değilmiş gibi.

ÜRperdim ve Pippa'yla bakiştık. Pippa'nın gözleri açıldı, sessizce, *sahte sevgililik işini gerçekten ciddiye alıyor*, diyordu ve ben de karşılık olarak gözlerimi açtım. *Biliyorum*.

“En ilginç kısmı ne biliyor musun?” diye sordu Rory. Bakışları hınzırca parlıyordu. “Görünüşe göre Hartley yıllardır benden hoşlanıyormuş.”



Kalbim ağzıma geldi ve hem gülmek hem de Rory'nin meme uçlarından birini çimdiklemek istiyordum. Kışkırtıcı, eğlenen bir ifadeyle gülümserken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Değil mi bebeğim?"

*Bebeğim* hitabı az kalsın öğürmeme sebep oluyordu fakat masanın karşısında Connor'ın yüzü cinayete meyilliymiş gibi bir ifadeye bürünmüştü.

Mükemmel.

Küçük bir gülümsemeyle, "Bu doğru," dedim Rory'ye.

"Siz ikiniz birlikteken bile benden hoşlanıyormuş," dedi Rory, Connor'a. "Böyle söylemiştin, değil mi, Hartley?"

Rory ortalığı karıştırmakta ustaydı. Connor'ın hassas erkek gururunun yaralandığını sıktığı yumruklarından, sert bakışlarından anlayabiliyordum.

Onu azarlıyormuş numarası yaparak gözlerimi kısıp Rory'ye baktım. "Bu bizim sırrımızdı."

"Ben bir içki daha alacağım." Connor başka tek kelime etmeden oturma bölümünden ayrıldı.

İçimde bir zafer hissi yükselirken, canım gülmek istiyordu.

"Sana ne söyledim?" diye mırıldandı Rory ve nefesi kulağımı gıdıklarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Güven bana."

Masamızdaki herkesin dahil olduğu hararetli tartışma dikkatimizi çekti.

"Yoga yaparken kimse iç çamaşırını giymez," dedi Hayden herkese.

Alexei, Hayden'a dehşetle baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Pippa nefes alamayacak kadar şiddetli kıkırdıyordu. Jamie Hayden'a şaşkın bir bakış atarken başını iki yana salladı.

Hayden çevresine bakındı. "Değil mi?"

Herkes iri, sarışın defans oyuncusuna başını iki yana sallayarak gülüyordu.

“Bunu bana Pittsburgh’taki arkadaşım söyledi. Kendisi yoga öğretmenidir.” Hayden düşünürken kaşlarını çattı. “Victoria.”

Alexei, “Veronica,” diye düzeltirken başını iki yana salladı. “Adının Veronica olduğunu söylemiştin.”

Şüpheyle burnumu kırıştırdım. Hayden altın yürekli, sempatik bir şapşaldı ve muhtemelen takımdaki favori oyuncumdum ama her şehirde bir “arkadaşı” vardı. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve kıvrımlı hatları olan kadınları beğenmeye meyilliydi ve “arkadaşla” kastettiğinin “seks arkadaşı” olduğuna oldukça emindim.

Hokey oyuncuları. İyi olanları bile sınırsız seçeneği olduğunu bilirdi.

Hayden bana yalvaran bir ifadeyle baktı. “Hazel. Hadi ama. İnsanlar senin derslerinde iç çamaşırını giymiyor, değil mi?”

Kahkahalara boğuldum. “Etrafta gezinip *kontrol etmiyorum.*” Rory kıs kıs gülerken beni sarstı. Hayden’a ağız dolusu gülüyordum. “Çok tuhafsin.”

Sohbet devam etti; dinlemeye çalışıyordum ama Rory’nin eli kararlı okşayışlarla taytımın üzerinden bacağымda hareket etmeyi sürdürüyordu. Aşırı ısınıyordum. Yüzüm sıcaktı ve serinlemek için biramdan büyük bir yudum aldım.

Tanrım, birayı seviyordum. Soğuk, ferah tadını seviyordum. Kabarcıklarını ve hatta böyle doyurucu olmasını seviyordum. İçkimi masaya bıraktım, dudaklarımdaki köpüğü yalarken Rory’nin gözleri dudaklarımda geziniyordu.

“Evet?” diye umursamazca sordum.

“Sadece biranın tadını çıkarmanı izlemenin tadını çıkarıyordum.”

Sıcaklık bacaklarımmın arasında hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı ve Rory’nin kucağında kıpırdandım. Ellerinin belimde sıkılaşması sanki kalkmamı önlemek için bir refleksti.

“Beni bastırmana gerek yok. Uçup gitmeyeceğim.”

Kaşlarını kaldırdı ve kararlı, ilgili bakışları beni hapsetti. “Seni bastırmama gerek yok ama ya bunu yapmayı istiyorsam?”

Somurttum, kafamda oynayan görüntüler yüzümü ısıtıyordu. Rory’nin eli bileğimi tutmuş. Dudakları şakağımdayken ve gövdesi beni yatağa bastırırken bana yapacağı tüm edepsiz şeyleri kulağıma fısıldıyor.

Vay be. Ateşliydi. Bu ateşli olurdu.

*Hayır.* O Rory’ydi. Tıpkı Hayden gibi utanmaz bir çapkındı. *Tekeşlilik* kelimesi onun sözlüğünde yer almıyordu. Onunla ilgili bu düşünceleri aklımdan geçirmeyecektim.

“Yogada iç çamaşırı giymediğinle ilgili duyduğum şu sözün aslı astarı var mı?”

Kahkahamı tuttum. “Çok uygunsuz, Miller.”

“Söyle bana.” Sesi kulağımda kısık sesli bir mırıltıydı ve bir ürperti ensemden aşağı süzüldü. “Yapma, Hartley. Öğrenmek için ölüyorum.”

Dudakları kulak kepçemin çukurunu sıyrırken ona söyleyecek iğneleyici bir söz bulmak için çabaladım. “Kendin çabalayıp öğren.”

Göz temasını sürdürürken Rory’nin ağzının kenarı bir gülümsemeye çarpıldı ve bacaklarımın arasında onunla hiçbir ilgisi olmadığına karar verdiğim bir basınç oluştu.

“Belki denerim.”

Gözlerim Rory’nin hafifçe bir tarafa kıvrılmış dudaklarına indi. Onu geçen gün gördüğümden daha uzun olan kirli sakalının tenimde, parmaklarımın altında –bacaklarımın arasında– nasıl bir his bırakacağını düşündüm.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı çevirdim. “Bu akşamki golün güzeldi.”

“Teşekkürler.” Ses tonu değişti ve ona tekrar baktığımda bana tembel gülümsemesinin çakma bir versiyonunu yöneltmişti. Gözlerinde bana sataşırken yanan o keyif kıvılcımı yoktu.

Kaşlarını kaldırdı ve kararlı, ilgili bakışları beni hapsetti. “Seni bastırmama gerek yok ama ya bunu yapmayı istiyorsam?”

Somurttum, kafamda oynayan görüntüler yüzümü ısıtıyordu. Rory’nin eli bileğimi tutmuş. Dudakları şakağımdayken ve gövdesi beni yatağa bastırırken bana yapacağı tüm edepsiz şeyleri kulağıma fısıldıyor.

Vay be. Ateşliydi. Bu ateşli olurdu.

*Hayır.* O Rory’ydi. Tıpkı Hayden gibi utanmaz bir çapkındı. *Tekeşlilik* kelimesi onun sözlüğünde yer almıyordu. Onunla ilgili bu düşünceleri aklımdan geçirmeyecektim.

“Yogada iç çamaşırı giymediğinle ilgili duyduğum şu sözün aslı astarı var mı?”

Kahkahamı tuttum. “Çok uygunsuz, Miller.”

“Söyle bana.” Sesi kulağımda kısık sesli bir mırıltıydı ve bir ürperti ensemden aşağı süzüldü. “Yapma, Hartley. Öğrenmek için ölüyorum.”

Dudakları kulak kepçemin çukurunu sıyırırken ona söyleyecek iğneleyici bir söz bulmak için çabaladım. “Kendin çabalayıp öğren.”

Göz temasını sürdürürken Rory’nin ağzının kenarı bir gülümsemeyele çarpıldı ve bacaklarımın arasında onunla hiçbir ilgisi olmadığına karar verdiğim bir basınç oluştu.

“Belki denerim.”

Gözlerim Rory’nin hafifçe bir tarafa kıvrılmış dudaklarına indi. Onu geçen gün gördüğümden daha uzun olan kirli sakalının tenimde, parmaklarımın altında –bacaklarımın arasında– nasıl bir his bırakacağını düşündüm.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı çevirdim. “Bu akşamki golün güzeldi.”

“Teşekkürler.” Ses tonu değişti ve ona tekrar baktığımda bana tembel gülümsemesinin çakma bir versiyonunu yöneltmişti. Gözlerinde bana sataşırken yanan o keyif kıvılcımı yoktu.

Bana *ateş püskürten* diye hitap eden ve onun formasını giymemle ilgili sataşan Rory Miller rengârenkse, bu versiyonu siyah-beyaz, donuk ve iki boyutluydu. Maç sırasında gözüme ilişen o duygusal tükenmişlikti.

Bundan hoşlanmadım.

Onu dirseğimle dürttüm. “Sorun ne?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Maçı kazandın. Takım çok sevinçli ama sen bu konuda pek de mutlu görünmüyorsun.”

Omuz silkti. “Mutluyum.”

İkna olmamıştım ve garip bir şekilde onu kendine getirmek istiyordum. Bir defalığına Miller’in ukala, alaycı, kendini beğenmiş versiyonunu geri istiyordum.

“Hayden haklı,” dedim bir an bile düşünmeden.

Rory bana sorgulayan gözlerle baktı ve kulağıyla aramda birkaç santim kalana kadar eğildim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

“Yoga giysilerinin altına iç çamaşırı giymekle ilgili,” diye fısıldadım.

Rory’nin gözleri ısındı ve bakışlarını benimkilerden ayırmadan elini kalçama kaydırarak kanıtı aramak için okşadı.

Bu akşam kanıt bulamayacaktı. Kafamdaki bir ses ne halt ettiğimi soruyordu ama sadece oyun oynuyorduk. Aramızda hiçbir şey olmayacaktı.

Rory gözlerini kapadı. “Lanet olsun. Bu çok ateşli.”

Tatmin duygusu kanımda hızla akarken kendi kendime gülümsedim.

Rory’nin masadaki telefonu bir mesajla aydınlandı ve telefonunun arka planı ilgimi çekti.

“Aman Tanrım,” dedi Pippa gülerek ve telefona uzandı ama ona ilk ben eriştim; benim on altı ve Rory’nin on yedi yaşında olduğu fotoğrafımıza dehşetle bakakaldım.

“Hayır,” dedim Rory’ye. Bir ona bir fotoğrafa bakarken başımı iki yana sallıyordum.

Sırttı. “Evet.”

Utançla büzüldüm. Okuldan sonra kütüphanedeydik; kitaplar ve kâğıtlar masaya yayılmıştı. Fotoğraf biraz grenliydi ve benim gülümsemem küçük, kontrollüken Rory kolunu iskemlemin arkasına atmış, bana ışıl ışıl gülümsüyordu.

“Bunu nereden buldun?”

“Yılıktan.”

“Bu fotoğrafı yıllardır görmemiştim.”

Rory on birinci sınıfa başlarken okulumuza nakil olmuştu ve coğrafya derslerinde arkamda oturur, onunla konuşmam için saçlarıma küçük kâğıt parçaları ilaştırirdi.

Bu fotoğraf çekildiğinde Connor’la çıkmaya yeni başlamıştım.

Bazen zamanda geriye gidip kendimi Connor’dan uzak durmam için uyarabilmeyi diliyordum ama o zaman da kalbimi başka biri kıracaktı.

Telefonu bıraktım. “Arka plan fotoğrafın bu olamaz.”

“Kesinlikle bu olacak. Çok sevimli.” Fotoğrafı daha iyi görmek için telefonu eğdi ve komik bir gülümseme dudaklarını çarpıttı.

“Sana başka bir fotoğraf gönderirim.”

“Hayır.” Rory kolunu tekrar bana doladı. “Bundan vazgeçmiyorum. Çok hoşuma gidiyor.”

## 9. BÖLÜM

### HAZEL

BİR SÜRE SONRA, tuvaletten çıkarken Connor'a rastladım.

“Ah.” Koridor küçülmüşe benziyordu. “Selam.”

Yürümeye devam ettim ama Connor boğazını temizledi. “Hazel.”

Hiç istemesem de bu adamla yıl boyunca çalışmak zorundaydım. “Ne var?”

“Yani?” Bana sabırsızlıkla baktı. “Miller’ın söylediği şu biz beraberken ondan hoşlandığın zırvası da ne?”

Tatminle gülümsememek için irademi son zerresine kadar kullanmam gerekti. “Ne olmuş ki?”

Ses tonumdaki masumiyet Oscar’a layıktı ve sanki dünyanın hâkimiydim. Sertleşen bakışlarından Connor’ın *kudurduğu* anlaşılıyordu. Rory’den hoşlanmayabilirdim ama insanları nasıl uyuz edeceğini çok iyi biliyordu.

Connor’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Gerçekten mi?”

“Connor, bu yıllar önceydi. Kimin umurunda?”

“Hiç bizi düşünüyor musun?” diye sorarken beni dikkatle izliyordu.

Şu lanet hokey oyuncularını. Çok rekabetçilerdi.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

Beni izlemeye devam etti ve midem gerginlikten bulanmaya başladı. Gerçeği öğrenmemesi için dua ettim.

“Hartley.” Rory önümüzdeydi. Hemen rahatladım.

Kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekti ve istemsizce temiz kokusunu ciğerlerime doldurdum.

“Eve gidelim.” Bunu kulağıma kısık, baştan çıkarıcı bir sesle söyledi. Rory bu sesi kullandığında kanımın bal gibi yavaş, yoğun aktığını hissediyordum. “Hoşlandığın o şeyi yapacağım.”

Sıcaklık içime yayılıp bacaklarımın arasına hücum ederken, ilişkimiz gerçek olsaydı Rory’nin bununla neyi kastediyor olabileceğini kafamda canlandırdım.

Bardan, Rory’nin karizmasının erişim alanından çıkmam gerekiyordu; o zaman tekrar düşünebilecektim. “Evet. Eve gidelim. Uyku bastırıyor.”

Rory elimi tuttu ve Connor’a dönüp tekrar bakmadan beni koridordan dışarı çekti.

Herkesle vedalaştıktan sonra sokağa çıktığımızda Rory ısıklık çaldı. “Onun yüzünü gördün mü, Hartley?”

“Evet. Tanrım. Çok bozuldu.”

Ara sokaktan ayrıldık ve Rory benim apartmanıma doğru yürümeye koyuldu. “Batı Yakası’nda yaşıyorsun, değil mi?”

Bunu nereden biliyordu? “Korumaya ihtiyacım yok.”

Omzunun üzerinden gülümsedi, ben ona yetişirken ellerini ceplerine soktu. “Sen ve şehrin en çetin suçluları arasında bir karşılaşma yapılırsa, her seferinde paramı sana yatırırım. Sen minik, dehşet verici bir ejderhasın.”

“Ben minik değilim.” Boyum bir metre altmış sekiz santimdi.

“Seni kaldırıp omzuma atabilirim.”

“Öyle bir şey yapamazsın.”

Meydan okumayla kaşlarını kaldırdı ve içimden tekrar gülmek geldi. “Yapabilirim.”

Rory’ye dik dik baktım ama ağzımın kenarı seğiriyordu. “Öyleyse beni eve bırak. Neredeyse geldik zaten.” Tavrım rahat, soğukkanlı, umursamazdı.



Yürürken Rory derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Bakışları gökyüzünde, zifiri karanlıkta süzülen yıldızlardaydı; şehir ışıkları yüzünden güçbela seçiliyorlardı.

“Tüm gece su içtin,” dedim sırf sessizliği doldurmak için.  
“Evet.”

“İçki içmiyor musun?” Sahte kız arkadaşı olarak böyle şeyleri bilmem gerekiyordu.

“İçiyorum. Bazen. Sık değil. Sezon boyunca pek içmem.”  
Ensesini ovdu. “Alkol, iltihaplanma yapar.”

“Ah.” Bu mantıklıydı.

“Bedenimin kapasitesi kadar değerliyim.” Düz karnına hafifçe vurdu. “Bu sekizli karın kası kendi kendini korumaz.”

Sözleri içimi sızlattı. Bana annemin yiyeceklerle ilgili konuşmasını çağırıyordu.

“Bir bira içmek kusursuz fiziğini mahvetmez, Miller. Kaldı ki senin sekizli karın kasın yok.”

Alaycı bakışları benimkilerle buluştuğunda midemde kıvılcımlar çaktı. “Görmek ister misin? Bana istermişsin gibi geldi. Vücudumla ilgili ne söylemiştin? *Kusursuz fizik* mi?”

“Kes sesini.” Alaycı bir tavırla güldüm. “Kıyafetlerin üstünde kalsın.”

Kıs kıs güldü. “Gerçi birayı severim. Belki senin kadar değil ama...” Bakışları fotoğrafını çekmek istediğim özlem dolu, çok mutlu bir ifadeyle uzaklara daldı. “Yazın bir verandada akşam yemeğinin yanında soğuk bira içtiğimi hayal ediyorum.”

Bana gülümsedi. Hiçbir kibir izi bulunmayan samimi bir gülümsemeydi. Sadece saf keyif vardı. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Binamın önündeydik. “Evim burası.”

Anahtarlarımı çantamda arayıp bulurken Rory’nin gözleri eski, üç katlı, asansörsüz binada merakla geziniyordu.

“Bu akşam için teşekkürler.” Koridorda Connor’a rastlamamı hatırlayıp yutkundum. “Benim lisedeyken senden

hoşlandığımı söylemen onu uyuz etti. Bu anlaşmayı yapmasaydık bu sezon benim için daha zor geçerdi, bu yüzden...” Kaldırıma göz attım. “Teşekkürler, Miller.”

Anlık bir sessizlik oldu ve bakışlarımı kaldırdığımda Rory yumuşak, nazik, alaycı bir gülümsemeyle beni inceliyordu.

“Bana Rory diyebilirsin, biliyorsun.”

“Biliyorum.” Anahtarlarıma doğru gülümsedim. “Miller iyi.”

“Peki, Hartley.”

Tekrar gülümsedim. Aramızdaki havada bir gariplik vardı. Sanki arkadaşmışız gibi bir his.

Rory ellerini ceplerine sokarken beni izliyordu. “Beni yukarı davet et.”

Bir kahkaha patlattım. Arkadaşlık buraya kadarmış. “Hayır.”

“Hadi ama.” Bana en ayartıcı gülümsemesiyle baktı ve yüz ifadem yok artık diyor olsa bile, bacaklarımın arasındaki bölge beklentiyle sızlıyordu. “Evini görmek istiyorum.”

Şu karşılıklı atıp tutmalarımız vardı ya? Onu doğruca yatak odasına taşırdık. Rory’yi yatağa itip bastırdığımı ve onun hâkimiyet kurmak için mücadele ederek beni hızla altına çektiğini kafamda canlandırdım.

“Hayır,” dedim tekrar. Rory’nin utanmazlığına güldüm. “O gülümseme ne? Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

“İşe yarıyor mu?”

“Hayır.” *Evet.*

Bana her zamankinden daha az kibirli, daha az keyifli bir gülümsemeyle baktı. Gözleri hızla dudaklarıma indi ve gülümsemesi kayboldu. Yüzünde hasret ve arzu parladı. Bir anlığına onun beni öpmesini istedim.

Tekrar dudaklarıma inen gözlerini bir kararlılık kapladı. Kalbim küt küt atıyordu. Aman Tanrım. Uyarılma bedenimde filizlendi. Rory bana doğru bir adım atarken sinirlenmeliydim, bana yaklaşıırken onu geriye itmeliydim ama yapmadım.

Binanın kapısı açıldı. Biri dışarı çıktı ve biz silkinip onun yolunu açtık. Ciğerlerime derin bir nefes çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Üç ay boyunca Rory'nin elleri üzerimde serbestçe dolaşacaktı ve her seferinde aklım başımdan gidemezdi.

Kaşlarını bir kez kaldırıp indirdi. "Bir hafta şehir dışında olacağız, o yüzden seni göremeyeceğim."

"Tamam. İyi yolculuklar." Kapı aralığında duraksadım. "İyi geceler."

"İyi geceler, Hartley."

Daha sonra, yatakta yatarken Rory'nin belimdeki ellerini, boynuma değen dudaklarını düşünüyordum. *Beni yukarı davet et. Asla.*

Eminim yatakta da buz pistinde olduğu kadar rekabetçi ve kararlıydı. O alçak, alaycı ses tonuyla bana *Hartley* derken dilini tenimde sürükleyerek tepkimi izledi.

Milyon yıl geçse dahi böyle bir şey olmayacaktı. Bir kez bile. Çünkü onunla çok iyi olurdu, bunu biliyordum fakat bizim ilişkimiz sahteydi.

## 10. BÖLÜM

# RORY

ERTESİ GÜN uçakta oturmuş geri kalan oyuncuların binmesini beklerken sosyal medyamda paylaştığım fotoğrafı inceliyordum. Ben ve Hazel'ın, Streicher ve Pippa'nın nişan partisinde çekilmiş fotoğrafıydı; elim Hazel'ın belindeydi, söylediğim bir şeye içtenlikle gülerken dudakları güzel bir gülümsemeye kıvrılmıştı ve benim gözlerim ondaydı.

Ona karşı duygularımın böyle bariz olması komik bile değildi.

Telefonum gelen bir aramayla vızıldadı: Babamdı. Omuzlarım gerildi ama cevap verdim. Onu görmezden gelirimse aramaya devam ederdi.

“Selam.”

“Rory.” Ses tonu her zamanki gibi profesyoneldi. “Bu sabah kontratların geri kalanını gönderdim.”

Babam Kanada'nın en iyi hokey oyuncularından biri –NHL Hall of Fame üyesi ve spor programlarının konuk yorumcusu– olmasının yanı sıra benim menajerliğimi de yürütüyordu. Başından beri menajerim o olmuştu. Hokey dünyasını çok iyi tanırdı ve bu en kolay yoldu.

“Evet. Gördüm.”

“Güzel. Diyetisyenle konuştum. Makro besinlerinde bazı değişiklikler yapacak.”

Görevliler çantalarımızı uçağa yüklerken pencereden dışarı bakıyordum. Babam diyetisyenin bir yemek dağıtım

servisiyle çalışmasını organize etmişti çünkü yeterince protein almak benim için zorlayıcıydı.

“Tamam.”

“Yediğin her şeyi düzenli olarak yazıyor musun?”

“Her zaman.”

“Alkol yok, kırmızı et yok, şeker yok, trans yağlar yok,” diye sıraladı.

Dün gece birasını içerken Hazel’in yüzündeki o mutluluk ifadesini aklımdan geçirdim ve bir şeyler yiyip içmekten öyle keyif alabilmenin neye benzeyeceğini merak ettim.

“Hatırlıyorum.”

“Güzel. En iyisi olmak istiyorsan, en iyisi gibi yemelisin. Yiyecekler yakıttır. Ne verersen onu alırsın. Buz pistinde hızlı ve uyanık olmana ihtiyacımız var, Rory. Dün akşam ikinci periyotta o vuruşu kaçırdın. Senin olabilirdi.”

Ben kısmen dinlerken babam kaçırdığım tüm fırsatlarla ilgili uzun uzadıya konuştu. Ligin en iyisi olsam bile, ona göre daha iyi olabilirdim. En hızlısı olsam bile, ikinci ligden genç bir adam yerimi almak için bekliyordu. Şekere bakarsam bile, iltihaplanma beni yavaşlatırdı.

“Bir ara oraya gelmeyi düşünüyorum,” dedi. Toronto’da kız arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. Omuzlarım daha fazla sarıdı. Bunu, geçen sene ben Calgary’de oynarken de yapmıştı. “Belki birkaç ay kalırım.”

“Birkaç ay mı?” Kaşlarımı çattım. “Kız arkadaşın için sakıncası olmaz mı?” Kız arkadaşının işi oradaydı ama ne iş yaptığını hatırlayamıyordum. Onunla geçen sene bir kez karşılaşmıştım sadece, o da kısacık sürmüştü.

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. “Artık birlikte değiliz.”

Elbette. Babamın bir huyu, kadınların onu terk etmesine yol açardı. Takıntı? Sonu gelmez rekabet? Hiçbir şeyin asla yeterince iyi olmaması? Fazla yakından bakmak istemiyordum çünkü bu her neyse kalıtım yoluyla bana da geçmişti.

Boğazımı temizledim. “Üzıldüm.”

“Sorun değil.” Sıkıntılı bir duraksama daha oldu.

Acaba yalnız olduğu için mi birkaç aylığına kalmak istiyordu? Lanet olsun. Bu düşünce kalbimi kırdı ve kabul etmek üzereydim ama bu yılın farklı olması gerekiyordu.

Ward beni kaptan yapmıştı ve onu gururlandırırken babamın bana neyi nasıl yapacağını söyleyen sesi kulaklarımda, kafamda olmasın istiyordum. Maçlardan sonra çocuklarla barda takılmak mı? Babam şehirdeyken öyle bir şey söz konusu bile olamazdı.

Hazel’la birlikte vakit geçirmek? Babam asla onaylamazdı.

“Şimdi iyi bir zaman değil,” dedim babama. Yutkunurken boğazım dardı. “Ben, ee. Hâlâ takıma alışıyorum.”

“Birinini seni zorlamasına ihtiyacın var, Rory.”

Babam beni hayatım boyunca zorlamıştı ama bu artık işç yaramıyordu. Eskiden olduğu gibi en iyisini yapmak için aynı şiddetli arzuyu hissetmiyordum çünkü ne yaparsam yapayım kale direkleri her zaman hareket ediyordu. Fakat bunu babama nasıl anlatacaktım? Asla anlamazdı.

“Şimdi kaptan olduğuna göre oyun kurucu sensin,” diye devam etti. “İyi görünmen için harika bir fırsat bu.”

Bana faydası olan stratejiler seçme fikri midemi bulandırdı. Uçağımızın havalandığını bahane ederek telefonu kapadım; bir saniye sonra Streicher yanımdaki koltuğa damladı.

“Selam ahbab.” Keyfim yerine geldi. “Columbus için hazır mısın?”

Kalecileri berbattı ama hücum oyuncuları güçlüydü. Tüm maç gol girişimlerinde bulunacaktı.

“Hazırım.” Telefonunu çıkardı. Arka planı Pippa ve köpekleri Daisy’nin bir fotoğrafıydı.

Hazel’in hiç köpek sahiplenmeyi isteyip istemediğini merak ettim. Pippa’yla ikisi Daisy’yi sürekli Vancouver civarında doğa yürüyüşlerine çıkarıyordu.

McKinnon uçağa bindi ve yanımızdan geçerken çantası normal bir insana özür diletecek bir kuvvetle Streicher'ın omzuna çarptı. McKinnon yürümeye devam etti.

Streicher'ın elleri gerildi ve bana göz ucuyla baktı. "Aynı odayı paylaşacağınızı duydum."

Koçlar bazen deplasmana gidildiğinde oyuncuların otel odalarını paylaşmasını isterdi. "Ward'a seninle aynı odada kalmak istediğimi söyledim ama hayır dedi. Uyandığımda bu herifin kahrolası suratını görmek zorunda olduğumdan bu bir lanet mi yoksa ona bulaşma fırsatım olacağından bir lütuf mu bilmiyorum."

Streicher burnundan bir hırıltı çıkardı. "Dün gece seni ve Hazel'ı birlikte görünce çok bozuldu."

Maçta Hartley'ye camın arkasından bana bir öpücük verdirttikten sonra McKinnon'ın yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak gülümsedim. Koridorda Hartley'nin nasıl görüldüğünü hatırladığımdaysa sırtışımda kayboldu. McKinnon onun tepesinde dikilirken Hartley iyice büzülmüştü.

Lanet olası pislik. Zihnim, McKinnon'la aynı odada kalacağımı öğrendikten sonra çantama koyduğum şeye kaydı ve heyecanlandım.

Ona bulaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Peki Hazel'le olayınız ne?" dedi Jamie.

İçimde ani bir endişe belirdi. Şimdilerde aramız daha iyi olsa da geçmişte takımlara seçildiğimiz an bu adamı başımdan savmışım. Aradaki onca yıl aşağılık bir herif gibi davranmışım. Geçen sene buz pistindeki kavgamıza dair görüntüler kafamda yeniden oynadı: Jamie'nin elmacıkkemiğine inen yumruğunun ıslak gümbürtüsü, onun yarılmış dudaktan damlayan kan.

"Bana şu klişe, *Onun kalbini kırarsan kendini ölmüş bil*, uyarısını çekeceğini söyleme, Streicher."

Son oyuncular da uçağa girip yerlerine oturdu. "Öyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

Dördümüzün –Jamie, Pippa, Hazel ve ben– bir görüntüsü belirdi zihnimde. Bir barbekü partisinde birlikte takılıyoruz. Pippa Jamie’ye sarılıyor ve Hazel benim yanıma sokulmuş. Kolumu onun omzuna doluyordum ve bana gülümsüyor.

“Ne yaptığını biliyor musun?”

“Sahte sevgililiği mi diyorsun?” diye sorarken sesim alçaktı. Jamie başıyla onayladı.

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakarken midemde nahoş bir duygu dalgalandı. Hazel bunun sahte olduğunu sanıyordu. Ya ocak ayı geldiğinde hâlâ gerçek bir ilişki istemiyor olursa? Sonuçta ben Rick Miler’in oğluydum. Onun karbon kopyasıydım. Kadınlar babamı tanıdığına, çok geçmeden bavullarını toplardı.

Boğazımı temizleyip koltuğumda kıpırdanırken, “Elbette,” diye cevap verdim.

Hayatım boyunca beni sürüklemiş olan şu eski, rekabetçi odaklanma dürtüsü içimden taşıyordu. Hartley’ye her zaman kendi üzerime iddiaya girdiğimi söylerken dürüsttüm.

“Aralarında ne oldu?” diye ona sordum. “Neden ayrıldılar?”

“Pippa, herifin Hazel’ı aldattığını söylüyor ama ayrıntıları bilmiyormuş.”

Hazel’ı düşünerek tekrar pencereden dışarı baktım, ardından telefonumu çıkarıp sohbetimizi açtım.

*Sana paten kaymayı öğretmek konusunda ciddiylim,* diye mesaj attım.

Bir an sonra Hazel’in cevabı belirdi. *Kesinlikle olmaz. Evet dememin tek sebebi, daha önce Connor bunu denediğinde onu reddetmiş olmamdı.*

Bu yanlış cevaptı çünkü şimdi ona kaymayı öğretmeyi daha da çok istiyordum. Telefonum Streicher’dan gelen bir mesajla vızıldadı. Ona meraklı bir bakış attım ama gönderdiği linki açtım.

*Kor Yoga. Hareket etme sevginizi ateşleyin.*

“Hartley’nin online yoga dersleri mi?”



Streicher bana göz ucuyla baktı. “Sana bunu gönderdiğimi ona söyleme.”

*Kapsayıcı, cesaretlendirici bir ortamda yoga yapın. Tüm vücut tipleri, yaşlar, etnik kimlikler, milliyetler, dinler, cinsiyetler ve cinsel yönelimler sıcak karşılanır.*

Bu akşam ne yapacağım belli olmuştu.

## 11. BÖLÜM

### RORY

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA otel odasında eşyalarımı yerleştirirken McKinnon geldi. Çantamdan Hazel'ın çerçeveli fotoğrafını çıkarıp komodinin üstüne yerleştirdim. Nişan partisinde çekilmiş fotoğrafın ben silindikten sonra büyütülmüş bir versiyonuydu.

“Senin için sakıncası yok, değil mi?” diye sordum McKinnon'a.

Fotoğrafa bakarken dudakları kıvrılınca McKinnon'ın, dün gece barda Hartley'nin onlar birlikteyken bile benden hoşlandığını herkese söylememi düşündüğünü *anladım*.

“Hiç umursamam.” Bana sırtını döndü, çantasından prote-in tozunu çıkardı ve ölçü kepçesiyle karıştırma kabına döktü.

“Güzel.” Masaya oturdum, o içeceğini karıştırırken ben kendimi döner sandalyede rasgele döndürdüm.

“Özellikle,” diye ekledi, “sen çuvalladığında burada olacağım için.” Kendi ukala sırtışıyla omzunun üzerinden baktı ve benim sırtışıma biraz zayıfladı.

İçimde hızla bir sahiplenme hissi belirdi. “Bu da ne demek oluyor?”

Tezgâha yaslanıp içeceğini yudumladı. “Hartley'den oldum olası hoşlandığını bilmiyor muyum sence? *Şu anda seninle eğleniyor olabilir...*” Etki etmesi için bir an bekledi. “Ama senden önce ben vardım.” Gülümsemesine buz gibi bir ifade bulaşırken omuz silkti. Hiddete kapıldım. “Hazel'la işimiz daha bitmedi.”

“McKinnon, çok zavallısın.” Ses tonum küçümseyici olsa da kalbim korumacı bir öfkeyle gümbürdüyordu.

“Göreceğiz.”

Birbirimize düşmanca baktık ama çalan telefon alarmım araya girdi. Tuşa basıp alarmı susturdum ve McKinnon’a sahte olduğu anlaşılan bir özür ifadesiyle baktım.

“Yani kız arkadaşımın peşinde olduğunu bildiğimden biraz garip kaçacak.” Dizüstü bilgisayarımı açtım, kulaklıklarımı taktım ve Zoom görüşmesine katıldım.

Bir an sonra Hartley’nin yüzü ekranımı doldurdu.

“Merhaba,” dedi kulaklıklarına. Bana sıcacık gülümsedi, derken ansızın yüzü asıldı. “Bert Randy *sen misin?* İsmi sahte bir havası olduğunu anlamıştım.”

Kıs kıs gülerken döner sandalyede arkama yaslandım; McKinnon’ın omzumun üstünden izlediğinin farkındaydım. “Ben de seni özledim. Dün gece gönderdiğin o çıplak fotoğraflardan daha fazla gönder.”

“Miller,” dedi dehşet dolu bir sesle. “Çalışıyorum. Git bışımdan.”

“Senin için çok uslu olacağım bebeğim.” Arkamdaki McKinnon’ı görebilmesi için dizüstü bilgisayarımı itekledim. “Ve dikkatinin dağılmaması için tişörtümü çıkarmayacağım.”

Yüz hatları durumu kavradığını belli etti. “Beni duyabiliyor mu?”

“Hayır.” Kulaklıkları işaret ettim.

“Güzel. Bana bebeğim deme.” Hartley’nin burun delikleri genişledi ve kızgınlığı daha çok gülümsememe neden oldu. Benim için uyuşturucu gibiydi. Onunla oynamayı, onu gaza getirmeyi seviyordum. “Onun önünde rol yapmamız gerektiğini anlıyorum ama... Aman Tanrım. Komodinindeki benim fotoğrafım mı?”

Arkamda McKinnon odada dolanarak gürültü yapmaya başladı. “Uzaklardayken seni deli gibi özlediğimi biliyorsun.”

Hartley kahkahasını gizlemeye çalışırcasına eliyle ağzını kapadı. “Bunu gördü mü?”

“Evet.” Ona sııttım ve homurdandı.

“Bütün gece konuşacaksan salona git,” dedi McKinnon.

Omzumun üstünden ona ilgisiz, dikkati dağılmış bir bakış attım ve kulaklıklarımı işaret ettim. “Seni duyamıyorum. Hartley’nin yoga dersine katılıyorum.”

“Hayır, katılmıyorsun,” dedi Hartley kulağıma.

Ona aldırmayarak McKinnon’a omuz silktim. “Katılırsan başımızın üstünde yerin var,” diye yalan söyledim. Başımızın üstünde yeri falan yoktu. “Esnekliğin üzerinde çalışmak istersen.”

“Ben almayayım,” dedi. Telefonunu ve cüzdanını eline alırken somurtuyordu.

Sandalyemi tekrar dizüstü bilgisayarına döndürdüm; odanın kapısı McKinnon’ın arkasından kapanırken Hartley’ye gülümsedim. “Çok iyiydi be!”

Hartley’nin ağzının kenarı kıvrıldı.

“İtiraf et.”

Gülümsemesi büyürken dizimi salladım. “Tamam. Eğlenceliydi. İyi akşamlar.”

“Ders için kalıyorum.”

“Miller. Bu benim işim. Connor’la dalaştık ve şimdi sahidenden bir ders vermem gerekiyor.”

İçimde nahoş bir his belirdi. Ben McKinnon gibi değildim. Hartley’nin çalışması gerektiğinde onun için işleri zorlaştırmayacaktım.

“Hey.” Sesim samimi ve yumuşak bir tını alırken ne kadar eğlendiğimi gizledim. “Sadece güzelce esnemek istiyorum, tamam mı? Burada olma amacım sorun yaratmak değil.”

İkna olmuş görünmüyordu. “Sen ister istemez sorun yaratıyorsun.”

Bir kahkaha attım. “Yanılmıyorsun ama sessiz kalacağım. Burada olduğumu bile anlamayacaksın.” Kaşlarımı

kaldırdım. “İnternet sitende kapının herkese açık olduğu yazıyor. Kusursuz bir fiziğim var diye beni kovamazsın.”

Hartley’nin kızardığına yemin edebilirdim. “Bundan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır.” Kesinlikle kızarıyordu.

“Tek bir şartla kalabilirsin.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Bu öğrenciler profesyonel sporcu değil. Normal insanlar. Normal vücutları var. Benim işim nasıl göründüklerine veya yeteneklerinin ne olduğuna aldırmaksızın herkese kendini rahat hissettirmek.” Bana uzun uzun bakarken yüzünde kızgınlık veya hüsrana izi yoktu. “Ben iri vücutlarla, minyon vücutlarla, gençlerle, yaşlılarla, engellilerle... herkesle çalışırım. Herkes hareket etmekten keyif almayı ve kendi vücuduyla barışık olmayı hak eder.”

İçim birden buruldu. Profesyonel sporcu olmadıkları için insanlarla dalga geçecek kadar şerefsiz olduğumu mu düşünüyordu gerçekten?

“Herhangi birine rahatsızlık verirsen,” dedi Hartley ve sesi kararlıydı, “seni dersten atarım.”

Ona hayretle baktım. “Vermem, Hartley. Asla öyle bir şey yapmam.”

Başıyla onaylayarak bakışlarını indirdi. “Tamam. Güzel.”

Onu incelerken kaşlarımı çattım. Az önce Hartley’nin ilginç bir yönünü keşfetmişim ve çok daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Fakat bu kuralları bana açıklama gereği duymasından hoşlanmamıştım. İnsanlara saygılı davranmak sağduyuydu. Ben asla...

Geçen seneyi, Streicher’la nasıl kavga ettiğimizi hatırladım. Buz pistinde insanları nasıl kışkırttığımı. Herkesin beni nasıl babamla kıyasladığını.

Bir an sonra pat diye altı video karesi daha belirdi.

“Ah, *güzel*, aramıza yeni biri katılmış!” dedi altmışlarında bir kadın beni görür görmez. Kısa, dağınık, platin sarısı saçları, iri gözleri vardı ve oturma odasında yoga matının üstünde otururken bedeninden bir çocuk enerjisi taşıyordu.

Kocaman gülümsedim. “Merhaba. Ben Rory.”

“Elaine,” dedi kadın ve arkadan turuncu bir kedi geçti. “Bu Archie.”

Diğerleri de kendilerini tanıttı: Clarence, beni yeni kalça operasyonu olduğu konusunda bilgilendiren seksenlerinde bir adamdı; Laura, aşağı yukarı benim yaşlarımda, irice vücutlu, sessiz bir kadındı; Vatsi, hamileliğinin son evrelerinde gibiydi ve Hyung, hemen hemen yirmi yaşında görünüyordu ve belli ki bir yurt odasında idi.

“Bu derse katılma sebebin nedir, Rory?” diye sordu Clarence.

Hartley’nin ekranına göz attım, matını ve desteklerini düzenliyordu. “Ben Hartley’nin erkek arkadaşım.”

Elaine sevinçle iç çekti. “Hazel bir erkek arkadaşın olduğunu bize söylemedin.”

“Bana karşı duyguları yüzünden kendini kaybetti.” Hartley yavaşça kameraya dönüp bana pis pis bakarken içim keyiften kıpır kıpırdı. “Bir süredir kimseye böyle sırılsıklam âşık olmamıştı.”

Hartley gözlerini kamerasına dikmiş bakıyordu ve bakışları yüzümde hareket ederken, dikkatinin üzerimde olduğunu *hissedebiliyordum*.

Elaine elini kaldırdı. “Bin tane sorum var.”

Hartley tek kaşını kaldırarak, “Güya sessiz kalacaktın,” dedi bana.

Mikrofonumu kapadım ve bir sırtışıla ellerimi havaya kaldırarak sessiz olacağımı bildirdim.

“Hadi başlayalım,” dedi ve ben toplantı ayarlarını düzenledim, böylece Hartley’nin görüntüsü tüm ekranımı kapladı. “Sizin için rahat bir oturuşa geçin.”

Onu görebilmek için dizüstü bilgisayarımın ekranını eğip yere indim; matının üstünde bağdaş kurarak oturan Hartley’yi izliyordum.

“Burnunuzdan birkaç derin, yavaş nefes alın. Akciğerlerinizi genişletsin, midenizi genişletsin, altınızdaki zemini veya desteği hissedin. İsterseniz gözlerinizi kapayın.”

Gözlerimi ondan ayırmadan birkaç nefes alıp verdim.

“Kendi nefes ritminizi bulun.”

Sesi yumuşayıp pürüzsüz ve sakin bir tını aldı. Nefeslerimi sayarken –beş saniye nefes al, beş saniye nefes ver– kalp atışlarım yavaşladı. Hazel’in gözleri kapalıydı, birkaç tutamı serbestçe yüzüne düşen koyu renk saçları bir atkuyruğuyla toplanmıştı. *Bana Dokunma* yazan bir tişört ve her yanında takım yıldızlar bulunan lacivert bir yoga taytı giyiyordu.

Talihsiz, azgın yanım onun bana taytının altına külot giymediğini söylediğini düşünüyordu.

“Bu dersi istediğiniz şekilde yapabilirsiniz,” diye ekledi. “Bedeninizin yöneticisi sizsiniz. İyi bir yönetici olun ve onu dinleyin.”

Otoriter ama nazik konuşma biçimi beni gülümsetti.

Hazel’in görüntüsünün arka planını inceledim. Arkasında dar bir fırın ile ocağın yanındaki bir tezgâhın üstünde bir mini buzdolabı vardı. Dizüstü bilgisayarı yerde olduğundan tezgâhtaki pembe su ısıtıcısı dışında pek bir şey göremiyordum. Ekranın sol tarafında koyu maun bir sehpa bir kanepenin yanına itilmişti ve sağ tarafta da anlaşılabilir yatağının kenarı vardı.

Tanrım. Hartley’nin evi *minicikti*.

“Bir hedef belirleyin,” diye devam etti, gözleri hâlâ kapalıydı. “Benim hedefim bedenimde iyi hissetmek, zihnimi susturmak ve yatmadan önce kendimi güzelce esnetmek.”

Bir maçta hedefim diğer herkesten daha fazla gol atmak olurdu. Antrenörleri etkilemek. Kaslarım yanana, ciğerlerim alev alana dek oynamak.

Hartley *yin* pozlarda bizi yönlendirdi ve sırtüstü kelebek duruşuna geçtiğimizde ağızımdan alçak bir inleme kaçtı. Neyse ki mikrofonum kapalıydı. Esneme hareketleri gergin omuzlarımı ve bacak içlerimi açtı. Rahatlaşmanın sıcak,

uyuşuk pusu bedenimde akarken uzuvlarım ağırlaştı ve düşüncelerim yavaşladı.

“Kendi nefes ritminizi bulun,” diye mırıldandı Hartley. Nefes alırken beşe kadar saydım, nefes verirken beşe kadar saydım. “Çenenizi gevşetin.”

Sıktığım azı dişlerimi gevşettim. Hartley sırtüstü uzanmıştı, nefes alıp verişiyile birlikte karnı yükselip alçalıyordu.

*Öldüğünde dinlenebilirsin*, diyen babamı duydum. Babamın spora gaddar yaklaşımı bundan çok farklıydı.

“Zihninizin dağılması sorun değil,” dedi ve sanki doğrucu kulağıma fısıldıyordu. Sırtımdan bir ürpertinin yavaşça indiğini hissettim. “Onu geri çağırın. Kendi nefes ritminizi bulun.”

Sonunda, sırtüstü yatarken avuçlarımız tavana dönük bir şekilde bitirdik. Vücudum gevşedi ve zihnim memnun bir dinginlikle mırıldarken Hartley’nin yumuşak sesini dinliyordum.

“Bugünün dersi bitirmeden önce, size kendinizi değerli hissettiren şeyin ne olduğunu düşünmenizi istiyorum.”

Bu sözler kafamı karıştırdı. Değerli. Kelimeyi kafamda tekrarladım. Ne için değerli?

“Kendi adıma,” dedi Hartley kendi kendine gülümseyerek. “Kız kardeşimle takılmayı severim. Pippa en iyi yanlarımı ortaya çıkarır ve onun yanından ayrılıp eve döndüğümde kendimi hep çok mutlu ve minnet dolu hissederim.”

Büyülenmişim. Hazel çok güzeldi. Keşke bunu kaydedebilseydim, böylece tekrar tekrar dinleyebilirdim.

“Koşmayı severim,” diye devam etti. “Oflayıp puflarken, ter gözlerime akarken ve yüzüm domates gibi kızarıırken bile vücudumun içinde güçlü hissetmeyi severim. Vücudumun benim için yapabildiklerini severim.”

“Son olarak da işim bana kendimi değerli hissettirir. İnsan vücudunun neler yapabildiğini görmeyi severim. Hangi vücut tipinin içinde hareket ettiğimizin hiç önemi yok, hepimizin



inanılmaz bir kapasitesi var. Birilerinin bunu fark etmesinde bir rolümün olması hoşuma gidiyor.” Soluklandı. “Şimdi sıra sizde. Amacınızı bulduğunuz yer neresi? Sizi ne gülümsetir? Ne olduğunda sevildiğinizi hissedersiniz?”

Değerli. Kelime kendini kafamın içinde oradan oraya atarak incek bir yer aradı. Benim amacım olabileceğim en iyi hokey oyuncusu olmaktı ve bundan daha azı başarısızlıktı.

*Ne olduğunda sevildiğinizi hissedersiniz?*

Zihnimden hızla bir anı geçti. On bir yaşındaydım ve annemin evi terk etmesinden önceki yazdı. Kuzey Vancouver’da, evimizin yakınındaki orman patikalarında yürüyorduk. Bir derenin yanında durmuştuk ve annem sırtarak eğilip suya bir fiske vurarak bana birkaç damla sıçratmıştı. Benimkilerin aynısı, koyu mavi gözleri ormanın ışığında parıltıyordu. Ben de kahkaha atarak ona su sıçratmıştım.

*“Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur.”*

Özlem dolu bir sızı doldurdu içimi. Çocukluğumdan beri, annemin bizimle yaşadığı dönemden beri, bu sözleri duymamıştım.

Üstelik onunla yaşamak istemeyen bendim. Devamlı babamla kalmak isteyen bendim çünkü kendimi bildim bileli onun onayının peşinde koşup durmuştum.

Ders bitip de insanlar oturumu kapatırken toplu bir veda-laşma oldu.

“Miller,” dedi Hartley. Diğerleri sanal toplantı odasından ayrılmıştı ve yalnızca ikimiz kalmıştık. Kameradan beni inceleyen sesinde farklı bir tını vardı. “İyi misin?”

Kendimi alaycı bir gülümseme takınmaya zorladım. “Beni azıcık esnemeye dayanamayacak kadar kondisyonsuz mu buluyorsun, Hartley?”

Hemen cevap vermedi ve yemimi yutmaması paniğimi artırdı.

“Hiç de öyle düşünmüyorum. Sadece maço sporcuların ve sınavların dünyasından gelen biri için, dersim sarsıcı olabilir.”

“Maço sporcular ve şınavlar mı?” diye tekrar ederken gülümsemeye başladım.

Hartley sırttı. “Yanılmıyorum.”

“Yanılmıyorsun.” Gülümsemesi, boğazımdaki gergin, çirkin duyguyu yok etti. “Katılmama izin verdiğin için teşekkürler.”

Başını eğdi. “İyi geceler.”

“İyi geceler, Hartley.”

Toplantıyı sonlandırdı ve koltukta dalgın dalgın dönerek oturmaya devam ettim.

Babamın rahatsızlığa karşı yaklaşımı egzersiz yapmaktı. Daha fazla hissedemeyene dek egzersiz yap. Onunla kararlılıkla mücadele et. Ondan kurtulmak için gerekirse pestilini çıkar. Kaçma, fethet. Onu ez. En güçlü ve en hızlı ol. En iyisi dışında her şey başarısızlıktır.

Hartley’nin internet sitesini açtım ve bu dönem on ders için kaydoldum.



Dönüş uçağımıza binmek için terminalde yürürken bir dükân vitrininde ışıltılı bir biblo gözüme çarptı.

Minik kristal ejderhayı incelemek için eğildim. Açık maviydi, bir karikatür kadar sevimli ve tombuldu ama ışıkların altında parlayan kırmızı gözleri vardı.

Yüzüme kocaman bir tebessüm yayıldı.

“Miller,” diye seslendi Owens. “Hadi.”

“Birazdan gelirim.” Tekrar ejderhaya döndüm ve dükkâna girdim.

Hartley’ye bir hediye alma zamanım gelmişti.

## 12. BÖLÜM

### HAZEL

OFİSİMDE BİR OYUNCU İÇİN bir toparlanma planı oluştururken Rory minik, kristal bir ejderhayı önüme bıraktı-verdi.

Kapı çerçevesine yaslanarak bana gülümsedi, bakışı sıcak ve yumuşaktı. Midemde bir heyecan dalgası belirdi. “Hartley,” dedi selam niyetine.

Kahretsin, yakışıklı görünüyordu. Bugün haftanın en zorlu antrenmanı vardı ama Rory dimdik duruyordu ve gözleri enerjiyle parlıyordu.

Onun bu kadar atletik olmasından nefret ediyordum. Sahiden de kendi döneminin en iyi sporcularından biri olmasından nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum ama yine de ister istemez onu takdir ediyordum.

Gözlerim çalışma masamdaki ışıltılı küçük ejderhaya gitti. “Bu nedir?”

“Sensin.”

Dudaklarım inkârla aralandı. “Değilim.”

“Elbette sensin. Sen benim minik, ateş üfleyen ejderham-sın.” Ona ters ters baktım ve beni işaret ederek başıyla onayladı. “Aynen böylesin. Kırmızı gözler vesaire.”

Bir kahkaha patlattım ve aptal şeyi kaldırıp inceledim.

Sevimliydi.

Sıcaklık göğsüme yayılırken, “Bu çok salak bir şey,” dedim ona.

“Selam, Hazel?” Hayden kapı aralığında belirdi. “Şu bantlardan birini alabilir miyim?”

“Tabii.” Fizyoterapi egzersizlerini evde yapabilmesi için fazladan bir bant bulabilmek için çalışma masamı didik didik aradım ve ona bir bant fırlattım. “Egzersizlerin üstünden geçmek için bana ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Hepsini kaptım.” Hayden’ın gözleri ejderhaya indi ve sırttı. “Onu beğendin mi? Miller ona üç bin harcadı.”

Ağzım açık kaldı ve Rory’ye döndüm. “Üç bin dolar mı?” Hiç önemi yokmuşçasına omuz silkti.

“Miller, bu çok fazla para.”

Hayden kıs kıs güldü. “Sana söyledim. Miller senden hoşlanıyor. Görüşürüz, çifte kumrular.”

Hayden çıkarken Rory bana garip bir bakış attı. “Ne kadar kazandığımı biliyorsun, değil mi?”

Yalnızca Rory ligin en çok kazanan oyuncusu olmakla ilgili böyle dürüstçe konuşurdu.

Küçük ejderhaya hayretle baktım. “Bu benim aylık kiramdan bile fazla. Bana bu kadar fazla para harcayamazsın.” Sesi mi alçalttım. “Özellikle...” Ona bir *biliyorsun* işareti yaptım.

Gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. “Özellikle neden?”

“Gerçekten kız arkadaşın olmadığım için.”

Pippa’nın nişan partisinde çekilmiş fotoğrafımızın internette dönmesi yalnızca inanırlılığımızı artırıyor çünkü ilişkimizi herkese ilan etmemizden önce çekilmişti. Fotoğrafta Rory beni bırakmak istemiyormuşçasına yumuşak bir bakışla bana gülümsüyordu. *Ona çok fena kapılmış, yazıyordu yorumlardan birinde.*

Bakışları keskinleşti. “Peki kız arkadaşım olsaydın, bunu kabul eder miydin?”

Ne? Gözleri çok laciverti, çok büyüleyiciydi ve böyle kontrolden çıkmış, kararsız hissetmekten hoşlanmıyordum. İşteydim. Kontrollü olmalıydım. *Her zaman* kontrollü olmalıydım.

Yoga dersime katıldığında herkese erkek arkadaşım olduğunu söylemişti ve görünüşe göre dersten keyif de almıştı. Ta ki ben katılımcılara onları ne olduğunda sevildiklerini hissettiklerini sorana dek. O sorudan sonra Rory'nin yüzünde üzgün ve dalgın bir ifade belirmişti.

Bütün hafta bunu düşünmüştüm.

“Bana bu kadar çok para harcama.”

Bana gözlerini kısarak bakarken, “Bu bir meydan okumayı andırıyor,” diye mırıldandı.

“Değil.” Yine gülüyordum. “Sen kaçığın tekisin, Miller.”

Eğilerek ellerini koltuğumun iki kolçağına koydu ve ağzını kulağıma dayayarak nabzımı hızlandırdı.

“Gerçekten kız arkadaşım olsaydın, Hartley,” diye fısıldarken nefesi tenime elektrik akımları gönderiyordu, “sana harcaacağım paranın sınırı olmazdı. Bu yüzden oyunumuzu yutturmak istiyorsak bana izin vereceksin.”

Yutkundum, ne söyleyeceğimden emin değildim.

“Seni düşünüyordum,” diye ekledi doğrulurken ve nabzım tekledi.

“Gece geç saatlerde otel odanda ne yaptığın beni ilgilenirmez, Miller.” Midem taklalar attığı hâlde ona soğuk, ilgisiz bir tavırla gülümsedim.

Beni mi *düşünüyordu*? Nasıl? Seksi biçimde mi? Bundan hoşlanmış mıydım?

Sanırım bundan hoşlanmıştım.

Kaşlarımı kaldırdım. “Veya McDonald’s tuvaletlerinde.”

Homurdandı. “McDonald’s’a hiç gitmedim.”

O kadar şaşırmıştım ki yüzümdeki ilgisizlik ânında yok oldu. “*Efendim?* Çocukken bile mi? Sarhoşken bile mi?”

“Ben pek sarhoş olmam, Hartley.”

Ona kafa karışıklığıyla baktım. “Peki ya top havuzu?”

Göğsü kahkahayla sarsıldı, gözlerinde keyifli bir ifade dans ediyordu ve midemde yine o garip, çırpınan, takla atan hissi duydum. “Top havuzu kulağa mide bulandırıcı bir şeymiş gibi geliyor.”

Ona bir *yok artık* bakışı attım. “Elbette öyle ama altı yaşındayken bunun bir önemi yok.”

“Veya sarhoşken.” Gözleri bana sataşıyordu.

“Veya sarhoşken,” diye katıldım.

Rory'nin sarhoşken veya biraz çakırkeyifken nasıl olacağını merak ettim. Eminim şapşal, başkalarına dokunmaya meyilli ve tatlı olurdu. Aniden göğsümde toplanan sıcaklığı bastırmaya çalıştım.

Rory'yle ilgili böyle şeyler düşünemezdim.

Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırırken onun gözleri de dudaklarıma çevrildi.

“İstediğin bir şey mi vardı?” diye sorarken yüzüm ısındı.

Yeniden odaklanabilmek için gözlerini birkaç kez kırpiştırdı. “Bu akşam sahada halka açık bir paten kayma etkinliği var ve Ward bir grup çocuğa nasıl paten kayıldığını öğretecek.”

“İyi. Aferin ona.”

Rory sırttı ve midem ağırlaştı. Gülümsemesi iyice genişlerken çok yakışıklı görünüyordu. Güçlü, yapılı ve çok uzun boyluydu; gür saçları bana parmaklarımı aralarında gezdirmeyi *arzulatacak* şekilde hafif dalgalıydı. Dahası zarifti.

“Biliyorsun ki sorumluluk sahibi, güvenilir bir kaptan izlenimi vermek istiyorum.”

Bunun nereye gittiğini anlamıştım. “Peki benimle ne alakası var?”

“Hartley, sana paten kaymayı öğreteceğim.”

Duzenleme  
Ny.Ozlem

## 13. BÖLÜM

# RORY

“DİZLERİNİ BÜK.”

“Düşeceğim.”

“Düşmeyeceksin.” Hartley yalpalayarak, çok yavaş bir tempoda kayarken onu belinden tutup arkadan yönlendiriyordum. “Ben düşmene izin vermem.”

İnsanlar buz pistinin etrafında büyük bir çember çizerek kayarken müzik çalıyordu. Bir disko topu Hazel’in saçlarma dans eden ışıklar saçıyordu.

“Sence bizi gördü mü?” diye sordu.

Saçları güzel kokuyordu. Hafif bir kokuydu. Vanilya, kurabiye veya onun gibi güzel bir şeyin kokusu. “Kim?”

“Ward.”

Doğru. Burada bulunma sebebimiz. Pistin diğer ucunda Ward ile ayrılmış bir alanda yeni yürümeye başlamış bir grup çocuğa paten kaymayı öğretiyordu. Hepsi Hartley’den daha hızlıydı.

“Geldiğimizde insanlarla fotoğraf çektirdiğimi gördü.”

Hartley bir onay sesi çıkardı ve buzda ayaklarını sürümeye devam etti.

Gözlerim kışına indi. Lanet olasıca yoga taytı. Onun yoga giysilerinin altına külot giymediğini hatırladım ve kasıklarım uyarılarak gerildi.

Ben bir pisliktim ama Hartley’yi zirveye ulaştırdığımı bin kez kafamda canlandırmıştım. Onun benim sayemde

gevşediğini görmek tüm hayatımı değiştirirdi. Çok kontrol-lüydü ve onun kıvrınmasını, erimesini, zevkle bağırmasını sağlamak lanet hayatıma anlam katardı.

“Miller.” Başımı hızla kaldırdığımda Hartley küçük bir sı-rıtışla omzunun üzerinden bana bakıyordu. “Gözlerini kıcıma mı diktin?”

“Evet.” Sırıttım. “Tayt yüzünden.”

Bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “İğrenç.” Belini bıraktım ve gözleri korkuyla açıldı. “Yapma.” Elleri benim-kileri buldu ve ellerimi vücuduna koyduğunda kanım gururla kaynadı. “Hazır değilim.”

Çok tatlıydı. “Hartley, harika gidiyorsun. Biraz daha ya-nında kayacağım.”

Boğuk bir ses çıkarsa da ellerimi serbest bıraktı ve onun yanına geçtim. Buz pistindeki en yavaş kişiler bizdik ama Hartley bunun pek farkında değil gibiydi.

Bakışlarını yüzüme çevirdi. “Bu kadar memnun görünmen gerekmiyor.”

Gülerek ellerimi havaya kaldırdım. “Hiç de değil.”

“Böbürleniyorsun.”

“Seninle iyi vakit geçiriyorum.”

Gerçek buydu. Hartley’yle böyle takılmamız beni rahatlatıyordu. Hartley bakışlarını kaçırdı ama gülümsüyordu. Sonraki adımında dengesini kaybetti ve kendini hızla kontrol altına alırken nefesi kesildi.

“Kaptın bu işi,” derken onun kendi etrafında döndürdüm.

Eldivenli eliyle elimi tuttu ve ellerimizin birleştiği yere dikkatle bakarken kalbim ağzıma geldi. Gergin sinirlerim göğsümde bir yumak oldu.

“Sevgili olduğumuzu zannediyorlar,” dedi bana bakma-dan. “Ayrıca düşmek istemiyorum.”

“Biliyorum.” Nabzım çıldırdı.

Hartley çok güzeldi. Açık bıraktığı saçları omuzlarının etrafına dökülüyordu. Geçen gün duşta, burnumla boynunun



sütununu sıyırdığım, ellerimi kalçalarında gezdirerek o taytın altına bir şey giyip giymediğini keşfettiğim düşünceleriyle mastürbasyon yapmışım.

Bir ürperti beni sararken yutkundum, Hartley'nin gösterişli ağzına göz attım. Onu burada öpmek için bir bahane bulabilir miydim? Ward bakmıyordu bile.

Kaymayı sürdürürken bana garip bir ifadeyle baktı. "Ne?" Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. "Ne?"

"Tuhafıydın."

"Hayır, tuhafılaşmadım."

"Evet, tuhafıydın." Beni incelerken başını yana yatırdı ve bir kez daha kalbim ağzıma geldi. "Aman Tanrım. Seni tedirgin mi ediyorum?"

Bakışlarımı kaçırarak güldüm. "Hayır."

Dengesini kaybetti ve onu yakalamak için ellerim tekrar beline döndü. "Evet, öylesin. Tedirginsin."

Ağzım yavaşça bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Korkutucusun."

Genzinden bir ses çıkararak güldü ve dudaklarını çarpıtma biçimine hayran kaldım. "Gerçekte bir ejderha olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Yumuşak ve alaycı ses tonu ensemden aşağı süzülürken bal gibi sıcaktı.

Tekrar kaymaya başladık ve bir kez daha elini tuttum. "Neden Zoom'da ders veriyorsun? Bir stüdyoda ders verdiğini sanıyordum."

"Bazen stüdyoda oluyorum. Stüdyolar kıdeme değer verdiğinden sınıflarda yer bulmak zor." Ağzını çarpıttı. "Ayrıca erişilebilirlik meselesi de var. İnsanlar için online oturum açmak stüdyoya ulaşmaktan daha kolay. Elaine seyahat etmekten hoşlanıyor ama egzersizine devam etmek istiyor. Clarence'ın asansörü her zaman bozuk ve kalça proteziyle merdivenleri kullanmakta zorlanıyor. Vatsi'nin yakında bir bebeği olacak, bu yüzden hayatı yoğunlaşmak üzere. Hyung üniversiteden onca yolu gidip gelmek –gidiş de dönüş de otobüsle yaklaşık

bir saat sürüyor– zorunda kalmamayı seviyor. Ve Laura...” Ansızın durdu. Gözlerinde anlık bir hiddet dikkatimi çekti, hemen sonra kayboldu. “Eh, Laura’nın da stüdyolarla pek hoş deneyimleri olmamış. Zoom’da yoga birçok kişi için en iyi seçenek.”

Gözlerindeki ateş beni aydınlattı. “Bu işi gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Benim amacım bu,” diye cevap verdi çabucak, çaba harcamadan. “Bir gün bir fitness stüdyosu açmak istiyorum. Yoga, pilates, dans dersleri, hatta fizyoterapi ve masaj terapisi sunacağız. Birleşik Devletler’de kadının biri beden-olumlama üzerine bir stüdyo açtı. New York’ta.” Gözleri ışıldadı. “Beyoncé şarkıları eşliğinde dans dersleri veriyorlar. Herkesin dans ettiği videoları görmek harika. Her yaştan, her cinsiyetten, her beden tipinden insanın.” Omuz silkti. “Burada bunu yaratmak istiyorum.”

Göğsümde bir şeylerin gerildiğini hissettim. Ben de hokey konusunda benzer şeyler hissetmeliydim ancak hissetmiyordum.

Gözlerimiz buluştu ve Hazel’in yüz ifadesi durgunlaştı. “Sana bunu neden anlattım bilmiyorum.”

Etrafına yeniden duvar örmesi hiç hoşuma gitmedi. “Anlatman beni mutlu etti.”

Burada sonsuza kadar onunla kalmak, sevdiği şeylerden bahsetmesini dinlemek istiyordum.

“Connor’la aynı odayı paylaşıırken bir sorun çıkmadı sanırım,” dedi.

McKinnon’ın benim bu ilişkide çuvallamamı beklediğini, böylece kendisinin durumdan faydalanabileceğini ima ettiği sözleri kafamda tekrar yankılandı. “İyiydi.”

Hazel’a söylemek onu kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Beni uyuz etmeye çalıştı ama ağzının payını verdim.” Ona göz kırptım.

“Onun canını sıkabilececek biri varsa o da sensin. İkiniz aynı hamurdan yoğurulmuşsunuz.”

Kaşlarımı çattım. Hartley espri yapıyordu ama ciddiymi de. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilirsin.” Omuz silkti. “Siz ikiniz aynısınız.”

Kaşlarımı biraz daha çattım. “Hayır, değiliz.”

Bana, *Sen kimi kandırıyor sun*, dercesine küçümseyen bir bakış attı ve içimde nahoş bir hissin yükseldiğini hissettim.

“Hartley.” Sesim alçaktı. “Bizim alakamız bile yok.”

“Sen bir hokey oyuncususun.” Bakışında dürüst ve kızgın bir duygu parçası vardı. “Her şeyin var. Diğer insanları önemsemem gerekiyor. Kadınlar sana epey bir ilgi gösteriyor ve kimse sana hiçbir zaman *hayır* demiyor.”

“Ben diğer insanları önemserim.” Kelimeler ağzımdan istediğimden daha sert çıktı ve alaycı bir tebessüm takınmaya çalışsam da yapamadım. Hazel’in, bizim aynı olduğumuzu düşünmesi hiç hoşuma gitmedi. “Ben McKinnon değilim ve onunla kıyaslanmaktan hoşlanmıyorum. Ben kimseyi aldatmadım. Ben öyle biri değilim.”

“Belki aldatmadın ama seni tanıyorum.” Her seferinde kalbimi kıran şu üzgün ifadeyi takındı, sanki onun ne bildiğini anlamamı bekliyordu.

O ifadeden nefret ederdim. Annem babamı terk ettiğinde de yüzünde o ifade vardı.

“Kadınlar senin için sadece bir eğlence.” Yutkundu. “Biz tek kullanımlıyız.”

“Hayır.” Kaymayı bıraktım, yanımdan hızla geçen insanlara hiç dikkat etmiyordum. “Bu kahrolası fikre nereden kapıldın, Hazel?”

Elimi bıraktı. “Ashley,” dedi kimden bahsettiğini bilmem gerekirmiş gibi bir tavırla.

“Ashley kim?” Bedenim birden hayal kırıklığıyla gerildi ve Hartley’nin kafasındaki imajımdan nefret ettim.

“Liseden Ashley Peterson.” Afallamış ifadem karşısında, “Onu yemeğe çıkardın, ona kendini özel hissettirdin ve sana sırlıslıklam âşık oldu,” dedi.

Başımı iki yana salladım çünkü o kızı hatırlamıyordum bile. Lise benim için, sabah beşteki antrenmanların, hiç değilse mezun olabileyim diye derslerime yetişmeye çalışmamın ve sınırlarımı sonuna dek zorlayan özel antrenörlerle bitmek bilmez egzersiz saatlerinin hayal meyal bir anısıydı. Önemli olan tek şey bir takıma seçilmektir ve bunu unutmama asla izin verilmezdi. Hartley’yle özel dersler tek güzel şeydi.

Şu Ashley denen kızın muğlak anısı zihnime süzülürken, “Sarışın mı?” diye sordum.

Hartley bana inanamayarak baktı. “*Evet.*”

Hatırlamaya başlarken bir elimle yüzümü sıvazladım. Şu Ashley denen kızla ben işi pişirmiştik, galiba? “Hartley, bu neredeyse on yıl önceydi. Ne olduğunu hatırlamıyorum.”

Hartley şaşkınlıkla bakarken hem kızgın hem de üzgün görünüyordu. “Sana hatırlatayım. Onu danstan önceki gün terk ettin.”

Lisedeyken birileriyle çıkmıştım ama hep geçici ilişkilerdi. Bir kız arkadaşım olmasıyla başa çıkamazdım. Okulu ve hokeyi güçbela idare edebiliyordum.

Üstelik kimse Hartley kadar iyi değildi.

Şu Ashley denen kızı okul dansına davet ettiğimi hatırlamıyordum. Hazel’a bir *ne oluyor* bakışı attım. “Peki?”

Hayal kırıklığıyla nefesini verdi. “Onu yine de dansa gitmesi için ikna ettim. Birlikte içeri girdik ve sen dilini başka bir kızın boğazına sokuyordun.”

Anılar bir anda zihnime hücum etti. Haklıydı. Aynen öyle yapmış ve şu Ashley denen kızın duygularını pek önemsememiştim. Göğsümde kendime dair bir nefretin katılaştığını hissettim. Ben de tıpkı Rick Miller gibi bir pisliktim.

“Tuvalette ağladı. Kıza, onda bir sorun olduğunu düşündürdün. Ona kendini küçük, silik ve önemsizmiş gibi hissettirdin.”

Hazel'in sesindeki yoğunluk içime işledi. Sözlerinin altında gizlenmiş duygu midemin bulanmasına yol açtı.

"Bunun ne kadar boktan olduğundan haberin var mı?" diye devam etti acılı bakışlarla. "Bunun ne kadar" –başını işaret etti– "zarar verici ve travmatik olduğundan haberin var mı?"

Annem evi terk ederken kapının sessizce kapandığını duymuştum. Bunu babamın sıradaki kız arkadaşı Lauren birkaç yıl sonra evi terk ederken tekrar duymuştum. Babamın bana, onun ve sıradaki kız arkadaşının artık birlikte olmadığını söyleyen soğuk sesi yankılandı zihnimde.

Hayatım onunkinin bir kopyası olacaktı. Daha şimdiden öyleydi. Elli beş yaşına geldiğimde, hâlihazırdaki kız arkadaşımın beni diğerleri gibi terk etmesini bekliyor olacaktım. Utanç ve hayal kırıklığı, göğsümü sararak sıkıştırdı.

"Hartley, bu on yıl önceydi. Eminim bunu atlatmıştır."

Hartley'nin gözlerindeki hiddet arttı ve boynunda atan nabzını görebiliyordum. "Bundan emin misin?"

Omuz silkip bu soruyu geçiştirdim. Lütfen. Lütfen bu konuyu değiştirebilir miyiz? "*Umarım* şimdiye dek bunu aşmıştır." Göğsümdeki şu ezici, soğuk hissin körüklemesiyle, kelimeler ağızımdan döküldü. "Seni zerre önemsemeyen bir erkek yüzünden on yıl sonra hâlâ bunalım takılmak ne kadar acınası. Artık beni hatırladığından bile kuşkuluyum ve eğer hatırlıyorsa, hayatı hayli boş olsa gerek."

Ne söylediğimi fark ettiysem de kendime engel olamadım. Utanç boğazıma yapışmış beni boğuyordu. Hazel tokat yemiş gibi görünüyordu, alçak sesli bir kahkaha atmadan önce bana incinme ve şokla baktı.

"Bu anlaşmaya neden evet dediğimi bilmiyorum. Aynen hatırladığım gibi birisin."

Midem ağırlaştı.

"Neden öyle düşündüm bilmiyorum..." Sesi canlılığını yitirdi, başını iki yana sallarken ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor, buz pistinin girişine doğru gidiyordu. "Seninle işimiz bitti."

## 14. BÖLÜM

# RORY

CÜMLESİNİ TAMAMLADIĞINI milyon farklı şekilde duydum.

*Neden seninle zaman geçirebileceğimi düşündüğümü bilmiyorum.*

*Neden anlaşmamızın yürüyeceğini düşündüğümü bilmiyorum.*

*Neden senin farklı olduğunu düşündüğümü bilmiyorum.*

Gerçek beni sarstı: Hazel'in tepkisi sadece lisedeki arkadaşıyla ilgili değildi. Connor'ın ona yaptığıyla ilgiliydi.

Bunun önemi olmadığını söylemiştim. Bunu şimdiye dek aşmış olması gerektiğini. Ona acınası demiştim. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmişim? Hartley'nin benimle işinin bittiğine şaşırمامam gerekirdi.

Babam kılını kıpırdatmazdı. Rick Miller onların çekip gitmelerine izin verirdi. Annemin peşinden gitmek istemişti –annem evi terk ederken babamın buruk yüz ifadesini hâlâ hatırlıyordum– ama gitmemişti.

“Hartley,” diye seslenerek arkasından kaydım. Ben yaklaşırken beni yok saydı. “Öyle demek istemedim. Özür dilerim.”

Dengesini kaybettiğinde pisti çevreleyen tahtalara elini uzattı ve hemen yetişip düşmesini engelledim.

“Bana dokunma,” diye tısladı. “Sana kızgınım.”

“Biliyorum.” Geri çekilmeden önce dengesini bulmasını bekledim. “Kızmakta da sonuna kadar haklısın.”

Çenesi hayli gergindi ve gözleri katiyen görmek istemediğim kötü duygularla parlıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, bana hâlâ ters ters bakıyordu.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirirken nabzım dakikada bir kilometre hızla atıyordu. “Arkadaşını incitmiş olmaktan nefret ettim, moralimi düzeltmek için de durumu küçümseyerek geçiştirmeye çalıştım. Galiba düşündüm ki...” Herhangi bir tepki, herhangi bir ipucu bekleyerek Hartley’nin yüzünü incelerken bir nefes aldım. “Bu konuyu önemsizmiş gibi geçiştirirsem o histen kurtulurum sandım.”

“Hangi histen?”

“Lanet olası bir pislikmişim hissinden.” Gözlerini inceledim. “İnsanları böyle incitmek istemiyorum. Bu babamın tarzı. Arkadaşını incittiğim için üzgünüm. Genç ve aptaldım ama bu bir bahane değil.” Hazel beni izliyordu ve gür, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerinin gri çizgilerini ezberledim. İnsanlar etrafımızdan dolaşmak için manevralar yapıyordu ama onlara aldırmadık.

Gözlerinde anlayış, üzüntü ve acı titreşiyordu. Hazel tekrar yutkundu ve bakışlarını başka tarafa çevirmeden önce kaşları çatıldı. “Beni başından beri aldatmış,” dedi usulca. Gözlerini buz pistine dikmişti.

Streicher bana bunu çoktan söylemiş olmasına rağmen korumacı bir hiddetle gerildim. Hazel’ı incitmeye nasıl cüret edebilirdi?

“Üniversiteye birlikte gidebilelim diye lisedeki derslerimi erken bitirmek için çok çalıştım.” Bakışını hızla bana çevirdikten sonra tekrar buz pistine indirdi. “Gerçeği, üniversitenin ilk yılının sonunda öğrendim. Benim dışımda herkes biliyormuş.”

Öfkem içimde güç toplayarak gümbürdüyordu. McKinnon aptalın tekiydi ve böyle bir şey mümkün müydü bilmiyordum ama artık ondan daha da fazla nefret ediyordum. Hazel’a uzanmamak için ellerimi yumruk yaptım. Kimseden hiçbir şey beklememesi boşuna değildi.

Tırnaklarıyla oynuyordu. “Dedi ki...” Cümlesini yarıda kesip üstdudağına diliyle hafifçe vurdu.

Ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerine bakmak için eğildim. “Ne dedi?”

Hazel başını iki yana salladı.

“Lütfen söyle bana,” diye yalvardım.

Başını tekrar salladı. “Unutmak istiyorum.”

Dişlerim kenetlendi ve kendime duyduğum nefret göğsümü bir kez daha sıkıştırdı. Hazel bana açılacak kadar güvenmiyordu. Benim McKinnon’a benzediğime inanıyordu.

O hâlde belki bu yanlış anlaşılmaları düzeltmem gerekiyordu. Hartley’yle ilişkimin gerçek olmasını istiyorsam, belki ne McKinnon’a ne de babama benzediğimi ona göstermeliydim.

“Sana yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyorum.” Şu anda kalbimin ne kadar hızlı çarptığının, göğsümün ne kadar gergin olduğunun farkında mıydı? “Ondan sadece aşağılık biri olduğu için nefret etmiyorum; ondan nefret ediyorum çünkü senin değerini bilmedi. Sana yalan söyledi ve sana karşı umursamazdı. Ona hiçbir yönden benzemek istemem.”

Hazel’in gözlerinde mavinin ve grinin her tonunu görebiliyordum. Büyüleyici renklerin beni demirlemesine ve az önce yaptığım gibi üzerine basa basa, samimiyetle özür dilemek gibi bir şeyi daha önce hiç yapmadığımı düşünmemek için dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

Rick Miller özür dilemezdi. Bana öğretmeyi gerekli gördüğü bir beceri de değildi ve bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. Geçen sene Streicher’la aramı düzeltmek için huzursuz edici bir dürtü hissettiğimde, bunu buz pistinde kavga ederek çözmüştük.

“Özür dilerim,” dedim tekrar. Bu kez sırf kendimi duymak, bunun gerçek olduğunu anlamak için yaptım.

Ben onun gibi değildim.

“Tamam.” Hazel bakışlarını kaçırıldı.



“Tamam mı?” Gözlerine bakıp dikkatini çekebilmek için eğildim. “Beni bağışlıyor musun? İyi miyiz?”

Bana ufak bir baş onayı verdi. Bana tam olarak güvenmiyordu, henüz değil ama gözlerindeki öfke kaybolmuştu.

Bir elimle saçlarımı karıştırırken nabzım normale döndü ve Hazel’a çekinerek baktım. “Hadi kaymaya devam edelim.”

Altdudağını çiğnedi. Hayır demek üzereydi fakat aramız böyle hassasken gitmesine izin veremezdim. “Sen kolay pes eden biri değilsin,” derken gülümsedim. “Hem sana paten kaymayı benim öğrettiğimi duyunca McKinnon’ın ne kadar bozulacağını bir düşün.”

Hazel hınzırca sırttı. “Tamam.”

“Tebrikler, bebeğim,” dedim ona, biz buz pistinde tekrar kaymaya başladığımızda. Ağzı eğlence ve rahatsızlıkla seğirdi. “Az önce ilk kavgamızı ettik.”

“Bana bebeğim deme,” dedi ama gülümsediğini görebiliyordum.

## 15. BÖLÜM

### RORY

YARIM SAAT SONRA biz buz pistinden ayrılmak üzereyken hokey ekipmanlı bir adam önümde durdu.

“Sen Rory Miller’sın.”

Gülümsemem rahat ve dost canlısıydı. “Selam dostum.”

Kafası karışmış bir bakışla buz pistini işaret etti. “Orada mı kayıyordun?”

“Kız arkadaşşıma öğretiyordum.” Kolumu Hazel’in omuzlarına doladım.

Bu kelimeleri söylemek gittikçe kolaylaşıyordu. *Kız arkadaşım.*

“Haftada bir burada amatör maç yaparız.” Buz pistinde bir grup adamın konuşarak ve ısınarak kaydığı yeri gösterdi. “Bize katılmak ister misin?”

Ona özür dilercesine gülümsedim. “Teşekkürler dostum ama onu eve bırakmalıyım.”

Adam omuz silkti. “Tamam, sadece sormak istedim.”

Buz pistine adım attı ve kayarak uzaklaştı. Hazel’ı patenlerinin bağcıklarını çözebilmek için bir banka yönlendirdim.

“Bekle.” Bir elini koluma koydu; adamların buz pistinde kayarak turlar atmasını izliyordu, ardından bakışları benimkilere çevrildi. “Oynamalısın.”

“Neden?”

“Çünkü...” Duraksadı. Gözlerinde tatlı bir ifade vardı. Şefkat, sanırım. “Bu akşam benimle kayarken eğlendin.”

“Evet.” Sırıttım. “*Seninle*. Steve adında orta yaşlı bir adamla değil.”

Bir kahkaha attı ve onu aklıma kazıdım. “Ciddiyim. Bence orada eğlenebilirsin.”

Adamlar buz pistinde pakla pas yaparken birbirleriyle şakalaşıyor, gülüp eğleniyorlardı. İçlerinden biri bir atışı kaçırdı ve diğerinin gülüşünde hiçbir zalimlik emaresi yoktu. Etkilendim.

“Bana paten kaymayı öğretmene izin verdim,” dedi Hazel. “Bana borçlusun.”

“Ah, gerçekten mi?” Ona bir kaşımı kaldırdım.

Gözlerinin parlama şekline bakınca, sanırım gülümsemeye çalışıyordu. “Evet. Her şey rekabet içermek zorunda değildir,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle. “Bazı şeyler sadece eğlenmek içindir.”

Daha önceki kararımı, McKinnon’a hiçbir yönden benzetmek istemediğimi hatırladım. Hazel’in, sahte bile olsa, sevgilisi olmasından gurur duyacağı bir adam olmak istiyordum.



Yirmi dakika sonra bir gol daha attığımda ortama sessizlik çöktü. Hazel tribünden izlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve sıradaki oyun başlangıcı için diğer oyuncularla birlikte buz pistinin ortasına kaydım.

“Şu anda skor ne?” diye seslendi diğer adamlardan biri hakeme.

“On ikiye sıfır.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı başka bir adam ve midem gerildi. “Miller bizi ezip geçiyorsun.”

Şaka yapıyordu ama söyleyiş şeklinde bir hoşnutsuzluk vardı. Bu çocuklar benim alışkın olduğum gibi oynamıyordu.

Hiç rekabetçi ya da acımasız değillerdi, ayrıca şimdi üstlerinde bir mazlum havası vardı. Göğüs kafesimin arkasında bir düğüm oluştu. Hiç eğlenceli değildi ve neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Gol atıyordum. Her zaman oynadığım gibi oynuyordum. Neden bunun farklı olacağını düşündüğümü bilmiyordum.

Bakışlarım bizi izleyen Hazel'a ilerledi. Birkaç adım ötede Ward kollarını kavuşturmuş buz pistini incelerken anlaşılmasız bir yüz ifadesiyle duvara yaslanıyordu. Göz göze geldik, ardından dönüp gitti.

Lanet olsun. Ne boktan bir kaptandım.

"Çocuklar, benim gitmem gerekiyor," dedim onlara. "Oynamama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Atmosfer ânında hafifledi ve ben kayarak uzaklaşırken hepsi bana veda etti. Yedek kulübesine bana ödünç verdikleri sopayı bıraktıktan sonra Hazel'ın yanına yöneldim.

"Selam." Ben yaklaşırken gözleri yüzümü inceliyordu. "İşin bitti mi?"

"Evet." Daha önce tartışırken hissettiğim şu utanç ve sıkıntı yeniden göğsüme çörekledi. Ben diz çöküp patenlerinin bağcıklarını çözerken Hazel'ın hâlâ yüzüme baktığının farkındaydım.

"Cuma günü takımın akşam yemeğine hâlâ gidiyor muyuz?" diye sordum.

"Ah." Unutmuş gibi şaşkınlıkla baktı. "Evet. Gidiyoruz."

"Güzel." Diğer patenini çekip çıkardım. Onunla konuştukça göğsümdeki gergin, utanç duyan his zayıfladı. "Stilist seninle iletişime geçecek."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir elbiseye ihtiyacın var. Resmî kıyafet gerektiren bir yemeğe gidiyoruz."

Çoraplı ayağını avuçlarımın arasına aldım. Ellerime göz atarken dikkati dağılmıştı. Başparmağımı ayak tabanına bastırduğumda çenesi gevşedi.

Sırıttım. Bundan hoşlanmıştı.

“Benim elbisem var zaten.” Ayağını ovan elime hâlâ çatık kaşlarla bakıyordu.

“Eski bir elbise giyemezsin, Hartley.” Ben ayak tabanının ön tarafıyla uğraşırken gözkapakları düştü. “Ne söylediğimi hatırlıyor musun? Gerçekten kız arkadaşım olsaydın sana bol bol para harcardım. Streicher’ın Pippa için yaptığı bu.”

Diğer ayağına aynı şeyleri yapmaya başladığımda yarı itiraz eden yarı zevkten iç geçiren bir ses çıkardı.

“Hımm,” dedi, ben başparmağımı daha çok bastırırken gözlerini kırpiştırdı. “Vay be.”

“Evet de, Hartley.” Bakışları dalgın ve yumuşaktı. “Sana güzel bir elbise almama izin ver, sana kendini iyi hissettirir.”

Üzerinde çalıştığım nokta ağrıyor olmalıydı çünkü ona bastırduğumda gözleri kapandı. “Beni iç gösteren bir şey giymem için zorlamayacaksın, değil mi?”

Kıs kıs güldüm. “Hayır. Seni herhangi bir şey giymen için *zorlayabileceğimi* sanmıyorum.” Onu ince kumaştan ve transparan bir elbisenin içinde hayal ettim. McKinnon pis pis bakarken ateşli ve acı verici derecede becerilesi görünürdü; keskin bir kıskançlık midemde kıvrandı. “Seninle gösteriş yapmak hoşuma gider, Hartley ama memelerini benden başkası göremez.”

Gözlerini açtı. Yanaklarına bir *kızarıklık* mı yayılıyordu? “Rüyada görürsün.”

Hartley’nin heyecanlandığını görmem, kanımın gurur ve zevkle akmasına neden oldu. Rüyamda görüyordum zaten. “Ben her şeyi ayarlarım. Senin tek yapman gereken orada bulunmak.” Yüzümde ahlaksız bir ifade belirdi. “Ayrıca ben sana zevk verirken hareket etme.”

Gözlerini devirdi ve yanakları kesinlikle pembeleşti.

## 16. BÖLÜM

# RORY

SHAUGHNESSY'DE –Vancouver'ın üst tabakanın, aileden zenginlerin yaşadığı herkesçe bilinen bir semtinde– yer alan eski malikânedeki takım yemeğine geldiğimde iki şey fark ettim.

Birincisi, Hartley göz kamaştırıcı görünüyordu.

Kalbim küt küt atarken girişte dikilip deniz mavisini elbisesinin çok yakıştığı Hartley'ye ağızım açık bakakaldım. Hazel Hartley tanıdığım en güzel kadındı. Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümlendi.

Açıkça beğendiği –ama itiraf etmeyecekti– kristal ejderha ve smokin ceketime soktuğum zarfla birlikte ona para harcamanın bağımlısı olmak üzereydim.

Fark ettiğim ikinci şeyse mal McKinnon'ın onun etrafında akbaba gibi döndüğüydü. İki adım ötesinde durmuş onunla konuşurken Hazel umursamaz görünüyordu. Herif Hazel'ı dikkatle incelerken gözleri onun göğüs dekoltesinin kusursuz şişkinliğinde oyalanıyordu.

*Beni başından beri aldatmış. Benim dışımda herkes biliyormuş.*

Kıskançlık ve sahiplenme duyguları içimi doldururken dilimi üstdudağıma hafifçe vurdum. Hazel'a doğru ilerlerken oyuncular beni selamlıyordu ama hiçbirini doğru dürüst görmüyordum bile.

Çarşamba günkü tartışmamız bana Hazel’la ilişkimde kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğunu göstermişti ve pes etmeyecektim.

“Hazel.” Sesim alçaktı. İlk adını kullandığım için mi yoksa odadaki herkese onun benim olduğunu gösterecek şekilde elimi beline koyduğum için mi bilmiyorum, gözleri irileşti. “Çok güzelsin,” dedim ona ve ağzımı indirip onunkine yaklaştıırken kalbim gümbürdedi.

Hazel derin bir nefes aldı ve hayatımın en uzun ânı boyunca beni itebileceğinden endişe ettim ama dudaklarımız birleşti ve öpücüğüme karşılık verdiğinde göğsümde bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim.

## 17. BÖLÜM

### HAZEL

RORY MILLER BENİ ÖPTÜ ve dünya ayaklarımın altından kaydı. Kirli sakalı tenimi sıyrarak nefesimi kesti. Onu öpmek beklediğimden çok farklıydı.

Ağzını benimkine nazikçe bastırırken yumuşak nefes verisini tenimde hissettim ve parmaklarını çenemde gezdirdikten sonra saçlarımın arasına daldırdı. Hareketleri yavaş, telaşsızdı. Dilinin dudaklarımdan içeri kayma biçimi ve beni hafifçe okşayışı olmasaydı, onun isteksiz olduğunu söylerdim.

Nefesim ciğerlerimi hızla terk etti ve onun gömleğinin önünü yumruk yaptığım elimle kavradığımı fark ettim. Rory'nin parmakları saçlarımın arkasında bir anlığına kasıldı ve göğsündeki elimi örterek onu kendine bastırdı. Onunla ilgili her şey sıcak, davetkâr ve rahatlatıcıydı.

Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama Rory çok güzel kokuyordu –sandal ağacı ve duş jeli gibi temiz bir şey– ve çenemi sıyıran kirli sakalı tenimde öyle hoş bir his bırakıyordu ki şu ânı çözmeye çalışmayı bırakmıştım. Kokusu karnımın alt kısmında bir gerilim yaratıyordu.

Dili benimkinin üstünde süzülmeden önce dudaklarıma, “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı.

Saçlarımın arkasını kavradı –hâlâ nazikti, hâlâ dikkatliydi– ve çekti. Rory beni bunu uzun zamandır düşlüyormuş gibi öpüyordu ve saçlarımdaki eli tenime kıvılcımlar saçarken dudaklarına doğru zevkle, hafifçe inledim.



Soluk verdi. “Hoşlandın, ha?”

Sesi göğsündeki elimde gümbürdedi. Zekice ve iğneleyici bir cevap vermek için ağzımı açtım ama beni yalayarak tekrar ağzımın içini okşadı.

Bu sıradan bir öpücük değildi. Dudaklarımdaki dudaklarının zevkiyle, onun tadıyla, verdiği hisle ve kokusuyla başım dönüyordu.

Zihnimin karanlık bir köşesinde Rory dilini bacaklarımın arasında da böyle mi kullanırdı diye merak ettim. Oradaki kaslar kenetlendi ve Rory’nin altdudağını ısırdım. Avuçumun altında kalbinin hızlandığını hissettim.

Ona bakmak için geri çekildiğimde gözlerimiz birbirine kilitlenirken midemde bir heyecan dalgalandı. Rory inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Smokininin mürekkep karası ile gıcır gıcır beyazının mavi gözlerini bu kadar ortaya çıkarması haksızlıktı; hem bu kadar çocuksu bir yakışıklılığı olması hem de güçlü ve erkeksi görünebilmesi de haksızlıktı. Saçları ona çok yakışan o tarzdaydı. Kusursuzca dağınık, sanki az önce seks yapmış gibi. Bu öğleden sonra gizlice berbere gitmiş olabilirdi çünkü yan tarafları düzeltilmişti ve parmaklarımı saçlarının kısa kısımlarında gezdirmek, tırnaklarımın altını gıdıkladıklarını hissetmek için can atıyordum.

Biri boğazını temizledi ve aniden gerçekliğe döndüm.

Pippa ve Jamie yüzlerinde eğlendiklerini belli eden bir ifadeyle bize bakıyordu. Connor ise ortalıkta yoktu. Yüzüm ısındı ve rujumun dağılmadığından emin olmak için bir parmağımı dudak çizgimde gezdirdim. Sık ve kesik nefesler alan Rory yanımda kıpırdandı. Gözlerimiz buluştu ve gözlerinin parlak bakışı bacaklarımın arasına bir sıcaklık gönderdi. İkiimiz de bakışlarımızı hızla başka tarafa çevirdik.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedi. Hâlâ bana bakmıyordu.

“Teşekkürler.” Odanın diğer tarafındaki bir yerleri inceliyordum.

Kısacık bir an göz ucuyla birbirimize baktık, sonra yine bakışlarımızı kaçırdık. Galiba kızarıyordu.

“Ben gidip içecek bir şeyler getireyim,” dedi. Yürüyüp uzaklaşmadan önce elbiseme tekrar göz attı.

Şık, siyah smokini yağsız, atletik bedeninin her milimine oturacak şekilde özel dikilmişti. *Böyle* bir smokin giymiş Rory Miller’in geniş omuzlarıyla ve güçlü ama zarif hareketlerle yürüyüp uzaklaşmasını izlemek sahiden bir hediyeydi. Bu kadar seksi görünmesine hazırlıklı değildim ve bakışlarımın onun üzerinde gereğinden uzun oyalandığını bilsem de gözlerimi Rory’den alamıyordum.

“Hımm.” Pippa bana gülümserken boynumdan yukarı ağır ağır tırmanan bir sıcaklık hissettim.

“Sakin başlama.” Saçlarımı omuzlarımdan geriye iterek kendimi topladım.

Endişem girdap gibi dönerken dudağımı ısırdım. Bunu yapmamalıydık. Fazla hoşuma gitmişti.

Geçen günkü tartışmamızı zihnimde defalarca canlandırmıştım: Daha doğrusu bana kusurlu ve acınası olduğumu söylediğinde göğsümde oluşan o ezici hissi ve sonra benden özür dilerken yüzündeki çaresiz, acı çeken ifadesini.

Onu affetmezsem oracıkta ölecekmiş gibiydi.

Patenlerimi bağlamasını hatırladım. Bana nasıl nezaketle, sabırla paten kaymayı öğrettiğini. Buz pistinde dikkatini dudaklarıma çevirdiğinde beni öpmeyi deneyeceğini düşünmüştüm ama yapmamıştı.

Şu aptal, tapılası ejderha, şifonyerimin üstünde duruyor, her gece uykuya dalarken bana bakıyordu.

Rory’ye tekrar baktım. Göz göze geldik ve bakışlarımı kaçırıp odayı inceledim: Duvarlardaki resimleri, lüks deri mobilyayı, antika biblolarla yan sehpaları. Ward bir grup oyuncuyla birlikte barın yakınında dururken elinde bir içkiyle Alexei’yin söylediği bir şeyi dinliyordu. Koçların yaşlı, kırmızı yüzlü ve kızgın olması beklenirdi ama Ward smokiniyle

James Bond'a benziyordu; çok yakışıklıydı ve kendinden emin, sakın bir duruşu vardı.

Rory döndüğünde bana bir içki getirdi ve onu yudumlar-ken ellerimi meşgul edecek bir şey bulduğum için minnet-tardım.

"Gelmene sevindim," diye mırıldandı ve ağzı kulağıma sürtündükten sonra şakağımı çabucak öptü.

Sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. Rory, bu sahte ilişki saç-malığında gittikçe daha cüretkâr davranıyordu ve keşke bun-dan rahatsız olduğumu söyleyebilseydim ama... değildim.

Gülümsemem biraz utangaçtı. "Gelmeyeceğimi mi dü-şündüm?"

"Eh, geçen günden sonra..." Ensesini ovarken bana baktı. "Sana bir şey aldım. Özür mahiyetinde."

"Zaten özür diledin."

"Biliyorum." Alnını kırıştıran hafif bir kaş çatışla elini ce-ketinin cebine uzattı ve bir zarf çıkardı. "Sana özürümde sami-mi olduğumu göstermek istedim."

Yüzünde buz pistinde takındığı o ağırbaşlı ifade vardı, sanki fiziksel olarak acı çekiyordu. Bir saç tutamı alnına düş-tü ve bakışlarım ona takıldı.

Çenesini elimdeki zarfa doğru kaldırarak, "Açsana," dedi.

Zarftan bir e-posta onayı çıkardım. Yakınlardaki bir tatil yeri olan Harrison Hot Springs'te, *çok* güzel bir otelin lüks süitinde ve *spa*'sında iki günlük bir rezervasyondur.

"Pippa'yla ikiniz için," dedi çabucak. "İstediğin zaman gidebilirsiniz." Bana kalbimi sızlatan gergin, savunmasız bir gülümsemeyle baktı. "Pippa'yla vakit geçirmenin sana iyi geldiğini söylemiştin."

Kafamda, *Rory Miller kötü, bencil bir hokey oyuncusudur,* yazan parlak tabela titreşerek güç kaybetti.

"Senin bir pislik olman gerekiyordu." Kâğıda dikkatle ba-karken ses tonum neşeli ve espriliydi; Rory alçak sesle alaycı bir kahkaha attı.

Bu anlaşmayı yaptığımızda karşımdaki adam oydu. *Bu* Rory değil. Samimiyetle özür dileyen, tatlı, ağırbaşlı, dürüst adam değil.

Yanıldığımı düşünmeye başlıyordum. Belki de Rory Miller'ı hiç tanıımıyordum.

“Rol yapmıyordum,” dedi Rory sakince, gözleri bende idi.

Öpücükle ilgili mi? Elbisemin mavisini andıran koyu mavi gözlerine dikkatle baktım. Burası fazla mı havasızdı?

“Elbise konusunda.” Rory'nin ağzı sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sahiden güzel görünüyorsun.”

İçimde toplanan sıcak, sıvı hisler hiç durmadan fırl fırl dönüyordu.

“Elbisenin fiyatı bir aylık kazancımdan fazla,” diye itiraf ederken hafifçe güldüm.

“Kaç kez söylemem gerekiyor?” Bana alametifarikası olan ukala, kurnaz sırıtışıyla gülümserken, bakışları saçlarımda, elbisemde oyalanırken sesi kısık ve yumuşaktı. “Senin için para harcayacağım.”

Göğsüm özlemle sızladı. Mesele para değil, düşünceli davranıştı. Ben her zaman bağımsız ve inatçı biri olmuştum. Kimse benimle ilgilenmemişi.

Bundan hoşlanmıştım. Rory bana onun için değerliymişim gibi gülümsüyordu; ayrıca beni bir saniye daha bekleyemeyecek kadar açmış, muhtaçmış ve çaresizmiş gibi öpmesi...

Bundan da çok hoşlanmıştım.

Endişe göğsümü iyiden iyiye sıkıştırdı. Bir ocağa kadar vaktimiz vardı ve sonra her şey sona erecekti, dolayısıyla buna alışmamalıydım.

“Ayrıca,” diyerek ellerini ceplerine soktu, “aslında elbise-den değil senden bahsediyorum. Baş döndürücü olan sensin.”

“Teşekkür ederim.” Kalbim göğüs kafesimin ön duvarına sertçe çarptı. Daha önce hiç kimse bu kadar içtenlikle güzel olduğumu söylememişi. “Her şey için. Elbise için, bunun

için.” Zarfı gösterdim. “Gizliden gizliye kibar biri olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Bana gülümsedi; hapı yutmuştum çünkü kalbimde daha önce hiç hissetmediğim garip, yoğun bir his vardı.

Bir bardak şingirtisi duyuldu. Ward uğultunun kesilmesini bekliyordu.

“Dünyanın en şanslı şişme bebeği seninki,” diye fısıldadım Rory’ye ve katıla katıla güldü.

## 18. BÖLÜM

# RORY

“BU AKŞAM geldiğiniz için teşekkür ederim.” Ward’un gözleri parıladı. “Bana kalırsa, geceye pozitif bir rekabetle başlayabiliriz.”

Partiye dalga dalga bir merak yayıldı ve oyuncular Ward’u dinlerken dikleşti. McKinnon odanın karşısından bana baktı.

Hartley’ye bir adım yaklaşıp kolumu beline doladım.

Lanet olsun. O öpücük. Öyle iyiydi ki beynimi eritmişti. Hayatım boyunca hiç öyle öpüşmemiştim.

“Oyunun adı Suikastçı,” diye devam etti Ward. “Size kendinizin bir Polaroid fotoğrafı verilecek. Eğer başka bir katılımcı sizi vurursa, oyun dışı kalırsınız. Bu durumda fotoğrafınızı ona teslim edeceksiniz.”

İnsanlar birbirine mırıldanırken içeride heyecan hâkimdi. Hokey oyuncuları. Biz böylesine aptal bir oyunda bile aşırı rekabetçiydik. Bakışırken Hazel’in gözleri ilgiyle ışıldıyordu.

“Oyun bu odanın dışında başlıyor.” Ward plastik bir Nerf tabancasını kaldırdı. Bir çatırtıyla Owens’a köpükten bir mermi ateşledi ve birkaç kişi kıs kıs güldü. “Bunlar malikânenin her tarafına saklandı. Vurulan ölür.”

McKinnon ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, kollarını göğsünde kavuşturarak bana bir kez daha baktı. Onun Hartley’ye yaptıklarını aklımdan geçirdim. Hartley bazı şeyleri benimle paylaşmayacak olsa bile, McKinnon’ın ona söylediklerini düşündüm.

“Hartley,” diye fısıldadım kulağına. “Kazanmamız gerekiyor.”

Gözleri kararlılıkla parladı. “Kazanalım öyleyse.”

Kahretsin, bu ateşliydi. Ona sııttım. Gözlerindeki o bakıştan hoşlanmışım.

Ward kuralların geri kalanını hızla açıkladı ve personel Polaroid’leri bize dağıtmadan önce fotoğraflarımızı çekerken makinenin flaşları patladı.

Göğsümdeki baskı genişledi ve kaslarım, buz pistindeki bir oyun başlangıcında olduğu gibi heyecan ve beklentiyle seğirmeye başladı. Sanki hakemin pakı tutuşunu izliyordum, onu yere bırakmasını ve oyunu başlatmasını beklerken her kasım aniden hızlanmaya hazırdı.

Fakat, nedense bu daha iyiydi.

Hepimiz fotoğraflarımızı aldığımızda Ward’a baktık.

“Ne var, düdük çalmasını mı bekliyorsunuz?” Gülümseyerek omuz silkti. “Başlayın.”

Odada bir kaos patlak verdi ve Hazel’in elini kavrayıp onu koridora çektim.

“Şu Nerf tabancalarından bir tane bulmalıyız,” dedi. Diğerleriyle aramıza mesafe koymak için aceleyle ilerliyorduk.

Arkamızdaki bir odada sert bir çatırtıyı çılgın bir kahkaha takip etti.

“İkinci kata çıkalım,” diye önerdim. “Alt katta sonuna kadar mücadele etmelerine izin verebiliriz. Belki yukarıda başka Nerf tabancaları vardır.”

Merdivenden yukarı fırladık; gergin, heyecanlı bir his dışarı çıkmak istiyormuşçasına göğsümde hoplayıp zıplıyordu. Bir elimle göğüs kafesimi ovdum. Bunun eğlenceli olduğunu fark ettim. Çok eğlenceliydi. Uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemişim.

Neden bir doğum günü partisindeki çocuklar gibi etrafta koşuşturduğumuz bu aptal oyun hokeyden daha eğlenceliydi?

Hokey oynadığım sırada hiç şu an olduğu gibi gülmemiştim. Uzunlarımaya yayılan bu coşkuyu hiç hissetmemiştim.

Basamakları ikişer ikişer tırmanırken Hazel'in elini kavradım. Topuklu ayakkabılarıyla arkamda kalsa bile gücü ve hızı hayranlık uyandırıyor. Gözlerimiz buluşurken kanımdaki uyarılma yoğunlaştı ve Hazel'in güzel, mavi-gri gözlerinden bakışlarımı ayıramadan ona tembelce sııttım.

Bir çatırtı daha duyuldu ve bir köpük mermi havada süzülerek yanımızdan geçip bir resim çerçevesinden sekti. McKinnon koridorda ilerleyerek merdivenlere doğru koşuyordu.

Uzanıp Hazel'i kucakladım ve omzumun üstünden baş aşağı sarkıttım.

Hazel, "Miller, beni yere indir," diye emrederken ben süratle basamakları çıkıyordum. "Kusacağım."

"O topuklularla koşarken takılıp kendine zarar verebilirsin, Hartley. Diğerlerinden uzaklaşalım da seni indireceğim." Hazel bacağıma bir şaplak atarken sııttım. "Kuş kadar hafifsin. Büyük ihtimalle bu oyunu sen omzumdayken bile kazanabilirim."

"Ukala, kendini beğenmiş göt." Bir kez daha sertçe şaplak attı ve merdivenlerin tepesine ulaşip yakındaki bir odaya girdiğimde gülerek onu yere indirdim.

"Bana şaplak atma, Hartley. Tahrik oluyorum."

Kahkahayı anımsatan boğuk bir ses çıkardı. Doğrulduğunda yüzü kırmızıydı. "İyy. İğrenç."

McKinnon'un adımları merdivenin en dibinde gümbürdedi ve bir başka çatırtı oldu. "Siktir," diye sövdü McKinnon.

Tavana ulaşan kitaplıkları, sert görünümlü kanepeleri ve şöminesi olan bir kütüphanedeydik. McKinnon'un adımları yaklaşıyordu, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım: Hartley'yi kanepeye itip onun üstüne çıktım. Kanepenin arkası kapıya dönüktü, yani McKinnon tam tepemizden bakmadığı sürece bizi görmezdi.



Hartley'yle yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı; gözleri irileşti. "Sen ne yapı—"

Elimi ağzına bastırdım ve başımı hafifçe eğerek kapıyı gösterdim. Birbirimizin gözlerine bakarken göğsüme dayanmış kalbi küt küt atıyordu. Kapıda adımlar duyuldu. Hazel'in elmacikkemikleri boydan boya kızardı.

Alaycı bir bakışla, *Kızarıyor musun?* diye ağzımı oynatırken elim hâlâ ağzının üstündeydi ve Hazel'in öfkeli bakışı neredeyse yüksek sesle kahkaha atmama neden olacaktı.

Sessizce gözlerimizi birbirimize diktik, beklerken zar zor nefes alıyorduk. McKinnon kapı aralığında duruyor olmalıydı ama dikkatim pek orada değildi. Buna karşılık bedenimin Hazel'inine değen her miliminin farkındaydım. Her nefesle göğsü yükselip alçalırken memeleri göğsüme baskı yapıyordu. Kalbimin gürültüyle çarpışını duyabiliyor mu diye merak ettim. Beynimin eril, sahiplenici parçası onun üstünde olmaktan, onu altına hapsedmemden ve gözlerine bakmamdan hoşlanıyordu.

Sonunda McKinnon kapıdan ayrılıp koridora yöneldi ve gecenin geri kalanını Hartley'nin üstünde geçirmeye hiç itirazım olmasa da üstünden kolaylıkla kalktım. Yeniden oyuna katılmadan önce ayakkabılarından kurtuldu.

On dakika sonra –kitaplıklardan birinde bir Nerf tabancası bulmuştuk– Hartley'yle birlikte vurduğumuz oyunculardan topladığımız bir yığın Polaroid'imiz vardı.

Koridorun sonundan, köşe başından bir gürültü geldi. Şimşek hızıyla hareket edip Hazel'ı yakındaki bir kapıdan içeri çektim.

Burası karanlık bir giyinme odasıydı; dar bir alandı. Hazel'in göğsüne sürtünüyordum. Kapının üst yarısında mozaik camdan bir şekil vardı ve koridordan içeri dökülen ışık, camın renklerini Hazel'in yüzüne yansıtıyordu.

Az önce onu nasıl öptüğümü düşününce nabzım hızlandı. Bakışlarım dudaklarına indi. Çok gösterişli ve yumuşaklardı. Kusursuz bir pembeydi.

Meme uçlarının da aynı renkte olup olmadığını merak ettim. Dilimin altında aynı şekilde yumuşak ve tatlı olurlar mı diye düşündüm. Hazel aynı şekilde nefesini tutar mıydı yoksa daha çok bir iç çekiş mi koyverirdi? Veya belki bir inleme.

Gözlerim elbisesinin hatlarını, memelerinin üzerindeki koyu renk kumaşın kavisini ve dekoltesinin hafif şişkinliğini keşfetti. Bir elimi Hazel'in başının üstündeki rafa dayayarak derin bir nefes aldım. Bu küçük alan onun gibi –saç ürünleri, parfümü, onunla ilgili her şey– kokuyordu ve bu, sıvı ateşin kasıklarında toplanmasına yol açıyordu.

Lanet olsun. Onu istiyordum.

“O bakış ne?”

Bakışımı hızla yukarı kaldırdığımda Hartley'nin komik, eğlenen gülümsemesiyle karşılaştım. Yutkundum ve ellerimi tekrar onun yumuşak dalgalı saçlarına daldırmamak için yumruklarımı sıktım. Oyunu siktir et. Akşamın geri kalanında bu giyinme odasında kalabilirdik.

“Senden ne kadar uzun olduğumu düşünüyordum.”

Homurdandı ve dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

İnce davranmayı siktir et.

“Sen de düşünüyor musun?” diye sordum.

Nefesi düzensizleşti. “Neyi?”

“Öpüşmemizi.”

“Hayır.” Yan tarafında parmak uçlarını birbirine sürtüyordu. “Bir kez bile aklıma gelmedi.”

“Yalancı,” diye fısıldadım.

Gözleri alev aldı. “Rory,” diye fısıldadı. Bunu, *Yapamazsınız*, der gibi söyledi ama gözleri merakla benim gözlerimde geziniyordu.

Onun da benimle tekrar öpüşmek istediğini biliyordum. Biliyordum işte.

“*Miller* demeyecek misin?”

Kapıdan süzülen loş, rengârenk ışıpta yutkunmasını izledim. “Yani, artık arkadaşız, değil mi?” Gözleri sorarak benimkilere çevrildi. “Çarşambadan beri.”

Arkadaşlık, onunla kurmak istediğim ilişkiye bir adım daha yakındı ve bunu bozmayacaktım.

“Evet.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Arkadaşız.”

Dudakları rahatlamış bir gülümsemeye gevşeyince onu tekrar öpmek istedim. Bu akşam onu bir kez öpmek yetmemişti. On kez öpsem de yeter miydi bilmiyordum. Ona ne kadar çok dokunursam dokunayım, birlikte ne kadar çok vakit geçirirsek geçirelim, hiçbir zaman yetmiyordu.

Şiddetli bir gümbürtü duyduk ve kendimizi hızla toparladık.

“Dışarı çıkın, dışarı çıkın,” diye seslendi Owens ve açılıp kapanan kapıların sesini dinlerken Hartley’nin gözleri irileşti. Owens koridorda ilerliyordu ve bizi bulacaktı.

“Rory,” diye fısıldayarak Nerf tabancasını gösterdi. “Cephanemiz bitti.”

“Lanet olsun.” Birbirimize baktık. “Kaçmamız gerckiyor.”

Altdudağını ısırarak başıyla onaylarken gülümsemeye başladı.

“Eğleniyor musun?” diye sorarken sııttım ve Hartley başını bir kez daha onaylar gibi sallarken gülümsemesi daha da büyümüştü. “Güzel.” Elini tuttum; çok yumuşak ve narindi. “Hazır mısınız?”

“Hazırım.”

## 19. BÖLÜM

# RORY

KAPIYI HIZLA AÇTIM ve Owens'tan uzaklaşmak için koridorda süratle koştuk.

“Ah, durun, *durun*,” diye seslendi arkamızdan Owens. Hazel'in tiz kahkahası içimi hızla mutluluk ve neşeye doldurdu.

Uçuyordum. Hazel'in benimle böyle gülmesi beni çok mutlu ediyordu. Biz köşeyi hızla dönerken elimi benim onunkini tuttuğum kadar sıkı tutuyordu ve sanki hayatta kaçırdığım her şey orada, kenetlenmiş ellerimizdeydi. Hartley'nin parlak gözlerini ve hareket etmekten kızarmış yüzünü inceleyen nabzım kulaklarımda atıyordu. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Yutkunurken boğazının ince hattı hareket etti, hâlâ beni izliyordu.

Bir yan sehpadan tamamen dolu bir Nerf tabancasını alırken, “Hartley,” diye tısladım.

Keyifle nefesini içine çekti ve kendimi evrenin kralı gibi hissettim. Tabancayı ona verdim. Nişan aldı ve Owens köşeden fırladığında mermileri ateşledi. Owens'ı göğsünden vurdu.

Owens'ın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. “Hadi ama.”

Hartley aldırmadı, sevinçle gülümsüyordu. “Sökül bakalım, Owens.”

Polaroid'ini ceketinden çıkarıp Hartley'ye vermeden önce kolunu onun boynuna doladı ve Hartley kahkaha atarken onu boğuyormuş gibi yaptı.

“İkinizle aşağıda görüşürüz,” diyerek onu serbest bıraktı. Nerf tabancasını bana uzattı. Sonra eğilip sesini alçalttı. “McKinnon üçüncü katta.”

Hartley'nin gözleri rekabetçi bir ışıltıyla aydınlandı ve yavaş yavaş üçüncü kata çıkarken hırsızlar kadar sessizdik, odaların içinden geçerek ilerlerken can kulağıyla etrafı dinliyorduk.

Sıradaki odada bir telefon çaldı ve donakaldık.

“Bu o olmalı,” diye fısıldadı Hartley. O odaya açılan kapıyı yokladı. Dudağını çiğnerken büyük olasılıkla benimle aynı şeyi düşünüyordu: McKinnon diğer tarafta hazırlanmış bekliyor olabilir.

“Koridorda başka bir kapı daha var,” diye fısıldadım Hartley'nin kulağına. Ürpermesi beni gülümsetti.

“Fazla riskli.” Ağzı bir yana kıvrıldı. “Bu çok aptalca.”

“Evet.” Bir baş onayı verdim. “Ama eğlenceli.”

Başıyla onaylarken bana gülümsedi.

“Onu dışarı çıkması için kandıracağım.”

Hartley'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ne? Hayır.”

“Evet.” Hartley'nin bunu kazanmasını istiyordum. O herifi yenmesini istiyordum. “Kazanmak istiyorsun, değil mi?”

“Biz kazanalım istiyorum.” Gözlerini kırptı. “Birlikte.”

Mesele şuydu ki Hartley'nin kazanmasını izlemek zaten kendim kazanmışım gibi *gelecekti*.

“Biz bir takımız,” diye ekledi ve tüm duymam gereken buydu.

“O hâlde bir takım oyuncusu olmama izin ver.”

Hartley gönülsüz baş onayı verdikten sonra yanından ayrıldım ve ellerim ceplerimde, ıslıkla neşeli bir melodi çalarak koridorda uzun adımlarla ilerledim. McKinnon, bir kanepede tembelce uzanmış, telefonunda mesaj yazdığı odadan geçtiğim sırada başını hızla kaldırdı. Bir an sonra bir köpük mermi sırtıma isabet etti.

İç geçirdim ve arkama döndüğümde aptal sırtışıma karşısında McKinnon'ın burun delikleri öfkeyle genişledi. "Lanet olsun. Beni gafil avladın, McKinnon."

Arkasından Hazel odaya girdi, ateş saçan gözlerle dimdik duruyordu. Şimdiye dek şahit olduğum en seksi görüntüyüdü.

McKinnon bana pis bir bakış attı. "Senin neyin var? Ben kazandım adi herif."

Hartley, Nerf mermisini ateşlediğinde çatırtı koridorda yankılandı ve McKinnon irkilerek döndü. "Ne oluy—"

Hartley'nin ağız kulaklarına varıyordu, ben de ona uyum sağladım.

"Oyun dışısın," dedi ona.

Ona komplo kurduğumuzu fark ettiğinde McKinnon'ın yüzündeki ifade mi? Kahrolası muhteşemdi.

"Siktir," diye çıkıştı. "Aptal oyun."

Hazel bir elini uzattı. "Bana fotoğrafını ver."

McKinnon onu boynundaki zincirden kopardı ve Hazel'a fırlattı. Hazel fotoğrafı yakaladı, McKinnon'ın paldır küldür odadan çıkışını kurnaz bir sırtışıyla izledi.

"Kaybetmeyi asla hazmedemezdi," dedi Hazel sakince ve burnu kırıştı.

Lanet olsun, kazanmış olmasına bayıldım. "Merhametsizsin."

Bana gülümsedi ve sonsuza dek tam burada, bu anda kalabilirdim. "Ben bir ejderhayım, değil mi?" Gözleri benimkilerde oyalandı, dalga geçer gibiydi. Kanımı tutuşturdu.

Hâlâ koridorda yürüyen McKinnon'a omzunun üstünden göz attıktan sonra kolunu boynuma doladı ve ağızımı kendininkine çekti.

Göğsümün derininden bir inilti koştı. Ben içine gömülürken Hazel'ın ağız ateşli, yumuşak, çok esnek, tatlı ve cömertti. Ellerimle çenesini çevreleyerek ağızını daha fazla açması için başını yana eğdim ve dilinin ucunu emdiğimde doğruca aletimi harekete geçiren şaşkın, muhtaç bir inleme sesi çıkardı.

Vay anasını. *Vay anasını be!* Hartley beni öpüyordu, üstelik etrafta bunu görececek kimse yoktu.

Öpücüklerin arasında, “*Kahretsin, Hartley,*” dedim kulak tırmalayıcı bir sesle. “Muhteşem öpüşüyorsun.”

Kahkahası tenimde hafif ve hırıltılıydı. Altdudağını ısırırken kirpiklerini kırıştırmasını izledim.

“Sen de öyle,” dedi soluk soluğa ve ağzını tekrar kavradım.

Başka bir şansım olmayacakmış gibi tekrar tekrar onun tadına bakarken ellerimi bedeninde sürükleyerek elbisesinin ince kumaşına dokunuyor, parmaklarımı boğazında, köprücük kemiğinde, memelerinin şişkinliklerinde hafifçe gezdiriyordum.

Daha aşağı indim. Göğüs dekoltesini örten kumaşın şu kışkırtıcı kavislerine. Dikiş yerini sıyrarak memelerinin arasındaki çukurda duraksadığımda Hazel ürperdi. Bana doğru kıvrıldı ve derinlerimde hoşnut, kendini beğenmiş bir parça kıpırdandı.

“Aman Tanrım.”

Sesi çaresiz bir fısıltıydı ve onu zirveye ulaştırmamdan önceki saniyelerde tam olarak bu kelimeleri fısıldayacağını düşünmek hoşuma gitti. Hazel’in böyle tepki vermesini sağlamak bana kendimi bir zafer kazanmışım gibi hissettiriyordu. Benden nefret ediyormuş numarası yapıyordu ama daha fazlası için kendini bana bastırıyordu. Güya ilişkimiz sahte olacaktı ama beni öpen oydu.

Tanrım, Hazel çok tatlıydı. Çok ateşli, çekici ve muhtaçtı. Beni burada öldürüyordu; ağzının her miliminin tadına bakarken aletim pantolonumu zorluyordu.

“Vücudunu öne eğip seni şu anda becermemek için kontrolümün her zerresini kullanıyorum.” Alnımı onunkine yaslayarak derin bir nefes alırken sesim boğuktu.

Bana şişmiş ağızıyla ve ateşli, parlak gözlerle bakması beni daha fazla sertleştirdi. Başparmağımı altdudağında gezdirdim.

Kirpiklerini yine kırıştırdı ve ihtiyaç içimde sertçe titreşti.

“Eğer hemen durmazsak dediğimi yapabilirim.”

Gerginleşti, bir adım gerileyerek benden uzaklaştı. Gözlerini kırıştıtararak orada gördüğüm arzudan arındırdı. “Bizim ilişkimiz sahte. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.”

Spor salonunda şartları belirlediğimizde ne söylediğini hatırlayarak yıkıldım. Kendini kaptırma.

“Evet.” Aptal aptal başımı salladım.

Bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm.”

“Hayır. Biz sadece, hımm.” Boğazımı temizledim. “Ânın heyecanına kapıldık. Kazanmanın heyecanına.”

“Evet.” Hartley başıyla onaylarken elindeki fotoğraf yığıyla oynuyordu. “Aynen.”

Ellerimi ceplerime sokup alışılmış kasıntı ukalalığımı yokladım. Beceriksiz bir ergen gibi davranmaya devam edersem Hazel beni ne kadar sarstığını anlayacaktı.

O an ilk kez Hartley’yle gerçek bir ilişki ihtimali ödümü patlattı. Onun çekip gittiğini izlemek beni mahvederdi.

“Sorun yok, Hartley.” Dudaklarım alaycı bir sırıtışla çarpıldı ve ona göz kırptım. “Kadınların üzerinde böyle bir etkim var.”

Genzinden bir ses çıkararak güldüğünü duyunca nabzım düzeldi.

Ağzı mesafeli bir gülümsemeyle kıvrılırken, “Hadi,” dedi. “Akşam yemeğini ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk eve gidip aynada kendine bakarak mastürbasyon yapabilirsin.”

Böylece normale, her zamanki karşılıklı sataşmalarımıza döndük.



## 20. BÖLÜM

### HAZEL

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA küçük grup olarak Filthy Flamingo'nun yolunu tuttuk. Bir masada Rory ile Hayden'in arasında, Jamie, Pippa ve Alexei'yin karşısında otuyordum. Rory kolunu kanepenin arkasına, omuzlarıma attı ve yan tarafımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Onu öpmüştüm. Connor'ın gördüğünü bile sanmıyordum ama umursamamıştım. Rory'yi tekrar öpmeyi gerçekten, gerçekten istemiştim.

Ödül masada, grubumuzun ortasında duruyordu. Akşam yemeği sırasında Connor ona her baktığında çenesinde bir kas öfkeyle seğirmişti. Yemek biter bitmez ertesi gün erken saatte idmanı olduğuna dair bir şeyler geveleyerek ayrılmıştı. Kendi kendime gülümsedim.

“Bu kadar komik olan ne, Hartley?” diye mırıldandı Rory kulağıma.

“Connor'a nasıl haddini bildirdiğimizi düşünüyordum sadece.” Biz merdivenlerden yukarı koştururken Rory'nin nasıl güldüğünü hatırladım. Sevinçten ağzı kulaklarına varırken ondan çocuksu bir keyif yayılıyordu.

Bundan hoşlanmıştım ve yeniden görmeye can atıyordum.

Gergin bir nefes aldım. Bu sahteydi. Rory ve Connor gibi erkekler istedikleri her şeyi ve herkesi elde edebilirdi. Rory'ye bağlanmayacaktım.

Ancak Rory'yle birlikteyken farklı hissediyordum ve nasıl olduğunu tam olarak tarif edemiyordum. Belki Connor'layken her zaman sonradan akla gelen biri olmama karşın, Rory bana bütün dikkatini verdiği içindi. Düşüncelerim akşamın ilk saatlerine, vitray pencereli giyinme odasında arkadaş olup olmadığımızı sorduğum âna kaydı.

Rory'nin saçlarını bulan parmakları onlarla oynamaya başladı. Omzumun üstüne dokunduğunda sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Hayden yaklaşan düğünleriyle ilgili Pippa ve Jamie'ye, "Henüz bir tarih belirlemediniz mi?" diye sordu.

Pippa nişan yüzüğüyle oynayarak gülümsedi ve Jamie'ye baktı. Jamie'nin kolu Pippa'nın omzundan beline kayarken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

"Daha değil," derken hâlâ Jamie'ye gülümsüyordu. "İlk baharda olacak."

Onları izlerken bazen hissettiğim o garip sızı göğsüme çörekledi ve zihnim yanımda oturan Rory'ye geri döndü. Bana verdiği hediyeye. Bu akşam beni gördüğünde nasıl öptüğüne. Üst kattaki koridorda sanki onun için vazgeçilmezmişim gibi beni büyük bir tutkuyla nasıl öptüğüne.

Kalbim başka bir hoş sancıya boyun eğdi ve onu ovarak kovdum.

Pippa, Hayden'a tek kaşını kaldırdı. "Biriyle birlikte mi geleceksin yoksa?"

Hayden'ın sırtışı genişledi. "Hayır. Senin sevimli müzisyen arkadaşlarından birini tavlamaı düşünüyorum."

Pippa gözlerini devirdi. "Ne köpeksin sen."

"Ben köpek falan değilim," diye gülerek itiraz etti Hayden. "Asla kızları boş vaatlerle kandırmam. Ciddi bir ilişki aramadığımı bilirler." İri omzunu silkti. "Programlarımız, transferlerimiz vesaire düşünülünce böylesi daha kolay."

Alnım kırıştı. Yapabildikleri için her hafta yeni bir partneri olan diğer hokey oyuncularıyla Hayden'ı her zaman aynı kefeye koymuştum.

*Ciddi bir ilişki aramıyorum ve böylesi daha kolay*, benim ilişkilerle ilgili söylediğim şeylerdi ve şimdi Hayden'ın olayının ne olduğunu merak ediyordum.

Bir partnerle sadece bir defa seks yapma kuralımla, eğer erkek olsaydım bana da zampara derlerdi.

“İkinize sormak istediğimiz bir şey var,” dedi Pippa bana ve Rory'ye. Dikkatimi tekrar sohbete verdim. Pippa kucağında ellerini büküp sıkıyordu. “Benim nedimem olur musun, Hazel?”

Acı tatlı duygularla gözlerim yanarken onları hızla bastırdım. İlk kez kafama dank etti: Küçük kız kardeşim evleniyordu. Onu her şeyden çok seven, gerçekten harika bir adama âşık olmuştu. Jamie gerçekten hoş bir adamdı ve ona güveniyordum, ayrıca Pippa çılgınca mutluydu.

Onun için daima istediğim tek şey mutlu olmasıydı.

“Elbette olurum,” dedim ona, sesim duygu yüklüydü. “Sormana bile gerek yok.”

Gülümseyerek omuz silkti. Yanakları pembeydi. “Biliyorum. Önemli bir gün olacak ve senin yanımda olmana ihtiyacım var.”

Kalbim sevgiyle sıkıştı. “Buraya gel,” dedim. Masadan kalkabilmemiz için Hayden ve Alexei kenara çekildi.

Pippa beni coşkuyla kucaklarken az kalsın elbisesine takılıyordu; saçlarına doğru gülerken ben de ona sımsıkı sarıldım. Küçüklüğümüzden beri birbirimize sarılırdık. Elimizden geldiğince sıkı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı saçlarıma doğru.

“Ben de seni seviyorum.”

Tekrar oturduk. Rory'nin eli omuzlarımda dolaşıyordu. Küçük bir gülümsemeyle beni izlerken tenim ısındı. Hepsini görmüştü. Onun beni sarılırken, sevgimi gösterirken görmesine alışkın değildim. Utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Masanın karşısında Pippa Jamie'ye anlamlı bir bakış attı. Jamie boğazını temizleyerek Rory'ye döndü. “Bir sağdıca ihtiyacım var.”

Rory'nin eli omzumda hareketsizleşti. "Evet, öyledir herhalde."

Jamie kaşlarını kaldırdı. "Buna hazır mısınız?"

Bir an geçti. "Eğer sen eminsen." Rory'nin sesinde bir reddüt tınısı vardı.

Bunu hak ettiğine inanmıyor gibiydi. Kalbim sızladı.

"Eminim." Jamie ona bir baş onayı verdi. "Bunu senin yapmanı istiyorum."

Rory gevşedi ve parmaklarını uzun, dikkat dağıtıcı okşamalarla tenimde gezdirmeye devam etti. "Seve seve."

Jamie arkasına yaslandı. "Güzel."

"Evet. Güzel." Rory'nin gülümsemesi gözüme ilişti.

Kimsenin hiçbir şey söylemediği bir duraksama oldu, hemen ardından Pippa bıkkınlıkla Jamie ile Rory'ye işaret etti. "Birbirinize sarılın."

Hepimiz oturma bölümünden çıkarken Rory kıs kıs güldü ve Jamie sahiden gülümsedi. Ayağa kalktılar ve birbirlerine erkeksi, sırt sıvazlamalı bir tarzda sarıldılar. Rory tekrar yanıma oturduğunda, bu kez ben onu küçük bir gülümsemeye izliyordum. Bana göz kırpıp yaklaştı ve elini omzumun boynumla birleştiği bölüme yerleştirdi. Bir saniye sonra parmakları elbisemin yakasıyla oynarken sırtımdan aşağı ürpertiler ve karıncalanmalar yayılıyordu.

Erkekler yaklaşan maçlarıyla ilgili konuşmaya başladı ama ben yarım kulak dinliyordum. Odağım Rory'nin parmaklarının tenimdeki gıdıklayan hissindeydi ve öncesinde merdivenlerden koşarak çıkarken, çocuklar gibi gülerken ne kadar eğlendiğimizi düşünüyordum. Rory'nin buz pistinde gördüğüm donuk, umursamaz versiyonundan çok farklıydı. Neşeliydi, coşkusu içtendi.

Rory Miller'ın bu versiyonunu tekrar görmek istiyordum.

## 21. BÖLÜM

### HAZEL

BARDAN AYRILDIĞIMIZDA dışarıyı serindi ve cadde yağmur yağmış gibi ıslaktı. Gece havasında titredim ve Rory bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Sıcaktı ve enfes kokuyordu.

“Burada numara yapmamıza gerek yok,” diye hatırlattım ama uzaklaşmadım.

“Üşüyorsun,” dedi sanki meseleyi sonlandırırımış gibi.

Sessizce yürürken etrafımızdaki şehrin seslerini dinliyorduk. Bar ve restoranlardan müzik taşıyordu. Bir araba kornası çaldı. İki sarhoş kız birbirlerine tutunup deli gibi kahkaha atarken tökezledi. Rory bir gülümsemeye beni etraflarından geçirdi. Bir grup erkek geçerken Rory’ye merakla baktılar. *Bu Rory Miller*, dedi içlerinden biri.

“Bu akşam eğlenceliydi,” derken sırtışı ukala ve vahşi bir hâl aldı. “Hartley, onu vurduğunda McKinnon’ın yüzünün aldığı şekli hatırlıyor musun?” Başını iki yana sallarken bana hayranlıkla baktı. “Çok sinirliydi.”

Kıs kıs güldüm. “Bundan nefret edeceğini biliyordum. Her zaman böyleydi. Her zaman en iyi olmaya ihtiyaç duyardı. Herkesten üstün olmaya.”

Çirkin bir düşünce zihnime sızdı.

“Biliyor muydun?” Yürümeye devam ederken sesim sakin. “Lisedeyken Connor’ın ne yaptığını?”

“Hayır.” Rory’nin birden alevlenen gözleri beni hapsetti. “Hazel. Bilmiyordum.”

Bu akşam ona Rory diye seslenmişim. Ağzımdan kaçmıştı ama bana çok doğal gelmişti. Şimdi o da bana Hazel diyordu ve ondan *hoşlanmamak* için sebepler bulmaya çabalarken bile, adımları söyleme biçimini seviyordum. Adımın onun tok sesiyle kulağıma gelişi öyle hoşuma gitti ki tekrar duymak istedim.

Başını iki yana sallarken gözleri hâlâ bende idi ve ses tonu kararlıydı. “Onun bu halattan bahsettiğini duymuş olsaydım, ilk öğrenen sen olurdun.” Ağzını çarpıttı. “Eğer ilişkinizin herhangi bir şekilde yolunda gitmediğini sezseydim, şansımı denerdim.”

Midemde bir heyecan hissettim. Garipti ama ona inandım. Kahretsin. Bu kötüydü.

Sonunda evimin oraya vardık. Ön taraftaki akçaağacın altında çantamda anahtarlarımı aradım. “Bana eve kadar eşlik ettiğin için teşekkürler.”

Rory ellerini ceplerine soktu, bakışları eski binada dolaşıyordu. “Beni yukarı davet et.”

Sevinç ve stres midemde birbirine karıştı. “Yine mi aynı mesele?”

Ben gözlerimi devirirken Rory, “Hartley,” diye gülümseyerek sataştı. “Terbiyen nerede? Seni eve sağ salım götüreceğimi söyledim ve bunu çok, çok ciddiye alıyorum.” Sırtışı çapkın bir havaya büründü. “Ayrıca evini görmek istiyorum.”

“Bir dolap çeviriyorsun.”

İrkilerek fazlasıyla gücenmiş gibi bir hava takındı. “Asla yapmam.”

Ön kapıyı açarken başımı iki yana sallıyordum. Neden Rory’nin içeri girmesine izin veriyordum? Evine gitmeliydi. “Yaparsın.”

Fakat bu akşam gülümsemişti. Pek çok kez. Dahası kahkaha atmıştı ve mutlu görünüyordu. Birlikte gülmüştük. Nedense içeri yönelirken girmesi için kapıyı tuttum.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken Rory burnunu çekti ve yüzünü ekşitti. “Tuhaf kokuyor.”

Omuz silktim. “İkinci katta yaşayan biri çok fazla lahana sarması yapıyor.”

Merdivenleri çıkmaya devam ettik ve Rory kenarları saçaklanmış, lekeli ve eski püskü halıyı inceledi. “Burası gerçekten eski.”

“Ucuz ve evsahibi sapık değil.” Onu koridordan kapıma yönlendirirken gergin bir gülümseme takındım. “Tamam, şey, kapıma geldik. Teşekkürler. İyi akşamlar.”

Çenesini kapıya doğru oynattı. “Bana evini göster.”

Midem endişeyle çalkalandı. Rory zengin bir ailede büyümüşü ve şimdiden binamın berbat ve tuhaf olduğunu düşünüyordu. “Evine git, Rory.”

“Evimden nefret ediyorum. Seninkini görmek istiyorum.”

Kapımın kilidini açarken, “Kuşkusuz senin evin benimkinden yüz kat daha güzel ve yüz kat daha büyüktür,” dedim. “Ayrıca eminim yüz kat daha iyi kokuyordur.” Gıcırdayan kapımı ardına kadar açıp stüdyo daireyi gösterdim. “İşte!”

Rory içeri girdi; ben topuklularımı çıkarırken etrafa baktım. Epey derli toplu olmama rağmen mobilyam eskiydi, mutfagım ufaktı ve halı çirkin bir kahverengiydi.

O ayakkabılarını ayağından fırlatırken, “Kalmıyorsun,” dedim.

Ceketini çıkardı. “Dairenin geri kalanı nerede?” Kafası karışmış numarası yaparken bana sırttı.

“Çok komik.”

Bakışları benim ufak, iki kişilik mutfak masamda, kanepede ve yatağında oyalandıktan sonra kollarını uzatarak duvarların arasındaki mesafeyi ölçtü. “Neredeyse aynı anda iki duvara birden değebilirim.”

“Hayır, yapamazsın.” Evet, neredeyse yapabiliirdi. Yüzüm utançla kızardı. “Kanat açıklığın genişmiş. Aletin kocaman olmalı. Tamam, evimi gördün. Gitme vakti.”

Bana bir başım daha çıkmış gibi baktı ama gözleri mutlu bir hazla parlıyordu. “Az önce aletimle ilgili ne söyledin?”

Aman Tanrım. Kızarıyordum. Neden onunlayken en garip şeyleri söylüyordum?

Bana acıdı ve arkasını dönüp kitaplıktaki Pippa ve benim birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafımızı inceledi. Aynı fotoğraf Pippa'nın evinde de vardı. “Takım sana yeterince maaş vermiyor mu?”

“Bana yeterince maaş veriyorlar.” Maaşımın piyasa oranından fazla olması bu işi olabildiğince elimde tutmak istememin bir başka sebebiydi. “Paramın kira için boşa gitmesinden hoşlanmıyorum.”

Kitaplığımdaki kitap isimlerini okurken başını yana eğdi. “Sen pinti biri misin?”

Hüsrarla bir kahkaha attım. “*Hayır*. Kendi stüdyomu açmak için para biriktiriyorum.”

Durumu idrak edişi yüzüne yansıdı ve tekrar daireme göz gezdirerek şifonyerime baktı.

“Mantıklı.” Şifonyerimin üstündeki kristal ejderhayı hafifçe dürttü, omzunun üstünden bana sırttı, ardından bir parfüm şişesini kaldırdı, kapağını çıkardı ve onu koklarken gözleri çerçeveli bir fotoğrafta oyalandı. “O annen, değil mi?”

Evlenmeden önce, balerin olduğu dönemde çekilmiş bir fotoğraftı. Fotoğrafta annem ayak parmaklarının ucunda duruyordu. Güçlü, zarif uzuvları gerilmişken yüzünde huzurlu ve gururlu, geniş bir gülümseme görülüyordu. Göze çarpan bir sahne makyajı vardı ve geriye doğru yapıştırılmış saçları sıkı bir topuz yapılmıştı.

Annem bu fotoğrafı çöpe atmak istemişti çünkü ona bedeninin ne kadar çok değiştiğini hatırlatıyordu ama burada güzel olduğu için onu çalmıştım. Daha ince olduğu için güzel değildi; güzel olmasının sebebi daha mutlu ve özgüvenli olmasıydı.



Fotoğraf benim için de bir hatırlatıcıydı. Vücudumla veya yüzümle ilgili kötü bir düşünce sinsice aklıma sızdığına, kırıklıklarımın oluşmaya başladığından endişelendiğimde; memelerim doğru ölçüde mi ya da popom fazla mı büyük gibi sorular aklıma takıldığında bu fotoğrafı hatırlardım. Annemin bu fotoğraftaki güzelliği fiziksel görünüşüyle ilgili değildi, kişiliğiyle ilgiliydi. O nasıl görünürse görünsün, ben aynısını düşünürdüm.

Bu fotoğraf bana kendimi olduğum gibi sevmem gerektiğini hatırlatıyordu. Vücudum ve yüzüm kusursuz olmasa bile. Annem vücudundan nefret ederdi; ben kendime bunu yapmayacaktım.

“Sana benziyor.”

Kendi kendime düşünceli bir tavırla gülümsedim. Herkes böyle söylerdi ve ben onun bir kopyası olmaktan gurur duyardım. Pippa babamızın daha açık renklerini almıştı fakat ben anneme benzemekten memnundum.

Rory beni çözmeye çalışıyormuş gibi izliyordu ve zihnimde tehlike çanları çalmaya başladı. Rory burada, dairemdeydi; tüm eşyalarımı, kim olduğumu görüyordu.

Duygusuz bir sesle, “Evet, lütfen bırak onu,” diyerek yanına gittim ve fotoğrafı yerine koyarken ters çevirdim. İkinci çekmeceyi açıp favori uyku tişörtümü aldım.

Arkamda bir gıcırta oldu.

“*Rory.*”

Yatağında yatıyordu, ellerini başının arkasına dayamıştı. Yüzünü dehşetle buruşturdu. “Tanrım, Hartley, senin *yatağın*. İçinde taşlar varmış gibi.” Rahat etmeye çalışarak yer değiştirdi. “Ama aynı zamanda fazla mı yumuşak? Bu şeyi nereden buldun, çöpten mi?”

Başımı geriye atarak güldüm. Evet, eski bir şilteydi ve evet, aşırı utanç vericiydi.

“Yerde yatmak daha rahattır.” Kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirdi ve yatak şiddetle gıcırdadı. “Bunun üstünde nasıl seks yapıyorsun?”

“Erkekleri evime davet etmem...”

“Güzel.” Bana sıkıntıyla, sertçe baktı.

“... çünkü bir kez geldiklerinde...” Bir elimi belime koydum. “...gitmiyorlar.”

Gülümsedi ve nefes verirken vücudundaki tüm gerilimi boşalttı. Ayak bileklerini üst üste yerleştirmişti ve çorapları bisiklet süren Kocaayaklar desenleriyle kaplıydı. Tuhaf.

Üstelik gözleri kapalıydı.

“Rory.”

“Mımm.” Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Yatağıma yatmak istiyorum.” Hâlâ orada elbisemle diki-liyordum.

“Yat o zaman,” diye mırıldandı.

Evime sürekli geliyormuşçasına tamamen huzurlu görünüyordu. Sanki burası onun ikinci eviydi.

Midemde bir şeyler gerildi. Sahte erkek arkadaşım yatağımda uyuyakalıyordu ve bununla ilgili ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“İyi geceler, bebeğim,” diye mırıldanırken gözleri hâlâ kapalıydı.

“Kalmıyorsun.” Banyonun kapısında durdum. “Ayrıca bana öyle deme.”

“Ateş püskürten.”

Elimde olmadan güldüm. “Ben çıktığımda ayakkabılarını giymiş olsan iyi edersin.” Yine de Rory’nin bunu yapmayacağını biliyordum.

“Tamamdır.”

Uyku tişörtüm kıcıımı güçbela örtüyordu ve zihnimin gerisinde fısıldayan bir uyarı hissi bana şort giymemi söylüyordu ama yatmaya giderken külot ile tişört hariç bir şey giymekten nefret ederdim. Kısıtlanmış hissetmekten nefret ederdim ve fazla sıcak basardı.

Siktir et. Rory burada uyumak istiyorsa, gördükleriyle başa çıkabilirdi.

Elbette banyodan çıktığımda derin uykudaydı ya da çok iyi bir taklit yeteneği vardı. Kolunu başının üzerine kaldırdım ve bıraktım. Bir defasında, hastaların baygın mı olduğunu yoksa numara mı yaptığını anlamak için doktorların bu yöntemle kontrol ettiğini duymuştum.

Kolu yüzüne çarptı ama Rory uyanmadı. Mışıl mışıl uyuyordu.

## 22. BÖLÜM

# HAZEL

ERTESİ SABAH enfes bir sıcaklık hissediyordum. Her şey harfi harfine doğruydu ve çok rahattım. Yağmur çatıya hafif hafif vuruyordu. Başımı ve omzumu kusursuzca destekleyen kalıpta bir yastığa dayanmış yan tarafıma dönüktüm; uyku ile uyanıklık arasındaki şu bulanık bölgedeydim.

İç geçirerek sırtımı arkamdaki sıcak göğse yerleştirdim. Zihnim süratle netleşirken pat diye gözlerimi açtım.

Rory bana arkadan sarılıyordu. Sıcak, sert göğsü sabit nefes alıp verişiyle ağır ağır yükselip alçalırken bana yapıştı. Soluğu enseme gıdıklıyordu.

Sert, kalın aleti ısrarla kıcımlı zorluyordu.

Eli ön tarafımı sararken parmakları külotumun bel kısmının hemen altında duruyordu.

Bacakları arasında sıcaklık ve sıvı toplandı; tanıdık uyarılma girdabı kamımın alt tarafında uyandı. *Feci* tahrik olmuşum.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi ve orada yatmış Rory'nin nefes alıp verişlerini dinlerken gözlerim fal taşı gibi açıktı. Nefeslerinin sabit ritmine bakılırsa, hâlâ uyuyordu.

Kımıldadığında ereksiyonu bana sürtündü ve sıcaklık içimde gittikçe yükseldi. Parmakları biraz daha aşağıya hafifçe dokundu. Hâlâ sabit nefesler alıyor, hâlâ uyuyordu.

Dikkatle başımı çevirdim. Gömleğini çıkarmıştı. Çoraplarını ve *pantolonunu* çıkarmıştı. Sadece dar, siyah bir baksır giyiyordu.

Benim tişörtüm mü? Belimde toplanmıştı ve pembe külotum tamamen açıktaydı, gerçi Rory'nin eli yarı yarıya içindeyken ne fark edecekti ki?

Bacaklarımın arasında bir zonklama hissettim. Tanrım, eli çok iriydi, külotumdan içeri daldırdığı parmakları hassas bölgelerin hemen üzerinde duruyordu. Dudaklarımı düz bir çizgi hâlinde bastırdım. Her saniye daha fazla tahrik oluyordum.

Rory'yle seks ateşli olurdu, öyle olacağından emindim. İçimde uyanan bir ihtiyaç, ilgi talep ediyordu.

Bir seferle sınırlı kalması şartıyla, bir sefer yapmanın zararı olmazdı.

Kalçamı arkaya, Rory'nin aletine bastırdım ve keskin bir nefesi içine çekti. Kışımında çok sertti. O şey aşırı büyüktü. Sonrasında günlerce ağrım olurdu.

Bacaklarımın arasındaki uyarılma güçlendi. Bu fikre *bayıldım*.

Dün akşamdan bir anı zihnimde titreşti –Jamie Rory'den sağdıçı olmasını istiyordu– ve düşüncelerim durgunlaştı. Tekrar iyi arkadaş oluyorlardı. Yıllarca birbirlerinin hayatında olacaklardı. Ve Jamie Pippa'ya sırlıslıkam âşık olduğundan, onu asla bırakmayacaktı.

Düğünlerini kafamda canlandırdım: Rory ve ben yan yana oturacaktık. Onlara akşam yemeğine gittiğimizi hayal ettim; Rory ve ben sıkıntılı boş muhabbetlere girişecektik. Çocukların doğum günü partileri olacaktı. Noeller. Grupça tatiller.

İçimde soğuk bir ürperti dolaştı. Rory sonsuza dek hayatımda olacaktı ve ben onunla sarılmış yatıyordum. Bu sahte ilişkinin bir bitiş tarihi vardı, buna rağmen fazla rahat davranıyordum.

Connor'ın yıllar öncesinden çirkin sözleri kafamda belirdiğinde süratle yataktan kalktım.

“Günaydın.” Sabah ışığında bana gözlerini kısıp bakarken sesi uykudan çatallıydı.

“Günaydın.” Hızla arkamı dönüp giysilerimi bulmak için şifonyerimi karıştırdım.

“Berbat şiltene rağmen, Hartley, gelmiş geçmiş en iyi uykumdu.” Kısık, kulak tırmalayıcı bir inlemeyle bedenini esnetti ve bakışlarım belirgin kaslı kollarına, göğüs ve karın kaslarının oyulmuş çizgilerine takıldı ve...

Uyluklarımı birbirine yapıştırdım. Az önce bana baskı yapan o kalın aleti, baksırının kumaşını zorluyordu.

Göz göze geldiğimizde Rory bana göz kırptı. Neye baktığımı tam olarak biliyordu ve zerre kadar sorun ettiğini zannetmiyordum.

Klitorisim sızladı.

Külotumu çıkarıp Rory'nin üstüne oturmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce buradan çıkmam şarttı.

“Duş alacağım,” demeyi başardım. Odanın karşısına geçip banyo kapısına doğru kaçtım.

Rory bana şu tembel, külot ıslatan sırtışıyla bakarken bakışlarını çıplak bacaklarıma ve büyük ihtimalle kığımın tişörtün altından görünen kısmına indirdi. Bacaklarımin arasında bir başka sıcak sıkışma oldu. “Yanına arkadaş ister misin?”

Uzun boyuyla benim ufak duşuma mı girecekti? “Sığmayız.”

Sırtışı vahşi ve ukala bir hâl aldı. “Sığmanın bir yolunu buluruz.”

Sıcaklık içimden rüzgâr gibi geçti ve zihnim *sadece bir sefer* diye fisıldarken bakışlarım tekrar onun iç çamaşırını zorlayan ereksiyonuna ulaştı.

Onunla seks çok iyi olurdu. Bundan emindim.

Fakat ben tanıdığım erkeklerle yatmazdım. Yabancılarla bir kez işi pişirirdim ve sonra yolları ayırırđık. Sahte ilişki yaşadığım veya düzenli olarak zaman geçirdiğim ya da kız kardeşimin düğününde sağdıç olacak erkeklerle kesinlikle işi pişirmezdim.

Kapıyı çarpıp kapadım ve içeriden kapıya yaslanıp sağduyumunu çağırdım.



Koşumdan sonra soluk soluğaydım, evime yürürken kanım damarlarımda hızla akıyordu. Hareket etmek genellikle kafamı boşaltmama yardım ederdi ama bugün düşüncelerim hâlâ beynimde savruluyordu.

Rory'yle aramızdaki durum kontrolümden çıkıyordu. Arkadaş olabilirdik ama vücudum ona nasıl tepki verirse versin veya Rory bir defalığına gerçekten eğleniyormuş gibi neşelendiğinde nasıl hissetmiş olursam olayım, daha fazlası olmazdık.

Bu durumun Rory için ne anlama geldiğini hatırlamam gerekiyordu: Bir kovalamaca. Sahip olamayacağı şeyi istiyordu ve Rory bunu elde eder etmez, ben tarih olacaktım.

“Hazel Hartley?”

İki adam binamın dışında bekliyordu. Bir nakliye aracı caddede park etmişti. “Benim.”

“Sizin için bir teslimat var.” Elektronik tabletini bana uzattı. “Burayı imzalayın.”

Gözlerimi kıstım. “Ben hiçbir sipariş vermedim.”

Adam tablete göz attı. “Rory Miller’a fatura edilmiş.”

Tabii ya. Tablete imza attım ve teslimatçılar kamyonetten yeni bir şilteyi ve yatak çerçevesini indirirken telefonumu çıkarıp Rory’yi aradım.

Rory bir saniye sonra telefonu cevaplarken adamlar için ön kapıyı açık tutuyordum.

“Cidden mi?” diye sordum selam bile vermeden.

“Rica ederim.”

Adamların peşinden merdivenleri tırmanırken çığlık mı atsam yoksa gülsem mi bilemiyordum. Bu sabahla ilgili garip davranmaması iyiydi. O yapabiliyorsa ben de numara yapabilirdim. “Aptal, ukala sırtışını telefonda bile hissedebiliyorum.”

“O yumrulu, eski şiltede bir daha uyumayacağım.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Yeni olanda da uyumayacaksın.”

Özellikle bu sabahtan sonra.

“Hartley, kapatmam gerekiyor. Uçak yakında havalanacak.”

“Benim ne yapmam gerekiyor...”

“Adamlar eski yatağı alacak.” Arka planda bir havaalanı anonsu vardı. “İndiğimizde seni arayacağım.”

Sonlandırılmış aramaya bakakaldım. O şerefsiz telefonu suratıma kapatmıştı.



## 23. BÖLÜM

### RORY

“NE YAPIYORSUN?”

O akşam otel odamızda döner sandalyemde dönerken McKinnon’a masumane bir gülümsemeyle baktım.

“Kız arkadaşım için hediye alıyorum.” Ağzım çarpıldı. “Sakıncası yok, değil mi?”

Dudakları kıvrıldı, gözleri dizüstü bilgisayarındaki iç çamaşırı internet sitesindeydi. “Ona asla böyle şeyler almam gerekmedi.”

“Ben öyle duymadım.”

Gülümsemesi kayboldu ve onun damarına bastığımı anladım. Merakım uyandı ama tekrar dizüstü bilgisayarına dönüp sepetime ürünler ekledim.

McKinnon’ın Hartley’ye dokunduğunu düşündüğümde midem bulandı. Onun Hartley’ye sarılmış hâlde, elleri onun vücudunda uyandığını düşündüm ve bir şeyleri yumruklamak istedim.

Hazel bu sabah daha ileri gitmek istemiş ama bir şey onu durdurmuştu.

Elimle yüzümü sıvazladıktan sonra yolda yanımda taşıdığım minik kristal ejderhayı kavradım. Benimki yeşilken onunkinin mavi olması dışında, Hazel’inkinin tıpatıp aynıydı. Kristal ejderhayı kendim için de satın aldığımı bilseydi para israfı derdi ama ben kendimi sürekli kristal ejderhayı tutarken, Hazel’ı düşünürken buluyordum. Biblonun arkadaşlık

bilezikleri veya portatif telsizler gibi ikimizde de olması hoşuma gidiyordu.

Hazel’la paylaşamayacağım bir şey daha.

Hiç düşünmeden FaceTime’den onu ararken kristal ejderhayı görüş açısından dışarı ittim.

Merhaba yerine, “Yatak bende kalmayacak,” diye cevap verdi kulaklıklarına.

Ağzım yukarı kıvrıldı ve sepete daha fazla iç çamaşırını ekledim. “Evet, sende kalacak.”

Daha önce hiç kadın iç çamaşırını satın almamıştım ama Hartley’yi o dantel parçalarının içinde hayal etmek fantezilerim için roket yakıtıydı. Bunları asla, hiçbir zaman giymezi ama bu benim onun için satın almamı engellemeyecekti.

Onun tarafında bir hisrtı oldu ve gülümsemem yavaşça genişledi. “Kameranı aç, Hartley.”

“Hımm. Hayır.”

Şimdiden gülüyordum. Sesi çok suçlu geliyordu. “Kameranı derhal aç.”

Görüntüsü aniden belirdiğinde gülme krizine girdim. “Biliyordum.”

Sırtarak yastıkların üstünde sırtüstü uzanıyordu ve sıcak, sıvı bir his içimde akarken ona gülümsedim.

“Tamam. Yatağı beğendim. Cennette bir bulutun üzerinde yatıyorum. Mutlu musun?”

“Fazlasıyla.”

Gözleri ışıldadı. “Teşekkürler,” dedi usulca.

Döner sandalyemi döndürerek başımı iki yana sallayıp ona gülümsedim. Kestane rengi saçları yastığın üzerine dalga dalga dökülüyordu ve bana sokulmuş Hazel’la birlikte uyanığım bu sabahı hatırladım.

Tanrım, sıcak ve yumuşak bedeninin benimkine değmesi ne kadar güzel bir histi. “Rica ederim.”

“Sana ne kadar sık teşekkür ettiğime dayanarak, bu anlaşmada üzerime düşeni yapmıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Senin için bunları yapmaktan hoşlanıyorum.”

Yalnızca birbirimize baktığımız uzun bir duraksama oldu ve kartlarımı açık ettiğime dair bir endişeyle nabzım hızlandı. Bakışlarım Hartley'nin yüzünde dolaştı; dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, gözleri dairesinin kısıtlı aydınlatmasında ışıldıyordu.

Acaba o da aynı şeyleri mi hissediyordu?

“Ee, bu akşam onu gıcık etmek için ne yapacağız?” diye sordu.

Dün akşam, biz Owens'tan kaçarken Hazel'ın gülmekten nasıl katıldığı geldi aklıma. Bir fikrim vardı.

“Hartley,” dedim azarlayan bir tonla, yatağındaki McKinnon'a omzumun üstünden göz attım. “Yapamayız. Bir oda arkadaşım var.”

“Rory.” Lanet olsun, ilk isimlerimizi kullanmamızı seviyordum. “Ne yapıyorsun?”

Ona gözlerimi açarak baktım –*işbirliği yap*– ve gülümsemeye devam ederek iç geçirdi. “Çektiğimiz seks kasetini izle. Ben eve dönene kadar onunla idare etmek zorundasın.”

“Aman Tanrım.” Başını iki yana sallarken yüzü kızarıyordu. “İnanılmaz.”

“Pekâlâ,” diye merhamet ettim. “Sana hayır diyemiyorum.” Dizüstü bilgisayarımı alıp banyoya yürüdüm, kapıda durdum. “Ortadan kaybolmak isteyebilirsin, McKinnon. Hartley ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var.”

McKinnon bana pis bir bakış attı.

“Şey. Miller? Biz ne yapıyoruz?” diye sordu Hazel kulağıma.

Banyo kapısını arkamdan kapadım ve kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. *FaceTime seksi*, diye ağzımı oynattım.

Hazel'ın gözleri açıldı. “Dalga geçiyorsun.”

Kulaklıklarımın bağlantısını kestiğimi işaret ettim ve Hazel kahkahasını zapt ederken ağzını ince bir çizgi hâlinde bastırdı.

“Tişörtünü çıkart,” dedim yüksek sesle. O gülümsememe-ye çalışarak bana ters ters bakıyordu. Nabzım hızlandı. Bir an sonra inledim. “Tanrım, o memeleri özlemişim.”

Bana inanamıyormuş gibi homurdandı ama ona işaret ettim. Bana çılgına dönmüş bir *bu da ne demek?* işareti yaptı.

*Senin sıran,* diye ağzımı oynattım.

“Mımm,” diye inledi çürümüş bir yiyecek yiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle. “Evet.” Bir eliyle ağzına vurdu, ben ona gülümserken sessiz kahkahalarla yana yuvarlandı.

*Bu neydi?* diye ağzımı oynattım.

Bana aşırı heyecanlanmış bir biçimde bakarken gözleri parlıyordu. *Hiçbir fikrim yok.*

“Hepsini çıkar.” Sesim alçak ve yumuşaktı ama McKinnon’ın duyabileceği kadar netti. “Her şeyi. İşte bu kadar. Seni görmeme izin ver.”

“Böyle mi?” dedi kendininkine *hiç* benzemeyen hırıltılı bir sesle. Yüzü utançla pembeleşti.

Aletim uyanarak kıpırdadı.

“Evet.” Sesim boğuktu. “Böyle. Tam olarak böyle.”

“Ya bu nasıl?” Sesi alaycıydı. Özgüvenli. Sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. “Bunu yapmamdan hoşlanıyor musun?”

Lanet olsun.

“Evet.” Şu anda ne hayal ediyordu? “Hoşlanıyorum. Çok fazla. Onu tekrar yapmalısın.” Dilim altdudağıma hafifçe vurdu. “Onu yaparken de kendine dokunmalısın.”

Hazel’in gözleri bir ateşle irileşti. Neyse ki bedenimin alt yarısı kamerada görünmüyordu çünkü tamamen sertleşmişim.

“Benim için kendine dokunuyor musun bebeğim?” diye sordum.

“Hı hı.” Kamera önünde parmakları saç uçlarıyla oynuyordu ancak gözlerindeki parıltı bana aklının şu anda benimkiyle aynı yerde olabileceğini düşündürüyordu.

“Sana benim dokunduğumu mu hayal ediyorsun?”

“Evet.”

“Güzel.” Ağzım memnun bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Hazel’in yüzünde kesinlikle bir kızarıklık oluşuyordu. İlginç. Bundan hoşlanmıştı.

“Şu anda neye ihtiyacın var?” diye sordum.

“Daha sert,” diye soludu ve sırtımdan aşağısı karıncalanmaya başladı. “Daha sert hareket etmek istiyorum. Bana kendimi her zaman müthiş hissettiriyorsun.”

Bir ürperti bütün bedenimi sararken ensemdaki tüyler diken diken oldu.

“Beni şiddetle nasıl zirveye ulaştıracağını tam olarak biliyorsun,” diye fısıldadı ve hayalarım kasıldı.

Onaylayan tonu her nasılsa beni öyle serleştiriyordu ki düzgün düşünemiyordum.

“Siktir, bu çok ateşli.” Soluk soluğa kalmış gibi yaparken yüzü kızaran Hartley’yi izlerken yutkundum.

Gerçekten FaceTime seksi yapıyor olsaydık, eli bu sabah gördüğüm pembe külotu aşağı indirecek, ıslak klitorisinin üzerinde dönecekti. Islanmış olacaktı, bunu biliyordum.

“Kendini zirveye ulaştır ve bunu ben yapmışım gibi davran.” Bakışlarım ekrana yapışmıştı ve nefes alıp verişlerim düzensizdi. “Ben sana dokunuyormuşum gibi kendine dokun.”

Hazel başıyla onayladı, dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden inlerken gözleri yarı aralıktı.

Yüce Tanrım. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Hazel gerçek hayatta talimatlarıma böyle uyar mıydı diye merak ettim. Kendini bana teslim eder miydi, yoksa her adımda benimle mücadele mi ederdi?

Hangisini tercih edeceğimden emin değildim.

“Sen de,” dedi zorlukla soluyarak. “Kendini sıvazla. Görmek istiyorum.”

Aletim zonkladı. İhtiyaç vücudumda hızla yayılırken kanımda titreşiyordu. “O sesleri çıkarmaya devam edersen gelmem uzun sürmeyecek, Hazel.” Gözlerindeki arzuya bağımlı olmuşum. “Fazlasıyla ateşlisin. Bana kontrolümü kaybereceksin.”

Artık neyin sahte ve neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Canımı acıtacak kadar serttim ve bu arama sonlandığı saniye aletimi sıvazlarken Hazel’in çıkardığı tüm sesleri kafamda tekrarlayacaktım.

Dudağını ısırıldı. “Mımm.”

“Yakın mısın?”

“Hı hı.”

Zevk suyum baksırına aktı. “Güzel. Devam et. Daha hızlı.”

Hazel zirveye ulaşırken nasıl ses çıkardığını duymaya ihtiyacım vardı.

## 24. BÖLÜM

### HAZEL

“LANET OLSUN, BU ÇOK İYİ GELİYOR,” diye inledim.

*Kimdim* ben? Aptal kristal ejderha şifonyerimin üzerinden beni yargılıyordu. Gerçi bu sabahtan beri hiçbir şey değişmemişti ve biz hâlâ numara yapıyorduk.

Sanırım.

Beni dikkatle izlerken, “Ne düşünüyorsun?” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Tanrım, Rory şehvetli taklidini iyi yapıyordu. Alçak ses tonu doğruca sızlayan vajinama ulaştı. Gözleri koyuydu, yarı aralıktı, beni hapsediyordu. Acaba bizim bunları gerçekten yaptığımızı mı düşünüyor diye merak ettim.

Şahsen ben düşünüyordum.

Bu sabah kıcıma baskı yapan kalın aletini ve Rory üzerimde olmasının, aletini içime itmesinin nasıl bir his olacağını düşünüyordum. Zihnim onun içimdeyken yaratacağı tatlı yanmanın nasıl bir his olduğunu hayal etti.

Külotum ıslandı.

“Sen,” diye itiraf ettim. “İçimdesin. Çok büyüksün. İçime aldığım en büyük alet seninki.”

Piç kurusu şimdiye dek gördüğüm en tembel, en kibirli sırtışı takındı.

“Beni becermekte nasıl bu kadar iyi oldun, Rory?”

Gözleri daha fazla arzuyla alevlendi. Böyle şeyler söylememden hoşlanıyordu veya hoşlanıyormuş numarası yapıyordu. Artık emin değildim.

“Bana ne kadar iyi olduğumu anlat,” diye teşvik ederken kesik kesik soluyordu ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

“Beni becerdiğinde içimde benim bile erişemediğim yerlere ulaşıyorsun.”

“Eminim şu anda çok ıslaksındır.”

Rory'nin yüzündeki acı çeken ifade, bacaklarımın arasını da titreşen bir sızıya yol açtı. Tanrım, az önce hıçkırıyordum. Berbat hâldeydim. Fakat umurumda değildi. Bu şimdiye dek yaptığım en ateşli şeydi, üstelik gerçek bile değildi. Kendime dokunmuyordum bile. Uyarılma karnımın alt kısmında toplanıyordu ve sürtünmeye ihtiyaç duyarak bacaklarımı birbirine bastırdım.

Şiddetli bir zevk patlaması bedenimde yayılırken dudaklarım aralandı. Ben gerçekten boşalmadan önce buna son vermemiz gerekiyordu.

“Az kaldı,” dedim nefes nefese.

“Evet.” Öne eğilerek ekrana uzun uzun baktı. “Evet bebeğim. Devam et. Zirveye ulaştığını görmem gerek.”

“Birlikte.”

“Yakınım,” diye inledi. “Şimdi bebeğim.”

Bir zevk çılgılığı attım, hızlı hızlı nefesler alıyordum ve gerçekmiş gibi yorganımı kavırıyordum. Rory kaba, acı çeken bir inlemeyle haykırdı.

“Vay be,” dedim çünkü bunu, Rory'nin içimde zirveye ulaşırken yüzünün o acı çeken ifadeye bürüneceğini görebiliyordum.

“Kahretsin.” Gözlerini kırparken nefesini düzenlemek için geniş göğsü yükselip alçalıyordu.

Birbirimize baktık. Az önce ne halt olmuştu?

Banyo kapısının arkasında Connor'ın odadan ayrıldığını duyduk.

“Gitti.” Kızarmış yüzüne kurnaz bir sırıtış takındı. “İyi iş çıkardın.”



“Sen de.” Hâlâ şişmiş, ıslak ve sancılıydım. Bununla ilgilenmem gerekiyordu. Bu denli tahrik olmuşken Rory’yle konuşamazdım. “Kapatmalıyım.”

Sarsak bir baş onayı verdi. “Ben de.” Boğazını tekrar temizledi. “İyi geceler, Hartley.”

“İyi geceler,” dedim aramayı sonlandırmadan önce garip bir sesle.

Telefonu kenara fırlattım ve parmaklarımı taytımın içine daldırdım. Klitorisime dokunduğum saniye sırtım kavislenerrek yataktan yükseldi.

“Lanet olsun,” diye fısıldarken ıslaklığım da daireler çiziyordum. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Orgazmım yoğunlaştı, beni doldurdu, her uzvuma genişledikten sonra merkezimden taşarak sıcaklık ve yoğun zevk yaydı; bu sırada nefes almaya çalışarak Rory’nin yoğun, odaklanmış yüz ifadesini kafamda canlandırıyordum. Boşluğu kavırıyor, Rory’nin aletinin olması gereken yeri, onu hayal ettiğim yeri sıkıştırıyor, parmaklarım yumuşak, hassas tenimde hızla hareket ederken inliyordum.

Çok iyiydi, aşırı iyiydi ve buna rağmen yeterli değildi.

Sonunda tükendiğim de –nabzım kulaklarımda atıyordu ve düşüncelerim uyuştu– uzun bir nefes verdim, sırtüstü yuvarlandım ve gözlerimi tavana diktim.

Şimdiye dek yaşadığım en güçlü orgazmdı.

Bu sorun yaratacaktı.

## 25. BÖLÜM

# RORY

“ŞU GİDİŞİNE BAK, HARTLEY,” dedim kelimeleri uzatarak. Patenleriyle bana doğru kayıyordu. “O ufaklıklara dünyanın kaç bucak olduğunu gösteriyorsun.”

Alaycı bir kahkaha attı ve Hartley’nin önünde geri geri kayarken sııttım. Yine halka açık etkinlikteydik, buz pistinde daireler çizerken disko topu tepemizde dönüyor ve 2000’lerin pop müziği çalıyordu. FaceTime konuşmamızdan sonra öyle şiddetli boşalmıştım ki görüşüm bulanıklaşmıştı ve şimdi Hazel yanımdayken ona dokunmak istiyordum.

Ward bana göz attı ve bu bahaneyi Hazel’in elini tutmak için kullandım. Hazel birleşmiş ellerimize hafifçe gülümseyerek baktıktan sonra gözlerini Ward’a çevirdi.

“Herhangi bir şey söyledi mi?” diye sordu. “Kaptanlık meselesiyle ilgili?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Ward aşılmaz bir kaledir. Beklentilerini karşılayıp karşılamadığıma dair hiçbir fikrim yok.”

Adlandıramadığım bir duygu beni pençelerine alıp başımın etini yiyerek içimde girdap gibi döndü. Başarısız olmaktan nefret ederdim. Meydan okumalar beni motive ederdi fakat Ward’un benden ne istediğini bile bilmiyordum. Hartley’yle yaptığımız bu anlaşmaya rağmen Ward’u gururlandırmak için yeterli değilmişim gibi geliyordu.

Hazel kaşlarını çattı. “Acaba bu yüzden mi seni Connor’la eşleştirdi diye merak ediyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan kuşkuluyum.” Sırıtişım şeytani bir havaya büründü. “Hartley, seninle konuşmamızdan sonra McKinnon felaket bir ruh hâlindeydi.”

Hazel güldü ama utanmışçasına yüzü pembeleşti.

“O yaptığımız şey... senin için uygun muydu?” diye sordum.

Bana bakmadan yutkunurken boynunun uzun hattı hareket etti. “Evet.”

Kaşlarımı çattım. “Hartley, eğer seni çok zorlarsam sadece kelimeyi söyle ve geri çekilirim.”

Çabucak başını iki yana salladı. “Zorlamadın.” Hâlâ kızarıyordu. “Eğlenceliydi.” Yüzünden hızla gizemli, hoşnut bir gülümseme geçti, sonra bakışları benimkilerle buluştu ve ifadesi masum bir hâl aldı.

Sahiplenici erkeksi içgüdüm ilgiyle başını kaldırdı ve Hartley'nin konuşmamızdan sonra ne yaptığını merak ettim.

“Eğlenceli,” diye tekrarlararken onu satın aldığım büyük yatağında yatarken, günlerdir duyduğum sesleri çıkarırken hayal ettim.

Boğazını temizledi ve bir çocuğu kendisine doğru kayması için cesaretlendiren Ward'a tekrar göz attı. “Sen iyi bir buz pateni öğretmenisin. Bunun Ward için bir değeri olmalı.”

“Ah, sahi mi?” Kaşımı kaldırırken Hazel'ı daha yakınımaya çektim. “Sence ben iyi bir öğretmen miyim?”

“Böbürleniyorsun.” Dudakları kıvrıldı. Tanıdık bölgeye dönmüştük.

“Elbette böbürleniyorum.” Göğsümü kabarttım ve Hazel gözlerini devirdi. “McKinnon seni buz pistine alıştıramadı.”

Ward bize şöyle bir bakınca kolumu Hazel'in omuzlarına doladım.

“Seninle kaymaktan hoşlanıyorum,” dedi itirafta bulunur gibi. Hazel'in şakağına hızlı bir öpücük kondurdum.

Kokusu burnumu sataşarak içime süzülüyordu. Hazel'in gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarının kenarları küçük, kontrollü bir gülümsemeye kıvrıldı.

“Ben de seninle kaymaktan hoşlanıyorum.”



Buz pateni etkinliği bittiğinde, Ward'un grubundan çocuklarla ve ebeveynlerle fotoğraf çektirdikten sonra sakin bir gülümsemeye kenarda oturan Hazel'in yanına yöneldim.

"Selam, Miller." Geçen haftaki amatör maçtaki adamlardan biri –Ed– buz pistine yöneldi. Adamlar çoktan oradaydı, ısınıyorlardı.

Kaskatı kesildim. "Selam." Arkadaşlarının yanına giden diğer oyuncular da beni selamladı ve silkip atamadığım o başımın etini yiyen duyguyu yine hissettim.

Hazel kaşlarını buz pistine anlamlı bir bakış atarak kaldırdı ve tekrar deneme içgüdüm, son seferinde nasıl oynadığının utancıyla savaştı.

Fakat vazgeçemezdim. Ben bu değildim. Kanım sorunu çözme ihtiyacıyla pompalanıyordu.

Isınan adamları izlerken, "Bir süreliğine burada kalmamızın sakıncası var mı?" diye sordum Hazel'a.

Hazel'in gülümsemesi genişledi, gözleri cesaret veriyordu. "İstedığın kadar oyna."

Buz pistine adım atıp Ed'in yanına kaydım.

"Bu akşam bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Geçen haftaki sonuçtan sonra Ed'in beni kibarca geri çevirmesine tamamen hazırlıklıydım ama bana hızlı bir baş onayı verirken samimiyetle gülümsedi.

"Tabii." Yedek kulübesini işaret etti. "Ekstra sopalar yedek kulübesinde."

On dakika sonra ısınmıştık, takımlara ayrılmıştık ve düdük çaldı. Paka mesafemi korudum, daha az saldırgan oynarken babamın kafama soktuğu tüm içgüdülerle mücadele ettim ama şu yanlıklık hissi hâlâ orada bir yerdedi, sanki yapmam gerekeni yapmıyordum. Savunma yaptığım adam

pakı almaya çalıştığıında paka vurup takım arkadaşlarımdan birine geri yolladım.

Bu yanlış geliyordu. Yıldız değildim ancak maç eğlenceli bile değildi. Sanki saklanıyordum. Karışmadan izleyeceksem burada olmamın hiçbir anlamı yoktu.

Takım yemeğinden bir anı zihnime süzüldü: Hazel'in odaya girmesini, McKinnon'a köpük mermiyle ateş etmesini, oyunu kazanmasını ve gözlerindeki zaferi izliyordum. Göğsümde yoğun, gitgide artan bir gurur duygusu vardı.

*Hazel'in kazanmasını izlemek olağanüstü bir histi.*

Pak diğer takımdaydı ama hızla aralarından geçerek onu kaptım ve boşta olan Ed'e pas verdim. Kaleye doğru kaydım.

"Boştayım," diye seslendim ve pakı bana geri verdi.

Oyuncular benimle kale arasında mücadele vererek atışıımı engellemeye çalıştım.

Normalde bu noktada gol atardım. Bunun için bana para ödeniyordu, bunu yapmak için eğitilmiştim. Fakat Ward burada değildi ve babam televizyondan izlemiyordu. Medya burada değildi. Sadece Hazel vardı ve gol atıp atmamam onun hiç umurunda değildi.

Tekrar Ed'e pas verdim. Yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi, hemen sonra pakı kaleye gönderdi. Kaleci durdurmak için atılsa da pak uçarcasına yanından geçti.

Takımımız sevinçle bağırdı ve Ed zaferiyle övünerek gülümsedi. Göğsümde bir engel açıldı; gurur, ödüllendirilme ve haz duyguları hissettim. Mutluluk hissettim. Hazel'la merdivenleri koşarak tırmanırken de aynı şekilde hissetmiştim. Bu, Hazel sevinçle haykırdığında ve FaceTime konuşmamızda kahkahasını boğarak bir eliyle ağzına vurduğuna göğsümde beliren yoğun neşe sarmalıydı.

Hazel tribünlerden gururlu, hoşnut bir gülümsemeye izliyordu ve sanırım az önce sorunu çözmüştüm.

## 26. BÖLÜM

### HAZEL

RORY'YLE BUZ PATENİ kaydiktan sonra eve döndüğümde ön kapıma dayanmış bir paket vardı.

İçeri girdim, çantamı bıraktım ve ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp fırlattıktan sonra kutuyu kesip açtım. Nakliye kutusunun içinde başka bir kutu vardı: Etrafında beyaz bir fiyonk olan açık pembe bir kutuydu. Kaşlarımı çattım. Doğum gününe aylar vardı ve Pippa bana bir şey gönderiyorsa genellikle haber verirdi.

Kurdele parmaklarımın altında yumuşaktı. Kutunun kapağını kaydırıp da kalın dokulu kâğıdı kenara çektiğimde ağzım açık kaldı.

Üç sutyen ve eşleşen üç dantel külot titizlikle katlanarak kutunun içine yerleştirilmişti. Setler –krem rengi, gök mavisi ve açık, zarif bir lavanta– güzeldi, kaliteliydi ve özenle yapılmıştı. Sutyen kaplarının astarı şeffaf kumaşandı ve kayışları saten, yumuşak ve çok pürüzsüzdü.

Kalbim heyecanla hopladı. Suçluluk duyacağım için kendime asla, *katiyen* böyle hoş çamaşırlar satın almazdım ama bu parçalar öyle güzel, öyle kadınsıydı ki onları giymeye can atıyordum.

Kaşlarımı çattım. Bana kim iç çamaşırını gönderirdi ki? Kutunun içinde yan tarafa sıkıştırılmış bir kart vardı.

Nefesim kesildi. *Sevgiler, Rory*, yazıyordu kartta.

Bir an bile düşünmeden ona telefon ettim.

“Beni şimdiden özledin mi? Peki...” İç geçirerek canı sıkılmış numarası yaptı. “Sana uğrayacağım.”

“Rory. Ne oluyor? Bana iç çamaşırı mı gönderdin?”

Satın alırken beni onları giyerken mi hayal etmişti? Yüzüm kızardı.

“Onları otel odasında McKinnon’ın önünde satın aldım. Onu çok gıcık etti, Hartley.”

Sutyenler neredeyse transparandı; meme uçlarım görünecekti. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Beni onları giyerken gördüğünde Rory’nin gözlerinin nasıl karacağı ve dudaklarının nasıl aralanacağını kafamda canlandırabiliyordum.

Tanrım, bu çok eğlenceli olurdu. Onu böyle tahrik etmek. Bana yalvarana dek ona sataşırdım.

Ne? Ben ne *diyordum*?

Bu düşünceleri kafamdan attım. “Tamam. Bu hakikaten dâhice. Ama onları gerçekten satın almak zorunda değildin.”

Parmak uçlarımı kumaşa değdirdim. Bunları giymenin rüya gibi bir his olduğuna emindim.

“Hartley, bu konuyu daha kaç kez konuşmamız gerekiyor? Senin için bir şeyler satın almaktan hoşlanıyorum.”

Gözlerim şifonyerimdeki, lambanın loş aydınlatmasında parıldayan kristal ejderhaya gitti. “Onları giymeyeceğim.”

Onları giymem tuhaf olurdu. Rory asla öğrenmeyecek olsa bile, tuhaf olurdu.

“Sorun ne, beğenmedin mi?”

“O yüzden değil...” Birdenbire durdum. “Beğenip beğenmemem mesele değil.”

“Öyleyse beğendin.” Sırtışı duydabiliyordum ve içimi yeni bir sıcaklık dalgası kapladı. “Hediyelerimi ofisine göndermeye mi başlamalıyım?”

İstmeden bir kahkaha patlattım. “*Hayır.*”

“Tamam, tamam.” Rory kıs kıs güldü. “Dairene göndermeye devam edeceğim o hâlde.”

“Daha fazlası da mı olacak?”

“Tabii ki.” Islık çaldı. “Çok daha fazlası.”

Dudaklarım kımıldadı ama hiç ses çıkmadı çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum.

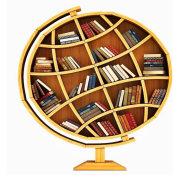
“İtiraz etmeye kalkışacakmışsın gibi hissediyorum, o yüzden şimdi iyi geceler diyeceğim, Hartley. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

“Onları denerken beni düşünmemeye çalış.”

Rory telefonu kapadı ve inanamayarak bir kahkaha daha atarken telefonuma, ardından kutunun yumuşak, dantelli içeriğine bakakaldım.

Bunu yapmayı ne kadar çok istersem isteyeyim, gönderdiği iç çamaşırlarını giymeyecektim.





## 27. BÖLÜM

# RORY

DİĞER TAKIM STREICHER'A gol atmayı denerken Vancouver taraftarları kendini hazırladı. Streicher golü engelledi ve Volkov pakı çalarak bana pas verdi. Ardından pakı buz pistinin diğer ucuna götürdüm.

Taraftarlar bağırmaya başladı ve ben pakla kaleye yaklaşırken sahanın enerjisi yoğunlaştı.

Kaleye isabet ettirme şansım yüksekti ve bu fırsatı kullanmalıydım.

Fakat Owens boştaydı. Onunla göz göze gelince aklıma buz pistindeki o amatör maç geldi. Owens'a pas verdim. Ed'in gözlerinde gördüğüm o şaşkınlık onun yüzünde de belirirdi ama tek saniyeyi boşa harcamadı.

Atış yaptı, gol oldu.

Saha gürültüyle inledi ve gol sireni çalarken coşku damarlarımda uğuldadı. Işıklar yanıp sönüyor, sirenler bangır bangır çalıyor ve taraftarlar hoplayıp zıplıyordu.

"İşte bu, dostum!" Biz etrafına üşüşürken Owens sevinç çığlıkları atıyordu ve onun heyecanına güldüm.

Yedek kulübesinden Ward bana sağlam bir baş onayı verdikten sonra bakışlarım Pippa'nın yanında oturan Hartley'ye gitti; bana hoşnut bir şaşkınlıkla, az önce yeni bir yanımı görmüş gibi bakıyordu.

Sanırım aynı şeyi ben de görmüştüm ve keşfettiğim kişiden hoşlanmıştım.

## 28. BÖLÜM

### HAZEL

MAÇTAN SONRA Filthy Flamingo'ya girdiğinde Rory'de bir değişiklik vardı.

Daha kaygısızdı, daha huzurluydu ve bana doğru ilerlerken yüzünde rahat bir gülümseme vardı; ben de gülümsedim.

“Selam.” Bakışlarım ters taktığı siyah beyzbol şapkasına kaydı. Küllü sarı saçlarıyla ve ışıltılı mavi gözleriyle oluşturduğu tezatlık sarhoş ediciydi. “Harika oynadın.”

“Teşekkürler.” Aramızdaki mesafeyi kapadı. “Şimdi iyi bir sahte kız arkadaş ol, Hartley ve seni öpmeme izin ver.”

Rory'nin dudakları nazik, yumuşak ve tatlıydı; onunki- ne yasladığım bedenim gevşedi. Bar yok oldu; sadece kirli sakalının parmaklarımın altına sürtünmesi ve yanağımda nefesinin gıdıklaması vardı. Diğer elimi göğsüne bastırdım. Kapüşonlusu çok yumuşaktı ve onu giymenin nasıl bir his bırakacağını merak ettim. Aldığım her nefes bedenimi onun temiz çamaşır ve duş jelinin baş döndürücü kokusuyla dolduruyordu.

Barda olduğumuzu unuttum. İlişkimizin sahte olduğunu unuttum.

Rory Miller beni öptüğünde, kalbimin kırılmasının neye benzediğini unuttum.

Altdudağımı ısırды ve Rory öpücüğün ateşini harlayıp duyularımı gerçekten paramparça edemededen önce geri çekildim. Yüzüm kızarmıştı ve parmağını boynumda nabız noktama

kaydırarak süratli kalp atışlarımı hissederken bakışları ilgiyle parlardı.

Rory'den hoşlanıyordum. Bu kötüydü.

Dahası, yapmayacağımı söylediğim hâlde, onun gönderdiği iç çamaşırlarını giyiyordum.

Kötü. Çok kötü. Çok, çok kötü.

“Hartley,” diye mırıldandı alaycı bir sesle. “Rahibeler bile öpüşürken dillerini bundan daha fazla kullanır.” Kurnaz bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

Beni kışkırttığına farkındaydım ama işe yarıyordu ve kapüşonlusunun önünü avuçlayıp onu tekrar kendime çektim.

Bu kez kendimi tutmadım. FaceTime konuşmamız gerçekmiş gibi öptüm onu. Ben onun tadına bakarken Rory bir kolunu arkamdaki sütuna dayadı; dilinin ucunu emdiğimde kısık, çaresiz bir inleme göğsünde gümbürdeyerek hâlâ kapüşonlusunu tutan yumruğumda titreşti. Rory'nin serbest eli başımın arkasındaki saçları kavrarken acil, ısrarcı bir ihtiyaç kanımda uğuldadı. Ağzımı daha fazla açmam için başımı geriye yatırdı ve bacaklarımın arasında bir uyarılma toplandı.

Saçlarımı çekmesinden bu kadar çok hoşlanmayı beklemiyordum.

“Daha iyi mi?” diye fısıldarken gözlerine baktım.

“Evet.” Nefesleri düzensizdi, gözbebekleri kocamandı. Bakışları arkama kaydığında yüz ifadesi şeytani bir hâl aldı. “McKinnon.”

Kaskatı kesildim. Onun burada olduğunu unutmuştum.

Rory çenesini Connor'a doğru eğdi. “Daha iyi bir içki almalısın. Belli ki bunu beğenmedin.”

Connor'ın yüz ifadesi bir fırtına bulutunu anımsatıyordu ama Rory beni çoktan diğerlerinin olduğu masaya yönlendirmişti bile. Pippa ve Jamie normalden daha büyük bir masada Hayden ve arkadaşları Kit ve Darcy'yle oturuyordu. Kit Driedger, bu akşam Vancouver'ın rakibi olan Calgary'de oynuyordu; Darcy de onun kız arkadaşıydı ve üçü üniversitede tanışmıştı.

“Selam,” dedi Rory, Kit’e neşeli bir sırıtışla. Geçen sezon birlikte oynamışlardı. “Buraya sadece Vancouver oyuncularını alıyorlar.”

Herkes gözlerini devirdi. “Bu seni hiç durdurmadı,” dedim ona ve Rory kıs kıs gülererek Kit’le tokalaştı.

“Bu akşam iyi oynadın, Driedger.”

“Sen de öyle,” dedi Kit bir baş onayıyla.

“Senin sataşmaların olmadan da bu adamı bizimle dışarı çıkmaya ikna etmek yeterince zor, Miller,” dedi Hayden. “Bu akşam Darcy’nin onu buraya sürüklemesi gerekti.”

“Kit büyükbaba gibi erken yatmaktan hoşlanır,” diye alay etti Darcy ve Rory onu selamlamak için sarıldıktan sonra Darcy bana döndü. Platin sarısı saçları loş bar ışıklarının altında âdeta ışıldıyordu.

“Şehirde olduğunu bilmiyordum,” dedim ona sarılırken. Maçlardan sonra birkaç kez takılmıştık ama Darcy’yle yeterince uzun konuşma fırsatım olmamıştı. “Maçta benimle ve Pippa’yla oturabilirdin.”

“Evet, Darce.” Hayden çenesini ona doğru eğerken gözleri parlıyordu. Darcy onun omzuna güçbela ulaşıyordu. “O zaman golümü Driedger gibi yakından görebilirdin.” Kit’in midesine dirsek attı ve Kit sessizce gülererek onu itti.

“Bir dahaki sefere,” dedi Darcy utangaç bir gülümsemeyele, ardından meraklı bakışı Rory ile benim aramda gidip geldi. “Bunu duymuş ama inanmamıştım.”

Rory’nin elini kürekkemiklerimin arasına koydu ve bana baktığında gülümsemesi çok nazik ve çekiciydi. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve koyu sarı kirli sakalı ince bir katman hâlinde güçlü çenesine yayılmıştı.

“Bu doğru.” Bakışlarımı Rory’nin ters beyzbol şapkasına kaldırdım. Gözleri parlıyordu ve elmacıkkemiklerinin üst kısmı hâlâ maçtan dolayı hafif kızarıktı. O şapkayı takarken Rory Miller’a karşı hiç şansım yoktu.

İnsanlar yer açtı ve ben oturmak için ilerledim ama Rory beni kucağına çekti. Jordan geçerken Rory için bir maden suyu ve benim için bir içki getirdi; Rory ona teşekkür etti. Bu sırada içkisini yudumlarırken bizi bir gülümsemeyle izleyen Pippa'nın gözleri açıldı.

*Kapa çeneni*, dedim ona gözlerimle.

*Kapamayacağım*, dedi Pippa derhal karşılık olarak.

Rory'nin kucağından kalkmaya çalıştım ama elleri belimde sıkılaşıarak beni yakınında tuttu.

“Hayır,” diye mırıldandı kulağıma. “Olduğun yerde kal, ateş püskürten.”

Bir başka sıcaklık dalgası içimde hareket ederken kendimi masadaki sohbete odaklanmaya zorladım.

“Bir porno yıldızının röportajını okudum,” diyordu Hayden, “ereksiyon sorunu yaşarsa, kadın başrol oyuncunun ensesini kokladığını söyledi.” Kendi ensesini işaret etti. “Orada bir feromon mu ne varmış.”

“Yok artık,” diye dalga geçti Rory. “Bu gerçek olamaz.”

“Gerçek,” diye ısrar etti Hayden. Azimli ifadesi beni güldürdü.

Rory enseme ortaya çıkarmak için saçlarımı toplayıp kenara çekti. Dudaklarını tenime bastırduğunda gülümsemem bocaladı ve Rory derin bir nefes alırken kirli sakalı tenimi sıyırdı.

Nefesini tenime verirken ürpertiler sırtımdan aşağı indi ve bacaklarımın arasında bir sızı oldu.

Rory saçlarımı bırakarak dikleşti.

Herkes izlerken Hayden, “Ee?” diye sordu.

Rory omuz silkti. “Tamam, sana ne diyeceğimi bilmiyorum dostum.”

Hayden'in yüzü asıldı. “Herkes anlattığım şey bu.” Darcy gülmeye başladı ve Hayden çenesini ona doğru yatırarak çapkınca gülümsedi. “Gel buraya, Darce. Bunu test edelim.”

Ellerini yapmacık bir açgözlülükle ona uzattı ve Darcy'nin kahkahaları şiddetlenirken Hayden'in ellerine vurup uzaklaştırdı. Kit gülümseyerek başını iki yana salladı.

Hayden'in gözleri Darcy'de bir an fazla oyalanırken, ona şimdiye dek gördüğü en güzel şeymiş gibi ışık saçarak bakıyordu.

Onlar arkadaştı. Hayden herkese onun en iyi arkadaşı olduğunu söylüyordu. Dahası Darcy, Kit'le birlikteydi.

Fakat Hayden ona arkadaşymış gibi bakmıyordu.

Darcy Pippa'ya bir şey söylerken yavaşça Kit'e yaslandı ve Hayden, Kit'in ona doladığı koluna tek bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırırken yüz ifadesi gerginleşti.

Vay be.

Bana yaslanmış Rory'nin kaskatı kesilmesiyle düşünceleirim bölündü. Ona bakmak için döndüm ama bana daha sıkı sarılırken çenesi kasılmıştı.

"Neler oluyor?"

"Bir saniye hareketsiz kalır mısın?" Sesi gergindi.

"Neler oluyor..."

Ah.

Kalın, sert aleti belime baskı yapıyordu. Heyecana kapıldım ve bacaklarımın arasında sıcak bir başka sızı oldu. Rory sertti. Gerçekten sertti. Bana baskı yapıyordu. Sertçe.

"Ah, dedim dümdüz karşıya bakarak. Bedenimin her hücresi aletinın ısrarlı baskısının son derece farkındaydı.

"Evet." Boğuk bir ses çıkardı.

Sıvı sıcaklık kamımın alt kısımlarında toplandı. Bin tane edepsiz şey hayal ettim. Rory'yi becermek nasıl bir his olurdu? Kucağına oturup onunla sevişmek? Tanrım. Gözlerim bir anlığına kapandı ve bunu gördüm: Rory beni yatağa bastırıyor, beni yavaşça becerirken bileklerimi başımın üzerine sabitlemiş, ben onun etrafında kontrolümü kaybederken o tembel, kurnaz sırıtışıyla gözlerime bakıyor.

Kalçam içgüdüsel olarak sürtünme arayışıyla kımıldadı ve Rory içine sertçe bir nefes çekerken ellerinin belimi tutuşu sıkılaştı.

“Bunu *yapma*, Hartley,” diye inledi ve aleti nabız gibi attı. “Yardımcı olmuyor.”

Tenim fazla sıcaktı, yine de içimden kahkaha atmak geliyordu.

Sırtıma dayalı göğsü yükselip alçalırken Rory kontrolünü geri kazanmaya çalışıyordu. “Neden bu kadar güzel kokuyorsun?” Bunu gıcık olmuş gibi bir sesle söyledi ve ılık bir kızarıklık yavaşça boynumdan yukarı çıktı.

“Kokum normal.”

“Kokun kesinlikle normal değil, Hartley.”

Hüsrân dolu ses tonunun bedenimde garip bir etkisi vardı. Tenim sırtımdan aşağı karıncalanırken midemin altı uyarılmaktan kasılıyordu.

Ben çok, çok hareketsiz otururken masadaki sohbeti dinliyor numarası yaptık. Jordan yanımıza uğradığında yiyecek siparişi verdim. Hâlâ Rory'nin ereksiyonunun aşırı farkındaydım. Sonunda kalın penisi kışkırmadan ayrıldığında tekrar düşünebildim.

“Bir tane ister misin?” diye sordum kızarmış patateslerim geldiğinde.

Rory başını iki yana sallarken bakışlarını patateslerde ağır ağır dolaştırıyordu. “Hayır, teşekkürler.”

“İçki yok, kızarmış patates yok,” diye sıralarken bir tanesini ağzıma atıverdim. Rory her zaman diyet yapan annem gibiydi.

Gözleri dudaklarımda oyalandı. “Kariyerim bedenime bağlı ve besin değeri az yiyecekler yememin bana hiçbir faydası yok.”

Çiğnerken tuz tadı ağzımda dağıldı. “Fakat bir tane kızarmış patates bile mi? Gerçekten sezon başarının sonunu mu getirir? Özellikle *böyle enfeslerken*.” Son iki kelimedede

sessizce inlerken bu şimdiye dek yediğim en iyi patates kızartmasıymış gibi gözlerimi yukarı kaydurdım.

Rory'nin gözleri koyulaştı. "Bunu tekrar yap."

Bir tane daha yerken göz temasımızı bozmadım.

"Siktir." Ben altdudağımı yalarken Rory gözlerini kaçırdı. "Bu çok ateşli."

"Patates kızartmasının yanında ne iyi gider biliyor musun? Bira."

Rory uzun uzun nefes aldı. "Uzun zamandır bira içmedim."

"Bu akşam müthiş oynadın." Kaşlarımı kaldırdım. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu kutlamalısın."

*Onunla gurur mu duyuyordum?*

Gerçi duyuyordum. Uzun zamandır ilk kez Rory sahada gerçekten mutlu görünmüştü ve bunun dünkü amatör maçla bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Ama bu tür şeyler söyleyemezdim.

"Önemli olduğundan değil," diye çabucak ekledim.

"Önemli." Yüz ifadesi çok ciddiydi. "Sahiden önemli."

Bunun üzerine kalbim mutlulukla takla attı.

Kızarmış patateslere bakarken gözleri alaycılıkla ışıldıyordu. "Beni kötü etkilemeye mi çalışıyorsun, Hartley?"

Hâlâ gülümserken omuz silktim. "İşe yarıyor mu?"

"Evet." Tekrar gözlerimle buluştu. "Pekâlâ. Gönder gelsin."

Sırıtişim genişledi ve ona biramı verdikten sonra Jordan'ın dikkatini çekip kendime sessizce başka bir bira ısmarladım. Rory bir yudum içtiğinde gözlerini kapadı ve çölün ortasında su bulmuşçasına inledi.

"Siktir," diye söylendi.

Yüzündeki ifade beni büyüleyerek nefesimi kesti. "İyi mi?"

Başıyla onaylayarak biraz daha içti ve iç geçirdi. Göğsüme sıcak ve hoşnut bir his doldu.



## 29. BÖLÜM

### HAZEL

BİR SAAT SONRA RORY *iki* bira içmişti. Gülümsemesi biraz daha neşeliydi, kahkahası biraz daha gürültülüydü ve elleri vücudumda biraz daha serbestçe dolaşırken sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşuyor, belimde duruyor ve bacağımla hızlı, sağlam hareketlerle sıkıyordu.

Derin bir nefes alırken burnunu şakağıma dayadı. “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı.

Alçak sesi hormonlarımın vücut sistemimi ezip geçerek şehvetli şeyler talep etmesine sebep oldu.

Zihnim üzerinde sadece baksırıyla yatağımda uzanmış Rory’ye kaydı.

“Sarhoş musun,” diye fısıldadım yüzümde alaycı bir sırıtışla.

“Hayır.” Kulağıma bir kahkaha attı. “Sadece çakırkeyifim.”

“Alkol seni kolay etkiliyor.” Aptal bir sırıtış tüm yüzüme yayılmıştı. “Alkole bir Pomeranian kadar dayanabiliyorsun.”

“Bana sataşma, Hartley.” Kulak mememi dişledi ve dudaklarım aralandı. “Beni sertleştiriyor.”

Kahkaha atarken aynı zamanda kızarıyordum. Rory’nin elleri belimde sıkılaştı ve bir elini kalçama kaydırды. Sonra daha aşağı ilerleyerek kalçamın bacağımla birleştiği kıvrıma yasladı. Başparmağı beni okşarken nefesim ciğerlerimi hızla terk etti.

Çok. Kahrolasınca. Ateşliydi.

“Sen sarhoşsun.” Öyle tahrik olmuşum ki kelimeler ağızımdan güçbela çıktı.

“Değilim.” Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Sadece senin gerçekten çok güzel olduğunu düşünüyorum.”

Yüzümde bir gülümsemeyele bakışlarımı kaçırırken kızarmıştım.

“Ve zeki olduğunu.” Tenime bir başka yumuşak öpücük kondururken kirli sakalı elmacıkkemiğimi sıyırdı. “Ayrıca çok güzel kokuyorsun.” Bir öpücük daha, bu kez çeneme. “Ve dudaklarının şeklinden hoşlanıyorum.” Boynumu öptü. “Ve memelerinden.” Rory nabız noktama karşı inerken ürperdim. “Memelerin hep mükemmeldi,” diye fısıldadı kulağıma.

Coşkuyla dolarken uyarılma hissi omurgamın hemen altında fırl fırl dönüyordu. “Sarhoş gibi davranmayı bırakmazsan senden faydalanacağım.”

“Söz mü?”

Bir kahkaha attım. “Kişisel sorular soracağım ve tüm sırlarını öğreneceğim.”

Bana onu öperek ağızından silmek istediğim kendinden memnun bir sırıtışla baktı. “Şimdiye kadar ne sordun da cevap vermedim?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırparken düşündüm. Rory haklıydı; her zaman sorularıma cevap verirdi.

“Beni düşünerek kaç kez masturbasyon yaptın?” diye sordum meydan okuyan bir gülümsemeyele. Rory asla....

“Sayamayacağım kadar çok.” Gözleri alev alev parlıyordu ve kaşlarını bir kez kaldırıp indirdi. *Gördün mü?* dedi gözleri. “FaceTime konuşmasından sonra.”

Bakışlarımızı bir an birbirimizden ayırmadık, sonra ben başka tarafa baktım. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Rory'nin omuzlarımdaki kolu ağırdı; sıcak, rahatlatıcı bir ağırlıktı.

“Elimde değil, Hartley.” Kafasında yeniden oynattığı anıya sırıtırken gözleri kısıldı. “Çıkardığın sesler öyle...”

“Hamburger ve soğan halkaları.” Jordan onun önüne bir tabak koydu ve ben geri çekilerek derin bir nefesle kafamı boşalttım.

“Teşekkürler, Jordan,” diye seslendi Rory onun arkasından. Sonra hamburgerinden büyük bir lokma ısırды, gözlerini kapadı ve gırtlığından bir zevk iniltisi çıkardı.

“Lanet olsun,” diye inledi ve ben, kendimi acaba bacaklarının arasında diz çöküp dilimi aletinde yukarı aşağı gezdirirsem Rory böyle mi görünürdü diye düşünürken buldum.

Bakışlarımı kaçırarak görüntüyü zihnimden kovdum ama burada oturup Rory hamburgerini yerken neredeyse pantolonuna boşalmasını izleyip dinlemek zorundaydım.

Birincisini yedikten sonra başını iki yana sallayarak huşuyla, “Soğan halkaları,” dedi.

“Evet.” Bir tane soğan halkasını çalıp ketçaba batırdım. “İyiler, ha?”

“Mımm.” Bakışlarını yemeğine indirip duraksadı. “Tüm bunları yememeliyim. Bunlar iltihaplanma yapar.”

Kendine asla tatlı yeme izni vermeyen annemi aklımdan geçirdim. Tatlıya düşkünlüğü vardı ancak kilo almaktan öyle çok korkuyordu ki doğum günü pastasının yarım diliminin bile tadını çıkarmazdı.

Bunu düşünürken masanın altında yumruklarımı kenetledim. Annem o şeyleri yemeye izni yokmuş, onları hak etmiyormuş gibi hissedirdi.

“Yemekten keyif alman yanlış bir şey değil.” Dirseğimi masaya dayadım, avucuma yaslanıp onu izledim. “Hem bir hamburger, kariyerini bitirmez, Rory.”

Hamburgerine dik dik bakarken sanki bana inanmıyordu, sanki bu tek hamburgeri yemesinin onun takımından atılmasına neden olacağını düşünüyordu. Bu fikri aklına kimin soktuğunu merak ettim. İçim ani bir hüznle doldu ve göğsümde bir korumacılık duygusu uyandı.

Rory bir soğan halkası daha yedi ve tekrar inledi. Yüzüm ısındı.

“Daha az *seksi* bir biçimde inleyebilir misin?” diye mırıldandım ve buna yalnızca güldü.



“Hokey oyuncusu olmasaydın ne olurdu?”

Evimin sokağında yürüyorduk ve Rory kolunu omzuma atmış, beni yakınında tutuyordu. Darcy ve Hayden herkesi dansa gitmeye ikna etmeye çalışıyordu ama grup bardan ayrıldığı saniye Rory beni zıt yöne, evimin bulunduğu tarafa çekmişti. Çakırkeyifliği geçmişti ama gece soğukken Rory sıcaktı, bu yüzden beni vücuduna yaslamasına izin veriyordum.

Yarım blok boyunca yürüdük ancak cevap vermedi. “Bilmem ki. Kendimi bildim bileli hokey oyuncusu olmak istiyordum.”

Apartmanımın önündeki akçaağacın altından geçtik.

Bu akşamki asistini ve coşkulu sırtışını hatırladım. “Bu akşam inanılmazdın.”

Âdemelması inip kalkarken bakışlarını gözlerimden ayırmadı. “Ligde en yüksek skor ortalaması benim olmasaydı yine de böyle düşünür müydün?”

Gözlerinde kalbimi kıran bir duygu vardı. “Senden istatistiklerin yüzünden hoşlanmıyorum.”

“Demek benden hoşlanıyorsun.” Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı ve gözlerindeki o kırılğan bakış kayboldu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken kulağımın çukurunu sıyırdı. “Beni yukarı davet et.”

Aramızdaki havada enerji çatırdadı. Rory benimle eve gelirse kesin bir şeyler yaşardık.

Fakat aldırmıyordum. Derinlerime, Connor'ın açtığı tüm yaraların ötesine bakarsam Rory'nin eve gelmesini istiyordum.

Ondan hoşlanıyordum. Bunu istemesem de ondan hoşlanıyordum. Bu düşünce beni panikletti ama o hissi kovdum.

“Tamam,” dedim.

## 30. BÖLÜM

# HAZEL

RORY AYAKKABILARINI ÇIKARIP ATTI ve doğruca yeni yatağıma yöneldi; aklıma edepsiz düşünceler getiren alçak sesli, memnun bir inlemeyle küt diye oturdu.

“Bu çok daha iyi,” dedi tekrar inleyerek.

Evimde böyle rahat olması bende gülme isteğı uyandırıyor.

“Rory, insanlar misafırlığe gittiğinde genellikle kanepede otururlar.”

“İnsanların yatak odaları genellikle oturma odalarının içinde değildir.”

Ağızım açık kalsa da hâlâ gülümsüyordum. Gülümsemem öyle büyüktü ki yüzüm acıyordu.

“Sadece şaka yapıyorum, Hartley.” Göz kırptı. “Tam bir tasarruf insanı olduğunu biliyorum. Stüdyonu bir an önce açacaksın.”

Göğsümde bir mutluluk titreşti ve ona bundan bahsettiğime memnun oldum.

“Yatak için tekrar teşekkür ederim,” dedim ona. Yatakta onun yanına geçip bağdaş kurdum.

Dudaklarında sessizce yumuşacık bir tebessüm dolandı. “Rica ederim. Sirtına saplanan onca yay olmadan rahat uyuyor musun?”

Katıla katıla gülüyordum. “Hadi oradan.” Ona sert bir bakış attım. “Ama evet.”

Hâlâ gülümseyerek beni izliyordu. Dairemin loş, sıcak aydınlatması Rory'nin gözlerinde ve cildinde inanılmaz bir etki yaratıyordu.

“Senin için bir şeyler satın almaktan hoşlanıyorum. Bunu daha sık yapmama izin vermelisin.” Dirseğine dayanıp bana kaş çattı. “Neden maçlarda artık formamı giymiyorsun?”

“Bilmem.” Omuz silktim. “İnsanlar zaten birlikte olduğumuza inanıyor.”

“Onu sen giy diye aldım.”

Sesindeki bölgesini sahiplenen tını, karnımın alt kısımlarında bir şey titreştirdi. Connor'dan sonra, bir erkeğin formasını giyme fikrinden nefret etmişim.

Fakat karşımdaki Rory'ydı. Herkes maçlarda onun formasını giyerdi ama beynimin gerisinde formayı giymemin Rory için anlamlı olduğunu söyleyen şu çok derin, iğne gibi batan his vardı. Yoga dersinde öğrencilerden onları değerli hissettiren şeyleri düşünmelerini istediğimde Rory'nin ıstıraplı yüz ifadesinin anısı aklımdan geçti.

Ona değer veriyordum ve bence bunu biliyordu.

En kötüsü, bence o da bana değer veriyordu. Ona eve gitmesini söylemeliydim.

*Sadece bir sefer*, diye fısıldadı omzumdaki şeytan. Sonuçta bu benim kuralımdı. Bir sefer ve sonrasında asla tekrar sevişmezdik.

Rory bir elini bacağıma dayadı ve parmaklarını tayıtımın iç dikişine sürükleyerek onunla oynadı. “O formayı giymeni istiyorum.” Gözlerime bakmayı sürdürdü. “Lütfen.”

Beni etkileyen o *lütfen* oldu. Ayrıca belki çok iri ve sıcak elinin bacağımda bıraktığı his. “Tamam.” Bana dokunduğu yerin son derece farkındaydım ve bakışları yüzümde dolaşıyordu. Kalp atış hızım fırladı çünkü görünüşe göre Rory'nin yanında bunu kontrol altına alamıyordum. “İstediğin zaman çok tatlı olabiliyorsun,” dedim nedense.

“Sen de öyle.”

Birbirimizin gözlerine bakarken kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti ve kalbim ağzıma geldi. Rory'nin yüzünün zarif hatlarını, güçlü burnunu, kaşlarını, dudaklarının kıvrımını inceledim. Kirli sakalıyla çok yakışıklıydı ve parmaklarımı üzerinde sürüklemeye dürtüsüyle ellerim seğirdi.

“Dahası, bu McKinnon'ı gıcık eder.” Başını iki yana salladı. “Lanet olası McKinnon,” dedi. “Bu akşam seni izliyordu.”

“O sadece senin oyuncaklarınla oynamak istiyor. Her zaman seninle rekabet içindeydi.”

Rory kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hâlâ sana karşı bir ilgisi var ve bundan hoşlanmıyorum. Bizim birlikte olduğumuzu biliyor. Sana öyle bakmamalı.”

Rory'nin bunu ilişkimiz gerçekmiş gibi söyleme şekli mideme yavaş bir takla attırdı. Yaptığımız numaranın tüm amacı Connor'ın sinirini bozmak değil miydi?

“Kıskanmış gibi konuşuyorsun.”

Çenesinde bir kas seğirdi ve tekrar göz göze geldik. “Öyle.”

Bana karşı bu sahiplenici tavrından hoşlanmamalıydım ama kendimi yataktan kalkmış dolaba doğru yürürken buldum. Formayı askıdan çekip alırken ve başımdan geçirirken midem kelebeklerle doluydu.

“Oldu mu?” diye sorarak ona dönüp kollarımı iki yana açtım.

Bakışlarının alev alması içime bir heyecan dalgası gönderdi. Gözleri yavaşça vücudumda aşağı ve sonra tekrar yukarı ilerlerken yutkundü.

“Buraya gel,” dedi.

Hava gerilimle çatırdadı. Yatağa yürümek bir hataydı, biliyordum.

Yine de yaptım.

“Sanırım bu bir evet...” Bacaklarımı açıp onun üstüne oturabilmem için beni havaya kaldırdığında ciyakladım.

Rory şapkasını çekip çıkardı ve komodininin üstüne koydu; bunun neden bu kadar ateşli olduğunu bilmiyordum.



Saçları dağınıktı ve elimi uzatıp parmaklarımı aralarında gezdirmek için kendime izin verdim. Yumuşaklardı da.

Rory'nin bin çeşit gülümsemesi olduğunu fark ediyordum. Her duygu için, hayattaki her olası durum için bir tane vardı ve şu anki gülümsemesi rahatlık ile uyarılmanın bir karışımını yansıtıyordu. Ellerini bacaklarıma yerleştirerek yukarı aşağı okşuyor, kaslarıma sertçe bastırıyordu.

“Selam,” diye fısıldadım çünkü aramızdaki ilişki her neyse sanki bir seviye atlamıştık ve başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Selam, Hazel.” Bana *sevimli Hazel* gülümsemesini yöneltti. Eliyle biraz daha yukarıyı okşarken başparmakları kalçamla bacağım arasındaki tayı dikiş yerine hafifçe dokunuyordu. Nefes alıp verişlerim düzensizleşti. Rory bunu fark etti çünkü gözleri alev aldı.

Beni öpmek için aşağı çekerek ağzımı âdeta bir telaşla ve sıcak çaresizlikle sahiplendi. Dili beni okşayarak dudaklarımın arasını araştırırken klitorisimin arkasında bir ağrı büyüdü.

“Tadının neye benzediğini düşünüyorum,” dedi öpüşmelerimizin arasında. Bir eli ilerleyip mememi avuçladı ve formamla tişörtümün kumaşının üstünden sert meme ucumu buldu.

Gözleri sıcaklıkla parladı ve içimde bir beklenti hopladı. Gönderdiği açık mavi sutyen ile külotu giydiğimi görecekti.

“Ve zirveye ulaştığında sesinin nasıl çıktığını,” diye devam etti, altdudağımı ısırırken sesi alçaktı. “Bunu yıllardır düşünüyorum.”

Rory'nin kucağında iki yana açıp oturduğum bacaklarımin arasında sıcaklık oluştu. Benim için satın aldığı külot tamamen ıslanıyordu.

Belki Rory peşine düştüğü şeyi elde ettiğinde ilişkimiz daha kolaylaşırdı.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı. “Biz bunu yapmadan önce, eee...”

Basıncı rahatlatmak için kımıldandım ama Rory’nin kalın ereksiyonu bana sürtünürken içime acil bir ihtiyaç gönderecek söyleyeceğim şeyi unutturdu.

Formam ile tişörtümü başımın üstünden çekip çıkardığımda hareketsizleşti. Rory açık mavi sutyene bakarken kalbim küt küt atıyordu; bir kez, iki kez gözlerini kırıştırdıktan sonra karanlık bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı.

Ağzı yukarı kıvrılırken, “Hartley,” dedi. “Bu...”

“Evet,” dedim telaşla.

Bana gözleriyle sataşırken sanki sınırlarım aşılmış gibi beni utandırmaya başladı. Belki şaka yaptığı gayet açıkken, benim için satın aldığı bir şeyi giymem acınası görünüyordu olabiliyordu.

“Neden?” Bakışlarını benimkilerden ayırmadan ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırды.

“Çünkü...” Ne kadar ıslanmış veya ne kadar tahrik olduğumla bağlantılı olmayan tutarlı bir cevap bulmak için çabaladım. “Çünkü güzeldi ve ben seksi hissetmek istedim.”

“İşe yaradı mı?”

Bakışı beni kavururken başımla onayladım.

Gerçek buydu; böyle güzel ve zarif bir şey giymek kendimi seksi hissetmemi sağlıyordu.

Altımda ereksiyonu nabız gibi atıyordu ve sertçe iç geçirdi. “Bu gerçekten aşırı ateşli, Hartley.” Yutkundu ve sıcak avuçları memelerime döndü, sutyenimin kaplarının altına kayarak meme uçlarımla oynadı. Onları çekiştirdiğinde, bunu ta kadınlığımda hissettim.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayarak onu tekrar öpmek için öne eğildim.

Dilini benimkinin üzerinde kaydırarak ağzımı silip süpürüyordu. Başım dönmeye başladı. “Ne diyordun, Hartley?”

Hah. Evet. Şu konu. “Bunu ilk ve son kez yapacağız.”

Gözlerime bakmak için geri çekildi. “Ne?”

“Ben öyle yaparım.” Arzuyla iyice gerildiğim hâlde rahat ve umursamaz bir tavırla omuz silktim. “Erkeklerle yalnızca bir kez yatarım. Böylesi daha kolay.”

Rory kaşlarını çattı. “Peki sonra ne olur?”

“İkimiz de hayatımıza devam ederiz.”

İnsanlara bunu söylediğimde genellikle rahatlamış görünürlerdiler ama Rory’nin kaş çatışı derinleşti ve ellerini vücudundan çekti. Gözlerime bakarak bir kez daha yutkundu.

“Durmaliyız,” dedi.

Soğuk suya batırılmışım gibi kanımdaki uyarılma söndü.

Rory’nin çenesinde bir kas seğirdi. “Bu işleri karmaşıklaştırır.”

Reddedilme hissi içimi yakıp geçti. Rory bunu yıllardır düşündüğünü söylemişti. Benim kahrolası *yatağında* uyumuştum. Takımın partisinde onu öptüğümde bana karşılık vermişti. Gönderdiği iç çamaşırlarını giymemin ateşli olduğunu söylemişti.

Sezonun başında, anlaşmamızdan önce, bana çıkma teklif etmişti.

Yıllardır benim peşimdeydi ve şimdi beni istemiyor muydu?

Ah. Midem ağırlaştı. Vücudumu daha önce hiç bu kadar açıkça görmemişti. Daha önce bana hiç böyle dokunmamış, memelerimi, karnımı, bacaklarımı ve popomu hissetmemişi.

Onun üzerinden inerken, tişörtümü kapıp onu tekrar başımdan geçirirken utanç beni hızla ele geçirdi.

Üzgün değildim. Bu sahteydi. Sadece bir anlaşmaydı. Bir ilişki değildi. Gerçi onunla seks inanılmaz olurdu. Şiddetle boşalırdım ve Rory’nin hiç olmadığı kadar şiddetle boşalması için uğraşırdım.

“Haklısın.” Connor’a Rory’yle birlikte olduğunu söyleyen kadını, soğukkanlı, sakin, etrafında sert bir kabuk olan kadını örnek alıyordum. “Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece azgındım, sanırım.”

“Hazel,” diye başladı.

“Gitmelisin.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Geç oldu.”

Gözlerinde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi ve bakışlarımız buluştuğunda bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama ben bir adım daha gerileyerek Rory Miller Tehlike Bölgesi’nden çıktım.

Doğruldu, yüzünde onu öldürüyormuşum gibi ıstıraplı bir ifade vardı. “Hazel.”

“Sorun yok, Rory.”

Sorun vardı. Çok fena utanıyordum. Hiç böyle açıkça reddedilmemiştim ama Rory modellerle ve aktrislerle sevişmeye alışkındı. Yıllar öncesinden Connor’la yaşadığım çirkin bir anı aklıma geldi. Bana meme implantını yaptırmayı hiç düşündüm mü diye sormuştu. Midem bulandı.

“Bu hiç yaşanmamış gibi yapalım.”

## 31. BÖLÜM

# RORY

HAZEL ÖN KAPIYA YÖNELİRKEN yerin dibine girmek istermiş gibi görünüyordu; bense burada, onun yatağında otururken aşırı serttim ve ne yapmam gerektiği konusunda kararsızdım.

*Bu işleri karmaşıktırır, demiştim ama kastettiğim bir seferin alsa yetmeyeceğiydi.*

Yattığımız an Hazel'in benimle işi bitecekti.

İlişkimiz anlamlıydı. Bunu biliyordum. Maçımdan sonra Hazel'in benimle gurur duyduğunu söylediğini ve takımın partisinde benimle nasıl güldüğünü hatırladım.

Üstelik şimdi ona gönderdiğim iç çamaşırını giyiyor, beni baştan çıkarmak için gönderilmiş bir tanrıça gibi görünüyordu. Hazel aldığım hediyein ona kendini seksi hissettirdiğini itiraf ettikten sonra frene basmak şimdiye dek yaptığım en zor şeydi. Satın aldığım açık mavi dantel sutyenle Hazel benimmiş gibi görünüyordu.

Korumacı içgüdülerim bana saldırdı. Henüz hayatımıza devam etmeyecektik. İmkânı yoktu.

Bu yüzden yalan söylemişim ve Hazel incinmişti; göğsümdeki sancı her an büyüyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Hazel hüsrarla iç geçirdi.

"Rory, lütfen." Yüz ifadesi spor salonunda Connor'la görüştüğü ve benden karışmamamı istediği günkü gibi kırılıyordu. "Bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Bana kendimi

daha kötü hissettirme. Benden farklı görünen kadınlarla çıktığını biliyorum...”

“Ne?” Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. “Sen neden bahsediyorsun?”

Yanaklarında iki pembe leke belirdi ve gözlerime bakmıyordu. “Demek istediğim, hokey oyuncularının genellikle çıktığı kadınlarla kıyaslayınca,” bir eliyle vücudunu gösterdi, “ben farklı görünüyorum. Normal bir vücudum var. Bununla barışığım ve vücudumu seviyorum ama kalbimi daha fazla kırmana gerek yok.”

“Hazel.” Onu kapıya yaslanana dek gerilettim, bir elimi başının üzerindeki yüzeye dayayarak onu hapsettiğimde gözleri irileşti. Kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Bunu nasıl düşünebilirdi? Tamamen mükemmel olduğunun nasıl farkında olmazdı? Onun böyle düşünmesine ben nasıl *izin verebilmişim*? Geçen sene Hazel’a rastladığımdan beri başka bir kadına dokunmamıştım. Kimse onun kadar komik, ateşli veya eğlenceli değildi.

Parmaklarımı bileğine doladım ve elini ereksiyonuma götürüp gözlerinin sıcaklıkla parlamasını izledim.

“Şuna bak, ilgi duymuyormuşum gibi mi geliyor?” diye sordum ve eli aletimde seğirerek hayalarımı ihtiyaçla sızlattı. “Vücudunu günde yüz kez düşünmüyormuşum gibi mi geliyor?”

Dudakları aralandı ve ağzını esir aldım. Öpücüğüme sertçe karşılık verdi ve içimde hızla yayılan rahatlama hissini yoğun bir arzu takip etti.

Hazel’a ne kadar yanıldığını gösterecektim. Onun her milimine tapınacaktım.

Fakat bir sefer asla, katiyen yeterli olmazdı.

Bu yüzden belki sonuna kadar gitmezdik. Belki bunu uzatır, ağırdan alır ve ona asla tamamını vermezdim, böylece sonunda seks yaptığımızda Hazel kuralını artık umursamazdı.

Belki bana âşık olana dek beklerdim.

“Sana kızgınım,” diyerek onu öpmeye ara verdim ve gözleri açılırken kafası karışık, şaşkıındı.

“Ne? Neden?”

“Çünkü aylardır neredeyse dilimi ağzından çıkarmıyorum ve sen hâlâ ilgi duymadığımı düşünüyorsun.” Kalçamı onun- kine bastırarak onu kapıya yapıştırdım. “Belki daha net ol- mam gerekiyordur, Hartley.”

Gözleri ilgiyle parladı. “Aklında ne var?”

“Senin şu kuralın.” Parmaklarımı göğsünden aşağı sürük- leyerek sutyenin üzerine, altındaki gergin meme uçlarına hafifçe dokundum ve Hazel içine hızla bir nefes çekti. “Bana ayrıntıları anlat.”

“İlî.” Odaklanmakta güçlük çekiyormuşçasına gözlerini kırptı ve ereksiyonumu bacaklarının arasına daha sert bastır- dım. Dudakları aralandı ve gülümsedim.

“Tam seks mi?” diye onu yönlendirdim. “Ben senin için- deyim? Kural bu mu?”

Başıyla onayladı, dişlerini dolgun altdudağına batırırken bakışları bulanıklaştı.

“Yani eğer sana oral seks yaparsam, bu sayılmaz.”

Bir şey mırıldandı.

“Efendim?” Öne eğildim ve ağzım yukarı kıvrıldı.

“Uzun zamandır kimse bana oral seks yapmadı dedim.” Öfkeliydi ve gülümsemem genişledi.

Damarlarımda sahiplenici hisler akıyordu. Yanlıştı ama bundan hoşlanıyordum. Hazel’a kendini iyi hissettiren kişi olma fikrinden hoşlanıyordum.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye ekledi.

Fakat yüzündeki bir şey bana bunun *gerçekten* iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söylüyordu. Bunu istiyordu, sadece aptal kuralıyla nasıl uyuşacağını bilmiyordu.

“Nedenmiş o?”

“Senin gibi bir erkek kadınlara oral seks yapmaktan hoş- lanmaz.” Etrafa bakındıktan sonra gözlerime baktı, bakışları merak ve dirençle titreşiyordu. “Zaman kaybı olur.”

Gülümsemem daha fazla genişledi. “Sahiden mi?”

Yutkundu. “Ayrıca beni nasıl zirveye ulaştıracağını bilemezsin.”

Çoktan aklıma koymuştum ancak Hazel son sözleriyle içimde bir düğmeye bastı. Artık hazırdım. “Öyle mi düşünüyorsun? Bundan emin misin?”

Bir kaşını kaldırdı, hâlâ kuşkulu görünüyordu ama zırh gibi kuşandığı soğukkanlı tavrına tutunuyordu. “Kimse oral yaparak beni zirveye ulaştıramadı.”

Çok tatlıydı ve bu akşam işimiz bitmeden önce adımı haykıracaktı.

“Arkadaşça bir iddiaya ne dersin, Hartley?”



## 32. BÖLÜM

### HAZEL

BU KONUŞMANIN GİDİŞATI beklediğim yönde olmamıştı ve şimdi kendimi soktuğum durumdan çıkış yolunu bulamıyordum. Rory'nin gözlerinde rekabetçi bir parıltı vardı. Az önce profesyonel hokeyin en kararlı adamına meydan okumuştum ve o, kaybetmekten nefret ederdi.

Neden? Neden ona bu şekilde meydan okumuştum?

“Ne öneriyorsun?” Zar zor fısıldıyordum. Nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

Gülümsemesi genişledi. “İddiaya varım, seni zirveye ulaştırabilirim.”

Dencyimlerime göre, ateşli erkekler yatakta pek iyi değildi. Bencillerdi çünkü kadınları elde etmek için fazla çaba sarf etmeleri gerekmezdi. Rory mi? Şimdiye dek karşılaştığım en yakışıklı erkekti.

Kazanmasına imkân yoktu.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Yine de onunla bu oyunu oynuyordum. Güçsüzsün, Hazel. Çok güçsüzsün.

“Düşünmüyorum, *biliyorum.*”

Dilinin tenimde nasıl bir his bırakacağını, klitorisimde sıcak, ıslak daireler çizerek beni daha fazla tahrik edeceğini hayal edebiliyordum. Saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu biliyordum ve kafası bacaklarımın arasındayken saçlarını çekiştirmek için can atıyordum.

Eli hâlâ başımın üstünde, kapıya dayalıydı; bakışlarını benden ayırmadan parmaklarını taytımın içine daldırdı ve beni okşadı. Sırtımı büktüm, sıcaklık içimi kavururken dudaklarım aralandı.

“Bu benim satın aldığım külot mu?” dedi ve başımla onayladım.

Rory alçak sesle bir kahkaha attı, dilinin ucunu altdudağında gezdirirken parmakları benim üzerimde süzülüyor, kararlı daireler çiziyordu. Basınç toplanırken bacaklarımın arasındaki kaslar boşluğun etrafında kasıldı.

“Ne kadar ıslaksın.” Gülümsemesi kibirliydi, sanki çoktan kazanmış gibi. Sesindeki onaylama beni sıkıştırdı, daha fazla sürtünme için kalçamı onunkilere doğru kaldırdım. Merkezim sızlıyordu ve onun içimde olmasını diliyordum.

Derin bir nefes bile alamıyordum, havayı kesik kesik içime çekiyordum sadece. “Peki sen kazanırsan ne elde edeceksin?”

Klitorisimin üzerinde yavaş, ıslak bir okşayış daha. “İstedğim herhangi bir şeyi.”

Vajinam sert ve hızlı bir şekilde kenetlendi ve dişlerim altdudağımı sıkıştırdı. Neden Rory’nin her ne istiyorsa alması fikri bu denli ateşliydi?

“Ya ben kazanırsam?” Rory gergin sinir tomurcuğunun etrafında daire çizerken inlememek için mücadele ediyordum. “Sen kazanamazsan?”

Bu bir seçenek değilmiş gibi yine alçak sesle kahkaha attı ama elbette benim huyuma gidecekti. “O zaman da sen ne istiyorsan alırsın.”

Bacaklarımın arasında sarhoş edici daireler çiziyordu. Başım dönüyordu.

“Bana canım ne istiyorsa yemem gerektiğini söyledin,” diye ekledi sırtarak.

Sanırım ateşle oynamaktan hoşlanıyordum. Sanırım yanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Rory’nin elleri tüm gece üzerimdeydi ve çok heyecanlanmıştım, bacaklarımın arası sızlıyordu. Düzgün düşünemiyordum.

Aylar önce Rory'den nefret eden ve şu an bana *derhal sesi ni kes* diye bağırarak bir versiyonum vardı ama kapıyı suratına çarptım.

Ben kötü seçimler yaparken o dışarıda bekleyebilirdi.

Rory dudaklarını kulağıma değdirdi. “Evet de, Hazel. Seninle tanıştığım günden beri hayalini kurduğum şeyi yapmama izin ver.”

Başımınla onaylıyordum çünkü sonuçların canı cehennemeydi. Rory ne derse desin bu tek seferlikti.

Ayrıca Rory'nin kazanıp kazanamayacağını çok ama çok merak ediyordum.

Elini taytımdan dışarı kaydırdı ve çıkardığım hüsrana dolu sese güldü ama çok geçmeden tişörtümü başımın üstünden çıkardı.

Memelerime bakarken gözleri karardı, başını iki yana salladı. “Eğer seni çekici bulmadığımı düşündüysen, Hazel,” sutyen kaplarından birini aşağı indirdi ve sertleşmiş meme uçlarımdan birini ağzına aldığı anda ani bir zevk bacaklarımda arasına ulaşırken sırtım kavislendi, “kuruntu yapıyorsun.”

Ağzı meme ucundayken elleri hızlı çalışarak taytımı indirdi ve onu çıkarıp atmama yardım etti, ardından dizlerinin üstüne çöküp bana tehlikeli bir gülümsemeyle baktı.

Rory bacağımın iç kısmına hafifçe bir öpücük kondururken, “Böyle mi?” diye sordum. Utangaçlık hissi içimden hızla geçti. Ben iki küçük dantel parçasıyla Rory'nin önünde dururken o tamamen giyinikti ve önümde diz çökmüştü ama elleri bacaklarımda ve belimde gezerken gözlerindeki bakış saf ateşi, saf mutluluğu yansıtıyordu.

“Mımm.” Bacağımdan yukarı, kalçamın üzerine dek yumuşak öpücüklerden bir yol çizdi. “Aynen böyle. Seni aldığım hediyelerin içinde görmek istiyordum.”

Elini külotumun ön tarafının altına kaydırdı, başparmağını klitorisimin üzerine sürükledi ve bakışları yüzümle eli arasında hızla gidip gelirken ağzımdan bir inilti kaçtı. Rory

heyecanımı artırırken şiddetli zevk içime aktı ve tutunacak bir şey ararken tırnaklarımı kapıya geçirdim.

“Ellerini saçlarıma koy,” dedi bana alçak sesle ve ben dediğini yaptığımda hoşnut bir ses çıkardı. Başparmağı merhametsiz ve kararlıydı, beni okşarken omurgamın altına kıvrılmış sarmal fazla daralıyordu.

Rory’nin klitorisime dokunması inanılmazdan da öteydi: Uyguladığı basınç ve hız mükemmeldi; dahası bu iri hokey oyuncusunu yerde önümde görmek, vücuduma saygıyla bakması yaralı egomu ve özgüvenimi besliyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve ağzının kenarı kıvrıldı.

“*Rory.*” Bu çaresiz bir yakarıştı çünkü, lanet olsun, Rory Miller çok ateşliydi ve ben sıırılsıklamdım.

Islaklığımı üzerime yayarak, parmaklarını döndürerek, beni daha fazla nefes nefese bırakarak, “Lanet olsun, bundan hoşlandım,” dedi. “Adımı bu şekilde söylemenden hoşlandım, Hazel.”

Parmaklarını daha aşağı kaydırıp içime itti ve yoğun hisler beni kaplarken gözlerim yukarı kaydı.

“Siktir,” diye güçlkle soludum. Yalnızca parmakları içimde olduğu hâlde çok dolu hissediyordum. Aleti içimde olduğunda neye benzeyecekti? İkiye bölünecektim.

“Bana bunun güzel olduğunu söyle, Hazel.”

“En iyi ihtimalle idare eder,” dedim boğulurcasına, şimdi bile ona sataşmak istiyordum ama Rory güldü ve parmakları görüşümü bulanıklaştıran bir noktada kıvrıldı.

Kimi kandırıyordum ki? Rory’nin devam etmesini sağlamak için her şeyi söyledim.

“Bu güzel,” dedim aceleyle. “Çok güzel. Elin inanılmaz becerikli, Rory.”

Rory o hoşnut onaylama mırıltısını tekrar çıkardı ve kaslarım parmaklarının etrafında kenetlendi.

“İşte bunu duymaktan hoşlanıyorum.”

İri kollarından birini kalçama doladı, külotumu kenara kaydırды, beni ağzına doğru çekti ve kadınlığımlı uzun bir çizgi çizerek yaladı. Zevk bedenime dalga dalga yayıldı. Çıkardığım kesik kesik muhtaç, çaresiz seslerden utanmalıydım ama utanmıyordum. Umurumda değildi.

“Buna bayılacağımı biliyordum,” diye hırladı ve kaslarım tekrar kenetlendi. Parmakları kocamandı ve Rory beni yavaşça içten ve dıştan okşarken kaslarım etraflarında en akıllamaz, en şahane sızıyla yanıyordu.

Dili klitorisimin üstünde dönerken çaresizdim, kontrolden çıkmıştım. Her şey sıkışıyor, geriliyordu ve zevk âdeta dayanılmazdı. Rory'nin dudakları klitorisimin üstüne kapandı ve emerken gözleri benimkilerle buluştu. Bu akşam yemek yerken yaptığı gibi, uzuvlarıma elektrik akımı gönderen o tatmin olmuş, gözü dönmüş sesle inledi.

Hisler çok kuvvetliydi: dudaklarının klitorisimdeki sıcak, ıslak çekişi, içimde parmaklarını esnetmesi ve parmaklarımın arasına yapışmış ipeksi saç telleri. Rory beni boşalmaya yaklaştırırken her şey birbirine dolanarak yoğunluğu geliştiriyordu.

Ya Rory'nin çıkardığı sesler? Sırf o sesler bile beni daha çok tahrik etmeye yetiyordu. Rory Miller tamamen yeni bir seviyeye çıkmıştı.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Hiç. Kimse bana bu şekilde, bana dokunmaktan *keyif alarak* ve bana bunu hissettirerek dokunmamıştı.

İçime küçük bir korku titreşimi yayıldı çünkü bu, ilişkimizi değiştirecekti. Rory'yi umursamadığım diğer erkeklerle aynı kefeye koymak çok daha kolaydı.

Endişemi sezebiliyormuş gibi külotumu aşağı indirdi, böylece artık onu yana kaydırması gerekmeyecekti. Külotum ayaklarımın etrafına düşerken Rory ellerimden birini tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. Dudaklarım aralandı. Eli benimkini yuttu fakat Rory önümde böyle yerdeyken,

klitorisimi ağzına çekerken ve gözlerini kaldırıp bana zevkim onun zevkiymiş gibi bakarken birleşik avuçlarımızın teması?

Beynim durdu ve kanımdaki muhtaç, sarhoş edici hislere daldım.

Rory hassas sinir tomurcuğunu ritmik bir biçimde emerken onunkilere dolanmış parmaklarım gerildi. Daha fazla sürtünme, daha fazla basınç için can atarak kendimi onun ağzına yaklaştırdım.

İlk dalgalanma başladı ama inatçı yanım ayak diretti. Hayır, hayır, hayır. Eğer beni gerçekten zirveye ulaştırırsa bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum ve Rory'nin kazanmanın tatminini yaşayacak olmasından *nefret* ediyordum.

“Kendini tutmayı bırak, Hartley.”

Çok sıcak ve kaygan dili hızla salınıyordu. Gözlerindeki ateşli mutluluk bakışı bedenime bir zevk dalgası yolladı. Yüzünün kızarmış olması neden bu kadar ateşliydi? Yüzünde, vajinam şimdiye dek tadına baktığı en iyi şeymiş gibi, bunu yapmaya devam edemezse *ölecekmiş* gibi bir ifade vardı. İçimde parmaklarını bükerek G-noktamı buldu.

Gelişen, genişleyen, yayılan orgazmımın eli kulağındaydı.

“Geliyorum,” dedim boğulurcasına. Ağzının üzerinde kendimi hazırladım ve kavuran, kör eden sıcaklık içimde kıvrılıp bükülürken Rory'nin parmakları benimkileri sıktı. “*Rory.*”

Bana dayalı iniltisi yankılanırken orgazmım hâlâ devam ediyordu. İçimde kıvılcım saçıyor, beni Rory'nin ağzında titretip sarsıyordu. Galiba gözlerim kapalıydı ama içimde hızla ilerleyen bu orgazm beni farkı anlamayacağım kadar ele geçirdiğinden, açık da olabilirdi. Rory'nin kaşları çatık, gözleri kapalıydı ve o elimi sıkarken ben çığlık atarak bir kez daha zirveye ulaştım.

Dalgalar yatışırken ve zihnim netleşirken yaklaşık yüz kez gözlerimi kırıştırdım. Genellikle tek seferlik kaçamaklarda orgazm olmazdım.

“Siktir,” dedi çaresizce klitorisime doğru, nefes nefeseydi. “Hazel.”

Adımı bir küfür gibi, bana kızgınmış gibi söyledi; ayağa kalktığı anda beni kapıya yasladı. İkimiz de nefes nefeseydik. Gözleri neredeyse kapalıydı, kararmış bakışları donuktu ve aleti pantolonunun ön kısmında çıkıntı yapıyordu. Parmaklarını dudaklarına götürdü, uyarılmamın kanıtını onlardan emerken bakışlarını gözlerimden ayırmadı.

İçimi bir ürperti sardı.

“Bana bunun güzel olduğunu söyle,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle, dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Böyle olabileceğini bilmiyordum.” Zekice ve iğneleyici bir şey söylemeliydim ama hiçbir şey düşünemiyordum. Tüylerim diken diken olmuştu.

Rory muhteşem dudaklarına tembel, ukala bir gülümseme ilişti ve dilini ağzımın derinliklerine sokarak beni öptü. Bir adamın dudaklarından kendi tadımı almamın kadınlığımı böyle titreştireceğini asla düşünmezdim fakat Rory Miller’in ayaklarımın dibinde diz çöküp bana iki orgazm yaşatacağını da hiç düşünmezdim.

Beni öperken elimi aletine uzatıp avucumu sert uzunluğunun üzerinde sürükledim. Eğer bu onunla tek seferimse, gerçekten boşaldığında nasıl sesler çıkardığını duymak istiyordum.

Bileğimi yakalayıp gülümsedi ve başını iki yana salladı. Elmacikkemikleri maçlardan sonra olduğu gibi pembeleşmişti. “Gelecek sefer.”

*Gelecek sefer olmayacak*, kelimeleri dilimin ucunda dolaşıp duruyordu. Kuralımı bozduğumu, Rory’nin beni öne eğip Suikastçı oyunundan sonra yapmayı istediği gibi becermesine izin verdiğimi aklımdan geçirdim ve tenim karıncalandı.

Şimdiye dek kuralımı bozmaya dair en ufak bir arzu bile duymamıştım ama bu görüntüyü kafamdan atamıyordum.

Endişe vericiydi.

“Yatağa gidelim,” diye mırıldandı Rory. Beni yatağa yürütürken dudakları boynuma yumuşak, samimi öpücükler kondu duruyordu.

Tüm bu yakınlaşma samimiydi. *Sanırım gece kalmak istersin veya senden gitmeni istemem kabalık mı olur?* gibi bir espri yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ancak hiçbiri komik gelmiyordu, yalnızca acımasız ve duygusuzlardı; şu anda kendimin o soğuk versiyonu olmak istemiyordum.

Üstelik Rory'nin kalmasını istiyordum. Nedenini bilmiyordum ve bunu uzun uzadıya düşünmek de istemiyordum.

“Gidip hemen dişlerimi fırçalayacağım.” Dokunuşundan uzaklaştım ve bir uyku tişörtü aldım, onu başımdan geçirirken ve titrek bacaklarla banyoya yürürken Rory'nin gözlerini bedenimde hissettim. Kalbim küt küt atarken kapı aralığında durdum. “Fazladan bir tane var. Diş fırçası.” Boğazımı temizledim ve Rory'nin dudakları eğlenirmiş gibi yukarı kıvrıldı. “Senin için. Eğer istersen. Dişçim temizlik için gittiğim her seferinde bana yeni bir diş fırçası veriyor ama ben farklı bir türünü seviyorum, o yüzden bir sürü yedeğim var.”

Tanrım, sakinleş, Hazel.

Sanki kafayı yememe saniyeler kaldığını anlamış gibi tek kelime etmeden peşimden banyoya girdi. Dişlerimizi fırçalarken onun dikkatini üzerimde hissedebiliyordum ve ağzını çalkalamak için öne eğildiğinde elini içgüdüsel olarak belime koydu.

Eline yaslandım.

*Sakın buna alışma*, diye uyardım kendimi.

Tekrar yatağa döndüğümüzde Rory yan tarafına dönüp o ukala gülümsemesiyle beni izledi.

“Seni zirveye ulaştırabileceğimi söylemiştim.” Beni kendine çekip sarıldı ve bu kısmı da *–sonrasında sarılma* kısmını– şimdiye kadar hiç yapmamıştım.

Rory gitmeliydi. Onu gitmeye zorlamalıydım. Ama uzanıp başucu lambasını kapadım.

“Böbürlenme, Rory.”

Alçak sesli, hoşnut kahkahası karanlıkta çınlarken az önce ne olduğunu merak ettim.



## 33. BÖLÜM

# RORY

**GÜNEŞ IŞIĞI** Hazel'in ufak dairesine doluyordu. Hartley uyanık olduğunda iğneleyici, özgüvenli ve kontrollüydü ama uykudayken sert sınırları yumuşuyordu. Yan dönmüştü, dizini içe doğru bükmüş, elini yüzünün altına sokmuştu.

Hiç Hazel Hartley kadar güzel bir kız gördüğümü sanmıyordum.

*Böyle olabileceğini bilmiyordum*, demişti dün gece ve ensemdeki tüyler dikilmişti. Hazel'in bana iyi iş çıkardığımı söylemesi zihnimde yer etmişti.

Komodinde telefonum vızıldamaya başladı ve kimin aradığını gördüğümde midem kasıldı.

"Selam." Hazel'ı uyandırmamak için sesim alçaktı.

"Rory." Babamın her zamanki profesyonel, sert tonuydu. "Maçla ilgili konuşalım."

Bir an benimle gurur duyduğunu söyleyeceğini sandım. Performansım iyi olduğunda katı bir baş onayı verirdi. O kadardı. Ama hiç yoktan iyiydi, babam için zaman ve enerji kaybı olmadığının bir onayıydı.

"Orada ne halt ettiğini bilmiyorum," dedi ve midem gerginleşti, "ama kafanı maça vermen gerekiyor. Pas vermek için sözleşme imzalamadın sen."

Neden onun memnun olacağını düşünmüştüm ki?

"Yıldızlar gol atar," diye ekledi.

Yine de dün akşam hokey oynamak eğlenceliydi. Pakı çocuklara attığımda ve onların pakı kaleye gönderişini izlediğimde etkili olduğumu hissetmişim; dahası kalabalığın coşkusuna gücenmek yerine, bundan keyif alabilmişim.

Hazel'in uyandığı ânı fark edince tenim karıncalandı. Beni izliyor, dinliyordu ama ona bakmadım. Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum.

Babam dünkü maçın üstünden geçerek kaçan her fırsatı, her asisti buz pistinde benimle birlikteymişçesine tarif etti. Önünde elle yazılmış bir not sayfası vardı ve satır satır yanlarına işaret koyarak ilerledi çünkü her zaman böyle yapardı.

"Ward ne yaptığını sanıyor bilmiyorum ama bu saçmalığı sürdürürse, Storm playoff'lara gitmeyecek, orası kesin."

"Ward ne yaptığını bilir."

Bir an geçti. "Neden bu kadar sessizsin? Yatakta yanında bir kız falan mı var?"

Bakışlarım Hazel'a kaydı. Saçları dağınıktı ve uykulu gözlerle yatakta yatarken çok güzeldi. Kalbim ağzıma geldi ve endişenin alınımı kırıştırdığını hissedebiliyordum. Korumacı duygularım kabardı. Babamın Hazel'ın yakınında olmasını istemiyordum. Eğer bir şey söylerse, Hazel'la zamanımı boşa harcadığıma dair en ufak bir yorumda bile bulunursa, aptalca ve düşüncesizce bir şey yapardım.

"Doğru," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "O kızla görüşüyorsun. Fizyoterapistle."

Kalbim daha sert çarpmaya başladı ve boştaki elimi yanımda yumruk yaptım. Fotoğraflar sosyal medyaya yayılmıştı çünkü bu şekilde olmasını planlamıştık ve Rick Miller kariyerimi herkesten daha dikkatli izliyordu.

"Boktan antrenörlüğüne rağmen Storm'un iyi bir PR'ı var. Koluna kibar bir kız tak ve iyi bir kaptan gibi görün; sezonun sonunda yoluna devam et."

"Bu öyle bir şey değil." Nabzım kulaklarımda atıyordu. Ya Hazel için bu öyle bir şeyse ve ben kendimi bir hayale

kaptırıdysam? Ya tüm bunların bir önemi yokmuşçasına beni terk ederse? Bu düşünce midemi bulandırdı.

Hazel erkeklere güvenmiyordu ve Connor ile benim aynı hamurdan olduğumuza inanıyordu.

Babam kaba, alaycı bir kahkaha attı. “Hayatlarımızda hokey önceliklidir. Bunu unutma.”

“Her zaman değil.” Sesim sertti. Babam kâbusumu tarif ediyordu ve yine de bu benim gerçekliğimdi. Evrenden merhamet diliyordum.

“Onun kafana girmesine izin verme. İsteyeceğin son şey bir kızın yoluna çıkmasıdır.”

Babamın bunu yapmasından nefret ediyordum: Hokey dışında herhangi bir şeyi hayatımıza sokmanın bizi zayıf düşürdüğü izlenimi yaratırdı. Hazel’in kafamda olmasını *istiyordum*. Orada olmasından, yer kaplamasından, o onaylayan küçük gülümsemeye izlemesinden hoşlanıyordum. Hazel kafama girdiğinden beri hayatımda güzel şeyler olmaya başlamıştı.”

“Öyle mi?” Beni sarsan öfkeyi daha ağır bir duygu takip etti. İncinme, çünkü babam annemin evi terk etmesinin sebeplerinden biriydi. Hüsrana, çünkü babamın nasıl bir örnek teşkil ettiğini görüyor ve onun gibi olmak istemiyordum. “Senin yaptığın bu mu? Bu yüzden mi mutlu evliliğin hâlâ devam ediyor?”

Uzun bir duraksama oldu. Babamın şok olduğunu hissedebiliyordum. Çok geçmeden savunma cümleleri geldi. “İnsanlar boşanır, Rory. İlişkiler sonsuza dek sürmek zorunda değildir. Büyü ve kahrolası bir peri masalında yaşamayı bırak.”

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. “Peki şimdi çok mu mutlusun?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Neden bu konuları açtığımı bilmiyordum, kelimeler ağızımdan dökülürmüşü. Derin bir nefes alırken dişlerimi sık-tım, Hazel’in önünde her şeyi sayıp dökmeden önce kontrolümü kazanmak için uğraştım.

“Kapatmalıyım,” dedim ona.

“Pekâlâ.” Ses tonu garipti, sanki o da az önce ne olduğunu anlamamış gibiydi. “Hoşça kal.”

“Hoşça kal.”

Aramayı sonlandırdım ve derin bir nefes daha alarak kendimi şimdiye, Hazel’in ejderhasının, balerin fotoğrafının ve yoga giysileriyle dolup taşan dolabının bulunduğu dairesine döndürdüm.

“Baban mıydı?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Bakışlarım onun gözlerine çevrilip yüzünü dikkatle inceledi. “Onu duyabildin mi?”

“Hayır.” Gözleri benimkilerde sabitti. “Sadece bana öyle geldi.”

Boğazımdan bir onay sesi çıkarırken doğrudan Hazel’in karşımdaki şifonyerine ve tepesindeki parfüm şişesine bakıyordum ama babamın söylediklerini duyuyordum.

“Dünkü maçtan sonra nasıl hissediyorsun?”

Babamın hoşnutsuzluğu midemi asit gibi aşındırıyordu. “Onunla ilgili iyi hissediyorum.” Dün sevinçten havalara uçuyordum oysa bugün gerçekliğe geri çekilmiştim.

Hazel hâlâ beni izlerken düşünceli bir ses çıkardı. Sabah güneşinin ışığı gözlerini aydınlatıyor, ıslıl ıslıl parlamalarını sağlıyordu.

Bakışlarım tişörtüne indi ve kaşlarımı çattım. Ona bol geliyordu. Acaba bir erkeğin tişörtü müydü? Evinde yatıya kaldığım geçen sefer de onu giymişti. O sahiplenici his tekrar göğsümü kapladı.

“O kimin tişörtü?”

“Benim.”

“Peki senin olmadan önce kimindi?”

Kaşlarını çattı. “Efendim?”

“Onu bir erkekten mi aldın?”

Gülmeye başladı. “Ne? Hayır.”

“McKinnon’ın mıydı?”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “*Hayır*. Bana yaptığından sonra uyumak için onun tişörtünü giydiğimi düşünmüyorsun herhalde? Yıllar sonra? Sana dün akşam anlattıklarımın sonra?” Bana doğrudan bakmak için dirseklerine dayandı. “Gerçekten mi?”

“Üzgünüm.” Yüzümü buruşturdum. “Ona takık olmadığını biliyorum.” Sahiplenici his zayıflayıp gücünü kaybetti.

“Kıskandın,” diye sataşırken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

Saçlarımı geriye iterken, “Azıcık,” diye itiraf ettim. Yutkunup evine bakınırken burada, yatakta benim yerimde, başka bir erkeğin olduğunu düşündüğümde midem bulandı. “Bazen başıma gelen en iyi şey senmişsin gibi hissediyorum ve bunu başka bir erkekle paylaşmak istemiyorum.”

Fazla konuşmuştum. Onun irkilmesinin bekleyerek yüzünü inceledim.

*Zayıfsın*, derdi babam.

“Bugün antrenmanın kaçta?” diye sordu.

“Sabah antrenmanım yok ama on birde bir antrenörümle idmanım var. Senin işe gitmen gerekiyor mu?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Ona kadar boşum.” Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Seni kahvaltıya götürebilir miyim?” diye sordum.

Bir kez daha başını hafifçe iki yana salladı ama gülümsemeye başladı. “Aklımda başka bir şey var.”

## 34. BÖLÜM

# RORY

YARIM SAAT SONRA Vancouver dalgakıranı boyunca ona ayak uydurarak koşarken gezinti yapanlara ve koşuculara çarpmamaya çalışıyordum. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ama yağmur yağmıyordu ve Vancouver'da kasım ayı için bu bir zaferdi. Stanley Park'a, şehir merkezinin sınırında büyük zümrüt yeşili ormana doğru ilerliyorduk. Saatimde kalp atış hızımı kontrol ettim.

“Hızlanalım,” dedim ona. “Kalp atış hızımı yüz yirminin üzerinde tutmak istiyorum.”

Avucu yukarı dönük biçimde elini bana uzattı. “Onu bana ver.” Saatimi işaret etti. “Saatin. Ver onu bana.” Sık ve kesik nefesler alıyordu, yüzü kızarmıştı, sabah ışığında aşırı muhteşem görünüyordu. “Sürekli onu kontrol ediyorsun.”

“Başka ne yapmalıyım?”

Kollarını sallayarak etrafımızı gösterdi. Okyanusa, cam kulelere, ağaçlara bakıyordu. “Bunlara bak. Tüm bunlara.”

Birkaç kişi English Bay Sahili'nde kütüklerin üzerinde oturmuş sudaki gemileri seyrediyordu.

Çöpten pizza yiyen bir martıyı işaret ettim ve aşırı abartılı bir hayranlıkla nefesimi tuttum. “Aman Tanrım. Şu şahane doğaya bak, Hazel!”

Omzuma vurdu ama gülüyordu. “Miller, kapa çenenini.”

Ona sırttıktan sonra yanından geçtiğimiz bir binaya gözlerimi kısıp baktım. “Az önce bir fare gördüm. Gidip yakından bakalım.”

“İnanılmaz.” Başını iki yana salladı, dudaklarını birbirine bastırdı ama gözleri gülüyordu. “Koşmayı, yogayı ve yüzmeyi neden sevdiğimi biliyor musun? Çünkü hayattaki diğer her şey ortadan kayboluyor. Sadece nefes almaya, baygınlık geçirmemeye çalışıyorum ve başka bir şeyin önemi kalmıyor. Ne aile, ne hokey ne de McKinnon. Sadece bu var.” Suyun karşısına baktı. “Sadece ağaçlar ve su.” Başını arkamıza doğru yatırdı. “Bir de pizza yiyen martı.”

Stanley Park’a girdik ve biz devasa köknarların arasında kaldırımda koşarken şehrin gürültüsü kesildi. Burada hava daha temiz, daha serindi ve koşmak için mükemmel ısıdaydı.

“Pekâlâ, ateş püskürten. Bunu senin tarzında yapacağım.”

Ona takma ismiyle hitap ettiğimde bana ters ters baktı. “Bana bir daha böyle hitap edersen seninle uğraşırım.”

“Benimle uğraştığında ne olduğunu biliyorsun.”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, ardından da katıla katıla güldü; takım yemeğinde onunla birlikte merdivenden yukarı koşarken hissettiğimle o his bir kez daha bedenime akın etti. Amatör hokey maçına katılırken peşinde olduğum his. Ayrıca dün akşam pakı Owens’a attığımda ve onun gol atmasını izlediğimde yine aynı hissin peşindeydim.

Parkta koşarken tempomu veya kalp atış hızımı önemsemeyi bıraktım. Sadece Hazel’la birlikte koştum. Her şey ortadan kayboldu; tam burada sadece biz vardık.

Daha sonra, parkın girişi yeniden görüldüğünde, “Hadi,” diye onu teşvik ettim. Biraz geride kalıyordu ama gururu benden yavaşlamamı istemesine asla izin vermezdi. “Tüm yapabildiğin bu mu, Hartley? Senin güçlü olduğunu sanırdım.”

Temposunu hızlandırırken, “Ben güçlüyüm,” diye cevap verdi.

Onun hızına ayak uydurdum ve girişe ulaştığımızda süratle koşuyorduk. Hazel haksız değildi, o sahiden güçlüydü. Tahmin edeceğimden çok daha hızlıydı ancak ben ondan çok daha uzun boyluydum.

Zihnim dalıp gitti ve kendimi tekrar on beş yıl öncesinde, annemle o ormanda buldum. Kalbim sıkıştı. Değerli, diye adlandırırıldı Hazel bu anları.

Giriş tabelasını koşarak geçtim, Hazel'dan iki adım öndeydim ve böbürlenerek, zafer kazanmış bir gülümsemeyle ona döndüm. "Ben kazandım." Onu böğründen dürttüm. "Biraz daha fazla koşmalı ve yoga matında biraz daha az kestirmelisin, ne dersin?"

Bir kahkaha attı. "Adi."

"Mızıkçı." Kolumu Hazel'ın omuzlarına doladım ve yürürken onu kendime çektim. Terliydim, o da terliydi ama görünüşe göre nefesimizi düzenlemeye çalışırken ikimiz de bunu umursamıyorduk. "Sorun değil. Benim bacaklarım daha uzun."

Dirseğini böğrümüne geçirdi. "Beni küçük görme."

"Bu doğru." Güldüm. "Benim boyumda olsaydın, muhtemelen sen kazanırdın."

"Evimde yatıya kaldığın gelecek sefer," dedi, "bir yastık yüzüne kapanmışken ne kadar süre nefesini tutabileceğini test edeceğim."

Gülmekten katılırken başımı geriye attım. "Gelecek sefer, ha?"

"Her neyse." Gözlerini devirirken hâlâ gülümsüyordu. "Niye hiç senin evine gitmedik? Orada utanç verici bir şey mi var?" Yüz ifadesi durgunlaştı. "*Gerçekten* bir şişme bebeğin yok, değil mi?"

Homurdandım. "Hayır, Hartley, yok." Bana kalırsa benim dairem Hazel'ın tıka basa dolu, enerjik, dar eviyle kıyaslandığında çok soğuk, boş ve ruhsuzdu. "Benim evim berbat."

"Benimkinden kötü mü?"

"Yapma." Boynunun etrafında kolumu sıkılaştırıp onu dürtükledim. "Hiçbir ev seninkinden kötü değil, bebeğim."

Dirseğini tekrar kaburgalarımın altına indirildiğinde güldüm. Fakat ona bebeğim dememe itiraz etmedi.





“Bazen bana annemi hatırlatıyorsun,” dedim ona. Koşudan sonra, elimizde kahvelerimizde eve yürüyorduk; kolumu yine Hazel’in omzuna atmıştım. Koşumuz onu yormuş olmalıydı çünkü beni itmiyordu.

Kolumun altında hareketsizleşti ama bana döndüğünde yüzünde meraklı bir ifade vardı. Odağım Hazel’in elinin böğürüne dokunduğu yere, belime doladığı koluna kaydı ve bu tıpkı çocukluğumda annemin kolunu bana sarıp beni sevdiğini söylediği ormandaki o güne benziyordu.

En son ne zaman iletişim kurmuştuk? Geçen Noel’di, sanırım. Bana bir e-posta göndermişti ve ben cevap vermemiştim çünkü ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Tanrım, onu çok özlüyordum.

“Böyle şeyler yapmaktan hoşlanırdı. Koşmak, doğa yürüyüşü, hatta yoga.” Hazel’a bakıp kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. Beni dikkatle izliyordu. “Senin doğaüstü değerlilik saçmalığına bayılırdı, Hartley.”

Benim amatör maçlarda oynamama annem ne derdi diye merak ettim. Maçlarımı televizyonda hiç izliyor mu diye merak ettim.

“Onu sık sık görüyor musun?” diye sordu Hazel.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Pek sayılmaz.”

“Neden?”

Yanağımın içini ısırdım, ne söylemem gerektiğinden emin değildim. “Bizi terk etti.” Hazel’in gözleri hiddet ve şefkatle parladı, bu yüzden çabucak ekledim, “Bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sormuştu.”

O eve dönüp kapının annemin arkasından kapanmasını dinlememek ve burada Hazel’la kalmak için mücadele ederken boğazım düğümlendi.

“Ama ben hayır dedim. Babamın hokey konusunda beni o kadar zorlamasından hoşlanmazdı. Babamın takıntılı olduğunu ve beni de takıntılı hâle getirdiğini söylerdi.” Boğazımı temizledim. “Babamı gururlandırmak istiyordum, bu yüzden anne-me onunla gitmek istemediğimi söyledim. Velayeti paylaşmayı denediler ama hokey programım yüzünden bunu yapmak zor-du.” Göğsüm sıkıştı. “Yani, ben de işleri pek kolaylaştırmadım,” diye itiraf ettim. “Annemle birlikteken onu yok sayar veya yatma zamanı gelene dek gidip hokey oynardım. Sonra da artık onunla yaşamak istemediğimi açıkça söyledim.”

Mide bulantım boğazıma dek ilerledi. Annem, beni ve babamı istemediği için öyle incinmişim ki her şeyi daha beter hâle sokmuştum.

“Şimdi aramızda durumlar farklı.”

Hepsi benim hatamdı ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

“Kaç yaşındaydın?”

“On iki.”

Hazel bir saniyeliğine sessizdi. “Daha çocukmuşsun.”

Sesindeki o nezaket kalbimde bir delik açtı, kendimi zorlayarak bir kahkaha attım ve her şeyi sayıp dökmeye başlamak için kendimi alaya almış gibi gülümsedim. “Hartley, ben iyiyim.”

İyi miydim? Bazen her şey dağılıyormuş gibi hissediyordum.

“Ben dünyanın en iyi sporcularından biriyim,” diye devam ettim. “Epey zenginim ve çok, çok yakışıklıyım.” Ona göz kırptım ama Hazel gülümsemedi.

“Eğer annenle gitseydin hayatın nasıl olurdu diye hiç düşündün mü?”

“Düşünmemeye çalışıyorum.”

Hazel kaşlarını çattı.

“Pişmanlıklara takılmak istemiyorum.” Dolayısıyla belki annemle gitmem gereken o ânı düşünmemeye çalışıyordum.

Hazel hiçbir şey söylemedi, ben ona evine kadar eşlik ederken sadece kahvesini yudumladı.

Onun sokağına saparken, “Bunu neden yaptın?” diye sordum. “Neden beni koşuya çıkardın?”

“Çünkü artık arkadaşız.” Gün ışığında çok parlak ve mavi görünen gözleri benimkilerle buluştu, kelimelerini özenle seçiyormuş gibi tereddüt etti. “Çünkü sen iyi ve nazıksın,” dedi. Bana bakarken güzel yüzünde şimdiye dek gördüğüm en açık ve içten ifade vardı.

Bütün o iğneli atışmaların altında gerçek Hazel buydu. Eminim Pippa hariç kimsenin onun bu yanını görmesine izin vermiyordu. Bunu görmek benim gibi biri için çok değerli ve paha biçilemezdi.

“Ve hayatında iyi şeyleri hak ediyorsun, Rory.”

## 35. BÖLÜM

# HAZEL

BİRKAÇ GÜN SONRA spor salonuna girdiğimde bir antrenör onu değerlendirirken Rory bench press yapıyordu. Ağırlık sehpasında benimle göz göze geldi.

Ben yanından geçerken ağırlığı yukarı itip, “Bin bir,” demeyi başardı. “Bin iki.”

Kahkahayı patlattım. Ağırlığı askıya yerleştirdi, oturma pozisyonuna geçiverdi ve bana kocaman sırttı.

Tanrım, başım fena hâlde beladaydı. Rory’yi dizlerinin üzerinde beni yalarken düşünmediğimde, birlikte Stanley Park’ta koştuğumuzu düşünüyordum. Veya yüzünde kalbimi kıran o ifadeyle annesinden bahsettiğini. Belli ki annesini özliyordu. Sanki o olmadan kaybolmuştu. Kalbim sızıyordu.

Veya babası aradığında yüz hatlarının nasıl sertleştiğini düşünüyordum.

Korumacı öfkem içimi bıçak gibi kesti. Rory’nin babasıyla tanışıp onun canına okumak isterdim. Kanadalı bir hokey efsanesiyse ne olmuş? *Yiyecek yakıttır, bira iltihap yapar ve yalnızca bedenimin bana hizmet ettiği kadar değerliyim* gibi şeyler söylediğinde Rory’nin kafasındaki sesin babasına ait olduğunu seziyordum.

Rory, Rick Miller’dan çok daha iyisini hak ediyordu.

“Beş dakika mola verebilir miyiz?” diye sordu Rory antrenörüne. Adam başıyla onayladı.

Connor'la seansıma hazırlandığım yere geldi ve az önce yerleştirdiğim ahşap kutunun üzerine oturdu. Midem heyecanlı bir beklentiyle altüst oldu. Yakınlaşmamızdan beri Rory'nin bu konuyu açmasını bekliyordum.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordu. “Akşam yemeğine çıkalım.”

Eskiden Rory'nin ukalalığını sinir bozucu bulurdum. Peki şimdi neden bu kadar ateşli geliyordu? Hem yolladığı iç çamaşırlarını giymeye neden devam ediyordum? “Planlarım var.”

O sırada seansımız için spor salonuna giren Connor'a göz attı ve ayağa kalkıp bana yaklaştı. “Bana bir öpücük ver,” dedi.

İzlendiğimizi hissettim, tüm olayın amacı buydu ama Rory'ye dokunma fikriyle midem bir kez daha takla attı.

Rory'nin parmakları çenemi keşfederken hapi yutmuştum. Güneşe uzanan bir filiz gibi ona doğru eğildim.

Beni nazik bir ilgiyle, yumuşak ve tatlı bir dokunuşla öperken göğsüne çekti. Kokusu burnumda, her yerimdeydi; beni kuşatıyor, ona yaslanırken her kasımı hafifletiyordu. Rory'nin boyu çok uzundu, dolayısıyla boynum neredeyse doksan derecelik bir açıdaydı ama umursamıyordum.

Dudaklarıma gülümseyerek beni bir kez daha öptü ve bana şimdiye dek gördüğü en iyi şeymişim gibi bir ilgiyle baktı.

“Seni akşam yemeğine çıkarmama izin ver,” dedi tekrar ve akşam yemeğinden sonra yapabileceğimiz onca şeyi kafamda canlandırdım. Rory'nin kafasının bacakları arasında olduğu geçen geceki gibi şeyler. Belki ona dokunmama izin verirdi ve Rory Miller boşalırken gerçekte nasıl sesler çıkarıldığını duyma fırsatım olurdu.

Belki akşam yemeğini büsbütün es geçerdik.

*Hayır*, diye kendimi azarladım. Bununla ilgili ne kadar çok düşünürsem düşüneyim, yalnızca tek seferlikti.

“Yapamam.” Kafamı boşaltıp düşüncelerime tekrar odaklanırken şaşkınlıkla baktım. Tenim karıncalandı; Connor'ın

izlediğini ve seansımızın başlamasını beklediğini biliyordum. “Gerçekten, bu akşam yapamam. Annemle babam şehirde.”

Bana beklentiyle baktı.

“Ne?”

“Beni davet et.”

“Rory. Alt tarafı annem ve babamla olacağım.” Bir de Pip-pa, Jamie ve Jamie’nin annesi Donna’yla.

“Biliyorum. Onlarla tanıştım.”

Doğru. Geçen sene yılbaşında, o ve bir grup başka oyuncu ebeveynlerimin oturma odasında, yerde sızıp kalmıştı.

Annemle babam bizim sahiden birlikte olduğumuza inanı-yordu ve Rory’nin ailemle samimi olması da gerçeklik hissini pekiştirirdi. Aramızdaki bu ilişkinin ne olduğunu hâlâ bilmi-yordum.

“Meşgul olduğunu söyleyebilirim.”

“Hayır.” Rory kaşlarını çattı. “Onları görmek isterim. Ba-bandan hoşlandım ve annemle pek konuşuma fırsatı bulamadım. Onu tanımak hoş olurdu.” Tek kaşını kaldırdı. “İstediğim bu.”

“Hı?”

“Ben kazandım.” Yüzüne boşaldığım ânı tekrar yaşıyor-muş gibi gözleri parladı. “Eğer ben kazanırsam istediğim her-hangi bir şeyi alabileceğim konusunda anlaşmıştık.”

İnanamayan bir kahkaha attım. “İstediğin *bu* mu?” Talep edebileceği onca şeyin arasından?

“İstediğim bu.”

Yumuşak, tatlı, *Hazel amma da sevimli* gülümsemesini ta-kındı ve bundan ne kadar çok hoşlandığıma şaşırdım. Anlaşma-mızı sonlandırdığımızda bu gülümsemeyi çok özleyecektim.

*Siktir.*

Başımı iki yana salladım çünkü bazen bu adamla ne yap-mam gerektiğini bilmiyordum. İstemedim güldüm.

“Tamam. Rory, akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?”

Yakışıklı yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı ve bir şey kazanmışım gibi hissettim çünkü bu görüntüyü sevi-yordum.

## 36. BÖLÜM

### HAZEL

“HOKEYDE RÜYA TAKIMIN,” dedi babam Rory’ye o akşam restoranda. “Başla.”

Rory ciddi bir yüz ifadesiyle öne eğilince gülümsedim. “Herkes olur mu?”

“Herkes olur,” diye onayladı babam. “Yaşayan, ölü veya kurgusal.”

Rory birkaç hokey oyuncusunu listeledi ve babam onaylayarak başını salladı. “Tate Ward,” diye ekledi Rory.

Babam şaşırılmış göründü. “Bunu beklemiyordum.”

“Tarihte en hızlı kısa vuruş.”

Babam ıslık çaldı. “Hatırlıyorum. Vancouver’da sadece yarım sezon oynaması çok yazık.”

“Aynen.” Rory’nin bakışları boş su bardağıma takılınca sürahidenden doldurdu. Bir yandan da babamın ve Jamie’nin kendi rüya takımlarıyla ilgili konuşmasını hâlâ dinliyordu. Bir an sonra sıcak ve ağır eli bacağıma indi.

Geniş omuzlarında esneyen lacivert bir örgü kazak ve güçlü bacaklarıyla kışına oturan bir kumaş pantolon giyiyordu. Takım yemekleri hariç genellikle spor giysiler giyerdi ama bu akşam şık giyinmişti. Çaba harcadığını fark edince midemde bir sıcaklığın kıvrandığını hissettim. Saçlarına jöle sürmüştü. Taze ve temiz, hoş bir kokusu vardı. Sinir bozucu derecede yakışıklı görünüyordu ve ailemde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu.

Masanın karşısında oturan Pippa hafif bir gülümsemeye gözlerime baktığında bakışlarımı hızla kaçırdım. Ben ve Rory'nin arasındaki ilişkinin ne kadar hızlı değiştiğini öğrenirse, bununla ilgili sonsuza dek konuşup dururdu ve onu her şeyin sahte olduğuna ikna etmek daha da imkânsız hâle gelirdi.

“Son zamanlarda farklı oynuyorsun,” diye dikkat çekti babam ve Rory'nin bacaklarımdaki parmakları gerildi.

“Evet.” Rory kımıldandı.

“Bu kötü bir şey değil,” diye ekledi babam. “Artık kaptansın. Tarzının değişmesi doğal.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Rory ve kalbim kırıldı.

Rick Miller, Rory'nin özgüvenini zedelediği için cehennemde yanabilirdi ama babamın ona yönelttiği cesaretlendirici gülümseme tüm korumacı öfkemi kovdu ve içimde sadece minnete yer bıraktı.

Elimi Rory'nin elinin üzerine koydum ve bana baktığında ona hafifçe gülümsedim.

Erkekler konuşmaya devam ederken annem beni dürttü. “Rory çok kibar.”

Tekrar gülümsedim. “Evet. Öyledir.”

Jamie'nin annesi Donna küstah bir gülümsemeye öne eğildi. “İkinizin birlikte olacağını hep biliyordum, Hazel. Rory lisedeyken durmadan özel öğretmeninden bahsederdi.”

Sıcaklık boynumdan yukarı yavaşça tırmanırken gülümsememi gizledim. Rory bu akşam bizle birlikte buraya aitmiş gibi görünüyordu ve bundan çok hoşlanmıştım.

“O şahane biri,” diye fısıldadı annem ve gülümsediğinde yanakları belirginleşti. “Ama sen de öylesin.”

Kıkırdadım. “Teşekkürler, anne. Saçların güzel görünüyor. Kestirdin mi?”

Elleri koyu renk saçlarının uçlarına gitti ve utanarak omuz silkti. “Sadece yeni bir model deniyorum.”

“Harika görünüyorsun.” Özgüveninin korlarına üfleyerek onları tutuşması için zorluyordum.



Adımın söylenmesi dikkatimi çekti.

“Evini gördünüz mü?” diye sordu Rory babama.

“O barakayı mı?” diye dalga geçti babam. Gülmemeye çalışırken gözlerimi ona diktim. “Evet gördük.”

“Onun dairesinden daha büyük ayakkabı kutularım var,” diye ekledi annem.

“Tamam.” Hepsine gözlerimi kısarak baktım. “Çok komik.”

“Orada yaşamasına izin verdiğinizine inanamıyorum,” dedi Rory annemle babama.

Babam homurdandı. “Kimse Hazel’a ne yapacağını söyleyemez.”

“Bebekliğinden beri dikbaşıydım.” Annem kıkırdadı.

“Affedersin.” Sırıtarak ona baktım. “*Kararlı* denmesini tercih ederim.”

Rory tek kaşını kaldırdı. “İnatçı.”

“Odaklanmış,” diye şiddetle karşılık verdim.

Rory kolunu omuzlarıma doladı ve bana gülümsedi. “Seninle ilgili her şeyden hoşlanıyorum, Hartley.”

“Ayy.” Pippa bize sırttı. Telefonunu çıkarıp bize çevirmişti.

“Az önce fotoğrafımızı mı çektin?” diye sordum. Rory’nin kolu hâlâ omuzlarımdaydı.

“Evet.” Gözleri ışıldadı. “Şimdi öpüşün.”

“Pippa.” Gülümsüyordum fakat pis pis bakıyordum. Pippa’nın gülümsemesi genişledi.

“Hadi ama,” diye seslendi Donna masanın diğer ucundan. “Öpüşün.”

Rory elini saçlarımin arasından geçirdi. “Utanma, Hartley.”

Herkesin gözü üstümüzdeyken yüzüm yanıyordu. Diğer masalardan insanlar da ara sıra bize bakıyordu çünkü şehrin en büyük hokey yıldızlarından ikisi ve popüler bir müzik sanatçısı buradaydı. Midem gerginlik ve beklentiyle yavaş bir takla atarken bakışlarım Rory’ninkilere çevrildi.

“Hadi ama Hartley.” Rory’nin parmakları çeneme ulaşmış yüzümü kendininkine yaklaştırdı. Bana öyle yoğun bir ilgiyle bakıyordu ki kalbim patlayacak sandım. “Benden hoşlanıyormuşsun gibi numara yap.”

Sessizce güldüm ve birden beni öptü. Onun için değerliymişim gibi tatlı, yumuşak ve özenli bir öpücüktü.

Gözlerimi açtığımda gülümsedi ve göğsümde bana hapa yuttuğumu söyleyen tatlı bir burkulma hissettim.

“Mükemmel,” dedi Pippa alçak sesle, telefonuna gülümseyerek.

Korktuğum buydu.

## 37. BÖLÜM

### HAZEL

GARSON MASAYI TOPLAMAYA başladığında annemin tabağına göz attım. Neredeyse hiçbir şey yememişti. Boğazımda bir yumru oluştu ve sohbet konusu değiştiğinde bile zihnim buna takılı kaldı.

“Rory, Noel’de ne yapıyorsun?” diye sordu Donna.

Aralık başıydı ve şehir aniden süslerle donatılmıştı.

Kalbim hopladı. Rory ve ben bunun hakkında konuşmamıştık ama Pippa, Jamie ve ben birkaç günlüğüne Silver Falls’a gidecektik. Jamie’nin yılbaşı akşamında oynanacak Lig Klasığı maçı için dönmesi gerekiyordu. Rory’ye, onunla birlikte gitme sözü verdiğim için benim de öyle.

Gözlerime baktı. “Henüz emin değilim.”

Rory annesiyle konuşmuyordu ve huysuz Rick Miller’ın Noel Baba kılığına giren türde bir adam olduğunu da hiç sanmıyordum.

Annem bana bir bakış atıp kaşlarını kaldırdı, gözleri ışıltı ışıltıydı. *Onu davet et*, diyordu.

Burada mı? Herkesin önünde? Nabzım hızlandı. Rory hayır demezdi. Bu fırsata balıklama atlardı.

Rory’nin ailemle takılması, eski filmler izlemesi ve elma şarabı içerken annemle babamın biz doğmadan önce satın aldığı süslemeleri yerleştirmemiz fikri kalbimi hoplattı.

Gerçi daha önce eve erkek getirmemiştim. Benim için listede üstünü birlikte çizdiğimiz bir başka ilk olacaktı. Rory’nin

Noel'de eve gelmesinin bir anlamı olacaktı. Birlikte anılar yaratacaktık ve bu onunla aramda bir başka bağ olacak, anlaşmamız sona erdiğinde bırakması zor gelecek yeni bir şeye dönüşecekti.

“Vancouver'a dönmüş olmaktan memnun musun?” diye sordu annem ve konu değiştiği için minnettardım.

“Buraya bayılıyorum.” Rory elini kucağımdaki elime kaydırıldı ve onu hafifçe sıktı. “Geçen gün Hazel'la koşmak için Stanley Park'a gittik.”

Annem iç geçirdi. “Koşmaya tekrar başlamam gerekiyor.” Elleri beline götürdü ve bana bakarken gözleri büyüdü. “Kışın kilo vermek zor.”

Omuzlarım gerildi ve annemin kendine hakaret ettiğini duymanın şu eski, tanıdık sancısı yükseldi. Sözde aldığı kilosunu belli bile olmuyordu ama annemin her sabah tartıldığını ve bir kayıt defteri tuttuğunu çocuk yaşta öğrenmiştim.

“O hâlde kilo verme,” dedim yavaşça, su bardağımla oynuyordum. “Neden kendini başka birinin nasıl görünmen gerektiğiyle ilgili fikrine uymaya zorluyorsun?”

Her zamanki gibi söylediklerim vızıldayarak sert kabuğundan sekti. İnançlarını, hayatı boyunca kültürümüzün kadınların nasıl görünmesi gerektiğiyle ilgili görüşleriyle sağlamlaştırmıştı. Annem elini sallayarak beni geçiştirdi.

“Silver Falls'a, eve döner dönmez detoks yapacağım.”

Dişlerimi sıktım. Rory'nin bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama gözlerimi masaya diktim. Duygularım girdap gibi dönen bir fırtınaydı: Annemin kendine zorbalık etmesinin yarattığı hayal kırıklığı ve Rory'nin özel hayatıyla ilgili bu âna şahit olmasının utancı. Bunları boş yere ondan saklamaya çalışıyordum.

“Limon, su, bal ve bir tutam çok acı kırmızı biber,” diye devam etti annem. “Bunu üç gün yaptığımda fazla kilom hemen erir.”

Nefes verişim titrekti. Pippa'ya baktım ama Donna'yla sohbet ediyordu.

“Bu sağlıklı değil, anne,” dedim ona. “Proteine, sebze ve karbonhidrata ihtiyacın var. Gerçek yiyeceklere.”

“Mağara adamları günlerce yemek yemeden yaşarmış,” diye dudak büktü. “Bizim için yararlı. Metabolizmamı düzene sokuyor.”

“Metabolizmanın hiçbir sorunu yok,” diye diretirken kalbim küt küt atıyordu. “Üstelik yeniden gerçek yiyeceklerle beslenmeye başladığında, iki kilonu geri alacaksın.”

Sesim keskin çıkıyordu ve yanımda oturan Rory’nin bizi izlediğinin farkındaydım.

Garson tekrar masamıza geldi. “Tatlı menüsü ilginizi çeker mi?”

“Hayır,” dedi annem.

“Evet,” dedim aynı anda. Gözlerimi dikip anneme baktım. “Tiramisuları varmış.”

“Hayır.” Tatlıdan tek bir lokma yemesi mümkün değilmiş gibi elini hızla yukarı kaldırdı.

Zihnimde tiramisu siparişi verdim. Restorandaki tüm tiramisuları sipariş verdim ve servis edildiğinde annemin onu keyif alarak yemesini sağladım. Sonrasında, *sen haklısın Hazel. Bedenimi olduğu hâliyle seviyorum ve beni mutlu eden yiyecekleri yemeyi hak ediyorum!* dedi.

“Peki,” dedim bunun yerine. “Biz kalkmalıyız. Yarın erkenden işte olmam gerekiyor.”

Utanç boğazımı tıkadı çünkü Rory hepsini görmüştü. Soğukkanlılığımı kaybettiğimi görmüştü. Tutkumun insanların bedenleriyle barışık hissetmesine yardım etmek olduğunu ama yine de kendi anneme erişmekte başarısız olduğumu görmüştü.

Herkesten fazla sevdiğim kişiye yardım edemezsem nasıl kendi stüdyomu açacaktım?

Rory izin isteyip masadan kalktı ve garson döndüğünde ondan hesabı istedim.

Bize gülümsedi. “Hesap halledildi.”

Rory garsonun yanından geçip oturdu ve onun nezaketi karşısında bu akşam yemeğinin göğsümde yarattığı kaygının bir kısmı yatıştı.

“Rory.” Kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

Bana ukala bir sırıtışla karşılık verdi. “Hazel.”

“Yemeği ödemen gerekmiyordu.”

“Ödemek istedim.” Annemle babama gülümsedi. “Şehre bir dahaki gelişinizde bir maça gelmenizi çok isterim.”

“Kesinlikle.” Jamie’nin babamı sürekli davet etmesine rağmen, görünüşe göre babam Rory’nin teklifine çok sevinmişti. Telefonunu cebinden çıkarıp masamızı işaret etti. “Birlikte bir fotoğraf çektirelim.”

“Ben çekerim,” dedi annem çabucak.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Garsona çektirebiliriz.”

“Hayır, hayır.” Annem çoktan telefonu babamın elinden çekip almıştı. “Kimse ikinizin yanında benim kırıksıklıklarımı görmek istemez.”

Nefesim kesildi; ya tam burada, bu restoranda avazım çıktığı kadar bağıracaktım ya da hüsrana ve öfkeyle yanıp bir milyon toz zerreciğine dönüşecektim. Söylediğim hiçbir şey etki etmemişti.

Fotoğraf çektirirken Rory’nin sıcak, sağlam elini omzumun hassas kısmına koymasına rağmen gülümsemem cansız ve zorakiydi. Restorandan ayrılırken boğazımda rahatsız bir yumru vardı. Dışarıda vedalaşırken herkes birbirine sarıldı ve dağılmadan önce annemle babama iyi yolculuklar diledik.

Kaldırımda dikilirken annemle tüm konuşmamız zihnimde canlandı. Alnımın arkasında nabzım kızgınlıkla attı ve gözlerim yandı.

Hayır, hayır, hayır. Lanet olsun. Ağlamak üzereydim.

“Kendimi iyi hissetmiyorum, seninle yarın görüşürüz.” Sesim tiz ve gergindi.

Rory’ye bakarsam ağlamak üzere olduğumu görürdüm fakat görmemeliydi. Ben erkeklerin önünde ağlamazdım.

Erkeklerin ailemle birlikte akşam yemeklerine gelmelerine izin vermezdim, yatıya kalmalarına izin vermezdim ve dağıldığımı görmelerine kesinlikle izin vermezdim.

Erkeklerle bunların hiçbirini yapmazdım.

“İyi geceler,” dedim ona bakmadan ve hızla yürümeye başladım.

Sıcak bir gözyaşı düştüğünde onu hızla sildim.

“Hazel.”

Yeterince hava alamıyordum, aptal gözyaşlarım dökülürken annemi ve ona ne kadar kızgın olduğumu düşünüyordum. Kendime ne kadar kızgın olduğumu düşünüyordum. Anneme yardım edememiştim ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Bedeninden nefret ediyordu. Yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

Tıpatıp ona benzediğime göre, bu benimle ilgili ne söylüyordu peki? Şimdi güzeldim ama onun yaşına geldiğimde güzel olmayacak mıydım?

“Hazel.”

Rory önüme çıktı, ellerini kollarıma yerleştirip bana dikkatle baktı.

Adım havada çınladı, bir tel gibi aramızda gerildi; Rory'nin bana soyadıyla hitap etmesinin onun şakacı tarzından fazlası olduğundan, bunu aramıza bir duvar örmek için yaptığından şüphelendim çünkü şu anda kıpkırmızı ve şişmiş gözlerimle, akan burnumla tamamen savunmasızdım.

“Bana bak.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. “Hayır.”

“Evet.” Kelimeyi çok yumuşak söyledi ve parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı.

Gözlerimi açtım. Rory daha önce bana hiç şu anki gibi, bu denli açıkça endişeli ve özenli, sanki paramparça olabilirmişim gibi bakmamıştı. Sanki acımı iyileştirmeyi çaresizce istiyormuş gibi.

Önemsiyormuş gibi.

Belki ben de bu yüzden ona soyadıyla hitap ediyordum. Onu önemsemek istemiyordum.

Yutkundum. “Ben iyiyim.”

“Anlat bana.” Rory’nin sesi nazikti ama kararlılığımın üzerine bir balyoz gibi indi. Rory’nin karşısında savunma duvarımı ayakta tutmak için çabalıyordum fakat Rory içtenliğiyle, *tatlılığıyla* onu bir buldozer gibi yıkıyordu.

Koyu mavi gözleri benimkileri inceledi ve sonra elini bir kelebek hafifliğinde yanağıma koydu.

“Sorun nedir?” diye mırıldandı ve ben mahvoldum.

“Annem.” Duygu yüküyle sesim kulak tırmalayıcıydı. “O, eee... Kendisiyle ilgili hoşuma gitmeyen şeyler söylüyor. Öz-güveni peki sağlam değil.”

Rory derin bir nefes aldı. “Buna şahit olmak zor olmalı.”

Görüşüm bulanıklaştı ama gözlerimi kırparak gözyaşlarını savuşturdum.

“Toplumumuzun ona kendini korkunç hissettirmesinden nefret ediyorum. Her şeyi değiştirmesi gerekiyormuş gibi hissetmeden, kendi vücudu ve yüzüyle yaşayamamasından nefret ediyorum.” Güçlkle yutkundum. “Ayrıca ona yardım edemiyor olmam benimle ilgili ne söylüyor?”

Rory’nin yüz ifadesi öyle üzgün, öyle içtenlikle endişeliydi ki kalbim şiddetle sızladı. Başparmağını yanağımda sürükleyerek gözyaşlarımı sildi.

Beni göğsüne çekerek, “Buraya gel,” dedi usulca.

Yanağım Rory’nin köprücük kemiğinin altına dayandı ve ben kalbini dinlerken Rory sakinleştirici hareketlerle saçlarımı okşadı.

“Bu adil değil,” diye ekledi.

“Değil.”

Gömleği, düşen bir gözyaşımı daha emdi. Kokusu çok rahatlatıcıydı ve kafamdaki gaddar zonklama zayıflamaya başladı.

“Keşke zamanda geriye gidip ergen bir kızken onun arkadaşısı olabilseydim. Onu bir cadaloza dönüştürürdüm.”



Rory çenesini başımın tepesine dayadı. “Bunu yapacağını biliyorum.”

Annemi o zamanlarda tanısaydım, ona yeterli olduğunu söyledim. Onu buna inandırırdım da.

“Bu yüzden mi yoga sırasında böyle şeyler söylüyorsun?” Rory’nin nefesi kulağımı gıdıkladı. “Bu yüzden mi herkesi kapsayan bir alan yaratmak istiyorsun?”

Göğsünde başımı sallayarak burnumu çektim. “Yogadan hoşlanıyor ama yeterince zayıf ve genç olmadığını söylüyor. Kimsenin onu yoga giysileriyle görmek istemediğini iddia ediyor.” Acı, göğsüme eziyet ederken sesim bir başka hıçkırıkla boğuldu.

Sadece annemin onu sevdiğim kadar kendisini sevmesini istiyordum.

“Ben tıpatıp ona benziyorum,” diye fısıldadım bunu yapmamam gerektiği hâlde. Rory ve benim aramdaki her ne tür bir ilişkiyse, içinde bunun gibi düşüncelere yer yoktu.

Görünüşte çok özgüvenliydim. Annemin kendi vücudundan nefret ettiğini görmek, yalnızca kabuğumu güçlendirmişti ama bu düşünce yavaşça çatlaklardan içeri süzülmüştü. Bir gün annem gibi görünecektim ve o zaman hâlâ kendimi şimdi sevdiğim şekilde sevecek miydim? Rory gibi biri beni hâlâ güzel bulacak mıydı?

Connor beni güzel bulmayı bıraktığında on dokuz yaşındaydım. Altmış yaşına geldiğimde ne olacaktı?

Rory bana dikkatle baktı ve daha önce kimsenin gözlerinde böyle bir özen görmemiştim. “Öyle güzelsin ki bu canımı yakıyor.”

Kalbim gümbürdedi.

“Ve yüz yaşına geldiğimizde bile,” diye fısıldadı, “ilgini çekmek için seninle flört ediyor olacağım.”

Ne söylemesi gerektiğini tam olarak bilmesi garipti. Söylediği bu kelimelerin kalbimdeki çatlaklardan birini iyileştirmesi de garipti.

İnsanlar etrafımızdan dolaşırken birbirimize sımsıkı sarılmış hâlde uzun bir süre kaldırımda dikildik.

“İşinde olağanüstüsün,” diye mırıldandı Rory saçlarıma ve kelimeler tam kalbime girip kanıma karıştı. “Annene yardım etmeyi denemeye devam et. Bir gün seni şaşırtabilir.”

Rory'nin göğsüne dayanmış onun düzenli kalp atışlarını dinlerken yutkundum.

Ona inanmayı çok ama çok istiyordum.

## 38. BÖLÜM

### HAZEL

APARTMANIMA YAKLAŞIRKEN, “Eve kadar bana eşlik ettiğin için teşekkürler,” dedim Rory’ye. Bulutsuz bir gece olduğundan yıldızlar ortaya çıkmıştı, karanlık gökyüzünde ışık saçıyorlardı.

Rory’nin onu yukarı davet etmemi söylemesini bekledim. Bu kez ne cevap vereceğimden emin değildim.

Bunun yerine, “Bir koşuya çıkalım,” dedi. “Kısa tutarız.” Elleri omuzlarımdaydı ve gözlerime bakmak için eğiliyordu. “İki blok.”

Alaycı bir gülüşle karşılık verdim.

“Üç metre.” Gözleri yalvarıyordu. “Eğer istersen, köşeye kadar koşup geri dönebiliriz. Hadi, Hartley.” Dairemin penceresine bir bakış attı. “Geçen gün bıraktığım spor çantası hâlâ orada mı? Onu yakmadın, değil mi?”

“Onu yakmak için henüz vakit bulamadım,” dedim umursamazca ama Rory beklediğim gibi gülmüyordu.

Bana tekrar o bakışla –buz pateni pistinde kavga ettiğimiz ve peşimden geldiği günkü bakışla, bu akşam yemek sırasında da yüzünde gördüğüm bakışla– bakıyordu. Sanki benim iyi olmama ihtiyacı vardı, sanki kalbimdeki bu acıyı iyileştirmek için her şeyi yapardı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Çünkü sen de benim için yapmıştın.” Rory gözlerimi araştırdı. “O hâlde bundan birlikte kurtulalım.” Dudaklarıma

yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu ve kalbim ağzıma geldi. Bu küçük temasta çok fazla özenli ilgi, çok fazla korumacılık vardı.

Gözlerim yanıyordu fakat bu kez öncekinden farklı sebeplerden.

“Tamam mı?” diye fısıldadı.

Başımınla onayladım. “Tamam.”

Gülümsedi. “İşte benim kızım.”

On dakika sonra yaya kaldırımına ulaştık. Dışarıya serindi ve şehir dinlenmeye başlarken sessizdi. Dalgakıranaya erişene dek ara sokaklardan ilerledik. Koşarken annemin söyledikleri ve benim söylediklerim zihnimde yankılandı.

“Pekâlâ, Hartley,” dedi Rory on dakikalık sessizlikten sonra. “Seninle bir bahse gireceğim.”

English Bay Sahili’ne nazır kaldırım boyunca koşuyorduk ve altın sokak lambaları Rory’nin yüz hatlarına gölgeler düşürüyordu.

“Arkadaşça bir rekabet,” diye ekledi ve ağzımın kenarları bir anda yukarı kıvrıldı.

“Bunu daha önce de duymuştum.”

“Biliyorum ve kaybetmiştin. Hem de fena hâlde.”

“Kes sesini.” Gülümserken akşam yemeğindeki tüm sıkıntıyı unuttuyordum. Rory’nin önünde nasıl ağladığımı unuttuyordum.

“Skoru eşitlemek için al sana bir fırsat.”

İnatçı yanım, *yemi yutma* diyordu ama rekabetçi yanım daha fazlasını istiyordu. “Teklifin nedir?”

Dalgakırananın sahil kenarı boyunca uzanan bölümünün sonundaki bir tabelayı işaret etti. “O tabelaya kadar yarışalım.”

Normalde Rory benden daha hızlıydı. Fakat bugün idman yaptığı için yorgundu. Onu yenebilirdim. “Peki ben kazanırsam?”

Rory’nin gülümsemesi ukalaydı ama gözleri ateşliydi. “Sana mesajla seksi bir şey göndereceğim.”

Sözlerini hızla idrak ederken yüzümde soğukkanlılık maskemi korudum. “Öyle mi?”

“Evet. Ben uzaktayken seni ısıtacak bir şey.”

Takım önümüzdeki iki hafta boyunca deplasman maçları için şehir dışında olacaktı. Kafamda bin tane görüntü belirirken nabzım bacaklarımın arasında atıyordu. “Ya *sen* kazanırsan?”

Anlık bir sessizlik oldu ve kafamı kaldırıp Rory’ye bakarken yeterince hava alamıyormuşum gibi geldi.

“Bunu sana bırakacağım,” dedi Rory tembel bir gülümsemeyle. “Neyin adil olduğunu düşünürsen.”

Kalbim daha şiddetli çarpıyordu. İşin aslı bana *nude* yollamayı teklif etmişti, yani benim de karşılık olarak ona bir fotoğraf yollamam adil olurdu. Bu fikir midemde bir heyecan yarattı.

“McKinnon’a böyle bir şey yollamış mıydın hiç?” diye sordu usulca.

Başımı iki yana sallarken şiddetle iç geçirdim. “Bunu talep etmişti ama, ııı. Ben hiç istemedim.”

Ona hiç güvenmediğimin farkına vardım. Kalbimin derinlerinde, bir sorun olduğunu biliyordum. Belki arkamı döndüğümde başka kızlarla görüştüğünü değil ama onun önceliği olmadığını biliyordum.

Rory’nin bakışları keskinleşerek beni hapsedi. “İlginç.”

“Hımm.” Yutkundum, sinirlerim omurgamda dans ederek içime ürpertiler gönderiyordu.

Fotoğraflarımı gönderirsem ne olurdu? Dairemde ortaya çıkmayı bırakmayan iç çamaşırlarını, giymeyi bırakmadığım iç çamaşırlarını, düşündüm. Belli ki Rory daha açık renklerden hoşlanıyordu çünkü gönderdiği her şey pastel renklerdeydi. Soluk pembeler, maviler, lavanta, nane yeşili, krem. Tozpembe bir dantel *bodysuit* dün gelmişti ve onu giyip aynanın karşısında parmaklarımı yumuşak, tül kumaşında hafifçe gezdirmiştim.

İçinde inanılmaz ateşli görünüyordum. Fotoğraf için onu giyerdim.

Bu fikirle midemde ani, tedirgin bir enerji toplandı ve kafamı kaldırıp Rory'ye baktığımda meydan okuyan, meraklı bir ifadeyle hâlâ beni izliyordu. Midem tekrar takla attı.

Eğer bunu yaparsak, içimizden biri bir fotoğraf kazanacaktı. Rol yapma sınırını aşmış olacaktık. Bu akşam birçok bakımdan böyle bir his bırakmıştı.

Rory tek kaşını kaldırdı. "Şayet sen istersen, Hartley."

İnatçı, rekabetçi ve oyuncu bir etki içimde dolaşırken sınırlarım yatıştı. Zaferi Rory'ye böhürlenmek için istiyordum ama onun bana göndereceği fotoğrafı görmeyi daha çok istiyordum.

Kaybetmek bir seçenek değildi.

"Peki." Altdudağımı ısırardım ve gözleri hareketimi takip etti. "Kıçının tekmelenmesine hazır ol."

Rory'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve kafamdaki bir ses kazanacağımı düşünerek delilik mi ediyorum diye sorarken Rory'nin sırtışını taklit ettim.

"Hazır mısınız?" Hızla koşmaya hazırlanarak bacaklarını büktü ve ben de duruşumu onunkine uydurdum.

"Evet."

"Başla."

Paldır küldür fırladık ve rekabet duygusu içimde hızla akarken bile kahkaha, ışık ve neşeyle doluyordum. Ayaklarımız kaldırıma hızla vuruyordu. Biri bize yer açmak için yoldan çekildi.

"Affedersiniz," diye seslendim omzumun üstünden.

"Evet, affedersiniz," diye ekledi Rory gülerek.

Tabelaya otuz metre uzaklıktaydık. Rory benden birkaç adım öndeydi, bu yüzden kendimi zorladım. Bacaklarım yanıyor, akciğerlerim daha fazla oksijen ihtiyacıyla kavruluyordu. Kanımın daha önce hiç bu kadar hızlı pompalandığını zannetmiyordum. Hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Uçuyordum.

Renkle ve ışıkla doluydum; Rory o mükemmel, yakışıklı gülümsemesiyle omzunun üstünden arkasına, bana baktığında onun da uçtuğunu anladım.

Neredeyse tabelaya ulaşmıştık. Lanet olsun. Kazanacaktı ancak ben *kaybedemezdim*. Risk bu kadar büyükken olmazdı. Panikledim ve yanımdaki kuma tek bakış atarak tüm gücümü toplayıp Rory'yi ittim.

En gurur verici ânım değildi. Gerçi yumuşak zemin olduğundan Rory zarar görmeyecekti.

Rory şaşkınlıkla homurdanarak sendeledi ama düşmedi—dengeleyici kasları fazla güçlüydü— ama ben öne geçtim. Sonra hızımı artırıp bir elimle tabelaya vurdum.

Arkamı döndüğümde Rory'nin küt diye kuma oturduğunu, kahkahalarla gülerken göğsünün yükselip alçaldığını gördüm.

“Seni küçük hilekâr,” diye seslenirken üzerindeki kumları silkeliyordu. Nefes nefese onun yanına döndüm.

Kahretsin, ramak kalmıştı. Bunu neden kabul etmişim ki?

Çünkü Rory içimde onunla oynamayı isteyen bir şeyi harekete geçirmişti. Beni nasıl gaza getireceğini çok iyi biliyordu.

Rory hâlâ kumda oturuyordu. Ona sııttım ve bir elimi uzattım ama beni aşağı, yanına çekti. Minnetle dolup taşıyordum çünkü bu bana kendimi sahiden daha iyi hissettirmişti. Ya da belki sebebi Rory'yle birlikte olmamdı.

İkimiz de hâlâ kesik ve sık nefesler alıyorduk, terliydik ama ona gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Şimdiden teşekkür etme. Daha fotoğrafı görmedin bile.”

Midem beklentiyle kasılırken kahkahamı bastırdım. Ayağa kalkıp eve yürürken akşam yemeğinde annemin Rory'ye tatilde ne yaptığını sorduğunu hatırladım.

“Ee,” diye başladım, “önceki konu için ne diyorsun?”

“Hangi kısmına?”

“Noel kısmına.”

Rory meraklı bir bakış atarken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

Parmaklarımla oynayarak, “Büyük ihtimalle planların olduğunu tahmin ediyorum,” dedim.

“Yok.” Parlak, ilgili ve sabırlı –sanki ben delifişek bir kuş-tum ve kendisi elini uzatıp oraya konma cesaretini toplamamı nazikçe bekliyordu– bakışlarını benden ayırmıyordu.

“Tamam.”

Tanrım, neden bu kadar zordu? Belki ne zaman onunla bir plan yapmaya çalışsam bana yapışkan olduğum izlenimini veren Connor yüzündendi. Söyle gitsin, Hazel.

“Epey geç haber veriyorum ve belki uçuşlarda yer bile kalmamıştır” –bu ihtimalin beni neden bu denli hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordum– “dahası ebeveynlerimin evindeki misafir yatağı benim eski yatağımdan beter” –benim odamdaki tek kişilik yatakta uyuyabilirdi ama dar gelirdi, buna karşın belki ateşli olurdu ve daha fazla yakınlaşırdık– “ve muhtemelen küçük bir kasabada sıkılırsın...”

“Hadi ama, Hartley. Sadede gel.”

“Noel’i Silver Falls’ta geçirmek ister misin?” Kalbim ağzımdaydı.

Bir kaşını sataşırcasına kaldırdı. “Seninle birlikte mi?”

Alaycı bir kahkaha attım. “Evet, Rory. Benimle birlikte.”

“Bu sahte sevgililik olayını biraz fazla mı ileri götürüyorsun?”

Midem ağırlaştı. Elbette abartmıştım. Elbette kendimi kaptırmıştım. Öncesinde Rory beni teselli ettiğinde sanmıştım ki... Ne sandığımı bilmiyordum. “Benimle gelmemen garip görünürdü,” diye yalan söyledim.

*Korkak*, diye fısıldadı beynim.

Rory’nin dikkatli bakışlarının altında nabzım hızlandı.

“Haklısın.” Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çektiğinde gevşedim. “Millete rezil olmayalım.”

“Hayır diyebilirsin.”

“Hayır demek istemiyorum.” Bir saç tutamımı çekiştirdi. “Bu kez sana aldığım hediyeleri açtığını bizzat görme fırsatım olacak.”



“Hediyeler mi?” Neşelendim. “Birden fazla mı?”

Rory’ye çoktan birkaç hediye almıştım ama bu konuyu nasıl açmam gerektiğinden emin değildim.

“Aynen.” Gözleri haylazlıkla kısıldı. “Annenle babanın önünde sana iç çamaşırı vermem tuhaf kaçmaz, değil mi?”

Katıla katıla gülerken az önceki tüm gerginliğim yok oldu. “Hayır, eminim bu hiç utandırıcı olmaz, seni çok nazik bulurlar.”

“Harika. Bunu sabırsızlıkla bekliyorum.”

Kalbim heyecanla doldu. İç çamaşırlarıyla ilgili şaka yaptığını biliyordum ama Rory’nin ebeveynlerimin evinde olması, ailemle birlikte vakit geçirmesi fikri mi?

Bunu ben de sabırsızlıkla bekliyordum.

## 39. BÖLÜM

# RORY

BİRKAÇ GÜN SONRA oteldeki yatağımda uzanmış Hartley'yle mesaj sohbetimizi kaydırıyordum. Bu akşam New Jersey'yle oynamıştık ve benim asistimden sonra sağ kanadımız gol attığında o ışık akınını, kovaladığım zafer duygusunu bir kez daha hissetmiştim.

Uyumalı veya yarınki maç için bugünkünün kaydını incelemeliydim oysa ben Hazel'ı düşünüyordum.

Noel için beni evine davet ettiğinde parmaklarını büküp duruyordu. Heyecanlıydı.

Millete rezil olmayalmış, sevsinler. Hazel benden hoşlanıyordu. Bunu kabul etmeye hazır değildi ama ben sabredebilirdim.

Mesaj sohbetimizi kaydırmaya devam ettim. Gönderdiğim kiralık bir stüdyonun bağlantısına cevap vermemişti.

*Gönderdiğim stüdyoyu gördün mü?*

Yazdığını gösteren noktalar belirdi, kayboldu ve tekrar belirdi. *Evet. Teşekkürler.*

*Eee?.. Omuz silken bir emoji gönderdi ve kaşlarımı çat-tım. Fazla mı pahalı?*

*Pahalı ama aşırı değil.*

*Fazla mı büyük? Fazla mı küçük?* Katalogda mekânın iki stüdyo odası olduğu yazıyordu.

*Hayır. Büyüklüğü iyi.*

Telefonuma bakarken başımı iki yana salladım, aklım ka-  
rışmıştı. *Ben döndüğümde stüdyoya bir göz atalım.*

*Henüz hazır olduğumu sanmıyorum.*

Ailesiyle birlikte yediğimiz akşam yemeğinden sonra göz-  
yaşları yüzünden aşağı akarken annesine yardım edemezse  
diğer insanlara yardım etmesinin nasıl beklenebileceğiyle  
ilgili sözlerini hatırladım ve göğsüm sızladı. Hazel için bu  
sorunu yoluna koyma ihtiyacı beni kemiriyordu.

*Sen hazırsın, Hazel. Pippa ne düşünüyor?*

*Onunla bu konuda pek konuşmuyorum. Kendi kariyeriyle  
meşgul.*

Uzun bir nefes verdim. *Bana kalırsa bunu Pippa'yla ko-  
nuşmalısın ve bence stüdyonu açmaya hazırsın.*

Hazel'in bu konuları benimle konuşmasının bir anlamı ol-  
malıydı. Aramızdaki ilişki Hazel'in açığa vurduğundan faz-  
lası olabilirdi.

Yazdığını gösteren noktalar belirdi, kayboldu ve tekrar be-  
lirdikten sonra Hazel'in sıradaki mesajı ortaya çıktı. *Hatırla-  
dığımıza göre bir bahsi kazanmıştım.*

Gülerek başımı iki yana salladım. Tüm hafta bunu düşün-  
müştüm ve fotoğraflar gönderilmeye hazırды ama...

Bunu onun talep etmesini istiyordum. Hazel'dan küçük bir  
arzu belirtisi görmeyi istiyordum. Kadınlığını hayatım buna  
bağlıymışçasına yedikten sonra Hazel'in, *Böyle olabileceğini  
bilmiyordum*, dediğini düşündükçe hâlâ sertleşiyordum.

Ama şimdi talep ediyordu. Telefonuma sırıtarak baktım.  
*Hile yaptın.*

*Şimdi kim mızıkçılık ediyor?*

*Formamı giy*, diye yazarak cevap verdim. Tanrım, onunla  
böyle tartışmaya bayılıyordum. *Beni tahrik edecek.*

*Vay canına. Egona bak, Miller.*

Kahkaha atarken nefesim kesildi. Keşke Hazel'in yatağın-  
da olup onun gülümsememeye çalışmasını izleyebilseydim.  
Çarşamba günü maçımız olduğundan Hazel'in online yoga

dersine katılamamıştım. Onu çok uzun zamandır görmemişim gibi hissediyordum.

Fotoğraf, sohbet ekranımızda pat diye ortaya çıktı. Fotoğrafta banyo aynasına sırtı dönüktü, küçük bir gülümsemeyele omzunun üstünden bakıyordu, sırtında boydan boya koyu harflerle *MILLER* yazıyordu.

Sahiplenici tatmin hissi içimde kıvrıldı.

*Çok güzelsin, diye yazdım.*

*Bana mı yoksa formaya mı söylüyorsun?*

Neşeye gülümsedim. Fazlasıyla coşkuluydum, göğsümden ve tenimden sıcaklık yayılıyordu. *Neden ikinize birden olmasın?*

Galerimdeki son fotoğrafı –dün aynanın karşısında üstüm çıplak çektiğim bir fotoğrafım– bulurken heyecanlı ve gergindim. Fotoğraf gönderilirken telefonum bir vınlama sesi çıkardı ve bir an sonra Hazel cevap verdi.

*Vay be.*

Nefesimi içime çektim. *Hartley, sekizli karın kasım olmadığını söylediğini hatırlıyorum.*

Onun sevimli küçük oflamasını evrenin diğer ucundan hissedebiliyordum. *Bunu söylediğimi hatırlamıyorum.*

Beklerken gülümseyerek kaşlarımı kaldırdım. Hartley kesinlikle çok iyi hatırlıyordu.

*Utanmazsın, dedi.*

Gülümsemem genişledi. *Söyle.*

Dünyadaki en uzun bekleyiş uzadı ve sabırsızlıkla bir elimle yüzümü sıvazladım.

*Vücutun olağanüstü. Mutlu musun?*

Akciğerlerim genişleyerek göğsümün her yerini doldurdu ve telefonuma bir budala gibi sırıttım.



Ertesi gün akşamüzeri takımın geri kalanıyla beraber uçaktaydım; uçağın havalanmasını beklerken bu sabah çektiğim üstüm çıplak fotoğrafımı Hazel'a gönderip göndermemek arasında kalmıştım.

Mesajlaşmamızı ve dün akşam gönderdiğim fotoğrafa cevabını tekrar okuduğumda, Hazel'ın fotoğrafıma uzun uzun bakarak tahrik olduğu fikriyle o sıcak sahiplenicilik duygusu her yanıma sardı.

Ward koltuğumun yanından geçerken omzuma vurdu ve telefonumu usulca ortadan kaldırdım.

“Dün akşam buzda iyi iş çıkardın, Miller,” dedi bir baş onayı ve sakin bir gülümsemeyle. Sırtımı dikleştirdim. Yanımda telefonuyla ilgilenen Streicher durup kulak kesildi.

“Teşekkürler, Koç.”

“Her ne yapıyorsan devam et.” Kaşlarını yukarı aşağı oynattıktan sonra yürümeye devam etti ve uzun bedeninin koryordarda gözden kaybolmasını izledim.

Her maçla birlikte babamın kafamdaki sesi gittikçe kısılıyordu. Onun yerine Hazel'ın bana gururla gülümsediğini canlandırırıyordum zihnimde. Maçlarda, yedek kulübesindeki Ward'a bakıyordum ve pakı pas verdiğimde, diğer çocukların gol atmasına yardımcı olduğumda her zamanki o duygularını belli etmeyen ifadeyi takınıyordu ama gözleri memnuniyetle parılıyordu.

“Bu sabah spor salonunda yoktun,” dedi Streicher yanımdaki koltuktan.

“Şey, evet. Rıhtımda bir koşuya çıktım.”

Kaşlarını çattı. Benim bir idmanı atlamam alışılmadıktı. “Neden?”

Bir elimle saçlarımı taradım. Babamdan gelen bir aramayla uyanmış ama onun sesli mesaja düşmesine izin vermiştim. Mesajını hâlâ kontrol etmemiştim. “Hazel bazen beni yanında koşuya çıkarıyor ve bu, eee...” Omuz silktim. “Hoş. Sürekli hokeyi düşünmemek.” Yutkundum. “Sadece konuşmak falan.”

Bana uzun uzun baktı. “Onu özlemişsin.”

Son birkaç günü, Hazel’ı ne kadar sık düşündüğümü veya sürekli ona mesaj atma isteşimi aklımdan geçirdim. Onu tekrar görmek için nasıl sabırsızlandığımı. “Evet. Özledim.”

Streicher telefonuna geri döndü ve ben Hazel’la sohbetimi tekrar okudum. Sonra üstüne çok da fazla kafa yoramadan, bu sabah ışık odaya akarken yatakta uzanarak çektiğim fotoğrafı Hazel’a gönderdim.

*Beni taciz etmeyi bırak,* diye mesaj attı bir an sonra ve bir kahkaha patlattım. Oyuncular bana baktığında boğazımı temizleyip kahkahamı bastırdım.

*Sıra sende,* diye karşılık verirken salak gibi sırtıyordum.

Pat diye bir fotoğraf belirdi: Dairesindeydi, ayaklarını birleştirmiş esnerken yoga matında oturuyordu, dolgun dudakları yukarı kıvrılmıştı. Bol bir kazak ile tayt giyiyordu, ipek gibi saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde hiç makyaj yoktu.

Kalbim tekledi. Hazel göz kamaştırıcıydı.

*Aklımdaki bu değildi ama yine de aşırı sevimli.*

Hazel’a dair keşfedebileceğim her kırıntıya susamışçasına fotoğrafı inceledim. Ona verdiğim ejderha şimdi komodininde duruyordu. Bu onun da beni özlediği anlamına mı geliyordu? Yatağı kocaman, konforlu görünüyordu ve Hazel’a dönüp o yatağa lap diye oturmak için *sabırsızlanıyordum.*

Gözlerim tekrar Hazel’da durdu. Esnerken bol kazağının omzu kenara kayarak açık mor bir askıyı gözler önüne seriyordu.

Açık mor askı, onun için satın aldığım mor iç çamaşırlarından birine aitti. Gururlu, erkeksi bir tatmin hissi damarlarıma hücum etti.

*Hartley, senin için satın aldığım dantelli parçalardan birini mi giyiyorsun?*

Hiç bekletmeden cevap verdi. *Evet.*

## 40. BÖLÜM

### HAZEL

#### ATEŞLE OYNUYORDUM.

*Vücutuma uyduğundan emin olmalıydım*, diye yazdım küçük, pis bir yalancı gibi. Gözlerimi yumup alnımı yatağa dayadım.

Rory'nin geçen gece gönderdiği, aynanın karşısındaki fotoğrafıyla başlamıştı; ukala, fit, kaslı ve becerilesi görünüyordu. Tüm lanet olası gün boyunca o fotoğrafı düşünmüştüm. Bu sabah bacaklarımın arasında sızıyla uyandığımda, işte odaklanmaya çalışırken ve bu akşam maçı sırasında o fotoğrafı düşünmüştüm.

Sahte sevgililik olayı mı? O işte berbattım; peki ya yalnızca tek sefer kuralım? Sınırlarını zorluyordum.

Fakat kuralı bozmuyordum. Onu esnetiyordum. Rory'nin üstü çıplak bir fotoğrafına bakmam seks sayılmazdı. Güzel iç çamaşırları giymem seks sayılmazdı. Sorun yoktu.

Az önce gönderdiği fotoğrafı açtım. Onu bu sabah çekmiş olmalıydı çünkü fotoğrafta otel yatağında uzanıyordu, saçları dağınık ve gözleri uykuluydu. Sabah ışığı gözlerinden yansıyor ve sanki onu düşündüğümü biliyormuşçasına kendinden memnun bir ifadeyle sırtıyordu. Çarşaf buruştu ve Rory'nin onların üzerinde esnerken çıkardığı inlemeyi âdeta duyabiliyordum.

Delice ateşli görüldüğü buna benzer fotoğraflar... Onlar tehlikeliydi. Onlara bakamazdım ama gözlerimi de alamıyordum. Derinlerimde, sanki yeni bir versiyonum uyanıyordu.

*Peki uydu mu?* diye sordu.

*Evet.*

*Kanıtla.*

Gözlerim büyürken bütün bedenime bir heyecan yayıldı. Rory başka bir fotoğraf mı istiyordu? *Mümkün değil.*

*Neden onu giyiyorsun?*

*Söyledim ya. Ayrıca çok güzel. İçinde de kendimi ateşli hissediyorum.*

Fakat tek sebep bu değildi. Rory'yi özlemiştim. Onun seçtiği iç çamaşırlarını giydiğimde kendimi Rory'ye daha yakın hissediyordum.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum; bunun sahte sevgililik oyununun veya kendime koyduğum yalnızca tek sefer kuralının neresinde kaldığını bilmiyordum.

*Lütfen, Hartley. Lütfen bir fotoğraf gönder. Yalvarıyorum bak. Göster bana.*

Nefesim düzensizleşirken derin bir soluk aldım ve sıcaklık göğsümle boynuma yayıldı. Durumun kontrolünü hızla kaybediyordum ama mesajlarındaki çaresizlik de direncimi eritiyordu.

Bir fotoğraf sevişme sayılmazdı. Kontrol hâlâ bende idi. Sadece oyalanıyorduk.

Çılgınca bir kahkaha attım. Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyordum. Kazağımı çekip çıkardım ve yatağa uzandım. Kamera uygulamamı açarken ve telefonumu kaldırırken kalbim küt küt atıyordu.

Fotoğraf yüzümü göstermiyordu bile, sadece omzum, dekoltemin üst kısmı ve yastığa yayılmış saçlarım vardı, yine de şimdiye dek çektiğim en seksi fotoğrafımdı. Bir an iyice tereddüde düşsem de fotoğrafı gördüğünde Rory'nin yüzünün alacağı şekli –çenesi gevşeyecek, gözbebekleri büyüyecekti– kafamda canlandırdım ve fotoğrafı daha fazla bekletmeden gönderdim.

Rory'den ânında cevap geldi. *Tanrı aşkına, Hartley.*

Yanan yüzümü yastığa gömerken gülümsüyordum.





Ertesi akşam bir fotoğraf daha geldi.

Aynadan görünen Rory'nin üstü çıplaktı, üzerinde sadece dar bir baksır vardı. Gözlerim kalçasının üstündeki sıkı kaslarda, bel kısmına ilerleyen seyrek tüylerde ve büktüğü kollarındaki belirgin kaslarda oyalandı. Ne kadar ateşli olduğunu biliyormuş gibi kendinden memnun bir sırıtışla bakıyordu aynaya.

Karnımın alt kısmı birden ısındı ve başka bir iç çamaşırı takımı çıkarmak için dolabıma yöneldim: Bebek mavisi balkonnet sutyenle takım dantel tanga ve jartiyer.

Alt tarafı bir fotoğraf, dedim kendime. Telefonumu ayarladım ve sırtımın bir fotoğrafını çektim; saçlarım omuzlarıma dökülüyor ve dantel şerit görünüyordu. Sırf eğlencesineydi. Öğrencilerime her zaman iyi hissetmeyi hak ettiklerini söyledim, öyleyse kendimi neden bundan mahrum bırakacaktım? Rory'ye seksi fotoğraflar göndermek ve vücuduma hayranlığını görmek bana kendimi ateşli hissettiriyordu. Hepsi buydu.

Kontrolün elimden kaçmasına izin vermeyecektim. Ne yaptığımı biliyordum.

Rory'nin cevabı geldiğinde nabzım hızlandı ve zevkle kızardım.

*Hasiktir, Hartley.*

## 41. BÖLÜM

### RORY

BİR HAFTA SONRA BEN çocuklarla birlikte barda oturmuş galibiyeti kutlarken Hazel, *Bu akşam güzel oynadın*, diye mesaj attı. O ve Pippa hafta sonu için Harrison Hot Springs'teydi.

Bu akşam maçı dört sıfır kazanmıştık ve gollerin hiçbirini ben atmamıştım. Telefona gülümsedim. Yarısı dolu bir bira bardağı masada önümde duruyordu; Owens'ın zoruyla içiyordum.

Bir bira içmek kariyerimi mahvetmeyecekti ve çok iyiydi. Aşırı iyiydi.

*Maçımı izledin mi?* diye cevapladım.

Yazdığını gösteren noktalar belirdi, kayboldu ve tekrar belirdi. Diğer tarafta onun telaşlandığını umuyordum.

*Arka planda açıktı.*

Sırtışım genişledi. *Maçımı izlemiştirsin.*

Tanrım, Hazel'ı özlemiştim, öte yandan karşılıklı olarak gönderdiğimiz fotoğraflar vardı... Onların düşüncesi bile aletimi sertleştirdi. Huysuz, kontrollü Hazel bana onun için satın aldığım iç çamaşırlarından ipuçlarıyla fotoğraflar gönderiyordu. Telefonum onun mesaj tonuyla her öttüğünde hayalarım beklentiyle gerginleşiyordu.

Ergenliğimden beri bu kadar çok mastürbasyon yapmamıştım. Bu sabah gönderdiği kalçası boyunca esneyen krem rengi dantel külotun fotoğrafına doğru ekranı kaydardım ve bir elimle yüzümü sıvazladım.

Hazel Hartley beni avucunun içine almıştı ve bu hoşuma gidiyordu.

Barın arkasındaki televizyon ekranında bir şey gözüme ilişti: Babam. Konuk yorumcu olarak stüdyodaydı. Storm maçının kaydı tekrar oynuyordu ve mideme tanıdık bir ağırlık yerleşti. Benim başka bir kanat oyuncusuna verdiğim pası onun kaleye cuk diye oturtmasını yeniden oynatıyorlardı.

O maçta hokeyle ilgili sevdiğim her şey vardı: Hız, yetenek, şans. Sanırım takım oyunu da. Lanet olsun, müthiş bir goldü.

Babam konuşurken başlıkta, “Büyük ziyan,” yazdı.

İçim yoğun bir acıyla sarsıldı. Hazel’in programı izlemiyor olmasını umdum.

“O benim oğlum olmakla birlikte, Rory Miller bu takımda bir silah. Ward onu diğer oyuncuları desteklemek için kullanıyor,” diye devam etti babam ve azı dişlerimi gıcırdattım. “Ward, Miller’ı kaptan yaptı ama sanki yaz kampındalarmış gibi onu diğer oyunculara pas vermeye zorluyor.”

“Yapma,” diye söylendi Streicher yanımda, gözlerini kendi telefonuna dikmişti, muhtemelen Pippa’yla mesajlaşıyordu.

“Ne?”

Çenesiyle televizyonu işaret ettikten sonra alışıldık ciddi ifadesiyle gözlerime baktı. “O saçmalığı izleme. Ne söyledikleri önemsiz. Buz pistinde bizimle oynamıyorlar.”

“Ama bir yandan haklı.” Ensemi ovdum. “Takıma gol atmak ve maçları kazandırmak için transfer edildim.”

Streicher kaşlarını çatıp beni uzun bir an izledi. “Neden bunu Ward’un takdirine bırakmıyorsun?”

“Ben sadece iyi bir kaptan olmak istiyorum,” diye itiraf ettim en eski dostuma. Uzun bir nefes verdim. “Benim yerimde olsan ne yapardın?”

İri omuzlarını silkti. “Ward’un en iyisi olduğunu düşündüğünü şeyi yapardım. Ona güveniyorum.”

“Ben de.” Ward’u gururlandırma isteğim babamın onayına duyduğum ihtiyaçla yarıştı. “Gerçi onu anlamıyorum.”

Streicher homurdanmaya benzeyen bir ses çıkardı. “Ben de anlamıyorum. Fakat bana kalırsa bir planı var.”

Zihnim tekrar bu akşamki maça, asistimden sonrasına kaydı. Ward gözlerime bakıp başını hafifçe eğerek beni onaylamıştı.

“Hazel’la nasıl gidiyor?” diye sordu Streicher.

“İyi.” Gerçekten iyiydi. Sahilde tabelaya kadar yarışmamızı, onun beni itmesini ve benim kahkahalarla gülmemi düşündüm. Onun yanında uykuya dalmamı. Bana hayatım boyunca gördüğüm en seksi fotoğrafları göndermesini.

Aslında mükemmeldi. Hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Mesele sadece birbirimize karşılıklı gönderdiğimiz fotoğraflar değildi ve yalnızca onu düşünerek her gün mastürbasyon yapmam da değildi. Sürekli onu düşünmemdi ve eve, ona dönmek için sabırsızlanmamdı.

Bir an yeni bir farkındalık belirdi zihnimde. Hazel’a karşı hislerim her gün büyüyordu ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Fakat her şey bir anda sona erebilirdi. Rick Miller’a benzememek için elimden geleni yapıyor olabilirdim ama bu ille de işe yarayacak demek değildi.

“Hâlâ rol mü yapıyorsunuz?” diye sordu Streicher telefona şöyle bir bakarak.

Hazel’ın bu sabah gönderdiği bir fotoğraf açıktı. Bir bere takıyordu ve yanaklarıyla burnu soğuktan pembeydi. Göğsümde gergin ve sıcak bir his belirdi.

Bir süredir düşünmekten kaçındığım hisler kapıyı yumruklamaya, ilgi istemeye başladı. Bunun Hazel için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum. Hâlâ aramızdaki bu ilişkinin bir bitiş tarihi vardı.

“Bilmiyorum.” Göğsüm sıkışırken boğazımı temizledim.

Streicher hiç şaşırmamış gibi bir onay mırıltısı çıkardı ve içimden onu tişörtünden kavrayıp sarsmak geldi.

“Neden beni uyardın?” diye sorarken çocuklar kulak misafiri olmasın diye sesim alçaktı.

Streicher bana ilgisiz bir bakış attı. “Hangi konuda?”

Aklım aile yemeğinden sonra Hazel’in sokakta ağlayışına ve onu incinmiş, hayal kırıklığına uğramış görmenin dayanılmaz acısına gitti. İşleri yoluna koyma isteğime, ona kendini daha iyi hissettirme ihtiyacıma. Nasıl ifade edeceğimi şaşırarak kafamı iki yana salladım. “Bunun böyle olacağı konusunda.” Streicher’in gözlerine bakıp uzun, hüsrana dolu bir nefes verdim. “Hazel’la farklı, anlıyor musun?”

Streicher uzun bir an beni izledi. “Güzel.” Telefonunu bıraktı. “Hazel’a bundan bahsettin mi?”

“Hayır.”

“Bahsedecek misin?”

“Bilmiyorum.” Aynı şekilde hissetmiyorsa, bu her şeyi mahvederdi. “Ona göre ilişkimiz sahte.”

Bir an için televizyona baktık. “En azından ona seni reddetme seçeneğini sun.”

Uzun, alçak sesli bir ıslık geldi ve kafamı kaldırdığımda McKinnon’ın tepemizde dikilmiş televizyonu izlediğini gördüm.

Geçmiş yıllara kıyasla bu sezonki gol istatistiklerimi gösterirlerken, “Çok yazık,” dedi. “Belki idman yapmaya daha çok ve Hazel’in fotoğraflarına bakarak ağlayıp otuz bir çekmeye daha az zaman ayırsaydın, şöhretin yere çakılmazdı.”

Ağlayıp otuz bir çekmekle ilgili iğnelemeyi bana Hazel söylemiş olsaydı gülerdim ama mal eski sevgilisi söylediği için ona dik dik baktım, içimde kendi bölgesini sahiplenen bir öfke kaynıyordu.

“Bir şey mi istiyorsun, McKinnon?”

Streicher, McKinnon’a soğuk, göz korkutucu bir bakış attı ama McKinnon onu yok sayarak karşımızda bir iskemleye çöktü.

“Hayır.” Pis pis sırtırken gözleri kırmızı ve sulanmıştı. “Gerçi nasıl bir cazibeye kapıldığını anlayabiliyorum.” Sarhoşmuş gibi peltek konuşuyordu. Neyse ki Ward bana

merhamet göstererek yolculuğun bu ayağı için kendi odamı vermişti.

“Sen neden bahsediyorsun?” Streicher’ın sesi monoton ve duygusuzdu.

Connor bana doğru pis pis sıırttı. “Miller çok geçmeden öğrenecek.” Yanımızdan geçen bir garsona el etti. “Bana bir bira daha getirsene.”

Garsona özür dileyen bir bakış atarken yumruğumu öfkeyle sıktım. “Teşekkürler,” dedim garsona, ardından McKinnon’a bakarak başımı iki yana salladım. “Lanet olası terbiyeni takın, McKinnon. Takımı kötü gösterme.”

Sandalyesinde arkasına yaslanarak dudak büktü ve garson uzaklaşırken gözlerini kadının kıkına dikti. “Hiç alınmadı. Benden hoşlanıyor. Onlara fazla ilgi gösterirsen, sana yapışır- lar.” Yumruğunun içine geçirdi. “Ama onları daha fazlasına muhtaç hâlde bırakırsan, ilgini kazanmak için daha çok uğraşırlar.” Bakışları bana döndüğünde gözleri nefret doluydu. “Hazel’da işe yaramıştı.”

Korumacı bir hiddet içimde kükrediği hâlde yüz ifademi rahat ve keyifli tutmayı başardım. “Hazel hayatına devam etti, sen de etmelisin. Gittikçe daha acınası duruma düşüyorsun.”

Lanet olası şerefsiz.

McKinnon yüzünü buruşturdu ve abartılı bir acı çekme sesi çıkardı. “Maçtan beri kasığım çok ağrıyor,” dedi bana sırtarak. “Hazel’in hafta boyunca üzerimde çalışması gerekecek.”

Damarlarımda kaynayan hiddet taşı ve dişlerimi öyle sert sıktım ki azı dişlerim ağrıdı. “Dikkatli ol, McKinnon.”

McKinnon’ın sarhoş gülümsemesi genişledi ve nabzım hızlandı. Neyse ki Hazel burada değildi de bunu duymamıştı.

Beni yalnızca onun ve Streicher’ın duyabileceği kadar öne eğildim. “Onu rahatsız edersen, seni bitiririm.”

Dişlerimi sıktım. Daha önce hiç kimseden bu heriften nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

McKinnon gözlerini açarak korkmuş numarası yaptı. “Vay be. Birisi fena abayı yakmış.” Kendi kendine gülerken çıkarıldığı ses midemi bulandırdı. “Sen ta en başından beri benim kızımından hoşlanıyordun, değil mi?”

McKinnon’ın oku tam göğsüme isabet etti ve öfkem beni bir fırtına gibi sardı.

“O senin kızın değil,” dedim alçak, ölümcül bir sesle. Ayağa fırladığımda yumruklarım kenetli ve omuzlarım gergindi. “Hazel benim.”

“Dediğim gibi.” Gözleri çirkin bir küçümsemeye parlıyordu. “Göreceksin.”

Kontrolümün sınırlarında gezerken derin bir nefes aldım ve etrafa bakınıp barın karşı ucunda diğer antrenörlerle oturan Ward’la göz teması kurdum. Kaleci antrenörü konuşuyordu ama Ward ilgiyle bizi izliyordu.

Ben kaptandım ve Hazel burada olsaydı, beni Ward’un olduğuma inandığı kişi gibi davranmam için cesaretlendirirdi.

“Biraz su iç, McKinnon.” Streicher’a başımı eğerek iyi geceler diledim ve o da bir elini kaldırarak bana veda etti.

Asansörde derin nefesler aldım ve onları yavaşça dışarı bıraktım. Siktir, o heriften nefret ediyordum ama Hazel’in benim olduğunu söylemek de neydi?

Gerçek buydu.

Mesajlarımızı, geçen hafta boyunca Hazel’in bana gönderdiği tüm olağanüstü fotoğrafları kaydardım. Hartley’nin vücudu kıvrımlarıyla, göğüs dekoltesinin şişkinliğiyle, kalçalarının nazik eğimiyle –köprücük kemikleri bile muhteşemdi– bir rüyaydı. Sol memesinin hemen üstünde, görünür olduğu her fotoğrafta yalamayı aklımdan geçirdiğim bir çil vardı.

Fakat beni sertleştiren o fotoğrafları çekerken *Hazel’in* ateşli ve arzulanır hissetmesiydi. Ona bir başka fotoğraf gönderirken McKinnon ve babamla ilgili düşünceler aklımdan uçup gitti.

Hazel hemen karşılık verdi.

Önden çekilmiş bir fotoğrafıydı, saçları önüne dökülüyordu ve memelerini yorganla örtmüştü. Kıçının yumuşak kıvrımını göze çarpıyordu ve ihtiyaç bedenimde akarken hayalarım kasıldı.

*Elinden gelen bu kadar mı, Miller? \*esneme\* Güzel kaslarına rağmen sıkıldım.*

Gülümsemem genişledi. İçtiğim iki biranın mı yoksa bu akşam ortaya çıkan sahiplenici duygularımın mı etkisiydi bilmiyordum ama Hartley'yle ilişkimizi güçlendirme isteği içimde hızla yayılıyordu.

Henüz bilmiyor olsa bile, Hazel Hartley benimdi ve bu akşam bunu ona gösterecektim.



## 42. BÖLÜM

### HAZEL

FOTOĞRAFLAR ÇOĞALİYORDU VE durumun kontrolünü tamamen kaybetmişim. Rory'nin gönderdiği fotoğraflara ve karşılığında benim gönderdiğim fotoğraflara verdiği tepkilere bağımlı olmuşum.

*Tüm gün o fotoğrafı düşündüm, Hartley.*

*Tanrım, çok ateşlisin.*

*Duşta bunu düşünerek boşaldım,* demişti benim mürdüm renkli bir sutyen giydiğim, göğüs dekoltemin tamamen ortada olduğu bir fotoğrafla ilgili. Ardından kendisinin üstü çıplak, ereksiyonu baksırının kumaşını zorlarken sırttığı bir fotoğrafını göndermişti.

Otel yatağında Pippa'nın yanında uzanırken duştan yeni çıkmış, teninde su damlacıkları ve beline aşağıdan sardığı havlusuyla kalın ereksiyonunun dış hatlarının açıkça görüldüğü fotoğrafı kaydırıp geçtim. Karşılık olarak yatakta, çarşafın üstünde serilirken lüks, krem rengi, dantel bir çamaşır takımı giydiğim fotoğrafı göndermişim.

Bir başka fotoğraf gelirken telefonum vızıldadı. Rory çıplaktı, önünde bir havlu tutuyordu, belinden aşağı inen tüm kasları ve uylukları tamamen ortadaydı. Su damlacıkları, kasları belirgin göğsüne yapışmıştı. Bacaklarımın arasında bir sızı hissettim. Cevabım yüzükoyun yattığım bir fotoğraftı. Yüzüm yoktu, sadece göğüs dekoltem ve Rory'nin gözlerinin renginde koyu mavi bir tangayla kıçım.

O fotoğrafta durup sırtışıma zaptetmek için dudaklarımı birbirine bastırırken heyecanla titredim. Sıcak, sıvı hislerle havada süzülüyordum.

Bunun eğlenceli olduğunun farkına vardım. Heyecan verici, oyuncu bir yanı vardı ve seksle ilgili böyle bir deneyimim hiç olmamıştı.

Pippa, Storm maçından maç sonrası basın toplantısına atladı.

*Söz dinle ve havluyu bırak*, diye yazdıktan sonra onun duştan yeni çıkmış fotoğrafına geri döndüm.

Şimdi de Rory'yi daha fazlası için kışkırtıyordum. İnanılmaz.

*"Storm'da bir fizyoterapist olarak çalışan Hazel Hartley'yle görüşüyorsun,"* dedi bir muhabir Rory'ye.

*"Yakında Jamie Streicher onun eniştesi olacak. Ailenin geleceğinde başka bir düğün daha olabilir mi?"*

Pippa elimi sımsıkı tuttu ve Rory'nin dudağının kenarı azıcık kıvrıldığında donakaldım. *"Evet. Olabilir."*

Kalbim ağzımdaydı. Rory güvenilir bir kaptan gibi görülebilmek için basına söylemesi gereken şeyi söylüyordu. Bu gerçek değildi. Hem gerçek olsaydı bile, eh, kimse iki aydır görüştüğü bir kız için böyle söylemezdi.

*Rory söylerdi*, dedi kafamdaki sinir bozucu bir ses. O tutkulu ve dürtüseldi. İsteddiği şeyin peşinden giderdi. İçi dışı birdi.

İlişkimiz gerçek değildi ama ona bir fotoğraf daha gönderirken gülümsüyordum.

*"Şarj cihazını getirdin mi?"* Pippa telefonunu gösterdi. *"Benimkini unuttum ve şarjım bitmek üzere."*

*"Çantamda."*

Yataktan kalktı ve ben Rory'yle mesaj sohbetimizi kaydardım. Her gün konuşuyorduk, bazen birbirimize fotoğraflar gönderiyorduk: Onunkiler yoldan oluyordu ve benimkiler işten veya Pippa'yla takıldığım yerlerden ya da dairemnden.

Takımın uçağı pazartesi akşamı geç saatte şehre inecekti, bu yüzden Rory'yi salıya kadar göremeyecektim ve iki hafta birbirimize işkence ettikten sonra onu yüz yüze görecek olmanın düşüncesiyle içimde sıvı bir sıcaklık toplandı.

“Hazel.”

Pippa suçlayıcı bir bakışla çantamın tepesinde dikilirken ağzı kulaklarındaydı. Elini çantamın içine attı ve bir avuç iç çamaşırı çıkardı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak suçlulukla yüzümü buruşturdum.

“Hazel.”

Gülmeye başladım. “Çek elini oradan.”

Ağzı açık kaldı ama eğlenceyle ışıl ışıl parlayan gözleri hâlâ neşeliydi. “Neden *benimle* geçireceğın bir hafta sonu için çanta dolusu iç çamaşırı getirdin?”

“Öylesine.” Bakışlarımı kaçırarak boynumu kaşıldım.

Pippa iç çamaşırılarını incelemeye başladı. “Pek hoş parçalar.” Kaşlarını kaldırdı.

Ayağa fırladım ve her şeyi elinden kapıp çantama geri tıktım, bu sırada Pippa tekrar yatağa otururken gülümsüyordu. “Onları sana Rory aldı, değil mi?”

Yüzüm alev alev yanıyordu. Ona omuz silktim. “Evet. Oldu mu?”

“Hımm.” Gülümseyerek gözlerini kıstı.

“Ne?”

“Hımmmm.”

Kahkahayı bastım. Hâlâ kızarıyordum. “Pippa.”

“İlginç. Çok, çok ilginç.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sanırım gülümsüyordum da. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“İlişkinizin sahte olduğunu söylemiştin.”

Yaklaşık otuz kez gözlerimi kırparken kalbim sıkıştı. “Öyle.”

“Öyleyse neden sana kimsenin göremeyeceği pahalı iç çamaşırları satın alıyor?”

Mantıklı bir açıklamam olmadığı için sessizlik fazlasıyla uzadı.

“Hazel!” diye çıkıştı. “Siz ikiniz yatıyor musunuz?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim. “Bir nevi. Tam olarak değil. Bende yatıya kalıyor. Bir kez yakınlaştık ama ona dokunmama izin vermedi ve biz” –yüzümü buruşturdum– “birbirimize fotoğraflar gönderiyoruz?”

Yüksek sesle söyleyince kulağa iyi gelmiyordu.

Pippa boynuzlu atların gerçek olduğunu söylemişim gibi bakıyordu. “Ne tür fotoğraflar?”

“Seksi,” diye itiraf ettim boğulur gibi bir sesle.

Pippa başını geriye atarak kahkahayı bastı. “Bunu biliyordum. Ondan hoşlanıyorsun.”

“Bilmiyorum.” Kalp atışlarım düzensizdi ve kendimi omuz silkmeye zorladım.

“Hoşlanıyorsun. Kabul et.”

“Peki.” Tekrar omuz silerken bakışlarım oradan oraya hızla geziniyordu. “Ondan hoşlanıyorum.”

Lanet olsun. Bunu söylemişim. Boğazım düğümlendi. Bu ilişkide kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu. Sonuçta bir bitiş tarihi vardı.

“Ondan hoşlanıyorum,” diye tekrarlarlarken altdudağımı kemiriyordum.

Pippa'nın yüz ifadesi yumuşadı. “Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?”

Yüksek sesle söyleyemeyeceğim bir milyon sebep vardı. Çünkü Rory herkesi elde edebilirdi, o hâlde neden beni seçecekti? Çünkü onun açısından bu oyunun heyecanının bitmesini bekliyordum.

Çünkü ben sıradandım ve Rory Miller sıradışıydı.

“Noel için onu eve davet ettim.” Hâlâ onun hediyelerine son dokunuşları yapıyordum ama bu konuda Rory'nin eve

gelmesini bahane edemezdim çünkü hediyeleri onu davet etmeden önce satın almıştım. “Ben bu tür şeyler yapmam.”

Pippa'nın bakışları yumuşak ve dikkatliydi; onu çok seviyordum çünkü yüz ifadesinde zerre kadar yargılama yoktu ama bir yandan da kafamın içini görebildiğini hissediyordum. “Peki ya yapsaydın?”

Midem kasıldı.

“Daha fazlasını istemez miydin?”

Bu akşam Rory'nin maç sonrası basın toplantısında yaptığı açıklamayı ve bunun bana hiç sahte gelmediğini düşündüm. Geçmiş arkamda bırakabilirsem Rory'yle olmak kolaydı.

Hayır. Bundan fazlasıydı. Rory'yle olmak olağanüstüydü.

Pippa'nın sorusuna cevap vermediğim hâlde bunu yüzümden okuyabiliyordu.

“Akşam yemeğinde bize uyum sağladı,” dedim onun yerine. Rory'yle babamın konuşmasını ve Rory'nin ne kadar rahat görüldüğünü hatırladığımda somurttum. “Onun ailesi bizimki gibi değil.”

Pippa benim göremediğim bir şeyi görebiliyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

“Yemekten sonra çok üzüldüm,” diye itiraf ettim. “Sokakta onun önünde ağlamaya başladım.”

Pippa'nın gözleri büyüdü. “Neden?”

Yutkunurken utanç ve endişe boğazımı tıkıyordu. “Annemiz yüzünden. Söyledikleri yüzünden.”

Pippa başıyla onaylarken homurdandı.

Rory'nin Pippa'yla bu konuyu konuşmam gerektiğiyle ilgili tavsiyesini düşündüm ve parmaklarımı telefon kılıfımın kenarlarında gezdirirken dizlerimi daha yakınıma çektim. “Güya benim işim bu.” Kaşlarımı çattım. “İnsanların kendileri ve bedenleriyle ilgili iyi hissetmelerine yardım etmek.”

Pippa iç geçirdi. “Bu düşünceler hayatı boyunca annemizin gerçeği oldu.” Pippa yorganla oynuyor, parmaklarını dikmiş yerlerinin üzerinde ilerletiyordu. “Değişim zaman alır ve

onun kafasının içinde ne olup bittiğini bilmiyoruz.” Dizimi sıktı. “Sığınabileceği güvenli bir liman olmaya devam et. Hazır olduğunda sana haber verecektir.”

Başımı onaylar gibi salladım, gözlerim yanarken bakışlarımı kaçırdım ve hızla gözlerimi kırptım. “Ne zaman bu kadar bilge oldun?” Pippa bir kahkaha attı ve ona sırttım. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Yatak başlığına sırtımızı yasladık ve *Nedimeler*’i açtık. Filmin yarısında telefonumun ekranı aydınlandı.

Rory’ydi. Gözlerim açıldı. Bir video göndermişti. Oynadığımız bu oyun boyut atlayarak videolarla devam ediyordu. Videonun ön izleme görseli onu üstü çıplak olarak otel odasında otururken gösteriyordu. Beklentiyle titredim, meraktan ölecektim.

“O nedir?” diye sordu Pippa kulağımın dibinde ve sıçradım. Videoyu saklamak için telefonumu hızla uzaklaştırdım. Pippa’nın gülümsemesine bakılırsa ne olduğunu gayet iyi biliyor gibiydi.

“Hiç.” Sesim boğuktu ve gözlerim kararsızca hareket ediyordu. *Çok* suçlu görünüyordum.

Pippa kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Şimdi de sana videolar gönderiyor, ha?”

“Hayır.” Video ön izleme görseline bakarken başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Evet.”

“Onu izleyecek misin?”

Tanrım, izlemek istiyordum.

Pippa’yı dürttüm. “Bu garip.”

“Bir yürüyüşe çıkacağım.”

“Pippa, *hayır*.” Şimdi ben de gülüyordum. “Yapamam.” Bakışlarım tekrar ön izleme görseline takıldı. Bedenim videoyu izlemem için bana yalvarıyordu. “Onu izlersem,” diye itiraf ettim, “fazlasıyla hoşuma gidebilir.”

Anlayışla başını sallayarak benimle alay ederken gözleri hâlâ neşeyle parlıyordu. “Karşılık olarak sen de bir video gönderecek misin?”

Neredeyse boğuluyordum. “Hayır.”

Evet. Aslında tam da dediğini yapabilirdim.

Kahretsin. Bu oyun kontrolden çıkmıştı. Sahte olmaktan çok uzaktı. Panik içimde süratle tırmanırken Pippa’ya telefonumu fırlattım.

“Al onu.”

Bana garip bir ifadeyle baktı. “Onu izlemeyeceğim.”

“Hayır.” Yüz ifadem yalvaran bir hâl aldı. “Telefonumu al. En azından yarın eve dönene kadar. Rory’yi çok fazla düşünüyorum. Ben...” Hüsran dolu bir ses çıkardım. Bu utanç vericiydi. “Ben şey, mesaj sohbetimizi her gün tekrar okuyorum. Gönderdiği tüm fotoğraflara bakıyorum ve günün geri kalanında onları düşünüyorum. Kafamı boşaltmam ve bu durumu tekrar kontrol altına almam gerek. Lütfen. Telefonumu al.”

Nabzım hâlâ hızlıydı. Rory ile benim gülerek Stanley Park’ta koştuğumuzu aklımdan geçirdim. İlişkimizin gerçek olması başıma gelen en iyi şey olurdu fakat çok geçmeden Rory benden sıkıldığında elimde dolap dolusu iç çamaşırından ve güzel zamanların eskimiş anılarından başka bir şey kalmayacaktı.

“Lütfen, Pippa.”

Telefonumu uçak moduna aldıktan sonra sakladı ve akşamın geri kalanını film izleyip mini buzdolabından otel atıştırmalıkları yiyerek geçirdik.

Sabahın ilk saatlerine kadar yatakta uzanıp o videoda ne olduğunu düşündüm.

## 43. BÖLÜM

### RORY

ERTESİ AKŞAM HAVAALANINDAYDIM, çatık kaşlarla telefonuma dik dik bakarken dizim sallanıyordu.

“Miller.” Ward’un bakışları yüzümle telefonumun arasında gidip geldi.

“Selam, Koç.” Dikleştım.

“Dün akşamla ilgili her şey yolunda mı?”

Midem kasıldı ama ona hızlı bir baş onayı verdim. “Kesinlikle.”

McKinnon’la bardaki meseleyi kastediyordu, videoyu değil; mastürbasyon yaparken inleyerek onun adını söylediğim videomu Hazel’a göndermişim ama on iki saat geçmesine rağmen hâlâ cevap vermemişti.

Lanet olsun.

Ward bana dikkatle bakmayı sürdürüyordu, sanki kafamın içini inceliyordu. Koltuğuna ilerlemeden önce, “Kapım her zaman açık,” dedi sonunda.

Telefonuma dönüp Hazel’la sohbetimize gözlerimi diktım. Aptalsın. Çok aptalsın. Fazla ileri gitmişim. Hazel’ın dehşete düşmüş, iğrenmiş yüz ifadesi zihnimi kapladı ve iç geçirerek pencereye dönüp boşluğa baktım.

Noel’i birlikte geçirecektik. Her şey çok iyi gidiyordu ama ben her şeyi mahvetmişim çünkü sahiplenici ve azgın hissediyordum.

“Küçük gün ışığım buradaymış.” Owens yanımdaki koltuğa oturdu; elinde her zaman okuduğu kalın fantastik



romanlardan biri vardı. Yüz ifademi görünce irkildi. “Birileri pek suratsız. Uçak iner inmez sana kendini daha iyi hissettirebilmesi için Hazel’ın evine mi gideceksin?”

Planım buydu ama sessizliğin mesajı çok gürültülü ve netti: *Siktir git, Miller.*

Yarın özür dileyecektim ve rol yapma oyunumuza geri dönecektik ama şimdilik onu rahat bırakacaktım.

“Hayır.” Telefonumu uçak moduna alıp çantama fırlatırken göğsüm sıkıştıyordu. “Gitmeyeceğim.”

## 44. BÖLÜM HAZEL

PIPPA'YLA BİRLİKTE GEÇİRDİĞİM hafta sonunun ardından eve döndüğümde tek hedefim daireme girmek ve parmaklarımı klitorisime götürerek Rory'nin gönderdiği videoyu izlemektir. Anahtarlar elimde, aceleyle üçüncü kata tırmanırken adımlarım basamakları dövüyordu. Merdiven sahanlığına vardığımda yerde kapıma dayanmış bir paket duruyordu.

Midemde bir heyecan dalgası belirdi ve gülümsememi bastırdım. Bir tane daha mı? Rory de o fotoğraflara benim kadar bağımlı hissediyor olmalıydı.

Dairemin içinde paketi yırtarak açtım, heyecanım damarlarımda uğulduyordu ama plastik ambalajı kenara ittiğimde yüzümü bir tiksinti bürüdü.

İçindeki kaldırdım ve bir kahkaha patlattım. Şimdiye kadar Rory'nin zevki narin, tatlı, şeffaf ve dantelli ürünlere eğilim gösteriyordu. Her şey yüksek kaliteliydi ve giydiğimde inanılmaz bir his veren yumuşak malzemedен özenle yapılmıştı.

Bu zımbırtı her an paramparça olabilirmiş gibi görünüyordu.

Bu incecik siyah şeritlerden oluşan şey kafa karıştırıcıydı. Burnum kırıştı. Hangi deliğin boyun için ve hangilerinin bacaklar için olduğundan emin değildim.

“Bu da neyin nesi?” diye mırıldanarak onu yatağıma serdim.

Bu şey çok çirkindi. Bir örümcek ağını andırıyordu. Onu nasıl giymem gerekiyordu? Tekrar kahkahalara boğuldum, ardından bir fotoğraf çektim.

*Bununla ilgili kuşkuluyum, Miller. Bir kullanım kılavuzuna ihtiyacım var.*

## 45. BÖLÜM

# RORY

VANCOUVER HAVAALANINDAN taksiye bindiğimde sürücü, “Nereye?” diye sordu.

Adresimi söyledim ve ben pencereden dışarı bakarken sessizlik içinde yol almaya başladık.

Hayırseverlik buz pateni etkinliği yarındı. Hazel gönderdiğim videodan sonra yine de gelecek miydi acaba? Asla itiraf etmeyecek olsa da paten kaymayı öğrenmekle gurur duyuyordu. Midem hayal kırıklığıyla iyice ağırlaştı.

Telefonum Hazel’a özel zil tonuyla öttü. Onu cebimden çıkarırken nabzım hızlandı, en kötüsünü bekliyordum. Onun bana anlaşmamızın bittiğini veya benimle bir daha asla konuşmak istemediğini söylemesini bekliyordum.

Bunun yerine yorganının üstüne serilmiş tuhaf bir siyah iplik karmaşasının fotoğrafını göndermişti. Belki bunlar ayakkabı bağcılarıydı. Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum.

*Bununla ilgili kuşkuluyum, Miller. Bir kullanım kılavuzuna ihtiyacım var.*

“Ne?” diye mırıldanarak fotoğrafı yakınlaştırdım.

Ayakkabı bağcığı karmaşasının içinde bir giysi etiketi vardı. Moralim dibe vurdu.

Ayakkabı bağcığı değildi. İç çamaşırıydı ama ben Hazel’a böyle bir şey almamıştım.

*Göreceksin, demişti McKinnon dün.*

İçimde kıskançlıkla sarmaş dolaş bir öfke kükredi. McKinnon Hazel'a kahrolası bir iç çamaşırını göndermişti. Fotoğrafa pis pis bakarken dün akşam McKinnon'ın yüzünü yumruklamadığım için pişmanlık duydum.

O herifi öldürecektim.

Fakat önce Hazel'ın onu kimin gönderdiğini bildiğinden emin olacaktım.

"Plan değişikliği," dedim sürücüye. "Kız arkadaşımın evine gidiyorum."

Hazel'ın adresini hızla söyledim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, araba ilerlerken kıskançlıkla ve diğer sahiple-nici hislerle köpürüyordum.

Hazel *benimdi*.

## 46. BÖLÜM HAZEL

“BU VİDEO kız arkadaşım Hazel Hartley için,” dedi Rory videoda vajinamın kasılmasına neden olan alçak bir sesle, “*şu son haftalarda seni çok düşündüm.*”

Sırtımı yatak başlığıma yasladım ve gözlerim Rory’nin düz karnına dayanmış dimdik aletine inerken nefesim kesildi. Birdenbire Rory’nin neden bu kadar kibirli olduğunu tam olarak anladım.

Aleti mükemmeldi: uzun, kalın penisinin, dudaklarımla sardığımı ve emdiğimi hayal ettiğim şişkin bir başı vardı. Bacaklarımla birbirine bastırdım. Rory karın kaslarının kabartılmasıyla, damarlı kol kaslarıyla, biçimli kollarıyla ve aletin alt kısmına sardığı iri eliyle erkekliğin tanımıydı.

Rory Miller beni aşırı azgın bir hâle sokmakta ustaydı.

Seks yapmamız an meselesiydi ve Rory’yi içimde hayal ettiğimde kıvılcımlar sırtımdan aşağı ilerledi. Rory’nin üstümde olduğunu, içime süzülmeden önce kendini girişime yerleştirdiğini, kalınlığıyla beni en akılalmaz biçimde esnettiğini hayal ettiğimde. Hâlâ tamamen giyiniktim ancak Rory’yi loş otel odasında izlerken giysilerim fazla dar, fazla kısıtlayıcı hissettiriyordu.

“*Ve seni özledim,*” diye küçük bir gülümsemeyle devam ederken kendini yavaşça sıvazlıyordu, “*çok, çok özledim.*”

Ağzım sulandı ve Rory’yi hayranlıkla izlerken dilimi aletinde yukarı doğru kaydırıldığımı hayal ettim. Sıcaklık bedenimin alt kısımlarında toplanırken meme uçlarım dikleşti.

*“Ve seni becermek için sabırsızlanıyorum.”*

Rory'nin eli eziyet verecek kadar yavaş hareket ediyordu. Bunu beni deli etmek için mi yapıyordu? Veya belki bunun sebebi benim onu bu şekilde sıvazlayacak, daha fazla dayanamayınca dek onu zevkin kıyısında tutacak olmamdı.

Islaklık bacaklarımın arasında aniden belirdi ve elimi uyluklarımda gezdirirken kıvrandım. Rory eve döner dönmez onun üstüne atlayacaktım.

*“Bekle,”* diye mırıldanırken telefonun arkasındaki bir şeye gözlerini kısıp baktı. *“Az önce şuraya bir fotoğrafımı koydum.”*

Bir kahkaha patlattım ve Rory kameraya göz kırparken aptal, neşeli hislerle kızardım. Dairemde yalnızdım, bir ahmak gibi telefonuma sırtıyordum.

Keşke Rory burada, yatağымda olsaydı, böylece bundan ne kadar çok keyif aldığımı görebilirdi. Elimi külotuma kaydurdım ve yumuşak dantelinin üzerine koydum. Sıcak, şişkin ve sıvıslıktımdım; klitorisime daha sert bastırdığımda içimden bir elektrik akımı geçti. Rory kendini işkence gibi bir tempoda sıvazlarken iniltimi bastırmak için dudaklarımı ke-netledim.

Elini penisinde yavaşça hareket ettirirken başını geriye yattırdı, gözleri kapalıydı. *“Günün her saatinde dilimin vajinanda olduğunu hayal ediyorum.”*

Ben de öyle.

Bir ürperti içimden geçti ve nemli kumaşın üstünde yumuşak bir daire çizerken titredim. Bunun sonuncunda çok fena boşalacaktım.

Rory kendini daha hızlı sıvazlıyordu; içine hızla bir nefes çekerken burun delikleri genişledi. Parmaklarımı daha hızlı, Rory'yle denk bir tempoyla hareket ettirirken uzuvlarım ısındı.

*“Bunu tekrar yapacağız,”* dedi bana. *“Bu beni feci şiddetle boşaltacak, Hazel.”*

Dantelin üzerinde dar sarmallar çizerken, bunu uzatırken, benim elimin yerinde Rory'ninkinin olmasını ve Rory'nin aletini benim sıvazlıyor olmamı dilerken kalçalarım yükseldi ve ağızımdan bir inilti kaçtı.

Bu videoyu bana kontrolümü daha fazla kaybettirmek, beni becermesini istediğimi itiraf ettirmek için gönderdiyse, işe yaramıştı.

Rory'nin göğsünün derinlerinde bir inilti gürledi ve gövdesindeki her kas gerilirken enfes bir biçimde kaşlarını çattı. Eli aletinin üzerinde hızla hareket ediyordu.

"Az kaldı," diye mırıldanırken başı gerideydi, yutkunurken boğazının uzun hattı hareket etti. Rory'nin yüzünün gergin ifadesi karşısında vücudumdaki tüm duyular keskinleşti ve dudaklarım zevkle aralandı.

Rory'nin mastürbasyon yapmasını seyretmek, şimdiye dek gördüğüm en iyi şeydi. Acil, ısrarlı zevk bacaklarımın arasında güçlendi. Çok yakındım.

Rory gözlerini açıp kameraya baktı, doğruca kafamın içine baktı, ardından bana en ukala, en kendini beğenmiş sırıtışını yöneltti ve serbest eliyle telefonu dürttü.

Bir tıkırtı geldi ve şimdi ekranda görünen tek şey otel odasının tavanıydı.

"*Lanet olsun bebeğim,*" dedi dişlerini sıkarak ve onun kendini sıvazlama seslerini dinlerken gözlerim irileşti.

İzlemiyor, dinliyordum. İnanamayarak ekrana baktım. Rory gerçekten...

Kahrolası *adi* herif. Bunu kasten yapmıştı. Bunu beni kıskırtmak, gaza getirmek ve beni onun için yanıp tutuşmuş hâlde bırakmak için yapmıştı. Neredeyse hüsrarla çığlık atacaktım. Fazlasıyla azgındım, gergindim, çaresizdim, ıslaktım ve muhtaçtım.

Boşalmaya ihtiyacım vardı. Üstelik hâlâ *Rory'nin* boşladığını görmemiş olmak beni kızdırıyordu.

Gözlerimi kapatıp videoda görmek istediğim şeyi zihnimde canlandırdım. Aletin nabız gibi attığını, karın kaslarının gerildiğini ve Rory'nin sıcak menisini karnına akıttığını zihnimde canlandırdım. Soluklanırken göğsünün hızla yükselip alçaldığını, bana yüzünün üstünde zirveye ulaştığımda yönelttiği aynı doymuş, dalgın bakışı fırlattığını hayal ettim.

Basınç yoğunlaştı ve gelmek üzereydim...

Birisi kapıya vurdu ve donakaldım.

“Hazel,” diye gürledi Rory dışarıdan. “Beni içeri al.”



## 47.BÖLÜM

### HAZEL

**GÖZETLEME DELİĞİNDEN** Rory'nin kapının diğer tarafında kollarını kavuşturmuş tehlikeli bir yüz ifadesiyle beklediğini gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı ama kapıyı açtım.

“Selam.” Sıcaklıkla parlayan bakışları bedenimi baştan aşağı süzerken tenim karıncalandı. Çenesi katıydı ve burun delikleri genişlemişti. “Gönderdiğin son parçayı beğenmedim ve onu giymeyeceğim.”

“Güzel.” Bir fırtına bulutunu andıran bir ifadeyle içeri girdi, ben kapıyı kapatırken gözleri sahiplenici bir öfkeyle parlıyordu. “Çünkü onu ben göndermedim.”

Birden bedenim üşüdü ve gerildi. “Ne?”

Rory'nin alev saçan gözleri benimkilerle buluştuğunda midemde bir telaş hissettim.

“Kim gönderdi?” diye fısıldadım.

“McKinnon.”

Midem altüst oldu ve öğürdüm. “Ne?”

“Sen iyi misin?” Ellerini üst kollarıma koydu ve yüzümü incelerken gözlerinde endişe titreşti. “Moralini düzeltmek için ne yapabilirim?”

Connor'ın yaptığı şey beni iğrendirmiş olsa da Rory buraya gelmeden önce izlediğim videonun etkisiyle bedenim hâlâ kıpır kıpır, heyecanlı ve arzuluydu. “Ben iyiyim.”

Rory'nin burada olması, burnuma sataşan temiz kokusu ve ellerinin üzerimde olması moralimi düzeltiyordu.

“Burada olman yardımcı oluyor,” diye itiraf ettim.

Gözlerini kapatıp kederle iç geçirdi. “Şu anda kıskançlıktan kuduruyorum, Hartley ve aptalca bir şey yapacakmışım gibi hissediyorum.”

Şeytani haz içimde kıvrılırken altdudağımı ısırđım. “Ne gibi?”

“Sana mastürbasyon yaptığım bir video göndermek gibi.” Çenesinde bir kas gerildi. “Özür dilerim.” Bakışlarını kaçırdı; bana Pippa’yla birlikte bir hafta sonu tatili hediye etmesine sebep olan aynı pişmanlığı yaşıyordu. “Fazla ileri gittim.”

Gerçek kafama dank etmeden önce kafam karıştı, surat astım. Cevap vermemiştim. Rory videoyu göndermişti ve ben ortadan kaybolmuşum.

“Cevap vermedim,” dedim bir iç geçirmeyle. “Lanet olsun.”

Aman Tanrım, Hazel, ne dangalaksın. Elbette Rory fazla ileri gittiğini düşünürdü.

Diliyle yanağının içini dürttü. “İlişkimizin önceki aşamasına dönmek istersen, bunu yapabiliriz.” Bana öyle bir samimiyetle baktı ki yüreğim sızladı.

Önceden Rory Miller’in bir pislik olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Değildi. Tek kelimeyle değildi.

“Daha az önce izledim,” deyiverdim. Uyluklarımı birbirine bastırdım. Hâlâ ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum.

Rory’nin bakışları keskinleşti, omuzlarımdaki parmakları büküldü. “Gerçekten mi?”

“Fazla ileri gitmedin.” Sesim nefessiz kalmışım gibi çıkıyordu, zaten biz birbirimize bakmayı sürdürürken yeterince hava alamıyordum.

“İki yıl, senin o şerefsizle birlikte olmanı izledim.” Gözleri alev saçıyordu. “Onun hâlâ seni avucunda tuttuğunu düşünmesinden nefret ediyorum.”

“Beni avucunda tuttuğu falan yok.” Artık burada ne yaptığımızdan emin değildim ama Connor’ın benim için hiçbir

anlamı olmadığını Rory'ye kanıtlama ihtiyacım karşı konulmazdı.

Geliştirdiğimiz garip arkadaşlığın ve eğlenceli gelen flörtleşmemizin ortak etkisiyle Rory'yle ilişkimiz Connor'la olandan çok farklıydı.

Tenim karıncalanıyordu. Fotoğraf paylaşımı ve cilveli mesajlaşmalarla geçen son iki hafta beni azgınlığın eşğine getirmişti ve şimdi bununla ilgili harekete geçmek istiyordum.

Bununla ilgili harekete geçmeye *ihtiyacım* vardı.

Ayaklarımın ucunda yükselerek onu öptüm. Elimi göğsüne dayayıp kalp atışlarının üzerinde ağır ağır daireler çizdim, bu sırada ona hafif, tatlı öpücükler vererek onu yatağıma kadar geri geri yürüttüm.

Dizlerinin arkası yatağa çarptığında, "Otur ve gözlerini kapa," dedim Rory'ye.

Yüz hatları kendini tutuyormuş gibi gerilmişti ama bana eğlenceli bir ifadeyle gülümserken gözlerinde yine o oyuncu kıvılcım vardı. "Neden?"

"Yap işte." Onu düz karnından ittim. "Bunu yapmak seni mutlu edecek."

Rory bir nefes aldı ve onu öldürüyormuşum gibi gülümседikten sonra yatağın kenarına oturdu; gözlerini kapatıp dirseklerini dizlerine dayadı. Dolabımda onun gönderdiği favori parçamı buldum: Minik kayışlarıyla yumuşak, şeffaf ve zarif açık pembe bir dantel *bodysuit*.

Giysilerimi çıkarırken tenimde hışırdadı ve *bodysuit*'i özenle giydim. Geçen giydiğimde olduğu gibi yine rüyadaymışım gibi bir his bıraktı üzerimde. Üzeirme benim ölçülerime göre yapılmışçasına oturuyordu ve dantel kumaşı tenimde lüks bir his veriyordu.

"Gizlice bakma."

Döndüğümde Rory çenesini avucuna dayamıştı, bakışı ateşli ve yoğundu.

"Bakmam," dedi gözleri bedenimi tararken.

Tüylerim diken diken oldu. Yaklaştığımda Rory beni bacaklarının arasına çekti. Ellerini kalçamın iki yanına koyduktan sonra aşağı, *bodysuit*'imin içine kaydırды, kışımı avuçladı ve parmaklarımı onun saçlarına gömdüm.

Neden Rory'yi rahatlatmayı çok fazla istediğimi, Connor'ın benim için hiçbir anlamı olmadığını fark etmesini istediğimi düşünmemeye çalışıyordum. Kuralımı ve bunun ne anlama geldiğini düşünmüyordum. Kuralımı bozmuyordum. Bağlanmayacaktım. Sadece eğleneceğimi bildiğim bir erkekle bu kısa ânın tadını çıkarma izni veriyordum kendime.

“Seni özledim,” diye mırıldanarak alnını karnıma yasladı, kışımındaki ellerini sıkılaştırdı. “Sen de beni özledin mi, Hazel?”

Özlememeliydim ama özlemiştim.

“Evet,” diye itiraf ettim.

Rory karnıma bir öpücük kondururken ateşli bakışlarını hızla yukarı çevirdi. “Güzel.”

Beni kucağına çekti ve orada tutmak için bir elini bacağıma yaydı, diğer eli vücudumda dolaşırken *bodysuit*'imin alçak kesim sırtına, oyuk kalça kısmına, ince saten kayışlarına bastırdı. Ona yapıştım, eli dikkatle üzerimde gezinirken yüzündeki ateşli hayranlık ifadesini izliyordum.

Bir hokey süperstarının bana böyle bakması özgüvenime *inanılmaz* katkı sağlıyordu.

Kayışla oynayıp parmaklarını yaka hattımda sürüklerken, “Bu parça iyi bir seçimmiş,” dedi alçak sesle.

İnce kumaşın içinde meme uçlarım dikleşti. Rory'nin boynunu öperken kirli sakalı dudaklarımın altına hafifçe battı. “Müthiş bir zevkin var.”

Gözlerini bana dikti, bir sırrı varmışçasına kaşlarını kaldırıp sabit, dengeli, alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Biliyorum.”

Beni öpmesi için onu aşağı çektim ve Rory ağzımı tatlılıkla açarken, tadıma bakarken, keşfederken ve dudaklarımı sahiplenirken yumuşak bir sesle inleyiverdim.

“Daha iyi mi?” diye fısıldadım öpücüklerin arasında.

“Ah.” Boğazından bir başka ağırlı ses çıkarken kaşlarını çattı. “Pek sayılmaz.” Beni kendine daha fazla çekti ve kalın, sert penisinin karnıma baskı yaptığını hissettim.

Nefesim kesildi ve sıcak basınç bacaklarımın tepe noktasında sıkıştı. Rory’nin elini tutup avucunu göğsüme yerleştirerek onu teşvik ettim. Parmakları sert meme ucumu bulup onunla oynadığında, çekiştirdiğinde, yuvarladığında ve beni tamamen çıldırttığında içimdeki her şey kasıldı.

Başını iki yana sallarken saygı ve hayranlıkla memelerime baktı. “Memelerin çok güzel.”

İhtiyaçtan kıvransam da güldüm. “Ya şimdi?” diye sordum tekrar. Rory meme uçlarımla oynarken iniltimi zapt ettim. “Daha iyi mi?”

“Hayır.”

“Bunu ne daha iyi yapar, Rory?” Neden böyle davrandığımı, onu neyin tatmin edeceğini bulmaya çalıştığımı bilmiyordum.

Rory elini bacaklarımın arasına kaydırды ve nefesimi içime çekti; parmaklarını nemli dantelin üzerinden klitorisime bastırduğında ve bir daire çizdiğinde inledim.

“Hartley, sıırılsıklamsın.”

## 48. BÖLÜM

### HAZEL

ELLERİ TAM OLARAK ihtiyacım olan biçimde hareket ederken inlememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekerken Rory vajinama masaj yaparak beni farklı bir bilinç seviyesine taşıdı.

“Hâlâ kıskançlıktan kuduruyor musun?” Rory parmaklarını kumaşın altına kaydırırken sesim tizdi ve klitorisimi ovmayı ağırdan alırken iniltilerimiz birbirine karıştı. “Aman Tanrım,” diye soludum sıcak tenine. Dokunuşuyla girdap gibi dönen ve toplanan sıcaklık Rory’nin parmaklarının altında yükselirken yaşayacağım orgazmı ufukta gördüm.

Rory alçak, hoşnut bir ses çıkarırken elini sabit bir ritimle hareket ettiriyordu; düz parmakları tam olarak kendime dokunduğum biçimde geniş, kararlı daireler çiziyordu. Bunu nereden bildiğinden emin değildim.

“Bunun yardımı oluyor,” dedi.

“Güzel.” Dudaklarım çenesinden kulağına ilerledi. “Devam et öyleyse.”

Omzunun üstüne elini uzatıp tişörtünü çıkardıktan sonra bana kurnaz bir ifadeyle sırttı ve eliyle bacaklarımın arasında çalışmaya döndü. “Seni zirveye ulaştırırken bakman için güzel bir şey sunmak istedim.”

Kendinden çok emindi. Bu beni yalnızca daha fazla tahrik ediyordu. Parmakları fırıl fırıl dönüyordu ve omurgamın

altındaki gerilim kaynağı gittikçe daha fazla ve daha fazla kıvrıldı.

“Yalnızca bir şeyin gerçekten yardımı olur,” diye mırıldandı.

Parmaklarını içime soktu ve vücudumdaki her sinir coştı. Düşünemiyordum, konuşamıyordum yalnızca ağzımdan hırıltılı, muhtaç sesler çıkıyordu; Rory vücuduma ona alışma zamanı bile tanımadan uzun parmaklarını içime iterken fal taşı gibi açtığım gözlerimle Rory’nin gözlerine bakıyordum.

“Ah,” diye inerken sıcaklık içime dalga dalga yayıldı.

Rory nazik değildi ve bundan hoşlanmıştım. Tepkimi dikkatle izliyordu ve herhangi bir acı veya rahatsızlık belirtisinin her şeyi durduracağını biliyordum ama bu istediğim son şeydi.

Onun bunu yapmayı sürdürmesini istiyordum. Sanki ilk kez kontrol duygusunu tatmış ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyormuş gibi bir izlenim veren yüz ifadesine bayılmıştım.

“Bunun sakıncası var mı?”

“Hayır.” Rory’nin beni diziyle destekleyerek ihtiyacı olanı alması tüm bedenimi coşturuyordu. “Ne istiyorsan al, Rory.”

İnledi, çenesi gergindi, yakın ilgisiyle beni hapsediyordu. “İstediğim tam olarak bu. Seni burada böyle tutmak istiyorum.” Bakışlarını derinlerimdeki parmaklarının benim hiç erişemediğim bir parçama dokunduğu yere indirdi. “Benim için böyle uslu bir kız olmanı seviyorum.”

Haz bedenimde ilerlerken nefes nefese kalarak dişlerimi kenetledim. Rory’nin istediğini almasını seyretmek benim tuhaf zevkim olabilirdi.

“Yakınsın.”

“Hayır, değilim.” Evet, yakındım ama Rory’yi daha ne kadar zorlayabilirdim? “Son sefer bir tesadüftü.”

Elini başımın arkasına koydu ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek avuç dolusu saçı sertçe çektiğinde ışık içimde bir gündoğumu gibi aniden belirdi. Canımı acıtmıyordu,

hiç acıtmıyordu, ama Rory'nin gücüyle, boyutuyla ve gözlerindeki kurnaz, odaklı bakışla değerlendirince mesaj açıktı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” derken kontrolü zayıflıyormuşçasına beni izledi. “Haftalardır hayal ettiğim gibi kucağında oturacaksın ve parmaklarıma boşalacaksın.”

Rory'nin yüz ifadesi, kendisini de şaşırtmış gibi huşu içinde ve meraklıydı; gözbebekleri irileşmişti ve ağzı bana bundan çok, çok keyif aldığını söyleyen bir gönülsüz sırtışıyla çarpılmıştı.

Parmaklarının etrafında kasıldığımda gülümsemesi genişledi.

“Evet. Ben de böyle düşündüm.”

Ben her zaman kontrollüydüm. Her zaman. Ancak Rory'nin beni kucağında dizginlemesi, beni parmaklarıyla tamamen doldurması sonucunda zevk içimde döne döne yükselirken bana kontrolümü kaybettiriyordu. Başımı birkaç santim daha geriye yatırarak boğazımı açığa çıkardı ve ukala sırtışı genişledi.

“Ah, hayır,” dedi alçak, alaycı bir sesle. “Zirveye ulaşmıyorsun, değil mi?”

Kesik bir iç geçirmeyle başımı iki yana salladım, hâlâ bakışlarımı onun gözlerinden ayırmıyordum.

“Çünkü erkeklerle bunu yapmazsın, değil mi?”

“Doğru.” Gözlerim kapanmaya başladı ama Rory'nin saçlarımı kavrayışı güçlendi.

“Gözlerini aç ve bana bak.” Çelikten aleti kalçama bir aciliyet hissiyle baskı yapıyordu. “Beni mahvediyorsun, Hartley.”

Parmaklarını bükerek içimde bana aklımı kaybettiren o noktayı buldu ve zevk bedenimde yükselirken tırnaklarımı Rory'nin göğüs kaslarına batırdım.

Boynumla omzum arasındaki hassas teni dişlerken, “Benimle mücadele etmeye çalışmanı seviyorum,” dedi kulağıma. “Sen bana özel ders verirken bunu kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin.”



Bir iniltiyi bastırırken bunu kütüphanede yaptığımızı, Rory'nin parmakları beni esnetirken ve gözlerimin arkasında yıldızlara dans ettirirken sessiz olmaya çalıştığımı hayal ettim. İçimdeki basınç daha da kıvrandı ve ben Rory'ye doğru sarsılmaya başladım.

Rory G-noktama temas ederken, "Durma," diye inledim omzuna. Beni gittikçe daha yakından kuşatan zevk aynı zamanda beni eziyordu.

Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlarken Rory, "Tanrım, Hartley," diye homurdandı, "buna fena hâlde ihtiyacım vardı."

Kaslarım Rory'nin parmaklarının etrafında kasıldı. O ah-laksız, kurnaz gülümsemeye başparmağını sızlayan klitorisime götürüp sık, hızlı daireler çizerken gözlerine bakmam için saçlarımı daha sertçe kavrayarak başımı biraz daha geriye yatırdı.

Daha fazla karşı koyamıyordum.

Orgazmım beni şiddetle sarsarken görüşümün arkasına taşıtı ve içime yayıldı. Ben soluk soluğa, *lütfen, evet, Rory ve Aman Tanrım* gibi kelimeleri söylerken Rory, dizinin üstünde inanılmaz zevk dalgalarıyla titreyerek, parçalara ayrılarak, hıçkırarak dağılmamı izledi. G-noktama uyguladığı baskıyı azaltmadı, ben parmaklarının etrafında kenetlenirken onları içeri dışarı yönlendirmeyi bırakmadı; hatta parmakları beni tekrar tekrar doldururken kulaklarımın uğuldamasına ve yüzümü onun omzuna gömmüş olmama rağmen ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyordum.

Ben onun üzerine yığılıp soluklanırken Rory'nin ağzı şakağımda, kulak çukurumda, boynumda, yanağımdaydı. Yüzümü kaldırıp ona baktım, sarhoş ve bitkin hissediyordum ama olabilecek en güzel biçimde. Rory dudaklarıma doğru gülümsedi.

"Aferin bana," dedi ve sessizce kahkaha attım.

"Çok ukalasin."

“Mımm.”

Elini kaldırıp parmaklarını emdi ve alçak sesle inlerken başka bir sıcaklık dalgası bedenime aktı. Kalçamda aleti titreşti.

Tanrım, tadımı böyle sevdiğini görmek bu denli ateşli olmamalıydı ama öyleydi.

“En sevdiğin pozisyon nedir, Rory?” diye fısıldayarak dudaklarımı boynunda gezdirdim. Onun kontrolünü kaybettiğini görmeyi her şeyden çok istiyordum. Elimi aletine götürdüm ve uzunluğunu pantolonunun üstünden okşadığımda Rory boğuk bir iniltiyle haykırdı.

“Hangisi seni en şiddetli biçimde zirveye ulaştırıyorsa.”

“İyi cevap.”

İşte başlıyorduk. Kucağında duruşumu ayarlayıp bacaklarımı iki yana açtım, onu uzanması için omuzlarından iterken cilveli, alaycı bir gülümsemeyle baktım. Pantolonunu zorlayan aleti bacaklarımın arasına baskı yapıyordu. Rory’nin yakışıklı yüzündeki ıstırap dolu ifadeye gülümsedim.

“Ama onu bu akşam yapmayacağız,” diye eklerken derin bir nefes aldı. Bakışları göğsüme, ardından bacaklarımın arasındaki nemli kumaşa indi.

Öne eğilip ağzımı yumuşak öpücüklerle Rory’nin göğsünün üstünde gezdirirken göz temasımızı bozmadım. “İstiyorum.” Ereksiyonuna kendimi sertçe bastırdım, heyecan verici sızıyı hâlihazırda tekrar hissediyordum.

Rory’nin gözlerinin arkasında benden sakladığı bir şey vardı. Yutkundu; söylemek istemediği savunmasız bir şeydi.

“Acelen ne?”

Duraksadım. İkinci kez ona seks yapmayı teklif ediyordum ve o bunu geri çeviriyordu. Kontrolünü kaybetmesine ramak kalmış gibi görünmüyor olsaydı kendimi reddedilmiş hissedirdim. Vajinama baskı yapan sert penisinin de yardımı oluyordu.

Rory bunu istiyordu, o hâlde neden kendini tutuyordu? Bunun kendime tekrarlayıp durduğum *Rory sadece kovala-*

*macayla ilgileniyor* hikâyesiyle nasıl örtüştüğünden emin de-ğildim.

Erkekler böyle yapmazdı. Bu mantıklı değildi.

Rory'nin elleri kalçama gitti, ağzı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dehşet hissi mideme yerleşti.

Tanrım. Rory bunu erteliyordu çünkü ona bir erkekle bir kez seks yaptıktan sonra bunu asla tekrarlamadığımı söylemişim.

Rory'nin bakış açısından bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Onun ne istediğini bilmiyordum. Bu, aklıma olmadık fikirler sokacaktı.

Belki onunla yatmamamız iyi bir şeydi. Rory beklediğimden çok daha fazlasıydı ve onunla seks yaparsam, ona âşık olabilirdim ama ben böyle bir şeye izin veremezdim. Şimdiden ona âşık olmaya başladığımı hissedebiliyordum; Rory'nin hayatında ihtiyaç duyduğu sevgi dolu, cesaretlendirici kişi olma arzum giderek artıyordu.

Rory Miller'a âşık olmam çok kötü sonuçlanırdı. Beni bir milyon parçaya ayırırdı.

Fakat o güzel şeyleri hak ediyordu. Onu mutlu etme, ona kendini iyi hissettirme yönündeki ısrarlı isteğim içimde kıvrılırken parmaklarımı Rory'nin göğsünden aşağı, düz karnına doğru sürükledim; bacaklarına doğru inen V çizgisini sıyırdım ve pantolonunun bel kısmına gittikçe yaklaşırken göz kapakları düştü.

“Ne, o zaman?” diye yumuşak bir sesle sorarken boğazını öpmek için eğildim. “Neye ihtiyacın var?”

Rory kabaca nefes verirken tekrar yutkundu.

“Uzaktayken ne düşünüyordun?”

Gözlerini kapadı ve tekrar açtığında bakışları beni kavurdu. “Sen yatağın kenarında uzanıyorsun ve ben ağzını beceriyorum.”

Ağzımdan saf arzuyla dolu bir ses çıktı. “O hâlde istediğini al, Rory.”

## 49. BÖLÜM

# RORY

BEN PANTOLONUMLA BAKSIRIMI indirdiğimde ve aşırı sertleşmiş, zevk suyumun damlalarıyla kaplı aletim ortaya çıktığında, “Lanet olsun, sonunda,” dedi Hazel.

Bedenimdeki her kas beklentiyle gerildi. Hazel bana ne istiyorsam almamı söylemişti ve onu becerme arzum aletimi öyle sertleştirmişti ki canımı acıtıyordu. İkimizin de istediği şeyi neden yapmamamız gerektiğiyle ilgili bir sebep bulmak için uğraşırken hayalarım arzuyla sızlıyordu.

Hazel’in eli penisimi sardığında düşünmeyi bıraktım.

“Aletin muhteşem,” diye fısıldarken yatakta diz çöktü ve beni sıvazladı. Göğsümde bir inilti gümbürdedi.

“Öyle mi?” Ellerim saçlarımdaydı, onları çekiştiriyordum. Sivri dilli Hazel’ımın aletimi övgüye boğduğunu duymak kafa derimi karıncalandırdı.

“Mımm..” Hazel aletimi sıvazlarken ona gülümsedikten sonra ucundaki ıslaklığı yalamak için eğildi ve ani bir arzu içimden hızla geçti.

“Siktir,” dedim boğulurcasına ve bana şeytani bir sırıtışla baktı. “Hazel.”

Ona kendimi güçbela tutabildiğimi, kontrolümü korumak için çok çaba sarf ettiğimi bile söyleyemiyordum ama her nasılsa Hazel biliyordu. Sırtüstü uzanıp başını yatağın kenarından sarkıtırken sinsice gülümsüyordu.

Bundan sağ çıkamayacaktım.

“Ee?” derken hâlâ gülümsüyordu. “Ne bekliyorsun...”

Aletimi o güzel pembe dudakların arasına iterken inledi.

“Tanrım, *evet.*” Lanet olsun! Benim için uzun zaman olmuştu ama yine de *bu denli* iyi olmaması gerektiğini biliyordum. Ben kendimi yavaşça ve dikkatle ta boğazının gerisine kadar iterken Hazel’in dudakları esnedi, ardından geri çekildim. Dilini düzleştirip duyarlı sinirlerin üzerinde sürüklerken bir ürperti beni sardı.

Böyle çok iyiydi. Ağzı cennetti. İki düşünceyi bir araya getiremiyordum.

Dengemi sağlamak için elimi yatakta Hazel’in yanına koydum. Ağzının içindeki her hamlem beni boşalmaya yaklaştırıyordu.

Eskiden Hazel bana soğuk davranır, benden hoşlanmazdı bile, oysa şimdi aletimin etrafında inliyordu.

“Benim için iyi bir kız olup ağzını becermeme izin veriyorsun,” diye inledim.

Serbest elimi Hazel’in bacaklarının arasına sürükledim ve hâlâ ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde hayalarım gerildi. Sürtünme arayışıyla kalçalarını kaldırdı ve ister istemez tembelce sırttım. Parmaklarımı içine daldırdığımda aletimin etrafında inlemesi karın kaslarımı gerginleştirdi.

“Evet,” dedim kulak tırmalayıcı bir sesle, aletimi ağzına itişlerimle aynı ritimde parmaklarımı dar vajinasında içeri dışarı hareket ettiriyordum. “Bu, Hazel. İhtiyacım olan bu.”

Hazel aletimin etrafında mırıldanırken ben ıstırap ve zevkle derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkardım. Hazel’in ağzını böyle becerirken bir hayvan gibi hissediyordum. Tüm ilkel, sahiplenici dürtüler yüzeye çıkmıştı. Hazel’in eli aletimi kökünden tutup sıvazlarken benim dikkatim etrafımda esneyen dudaklarındaydı. Ağzına göre fazla büyüktüm ve bunu fark etmek içimde farklı bir sıcaklık dalgası oluşturdu.

Kahretsin, şimdiden boşalmaya çok yakındım.

Darbelerimi yavaşlatmayı denedim ama boşalmanın acil ihtiyacı sürerken beni daha fazla zorluyordu. Hazel benim kendimi tuttuğumu sezebiliyormuş gibi daha sert emmeye başladı, yanakları içeri çökerken onun üzerine eğildim ve çaresizce inledim. Hazel'in içindeki şu hassas noktayı bulup onu sertçe okşadığımda parmaklarımın etrafında kasıldı.

Omurgamın altındaki basınç büyürken ben boşalma ihtiyacıyla titriyordum. Ağzının içine dışına hamlelerim sarsıntılı bir hâl almıştı.

"Memelerine boşalabilir miyim?" diye yalvardım. "Lütfen."

"Mımm," diye inledi ve zihnim parçalanmaya başladı.

Gözlerimi altımda bir tanrıça gibi yatan Hazel'dan ayırmadan geri çekildim ve kendimi sertçe sıvazladım. Hazel'in açık pembe dantelle kaplı memelerinin mükemmel şişkinliklerine baştan başa menimi fişkirtarak boşalırken zevk bedenimde alev aldı, kanımda hızla ilerledi, omurgamı dağılayarak yukarı tırmandı. Titrerken, arzu dalgaları içimde yayılırken tüm bedenim gergindi.

Gözlerimin önünde yıldızlar patladı; hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetle boşalmamıştım.

Beynimin ilkel parçası Hazel'in benimle kaplı olmasından hoşlanmıştı. Bir tatmin ürpertisi sardı içimi. Benimdi. Hazel benimdi. Ona *benim* aldığım iç çamaşırını giyiyordu.

Hazel'in üstüne tırmandım ve ağzını sahiplenerek sertçe öptüm, dili benimkine dolanıyor, her okşayışında benimle buluşuyordu. Bozuk, ahlaksız bir fikir kafama sızdı ve onu kendime saklayacak iradem yoktu.

"Bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musun?" diye sorarken hâlâ nefes nefeseydim.

Başıyla onayladı. "Spiralim var."

Ellerim Hazel'in göğsüne ulaştığında parmaklarımı boşalmamın kanıtında kaydurdum ve elimi onun bacaklarının arasına götürürken, parmaklarımı tekrar içine sokarken bakışlarımı gözlerinden ayırmadım.

Hazel'in gözkapakları biraz düştü ve dudaklarından çaresiz bir ses döküldü.

"İşte." Sesim alçaktı. "Bu daha iyi."

Sıcak ve ısrarlı bir his içimden hızla geçti ve parmaklarımı onun G-noktasında bükerken kirpikleri titreşirken Hazel'in güzel, kızarmış yüzünü izledim.

"Ah, *kahretsin*," diye solurken kasıldı.

Ona sahip olma ihtiyacı beni esir almıştı. Menimi Hazel'in içine sokarken dudaklarından başka bir inilti döküldü. Tırnaklarını kol kaslarıma batırdı ve tatminkâr, ukala bir gülümseme takındım.

Hazel'in gözleri parladı, açıldı ve parmaklarımin etrafında dalgalandı. "Bu gerçek değil," diye solurken kolumu daha sıkı tuttu.

Ah, lanet olsun. Tekrar zirveye ulaşacaktı. Tenim beklentiyle karıncalandı.

"Bir kez daha mı?"

Hazel başıyla onaylarken kasıldı ve içgüdülerim keskinleşti. Avucumun klitorisine çarpması için elimin duruşunu ayarladım ve işte oldu... Hazel başını geriye yatırdı ve dudakları aralandı. Parmaklarım hızla hareket ederken kasları onları sıkıştırdı. "Evet, Rory", "Aman Tanrım, bu çok iyi" ve "Aynen böyle bebeğim," diyordu. Hızla akan kanım elektrik yüklüydü.

Belli ki Hazel'i memnun etmeye bağımlı olmuşum.

Elime boşalırken bakışları çaresizleşti. "Öp beni," diye yalvardı ve ağızlarımız birbirine çarptı. Dilime inledi, elimi sıırılsıklam yaptı ve onun kendine gelmeye başladığını hissettiğimde hareketlerimi yavaşlattım.

"Bu da neydi, Rory?" dedi yumuşak bir şaşkınlıkla. "Bu çok..."

Düşüncesini tamamlamadı.

"Evet." Yutkundum, nabzım kulaklarımda atıyordu. Uykulu, uyuşuk orgazm sonrası dalgınlığının bedenime yerleştiğini şimdiden hissedebiliyordum.

Temizlendikten sonra yatakta Hazel bana sokulup kıvrıldı, başı göğsümdeydi, saçları tenime değiyordu ve kokusu burnumdaydı.

“İyi geceler,” diye fısıldadı ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

“İyi geceler.”

Daha fazlasını söylemek istiyordum. Bir kaçamağın böyle olabileceğini bilmiyordum. Bu bir kaçamak gibi gelmiyordu, bu sanki...

Bunu düşünmeye bile hazır değildim. Hazel’in benimle aynı şekilde hissetmiyor olma ihtimali varken olmazdı.

Dolayısıyla orada uzanırken Hazel’in da aynı şekilde hissettiğini umdum.



## 50. BÖLÜM

### HAZEL

ERTESİ GÜN HAYIRSEVERLİK buz pateni etkinliği için spor kompleksine erken geldim ve buz pistinin girişine yakın oturdum; antrenmanını bitirdikten sonra Rory'yle burada buluşacaktık.

Midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu ilişki sahte olduğundan Rory'yle kaçamak yakınlaşmalar yaşamamam gerekiyordu ama onu düşünmekten vazgeçemiyordum.

Telefonum montumun cebinde vızıldayarak düşüncelerimi şimdiki zamana geri getirdi.

Öğrencilerimden biri olan Laura kiralık bir stüdyonun bağlantısıyla birlikte bir mesaj atmıştı. Gelecek hayalimi Laura'yla paylaşmıştım.

*Sahibi İran'da yaşayan bir aile dostu, diye yazmıştı. Noel zamanı şehre dönecek ve mekânı vakit kaybetmeden kiralamak istiyor.*

Laura'nın gönderdiği bağlantıyı açtım. Yeterli boyutta iki stüdyo odası, ferah bir ön giriş ve ikisini fizyoterapi veya masaj odaları olarak kullanabileceğim daha küçük, fazladan üç oda vardı. Kirası pahalıydı ama konumu mükemmeldi, Skytrain'e yalnızca iki blok uzaklıktaydı. Yeni bir binanın içinde olduğundan muhtemelen erişilebilirliği oldukça iyiydi.

İlginçti. Böyle bir mekân hızla kapılırdı.

Fakat ben hazır mıydım? Tereddüdüm büyüdü.

Telefonum vızıldadı ve ekranda parlayan ismi görünce kalbim hopladı.

“Merhaba, anne,” diye cevapladım.

“Merhaba, tatlım.” Ses tonu sıcaktı. “Kötü bir zaman mı?”

“Katiyen. Takımla birlikte bir hayırseverlik buz pateni etkinliğine katılacağım ama başlamasına biraz daha zaman var.”

“Buz pateni mi?”

Etkinlik personelinin kurulum yaptığı piste doğru gülümsedim. “Evet. Buz pateni. Rory bana kaymayı öğretti.”

Yarın, Noel Arifesi’ydi ve Noel’i ailemle birlikte geçirmek için akşamüstü eve uçacaktık. Kendimi Rory’ye fena kaptırmıştım.

Annem memnun bir ses çıkardı. “Birlikte yemek yediğimiz akşam çektiğimiz fotoğraflarda ikiniz de çok tatlısınız.”

Aile yemeği. Hem Rory hem de Pippa’nın söylediklerini hatırladığımda midem bulandı. Bu konuyu açmam gerektiğini, bundan sonsuza dek kaçamayacağımı biliyordum.

*Sığınabileceği güvenli bir liman olmaya devam et, demişti Pippa.*

“Keşke seninle de bir fotoğrafımız olsaydı,” diyerek özlemimi paylaştım.

Annem her zamanki şakacı, umursamaz tavrına büründü. “Gelecek sefer, ben tatil kilolarımdan kurtulduktan sonra.”

Şaşırılmamalıydım ama annem bunları söylediği her seferinde kalbimde minik bir yara açılıyordu. Söyleyeceklerim boğazıma takıldı ama onları zorla çıkardım.

“Diyetle ve kilo vermekle ilgili yorumlarından hoşlanmıyorum.”

“Tatlım, bunun sebebi zayıf olman.”

“Hayır...” Kendimi tutup soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. “Sen güzelsin ve kendine hakaret etmeni dinlemek bana ağır geliyor.”

“Daha fazla koşuya çıkmak istiyorsam ne olmuş?” Güldü ama sesi yapmacıktı. “Zayıf olduğumda daha iyi hissediyorum.”

“Anlatmak istediğim bu.” İç geçirdim. “Kaç beden olursan ol, harika hissetmeni istiyorum. Senin birçok özelliğin var anne. Komiksin, zekisin, olağanüstü bir annesin ve bunların hiçbirinin kilonla bir ilgisi yok. Zayıf olmayı istemen sorun değil ama zayıf değilken de güzelsin.”

Annem sessiz kaldı ve tüm çekincemin ötesine geçip en kırılğan parçalarımın uzandım.

“Seni seviyorum,” dedim ona. “Kendini, hepimizin seni sevdiği kadar çok sevmeni istiyorum. Dans dersleri almanı ve eskiden hissettiğin o neşeyi hissetmeni istiyorum...”

“Dans dersleri mi?” Ses tonu garip, gergindi. Midem düğümlendi.

“Evergreen’de bir dans stüdyosu var.” Silver Falls’un yanındaki kasabada. “Perşembe akşamları yetişkinlere yönelik dersler yapıyorlar.”

Dalga geçmesi beni kırdı. “Böylece streç giysiler giyip herkesin gözlerini dikip bana bakmasına izin mi vereyim?”

Yüzüm asıldı. “İnsanlar normal egzersiz kıyafetlerini giyiyor. Pop müzik eşliğinde bale barında alıştırma yapıyorlar.” Sesim gittikçe alçaldı çünkü bunun işe yaramadığını anlamıştım.

“Her zaman kendi bedenlerimizin patronu olduğumuzla ilgili konuşup durursun.” Annemin sesi sertti. “O hâlde kendimle ilgili ne istediğimi söylememe izin ver.”

Ağızma kilit vurdum ve aramızdaki sessizlik uzadı.

“Kapatmalıyım,” dedi.

“Tamam.” Mideme soğuk, berbat bir his yerleşti. “Hoşça kal. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Hoşça kal.”

Arama sonlandı. Oturduğum yerde boşluğa bakıyordum. Anneme yardımcı olamamıştım. Yine.

“Selam.”

Rory’nin Storm formasıyla ve patenleriyle tepemde dikildiğini görünce irkildim. Kalbimi saran gerilim gevşedi. “Selam.”

Çenesini elimdeki telefona doğru eğdi. “Her şey yolunda mı?”

Ben hemen cevap vermeyince Rory yanıma oturdu, kolunu omuzlarıma sarıp beni kendine çekti. Ona yaslanıp gevşedim.

“Annemle konuştum.”

“Öyle mi?” Beni gözlerinde kaygıyla izliyordu.

“Bir kez daha tartıştık.”

“Üzgünüm, Hartley.” Kederli bir yüz ifadesiyle sertçe iç geçirdi, sanki benim acım onun acısıydı. Annemle yaptığımız konuşma beni üzse de, Rory’yle son günlerde ne yaptığımı bilmesem de gözlerindeki o ifade kalbimi rahatlattı.

Rory beni yumuşacık, şefkatle öperken annemle ilgili tüm sorun etkisini kaybedip arka plana karıştı. Taze kokusu beni kuşattı ve ağzına doğru gülümsedim.

“Bana kendimi daha iyi hissettirmeyi her seferinde başarıyorsun,” diye fısıldadım.

“Güzel.” Gülümsedi ve ona biraz daha âşık oldum.

Az önce gelen mesaj aklıma takıldı. “Bir öğrencim bana bunu gönderdi.” Bağlantıyı açtım ve telefonu Rory’ye vererek onun ekranı kaydırmasını izledim.

“Bu benim sana gönderdiğim stüdyodan daha güzel.”

“Ve daha pahalı.”

“Daha iyi bir konumda. Senin ve benim daireme yakın.”

Midem küçük bir takla attı. Rory’nin dairesinin bu mekâna yakınlığının önemi olmamalıydı –onun evini görmemiş-tim bile– ama kalbimde, önemliydi. Ben hazır olmasam bile Rory’nin böyle şeyleri düşünmesine bayılıyordum.

“Bilmiyorum.” Alnım kırıştı.

“Tamam.” Telefonumu geri verdi ve bakışları sağlam, cesaretlendiriciydi. “Ücreti ne olursa olsun, bana kalırsa buraya bir bakmalısın. Mekânı görmekle herhangi bir söz vermiş olmazsın.” Beni dürterken dudakları yukarı kıvrıldı. “Seninle geleceğim.”

Bunu –mekânı birlikte gezdiğimizizi– kafamda canlandı-  
rabiliyordum ve kafamdaki görüntü, bunu yapmayı daha az  
korkutucu kılıyordu. “Düşüneceğim.”

Rory göz kırptı. “Güzel.” Çocukların, ebeveynlerin ve  
oyuncuların gruplar hâlinde buz pistine çıktıkları yere bak-  
tı. “Gidip onlara neler öğrendiğini göstermeye hazır mısın,  
Hartley?”

Başımınla onaylayıp gülümsedim. “Emin olabilirsiniz.”

Rory diliyle yanağının içini dürterken gülümsemesini sak-  
ladı. Bu onun, *ben kötü bir şey yaptım*, sırtışıydı.

“O bakış ne?” diye sorarken kaşlarımı kaldırdım.

“Örümcek ağı zımbırtısını soyunma odasında McKin-  
non’ın dolap bölmesine astım.”

Bir elimle ağzımı örtmeden önce öyle yüksek sesle kahka-  
ha attım ki insanlar dönüp baktı.

“Asabilmene şaşırdım.” Rory o şeyi parçalamıştı.

Ben katıla katıla gülerken Rory’nin gözleri haylazlıkla pa-  
rıldıyordu. Patenlerimin bağcıklarını bağladı ve ayağa kalktı-  
ğında bir elini bana uzattı. Tereddütsüz uzanıp tuttum.

## 51. BÖLÜM

### HAZEL

YARIM SAAT SONRA buz pistinde kayarken her iki elimle birer çocuğu tutuyordum; Rory önümüzde geri geri kayıyordu. Pistin diğer ucunda Jamie bir *wiffleball*\* kullanarak çocuklara kaleciliği öğretirken Pippa fotoğraf çekiyordu. Müzik çalıyordu ve çocuklar, ebeveynler, oyuncular, herkes çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“Kız arkadaşımı çalmaya mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Rory ellerimi tutan çocuklara ve ikisi de kıkırdadı.

Rory’nin yüzünde *sevimli Hazel* gülümsemesi vardı. Cildim keyifle karıncalandı.

Çocuklar Rory’yle birlikte paten kaymak istiyordu, o yüzden tahtalara yöneldim ve Rory’nin çocuklara hokey sopasını tutturup onları buz pistinde oradan oraya çekişini gülümseyerek izledim. Onlarla gülerken ve şakalaşırken Rory acayip tatlıydı, ışık saçıyordu.

Kesinlikle iyi bir baba olurdu. Kendi babasına hiç benzemiyordu. Rory’ye benzeyen çocukların –altın kalpli, uyanık baş belaları– düşüncesiyle göğsüme bir sıcaklık doldu. Zihnimde Rory’nin evimizde onları kovaladığı, onlarla oynadığı bir görüntü belirince içim şefkatle sızladı.

*Bizim* evimiz mi? Aman Tanrım. Bu çocuklar şimdi *bizim* çocuklarımız mıydı?

---

\* Üzerinde sekiz delik bulunan içi boş bir top markası. -ç.n.

Çocuk sahibi olmakla ilgili oturup ciddi ciddi düşünmemiştim hiç. Hep çok uzak bir gelecekteydi, üstelik normalde yaşadığım geçici ilişkilere dayanarak benim için ulaşılabilir bir plan değildi.

Yine duygulandım ve göğüs kafesimi ovuşturdum. Rory'yi bir baba olarak düşünmemeliydim. Bu tehlikeliydi.

Birisi gözüme iliştiğinde yüzümü asmamaya çalıştım. Connor buz pistinin karşısında ebeveynlerle fotoğraf çekilirken yanında getirdiği kadın izliyordu. Kadının kıvrırcık sarı saçları, neşeli bir gülümsemesi vardı ve formasının sırtında Connor'ın adı yazıyordu. Bir çocuk ona bir soru sorduğunda nazik bir gülümsemeyle eğildi.

İyi bir kadına benziyordu. Connor'ın ne kadar rezil biri olduğunu biliyor mu diye merak ettim.

Ziller şingirdadı ve çocuklar Alexei'yin Noel Baba kostümüyle boy gösterdiği girişe üşüştü. Bir *elf* kılığına girmiş olan Hayden onun hemen arkasındaydı. Hayden, Alexei'yin büyük kırmızı çantasından hediyeleri çıkarırken çocuklar sevinçten çıldırdı.

Darcy utangaç bir gülümsemeyle kayarak yaklaştı ve yanımda tahtalara yaslanarak bana sarıldığında hem şaşırıp hem sevindim.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedim ona. “Şehirde olduğunu bilmiyordum. Kit de burada mı?” Bazen diğer takımların oyuncularını bu tür etkinliklere uğrardı.

“Orada.” Bir geyik kılığına girmiş, Hayden ve Alexei'ye yardım eden Kit'i işaret etti.

“Kit'in burnunun ucundaki o şey ruj mu?”

Darcy bir kahkaha attı. “Son dakikada doğaçlama yapmamız gerekti. Hayden bu fikirlerle ilgili bizi asla önceden uyarılmaz.”

“Noel için mi buradasınız?” Hayden'ın, Darcy'nin de onun gibi Vancouverlı olduğunu söylediğini hatırladım.

“Evet. Dün akşam Seattle’la oynadık, böylece Kit Noel için Ontario’ya uçmadan önce bu akşam burada kalıp benim ailemle görüşecek.” Seattle Vancouver’a arabayla iki saatlik mesafedeydi. “Hayden ve ben büyük ihtimalle tatilin çoğunu üniversitedeki gibi *Legend of Zelda* oynayarak geçiririz.” Sırıttı. “Eskiden bunu saatlerce oynardık. Kit biraz çalışabilmemiz için oyun kumandalarını saklardı. Haydan’la takılmayı iple çekiyorum. Sezon boyunca onu görme fırsatımız olmadı.”

Aklıma yine Rory’nin Noel’i bizimle geçireceği geldi ve onu davet ettiğime memnun oldum. Onun burada tek başına kalmasına izin vermem mümkün değildi.

“Sen ve Kit üniversiteden beri birliktesiniz, değil mi?”

“Okulun ilk haftasından beri. Bir asır önceymiş gibi geliyor.” Buzdaki adamlara baktı. “Ama aynı zamanda, bazen hepimiz daha dün tanışmışız gibi hissediyorum.”

Kayarlararken Darcy’nin gözleri onları takip etti. Hayden ona el sallayarak sırıttı ve Darcy mutlu bir gülümsemeyle ona el sallayarak karşılık verdi.

Bir an için Darcy’yi inceledim. Onu yakınlarında Hayden ve Kit olmadan hiç görmemiştim ama utangaç karakterli olabilirdi. Gerçi Hayden’in şamatalı cana yakınlığı insanları rahatlatıyordu ve bence Hayden’in yanında olmak Darcy’yi kabuğundan çıkarıyordu.

“Sen ve Hayden hiç çıktınız mı?” diye sordum çünkü ben meraklı bir cadalozdum.

Gözleri açıldı. “Aman Tanrım. Hayır. *Hayır.*” Bir kahkaha attı. “Onun tipi koyu renk saçlı, uzun boylu süpermodeller; bense matematikte lisans yapmış kızım.” Tekrar gülerken kendine gözlerini devirdi, ardından duraksadı ve kaşlarının arasında ufak bir kırıklık oluştu. “Okulun ilk haftasında bana çıkma teklif edeceğini düşünmüştüm ama...” Başını iki yana salladı. “Her neyse, söylediğim gibi.” Kendini alaya alan bir kahkahayla minyon bedenini gösterdi. “Onun tipi değilim. Kit gibi erkekler bana daha uygun.”



Şaşırdım çünkü sorduğum şey bu *değildi* ve şimdi merakım artmıştı fakat Darcy hatasını fark etti.

“Hem Kit’i seviyorum.” Bakışları ona gitti. “Hayatımın onun yörüngesinde olması zor mu? Kuşkusuz. Bazen oda arkadaşımıymışız gibi hissediyor muyuz? Evet. Ama birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve...” Gözlerini kırdı. “Onsuz olmayı hayal edemiyorum.”

Sözlerinde tuhaf bir hava vardı, sanki aslında söylemek istediği şeyin etrafında dolanıyordu.

“Sanırım yedi yıllık bir ilişkiden sonra böyle oluyor. Sorun yok.” Utanmışçasına yüz ifadesi gerginleşti. “Abuk subuk konuşuyorum. Biraz da sen konuşsan da ortam tuhaflaşmasa?”

Gülmeye başladım çünkü söyledikleri beni hafiften endişelendirdiği hâlde Darcy çok sevimliydi. “Neyle ilgili konuşmak istersin?”

“Sen ve Rory,” dedi açıkça. “Tüm kirli detayları öğrenmek istiyorum.” Gözleri heyecanla açıldığında daha da güldüm. “Cidden tüm mahrem detayları öğrenmek istiyorum. Hayatım sıkıcı, Hazel. Başkalarının hayatını takip ederek yaşıyorum.”

“Tamam,” diye kıkırdarken dün akşam Rory’nin eline boşaldığımı düşünüyordum. Darcy’ye kesinlikle anlatamazdım, fakat eminim duysa bayılırdı. “Gerçekten eğlenceli. Onunla olmak benim deneyimlediğim her şeyden farklı.”

“Sana bir çırpıda yiyeceği bir tatlıymışsın gibi bakıyor.”

Yüzüm ısındı.

“Tadını çıkar,” dedi gülümseyerek. “Birbirinize doyamadığınız zamanlar ilişkinin eğlenceli kısmı.”

Bu safhanın sona ermesi ihtimalini düşündüğümde, Rory’nin gözlerinin bana ilgisizce bakması fikriyle kalbim sızladı. Eskiden bana sataşmasına kızardım, oysa şimdi bunu özlüyordum.

Kırmızı ve yeşil bulanıklıktan oluşan devasa bir siluet tahlalara buz püskürterek aniden önümüzde durdu.

“Aman Tanrım. Gel buraya.” Darcy elini uzatıp Hayden’in çenesini başparmağıyla ovdu. Başı güçbela Hayden’in omzuna erişiyordu. “Her yerinde sim var. Buna nereden bulaştın ki?”

Hayden uysalca eğilirken Darcy onun kirli sakalındaki simi temizliyordu. “Pippa sürdü.” Darcy’ye çapkın bir gülümsemeye baktı. “Şimdiye dek gördüğün en güzel *elf* değil miyim?”

Darcy kızarıyordu. “Kesinlikle en iri *elf* sin. Kızağı devirirdin.”

Hayden göğsünü kabarttı. “Bunu bir iltifat kabul ediyorum.”

Birbirlerine sırtttılar ama Darcy’ye bakarken Hayden’in gözlerinde farklı bir şey vardı. Bakışları ondayken, bana bakarken Rory’nin gözlerinde gördüğüm o sıcak, sevgi dolu özlemi gördüm.

Kit, Darcy’nin yanına kaydı. “Başınız beladaymış gibi görünüyorsunuz.”

Kit kolunu Darcy’nin beline doladı ve Hayden’in bakışları oraya indi, hemen sonra başka tarafa baktı.

“Her zamanki gibi.” Darcy, Kit’e gülümserken onu dirseğiyle dürttü. “Orada eğleniyordun, ha?”

“Evet.” Kit ensesini ovarak ona sakın bir gülümsemeye baktı. “Bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Çocuklara buz patenini öğretmek için mi?” diye sordu Darcy kıkırdayarak.

“Hayır.” Kit ona utangaç, anlamlı bir ifadeyle baktı. “Çocuk sahibi olmak için. Bir sürü çocuk. Hep birlikte paten falan kayacağız.”

Darcy’nin gülümsemesi aniden soldu. Kit’in böyle bir şey söylemesini hiç beklemediymiş gibiydi.

Hayden zoraki bir kahkaha attı. “Biraz acele etmiyor musun, dostum?”

“Evet.” Darcy de rahatsız bir kahkaha attı. “Bu oldukça uzak bir gelecekte, Kit.”

Kit omuz silkti. “Bilmem. O kadar da uzak olmayabilir.”

Darcy'nin yüz hatları gerginleşirken gözleri endişeyle parlıyordu ve Hayden onlara hayalet görmüş gibi bakıyordu. Çocuğu yüzünde önceki gülümsemesinden hiç iz yoktu.

“Önce evleneceğiz,” diye ekledi Kit.

Darcy ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve Connor ile arkadaşı kayarak yanımıza geldiğinde rahatlamış göründü.

Connor herkese merhaba dedikten sonra kaşlarını kaldıarak bana baktı. “Hazel.” Gözleri formamı tararken bakışları tiksintiyle titreşti. “Kız arkadaşım Sam’le tanıştın mı?”

Darcy, Hayden ve Kit garip enerjiyi algılamış olmalıydı çünkü Ward’a yardım etmekle ilgili bir bahane mırıldanıp yanımızdan ayrıldılar.

İçimden bir kahkaha kopacak gibi oldu fakat onu zapt ettim. Sam bana tatlı ve nazik biri olduğunu sezdirenen bir ifadeyle gülümsüyordu. Ona kabalık etmek istemedim.

*Bunu gördüğümde senin üstünde ne kadar ateşli duracağını düşündüm.* Kartta yazan buydu. Connor o iğrenç iç çamaşırını muhtemelen bir kız arkadaşı varken göndermişti.

İğrenç. Tek kelimeyle iğrençti. Ama bu Sam’in suçu değildi.

Onun elini sıkarken, “Merhaba, Sam,” dedim sıcak bir gülümsemeye. “Ben Hazel. Tanıştığımızıza memnun oldum.”

“Ben de öyle.” Bana gülümsedi ve midemde ekşi bir his oluştu. Sam neden onunla birlikteydi? Connor’ın gerçekte nasıl biri olduğunu görmüyor muydu?

Ben görmemiştim, öyleyse Sam de görmüyor diye onu nasıl suçlayabilirdim?

“Vancouver’da mı yaşıyorsun?” diye sordum ve Connor’ın yüz ifadesi kararır gibi oldu.

Yeni kız arkadaşıyla samimi olmamdan hoşlanmamıştı ama ona aldırmadım. Biz sohbet ederken Connor boğazını temizledi. Kolunu Sam’in omuzlarına dolarken beni izliyordu ama ben onlara tatlılıkla gülümsemekle yetindim.

Aşğılık herif beni kıskandırmaya çalışıyordu fakat benim içimden sadece gülmek geliyordu.

Connor, bize ters ters baktığı birkaç dakikalık dostane sohbetten sonra Sam'e gergin bir gülümsemeyle baktı. "Kaymaya devam etmek ister misin, bebeğim?"

Sam bir baş onayı vererek ona gülümsedi ve Connor bana tek bir bakış daha atmadan onu çekip götürdü. Sam omzunun üstünden el sallayarak veda etti.

Arkalarından el sallarken, oynadığımız bu oyundan yorulduğumu hissettim. Connor'ın bana yaptıklarını düşündüğümde artık kızmıyordum. Hayatıma devam etmek istiyordum.

Rory gelip yanımda durdu ve Connor ile Sam'in arkasından baktı. "Bu da neyin nesiydi?"

"Yanında kız arkadaş getirmiş. Aslında kız oldukça hoş biri." Rory'nin elini tuttum ve bana bakarken yüz ifadesi aydınlandı. "Onlar umurumda değil," dedim ona yumuşak bir gülümsemeyle.

Dün gecenin anıları bir anda aklıma geldi: Ben onun kucağında otururken Rory'nin yüzünde o gizemli, yoğun ifade vardı, parmaklarını içimde büküyordu. Rory'ye havalı, cilveli bir gülümseme yöneltirken bir kaşımı kaldırdım.

Kaşlarını ilgiyle kaldırırken bakışları keskinleşti.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordum kaygısızca, hâlâ gülümsüyordum.

"Seni." Rory göz kırptı ve kahkahalara boğuldum.

"Güzel." Sonunda.

Bir çocuk kalabalığı kayarak bize doğru yaklaşınca konuşmamız bölündü. "Bana geri geri nasıl kayıldığını öğretir misin?" diye sordu bir çocuk Rory'ye.

Rory eğilip ellerini dizlerine koydu. "Elbette öğretirim." Oğlanın yanında duran küçük kıza baktı. "Sen de öğrenmek ister misin?"

Kız tombul bir parmağıyla beni gösterdi. "Bana onun öğretmesini istiyorum."

Rory yüzünü buruşturdu. “O bunda pek iyi değil.”

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. “Pek iyi değil mi? Bunun tek sebebi kötü bir öğretmenimin olması.”

Rory sırttı.

Burnumu kırıştırarak, “Sürekli elimi tutmaya çalışıyor,” dedim çocuklara.

“İyy,” dedi oğlan ve kız kıkırdadı.

Rory ve ben birbirimize gülümsedik, Rory’nin ışıltılı parlayan gözlerinden şefkat taşıyordu.

“Arkadaşça bir rekabete ne dersin, Miller?”

Beş dakika sonra turuncu koniler buz pistine dizilmişti ve oyuncularla ebeveynler engelli bir parkurda sırayla yarışmak için arkamızda kuyruk oluşturmuştu. Rory ve takım arkadaşı – gözlüklü, iki ön dişinin arasında sevimli bir boşluk olan bir oğlan– parkuru bir alkış tufanı ile bitirdi.

Elimi sımsıkı tutan küçük kıza gülümsedim. “Hazır mısınız?”

Onun hevesli baş onayıyla parkura fırladık, herkes bizim için tezahürat ederken küçük kızın elinden geldiğince hızla kayıyorduk. Rory’ye bakıp ona dil çıkardım ve çocuklar güldü. Konilerin arasından zikzak çizerek ilerliyorduk ve küçük kızın ayakları sağlam basmadığı için Rory’nin bana paten kaymayı öğrettiği ilk seferinde yaptığı gibi geri geri kayarken onun ellerini tutuyordum.

“Şu hareketlere bak, Hartley,” diye seslendi Rory. “Öğretmenin olağanüstü olmalı.”

Bir kahkaha attım ama Rory’ye sırtırken buz patenimin altına bir şey takıldı. Konilerden biriydi. Sendelerken içime hızla bir nefes çektim ve dengemi tekrar kaybederken kızın ellerini bıraktım.

Buza çarptığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı ve akkor bir acı ayak bileğimi yaktı.

## 52. BÖLÜM

### RORY

İNSANLAR HAZEL'İN başına üşüşüp onu sıkıştırıyordu.

“Herkes geri çekilsin!” Sesim sahada gürlerken son hızla Hazel'in yanına ilerliyordum. İnsanlar ondan uzaklaşıyordu ama yeterince hızlı değillerdi. “Kahretsin, gerileyin!”

“Dostum, etrafta çocuklar var,” diye söylendi Owens bana.

Umurumda değildi. Hazel'in yanında çömelip bedenini gözlerimle tararken ve ellerimi uzuvlarında gezdirirken nabzım kulaklarımda atıyordu.

Kan yoktu. Ayak bileği hâlâ düzdü. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu.

“Rory, ben iyiyim,” dedi ama acıyla irkildi. Hazel acı çekiyordu, irkiliyordu ve bu benim suçumdu.

Düşmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Korku kanıma sızarak göğsümü sızlattı.

“Bir sedyeye ihtiyacı var.” Sesim farklı çıkıyordu. Gergin, sert ve yüksekti.

Hazel elini omzuma koydu ve gözlerimin ne kadar vahşi baktığını hissedebiliyordum. Yüzüne rahatlatıcı bir gülümseme kondurdu.

“Rory, benim sedyeye ihtiyacım yok,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben iyiyim. Sadece dengemi kaybettim.”

Düşüşünü yavaşlatmak için kullandığı elini tutup inceledim. Avucu kırmızıydı. Parmaklarım Hazel'in bileğinin narin kemiklerini sıyırdı ama hiçbir terslik görünmüyordu. Şişmiş ama kırılmamıştı.

“Pekâlâ.” Sağlık personeli yanımıza çömeldi. “Neren acıyor?”

“Ben iyiyim...” diye başladı Hazel.

“Ayak bileği ve el bileği,” diye cevap verdim. “Ve büyük olasılıkla kuyruk sokumu. Hastaneye gitmemiz gerekiyor.”

Hazel buza öyle sert çarpmıştı ki dişlerinin takırdadığını duymuştum. Zihnim, Hazel’in düşerken gözlerinin kocaman açılmasını, dudaklarının endişeyle aralanışını tekrarlayıp duruyordu ve göğsüm tekrar sıkışıyordu.

“Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir,” diye ekledim.

Hazel’la sağlık personelinin bakışması gözümde kaçmadı. “Beyin sarsıntısı geçirmiyorum,” dedi Hazel, “ve hastaneye gitmeye kesinlikle ihtiyacım yok.”

“Evet, var. Bir kırığın olabilir.” Boğazım düğümlendi.

Hazel benim yüzümden zarar görmüştü.

Kendimi duyabiliyordum, ne kadar ölçsüz ve kederli konuştuğumun farkındaydım ama şu anda tek umursadığım Hazel’in kendini daha iyi hissetmesini sağlamaktı. Onun iyi olduğundan emin olmak. Korumacı içgüdülerim ateşlenmişti.

Lanet olsun.

Arkamızda çocuklar, ebeveynler ve oyuncular kafayı yememi izliyordu. Ward benimle göz göze geldi ve tek kaşını kaldırdı.

Yakında bekleyen Volkov’a baktım. “Dr. Greene’i ara.”

Yüzünü ekşitti. Georgia Greene takım doktorlarından biriydi ve Volkov ona katlanamıyordu ama şu anda bu zerre umurumda değildi.

“Ara onu,” diye çıkıştım ve Volkov kaşlarını çatsa da telefonunu çıkardı.

“Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu sağlık personeli Hazel’a.

“Hayır, kalkamaz.” Çoktan Hazel’ı özenle kucaklamaya koyulmuştum, yavaşça yedek kulübesine doğru kayarken onu kendime sımsıkı yapıştırdım. Beynim ilkel viteste takılıp

kalmıştı: Ona kendini iyi hissettir, onu güvende tut, onu ısıt ve rahat etmesini sağla. Acısını dindir.

“Rory.” Hazel incinmemiş elini göğsüme bastırıp rahatlatıcı daireler çizerek beni sakinleştirdi.

Hazel benim tüm dnyamdı ve ben onun düşmesine izin vermiştim. Dişlerimi sıktım.

“Dr. Greene’i görmeye gidiyoruz.” Hazel’in bıkkın yüz ifadesi karşısında ona ters ters baktım. “İtiraz yok.”

Hazel i geçirirken buz pistinden ayrıldım ve doktorun odasının yolunu tuttum.



## 53. BÖLÜM

### HAZEL

O AKŞAM RORY beni Filthy Flamingo'nun kapısından içeri taşırken herkes alkışladı.

“Gelebildiniz.” Pippa bize bakıp sırttı ve Rory beni nazikçe kız kardeşimin yanındaki koltuğa yerleştirirken Streicher tek kaşını kaldırdı. Oturma bölümüne sığışmış olan Kit, Darcy, Hayden ve Alexei bize selam verdiler.

Bayram tatilinden önce herkes birbirini son kez görecek-ti ve oyuncuların çoğu partnerleriyle birlikte buradaydı; barı doldurmuş konuşuyor, gülüyorlardı. Jordan'ın ipe dizilmiş Noel ışıkları arka köşedeki küçük bir ağaçta yanıyordu ve ucuz, parlak, eski usul yaldızlı şeritler çerçevelerin ve fotoğrafların üzerini süslüyordu.

“Sadece bir saat kalacağız,” diye homurdandı Rory, ardından çömeliip bandajla sarılmış ayak bileğimi inceledi. “Sonra onu dinlenmesi için eve götüreceğim.”

Onun elastik bandajı kontrol etmesini izledim. Rory bunu Doktor Georgia beni muayene ettiğinde de yapmıştı ve bunun önemli bir burkulma olmadığından emin olmak için doktorun ikinci bir fikir almasını talep etmişti. Son iki saattir yüzünde endişeli ve somurtkan bir ifade vardı ve bu aşırı sevimli olsa da kazanın kendi suçu olduğunu düşündüğünü bildiğimden kalbim sızlıyordu.

Elimi Rory'nin omzuna koyup onu sıktım. “Neden gelip burada benimle oturmuyorsun?”

Bana tereddütle baktı ve gülümsememi bastırdım çünkü bir anlığına Rory yerde, ayak bileğimin yanında oturmayı, onu korumayı tercih edermiş gibi göründü ama ayağa kalktı ve Jordan'dan bir buz torbası alıp onu desteklenmiş ayak bileğimin üzerine koyduktan sonra nihayet yanıma oturdu.

Bir kolunu belime dolayıp beni yakınına çekerken midem ağırlaştı.

“Neden böyle davranıyorsun?” diye yumuşak bir tavırla sorarken bakışlarım Rory'nin gözlerine düşen bir saç tutamında oyalandı.

Gözleri endişe doluydu. “Sana düşmene izin vermeyeceğimi söylemişim.”

Aman Tanrım. Kalbim. “Senin suçun değil. Seni suçlamıyorum. Sadece bir kazaydı.”

“İncindiğini görmekten nefret ediyorum.” Yutkundü ve bandajla sarılmış el bileğime kaşlarını çattı. Acıyor olmasına karşın Rory'nin hüznü ifade sinin bendeki etkisiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

“İyiyim, emin ol.” Ona göstermek için parmaklarımı oynattım. “Bugün eğlendin mi?”

“Hayatımdan on yılı alıp götürmenin dışında mı?”

Kahkaha attım ve Rory sonunda alaycı bir şekilde gülümsedi. Bunu görmek midemde bir heyecan dalgası yarattı.

“Evet, eğlendim.” Göz kırptı, gülümsemesi hâlâ gönülsüzdü. “Geldiğin için teşekkürler.”

Ona sıcacık baktım. Jamie ve Pippa'nın arkasında başka bir masada birkaç oyuncuyla birlikte oturan Connor'ı fark ettim ama bugün yanında olan kız, Sam, görünürde yoktu. Göz göze geldik ve birasının geri kalanını kafasına dikerken gözleri kırmızı ve dalgındı.

İçten içe irkildim. Connor sarhoştü. Bazı insanlar sarhoşken sevimli, tatlı ve şapşal olurdu ancak Connor onlardan değildi. Hatırladığım kadarıyla o çocuklaşıp ısrarcı davranırdı.

Ona dair düşünceleri zihnimden kovdum. Connor önem-sizdi.

Tekrar Rory'ye odaklanarak, "Seni çocuklarla birlikte görmek çok tatlıydı," dedim. "Onlarla aran çok iyi."

Düşünceli bir ses çıkardı. "Hokey oyuncusu olmasaydım," dedi utangaç olarak adlandırabileceğim bir gülümsemeye, "bir spor öğretmeni olurum. Çocuklara nasıl paten kayıldığını öğretmek ve onlarla vakit geçirmek çok eğlenceli." Alaycı gözleri bana çevrildi ama bakışının arkasında kınlgan ve samimi bir duygu vardı. "Bir spor öğretmeni olsaydım, yine de benden hoşlanır mıydın?"

Kalbim burkuldu.

"Elbette." Ona küstahça gülümsedim. "Şort giymek sana çok yakışırdı."

"Müthiş bacaklarım var, değil mi?"

Birbirimize sırtttık ve bardaki Noel ışıklarının altında Rory'nin gözleri ışıltılı oldu. Sonunda gevşemeye ve tekrar kendisi gibi görünmeye başlıyordu.

"Evet," diye usulca ekledim. "Yani bir spor öğretmeni olsaydın senden hoşlanırdım."

Gözlerime dikkatle bakarken Rory'nin yüz ifadesi yumuşadı.

"Sen dört dörtlüksün. Hokey oynamasaydın da bir şey değişmezdi."

Rory Miller bir hokey oyuncusundan çok daha fazlasıydı ama ona içimdeki her şeyi dökmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bir şey söylemek istiyormuş gibi derin bir nefes aldı fakat bunun yerine yutkundu ve sadece gülümsedi. Bu gülümsemeyi nasıl sınıflandıracığımı bilmiyordum: Tatlı, şefkatli ve özlem doluydu. Rory bana bu şekilde gülümsediğinde göz kamaştırıcı oluyordu.

Ağzını kulağıma yaklaştırıp kulakmememi hafifçe ısırıldı ve nefesim kesildi. "Egomu böyle şişirmene bayılıyorum, Hartley."

Midemde bir heyecan dalgası hissettim. “Sanki ihtiyacın varmış gibi.”

Şakağımı öperek beni bir başka sessiz kahkahayla ısıttı. “Senden mi? Buna ihtiyacım var.” Sesi alçaldı ve ahenkli bir tını kazandı; midemde bir kez daha heyecan dalgası hissettim.

“Belki bu gece daha sonra bana hokey dışında başka nelerde iyi olduğunu gösterebilirsin.”

Rory’nin gözleri sıcaklıkla parladı ama başını iki yana salladı. “Bu gece olmaz.”

Direndim. “Neden olmasın?”

“Dinlenmen gerekiyor.”

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, meydan okuma dürtüm gözlerime yansırken ağzım kurnaz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Göreceğiz.” Dudaklarımı Rory’nin kulağına götürüp sesimi alçalttım. “Bana gönderdiklerinin arasında henüz görmediğin birkaç parça var.”

Rory’nin gözleri dudaklarıma indi ama kararan bakışlarını çevirip dün akşam yaptıklarımıza dair edepsiz düşünceleri engellemeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

“Hartley,” diye inledi. “Lütfen beni insan içinde tahrik etme.”

Kıkırdayarak masamızdaki sohbete döndüm.

Pippa, Hayden’a, “Uçağımız yarın akşam,” diyerek Jamie, Rory ve beni gösterdi. “Fakat,” altdudağını çiğnerken gözleri bendeydi, “bence bu durumda gitmemelisin.”

“Ne?” Ağzım öfkeyle açıldı. “Noel’i kaçırmayacağım.”

“Pippa haklı,” dedi Rory kararlı, tamamen ciddi bir sesle. O kalp kıran endişesi tekrar bakışlarında belirmişti. “Silver Falls karlı olacak ve koltuk değneklerinle yürürken kaymanı istemiyorum.”

Hayal kırıklığı içime dalgalar hâlinde aktı. Ailemle birlikte Noel kutlamasını şimdiye dek hiç kaçırmamıştım; dahası Rory’yi dahil ederek kurduğum tüm hayaller suya düşmüştü.

Rory’nin parmakları belimde gerginleşti. “Evinde kalıp seninle ilgileneceğim.”

Öyle sevindim ki onun güzel, mavi gözlerine bakarken ne söyleyeceğimi bilemedim.

“İnat etme, Hartley,” diye eklerken evet dememi umarak beni izliyordu.

“Tamam.” Gergin nefesimi dışarı bırakırken başımı salladım. Rory *benimle birlikte kalacaktı*. Yalnızca yatağında sızmayacaktı. Bu ilişki günbegün daha gerçek oluyordu. “Seve seve.”

Rory bu kez daha yumuşak bir ifadeyle gülümsedi ve beni nazikçe öptü. “Güzel,” diye fısıldadı ağzıma karşı. “Seni yatağa bağlamam gerekse bile, dinlenmeni sağlayacağım, Hartley.”

Kaşlarımı yukarı aşağı oynattım ve Rory’nin ağzına doğru sııttım. Alaycı gülüşünden, Rory’nin de bu fikirden benim kadar hoşlandığı anlaşılıyordu.



Rory’yi beni kadınlar tuvaletine taşımaya ihtiyacım olmadığına ikna ettikten sonra, tuvalet dönüşünde kalabalık barda masamıza doğru ilerlemeye koyuldum.

Birine çarptım ve sıcak bira kokan nefesi yüzüme vurdu.

“Hey.”

Connor’ın kızarmış gözlerini görünce irkildim. Ayaklarının üzerinde yalpalarken yüzünde dalgın bir somurtuş vardı.

“Selam.” Ses tonum, yüz ifadem ve beden dilim *çek git* diyordu.

“Sana gönderdiğim hediyeyi aldın mı? Bana hiç teşekkür etmedin.”

Tiksinti hissi cildimi sıırdı. “Bana bir daha öyle şeyler gönderme.”

Rory masadan bizi izlerken gergin ve tetikteydi.

“Bu kabul edilebilir değil,” diye ekledim. “Rory’yle birlikte olmasaydım bile kabul edilebilir olmazdı. Biz birlikte

çalışıyoruz.” Ona bir *kendine gel* bakışı attım. “Profesyonel olacaktık, hatırladın mı?”

Koltuk değneklerimle onu geçmek için bir hamle yaptım ancak Connor iç çekip bir elini yanımdaki bar tezgâhına koyarak masama giden yolumu kapadı.

“Bugün bana nasıl baktığını gördüm,” diye geveledi.

Mide bulantısı ve rahatsızlık hissi beni bunalttı. Connor’ın sıcak, ıslak bira nefesi tekrar cildimde sürünürken ayağa kalkan Rory’ye baktım. Connor bana pis pis sırtarak dengesiz bir adım attığında koltuk değneklerimle geriledim ama tezgâha çarptım. Arkamda bir tabure vardı ve geçiş yolumu tıkiyordu.

Hızla paniğe kapıldım ve ciğerlerim sıkıştı. Rory insanların etrafından dolanarak bize doğru ilerliyordu ama bar kalabalık ve gürültülüydü.

“Ben hiç...”

“Kıskandın.” Connor beni duymamış gibi devam ederken hâlâ pis pis sırtıyordu. “Sorun değil. Küçük bir oyun oynuyoruz burada.” Hıçkırıldı.

“Ben kıskanmadım.” Sesim sertti. Koltuk değneklerini gerekenden sıkı tutarken tırnaklarımı köpük desteklerine batırdım. “Bir kız arkadaşın olup olmaması umurumda bile değil.” Koltuk değneğimle ona yolumdan çekilmesini işaret ettim. “Kımıldı.”

Connor daha fazla yaklaştı ve ben geriye doğru büzüldüm ama gidecek hiçbir yer yoktu. Sırtımı tezgâha dayadım. Nabzım fırladı, kulaklarımda güm güm atıyordu. Rory’yi aradım fakat yolumda Connor vardı, önüme geçip ağzını benimkine yaklaştırdı...

Ağzımdan dehşete düşmüş, tiksinişmiş bir ses dökülürken geri kaçtım, vücudumdaki her hücre tepki veriyordu. Barda gürültü, hareketlilik ve gerilim yükselirken bir kargaşa çıktı. İçgüdüsel olarak bir koltuk değneğini kaldırıp Connor’ın ayak bileğine savurdum. Kemiğe isabet etti ve çarpmanın şiddetini değneğin uzunluğunda hissettim.

“Sakın bana *dokunma*, lanet olasıca,” dediğim sırada Rory kana susamış bir ifadeyle Connor’ı üstümden çekti.

“Hay anasını.” Jamie ve Hayden onu geri çekerken Connor acıyla tısladı. “Bana vurdu.”

Çılgına dönmüş bir bakışla gözlerimi araştırırken, “Onu Hazel’dan uzaklaştırın,” diye gürledi Rory. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu ve çenesinde bir kas seğiriyordu. “Sen iyi misin, bebeğim?” Ellerini çeneme götürüp onu yukarı kaldırırken ben başımla onayladım.

“Beni öptü,” dedim neredeyse kendi kendime ama Connor’ın iğrenç bira nefesini, benimkileri ezen dudaklarının hissini hatırlarken dudaklarımın tiksintiyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. Yutkundum, nabzım hâlâ çok hızlı atıyordu. Rory’nin arkasında Connor, Hayden’ı itip kurtulmaya çalışıyordu ama Hayden onu sıkı tutuyordu. Hayden artık gülümsemiyordu. Yüzünde Jamie’ninki gibi küplere binmiş, katı bir ifade vardı.

“Biliyorum.” Rory’nin sesi bıçak gibi keskindi ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Onu öldüreceğim.”

## 54. BÖLÜM

### RORY

KORUMACI bir hiddetle yanıyordum.

Buraya hiç gelmemeliydik. Doğruca Hazel'ın evine gitmeliydik, böylece onu yatağa yatırıp koruyabilirdim.

Hazel'ın yanaklarındaki öfkeli kırmızı rengi ve burun deliklerinin genişlemesini dikkatle seyrederken bunu düzeltme dürtüm bir mermi gibi ateşlendi.

Böyle davranışları önlemem gerekiyordu. Anlaşmamızın amacı buydu.

“Ben iyiyim,” dedi Hazel. Tekrar yutkundü. “Kızgınım ama iyiyim.”

Ben Hazel'ın masamıza gitmesine yardım ederken bardaki herkes ya bize ya da onu muhafız gibi tutan Owens ve Streicher'dan kurtulmaya çalışan McKinnon'a bakıyordu. Owens ve Streicher da neredeyse benim kadar öfkeliydi; kıskanç hiddetimin altında bir minnet eğilimi hissettim. Ben burada olmasaydım bile Hazel'ı savunacaklardı. Onlara hiç açıkça söylememiş olsam bile Hazel'ın benim için anlamını biliyorlardı ve ona değer veriyorlardı.

Hazel oturduğunda, başının tepesini öptüm. “Biraz burada kalmanın sakıncası var mı?”

Başını salladı ve onu bir kez daha öptükten sonra doğrulup uzun adımlarla McKinnon'ın yanına yürüdüm.

“Yanlış hamle, McKinnon,” diye seslenerek yaklaştım. Başımı iki yana sallarken kendimi vahşi ve kontrolden çıkmış hissediyordum.



Benim Hazel'ımı incitmişti. *Benim Hazel'ımı*. Herif onu çalabileceğini düşünmüştü. Ona *iç çamaşırı* göndermişti.

Bu iş burada sona erecekti.

Vücutundaki her kemiği kırmak istememe neden olan aptal bir sırtışıyla başını iki yana salladı. "Seni *kuklası* yapmış."

"Lanet çeneni kapat," diye hırladı Streicher. "Hazel senin fizyoterapistin ve Miller senin kaptanın."

McKinnon geçirdi. Kafası bir milyonu. "Neyse ne."

McKinnon'ın tişörtünün önünü kavradım, doğruca gözlerine bakabilmek için onu yukarı çektim. Bardaki herkes sessizdi; gereksiz Noel müziği çalarken herkes bizi dinliyor ve izliyordu.

"Ona dokunmayacaksın, lanet herif," dedim son derece sakın, tehlikeli bir sesle, kanım hızla akıyordu. "Ona yaklaşmayacaksın. Ona *bakmayacaksın*. Bizim için hiçsin. Bunun gibi etkinlikler mi?" Barı gösterdim. "Sen artık bunlara katılmayacaksın. Bir daha buraya gelmeye cüret etme. Artık bu takımın parçası değilsin."

McKinnon çok çirkin, kindar bir ifadeyle sığ ve kesik kesik soluyordu.

"Senin o sefil kışını takımdan atamam ama Hartley'yi bir daha asla rahatsız etmeyeceğini garanti edebilirim," diye devam ettim. "Yeni bir fizyoterapist talep etmezsen, bunu senin yerine ben yaparım."

Aramızda sessizlik uzadı ve McKinnon'ın gözlerine bir şeyin yerleştiğini gördüm. Yenilgiydi, sanırım.

"Anlaşıldı mı?" Onu sarstım ve sendeledi.

"Siktir git," diye tısladı.

Enerjiyle yüklü kanım kaynıyordu. İçimdeki tüm ilkel, eril içgüdüler ona vurmak istiyordu.

Fakat kafası bir milyonu ve bu adil bir dövüş olmazdı. Streicher bana, *Kaptan*, diye hitap etmişti. Ward'un istediği adam olmaya çalışıyordum ve doğru düzgün ayakta duramayan bir adama vuramazdım. Hazel endişeli bir yüzle izliyordu. Konu burada kapanmıştı.

“Evine git,” dedim ona aynı aşırı sakin sesle, ardından onu serbest bıraktım. Streicher ve Owens ona bardan çıkarken eşlik ediyordu ama ben çoktan Hazel’in yanındaydım, eğiliyordum.

“Rory, sen ne yapı–” Hazel’in ayak bileğini çarpmamaya özen göstererek onu omzumun üstüne çektiğimde şaşkınlıkla ciyakladı.

Bir kolumu Hartley’ye sarıp onu sabitledim ve Volkov koltuk değneklerini boştaki elime yerleştirdi. “Seni eve götürüyorum ve itiraz etmeyeceksin,” dedim Hazel’a.

Onu buradan çıkarmalıydım. Kalbim Hazel’ı eve götürme, onu koruma ve onu tamamen kendime saklama ihtiyacıyla çarpıyordu.

Hazel tek kelime etmedi. Bizim gidişimizi izlerken Pip-pa’nın gözleri kocaman açılmıştı. Jordan’ın kaşları bile saç çizgisine kadar kalkmıştı.

Hazel’ı kapıdan dışarı taşıırken, “Harika bir tatil geçirin, millet. Bugün iyi iş çıkardınız,” diye seslendim sessiz bara. “Ve Mutlu Noeller.”

## 55. BÖLÜM

### HAZEL

NOEL ARİFESİ'NİN SABAHINDA uyandıgımda, Rory'nin ben uyurken ayak bileğimi yüksekte tutmak için altına bir yastık yerleştirmiş olduğunu fark ettim. Tek gözümü açtım. Rory mutfağıma yürürken parlak sabah ışığında gözümü kısıp onun kaslı sırtını, geniş omuzlarını inceledim. Bu sırada Rory dolapları karıştırarak kahveyi çıkardı. Dar, siyah baksırının içinde kıcı harika görünüyordu.

Burada evindeymişçesine mutfağımda gezindiğini izlemek çok hoştu. Gece yarısında uyandıgımda Rory'ye uzanmıştım ve tam oradaydı; sıcak, sağlam ve sabit bir şekilde bana sarılıyordu.

Hızla bana göz gezdirdi ve dönüp tekrar baktı.

“Hey, Hartley.” Rory yanıma geldi ve hak edilmiş her kahrtı ve oyuğı sayarak bakışlarımın bedeninde dolaşmasına izin verdim.

Bacaklarımın arası sızlıyordu ve geçen gece yaptıklarımızı, Rory'nin beni ne kadar şiddetle zirveye ulaştırdığını düşündüm. Bakışlarım onunkilere çevrildi ama kaş çatıyordu, beni incelerken endişeyle alını kırışmıştı.

Yanıma oturduğunda yatak çöktü. Şişliğini kontrol etmek için bileğimi kavradı. “Bugün nasılsın?”

“Daha iyi.” Ayak bileğimi yapabildiğim kadar büküp doğrularak test ettim. Hareketin sınırına ulaştığımda ani, keskin bir ağrı hissettim ve nefesimi içime çektiğimde Rory'nin

gözleri açıldı. “Sorun yok,” diye ona güven verdim. “Bugün üzerine basmayacağım. Eğer istersen başımda el pençe divan durabilirsin.”

Rory homurtuya benzer bir ses çıkarınca kahkahalara boğuldum.

“Komik değil, Hartley.” Yutkundu ve temkinli gözlerle beni inceledi. “Sence tekrar paten kaymaya gitmek isteyecek misin?”

Betim benzim attı. “Elbette. Bana kaymayı öğretmek için harcadığın onca zamandan sonra vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun?” Rory’nin elini tuttum. “Ayrıca bu bizim olayımız.”

Tek kaşını kaldırıp gülümsemeye başladı. “Bizim olayımız mı?”

Kalbim hafifçe hoplarken başımla onayladım, ona gülümseyerek karşılık verdim. “Hem benim yüzümden balatayı sıyırdığını görmek paha biçilmezdi. Altı çocuğa falan siktirip gitmelerini söyledin.”

Utançla güldü. “Bunu gerçekten yaptım mı?”

“Mımm.” Tanrım, böyle –üstü çıplak ve saçları darmadağınık– çok çekiciydi. “Dikkatli ol, Miller. İnsanlar benden gerçekten hoşlandığını zannedebilir.”

Rory’nin bakışları benimkilere döndü ve ağzı, bir sırrı varmış gibi yukarı kıvrıldı. “Senden hoşlanıyorum.”

Göğsümde telaşlı, ısrarlı bir uğultu vardı ama bakışlarımı Rory’nin gözlerinden ayırmadım.

“Bence sen de benden hoşlanıyorsun,” dedi daha fazla gülümseyerek, gözleri dünyada başka hiçbir şey yokmuşçasına bende idi.

Bana böyle bakmasını seviyordum.

“Hımm.” Ona gülümsedim. “Belki hoşlanıyorumdur.”

Rory başıyla onayladı, hâlâ gülümsüyordu, derken bakışlarını bir soğukluk kapladı ve kaşları çatıldı. “McKinnon meselesi.”

“Of.” Yüzümü ekşitirken bir tiksinti sesi ağızımdan kaçtı.

Rory derin bir nefes aldı ve dünkü öfkeli, korumacı versiyonu bir anlığına tekrar ortaya çıktı. Sıcak, sakinleştirici eli uyluğumu sıktı.

“İyi misin?” diye alçak sesle sorarken beni izliyordu.

Hayır dersem, durumu düzeltmek için ne gerekirse yapacağımı hissediyordum. Dün onun kafayı yediğini görmek...

Bu neydi bilmiyordum. Beni bu kadar çok sevindirmemeliydi ama seviniyordum. Rory Miller’ın benim yüzümden kafayı yediğini görmeye bayılmıştım.

“Ben iyiyim. Connor önemsiz. O iğrenç biri ve ona yeni bir fizyoterapist bulmasını söylediğin için mutluyum.” Nefesimi hızla verdim. “Milyonuncu kez, geçmişte onda ne bulduğumu merak ettim.”

Rory’nin çenesinde bir kas seğirdi. Numara yaptığımız hâlde onun katbekat daha iyi bir erkek arkadaş olması komikti. Gerçi artık sahteymiş gibi gelmeyen bir seviyeye geçmiştik.

“Ama ben iyiyim. Sahiden.”

“Güzel.” Ağırlığını ayak veya el bileğime vermemeye dikkat ederek öne eğildi ve beni çabucak öptü.

Tekrar dikleşirken kaşlarını çattı.

“Burası neden bu kadar soğuk?” diye sorarken uzun adımlarla termostata yürüdü. “Dereceyi artırıp durmama rağmen buz gibi.” Kalorifere ilerledi, elini peteklerinin üzerinde gezdirdikten sonra bana çileden çıkmış bir bakış attı. “Isıtma sistemi çalışmıyor.”

Ona girişteki gömme dolabı işaret ettim. “Orada bir oda ısıtıcısı var.”

Çileden çıkmış bakışı yoğunlaştı. “Hazel.”

“Efendim?”

Ayakta dikilirken ellerini beline koydu ve bakışlarım baksırının bel kısmının içine ilerleyen V şeklindeki kaslarda oyalandı. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık yükselirken uyluklarımı birbirine bastırdım.

Rory'nin etrafında olduğum her saniye daha azgın biri oluyordum. Sebebi kokusuydu, sabahları sesinin kulağa geliş biçimiydi, koruyucu kolunu gece boyunca bana sarmasıydı.

Yataktan kalktığında saçlarının dağınıklığı bile aşırı ateşliydi.

“Vay be.” Keyifle damarlı kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gerçekten mi?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne?”

“Beni kesiyorsun.”

Heyecanla titrerken kahkahamı tuttum. “Senin için bir sakıncası yokmuş gibi görünüyor.”

“Tabii ki sakıncası yok.” Bana kalbimi tekleten tembel, çapkın bir gülümsemeye baktı, çok geçmeden ciddileşti. “Tamam ama burası gerçekten soğuk.” Pencereden gökyüzüne baktı. “Bugün havanın dondurucu olması bekleniyor.”

Tekrar gömme dolabı işaret etsem de Rory bana aldırmadı.

“Oda ısıtıcısı falan kullanmayacağız.” Yüz ifadesi şaka yapmadığını söylüyordu ve ben gülümsemem için kendimi tuttum.

“Otoriter davranmandan hoşlanıyorum.”

Komodinininden telefonumu alıp bana uzattı. “Evsahibini ara.”

“Bu ay Yunanistan’da.”

“Öyleyse o uzaktayken bu işlerle kim ilgileniyorsa onu ara.”

Gülümsemem gönülsüz bir somurtuşa dönüştü ve Rory evsahibi uzaktayken binanın bakımıyla ilgilenen kimse olmadığını hemen anladı.

“Hazel.”

“Bu yüzden evim çok ucuz.”

Başını geriye yatırıp dünyadaki en sinir bozucu insanmışım gibi yüksek sesle inledi.

Ona gülümsemekle yetindim. “Gözlerin sabah ışığında çok güzel.”

Bana göz ucuyla bakarken iç geçirdi ama gülümsemeye başlıyordu. “Dikkatimi dağıtma.”

“İşe yarıyor mu?” Rory gözlerini devirdi ve aramızdaki bu tersyüz edilmiş dinamikten hoşlandığıma karar verdim. “Bu evet anlamına geliyor.”

Rory parmaklarını saçlarının arasından geçirirken evime göz gezdirdi. “Seyahat çantan nerede?”

“Neden?”

Gömme dolaptan çantayı buldu, dışarı çıkardı ve yatağın üstüne koydu. “Benim evime gidiyoruz.”

## 56. BÖLÜM

### HAZEL

“VAY CANINA.”

Rory'nin dairesinin antresinde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Etrafıma bakınarak koltuk değnekleriyle birkaç adım attım.

“Demek bunu benden gizliyordun, Miller.”

Arkamda çantamı taşıyan Rory güvensiz ve değerlendiren bakışlarla beni izliyordu. “Beğendin mi?”

Başımınla onayladım, bakışlarım sıcak ahşap yer döşemesinden, dev yeşil, L şeklinde kanepeye, öğle güneşinin içeri aktığı inanılmaz uzun pencerelere fırladı. Dışarıda kar yağmaya başlıyordu. Çok büyük bir televizyon tavana ulaşan iki ankastre kitaplığın arasına asılmıştı. Fakat raflarda hiçbir şey yoktu.

Kaşlarımı çatıp iki lamba, büyük bir divan ve bir sehpanın bulunduğu az eşyalı oturma odasını, ardından kocaman bir ada tezgâhıyla, pırıl pırıl elektrikli aletleriyle açık mutfağı gözlerimle taradım.

Çenemi kitaplıklara doğru yatırdım. “O raflara eşya koymalısın.”

“Ne gibi?” Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Fotoğraflar, biblolar ve kitaplar.” Duvarlarda hiçbir şey yoktu; ne resim ne de çerçeveli fotoğraflar. Kanepenin üstüne atılmış battaniyeler yoktu. Dairede koltuk değnekleriyle ilerledim, uzun koridoru geçtim. En sondaki bir kapı görünüşe



göre ana yatak odasına açılıyordu ve Rory'nin yumuşak adımları peşimden geliyordu.

Kapı aralığından orman yeşili bir yorganı olan battal boy yatağı inceledim. Midemde sıcak bir heyecan hissettim çünkü bu akşam bu yatakta uyuyacaktım ve bu, hayatımın en iyi uykusu olacaktı. Dairenin geri kalanındakilerin aynısı olan pencereler şehre yüksekten bakıyordu ve balkonda bir jakuzi vardı.

Hâlâ hiç çerçeveli fotoğraf yoktu. Bitki yoktu. Teras mobilyası yoktu. Bir lamba, bir komodin ve birkaç gün önceden bıraktığı hokey çantası dışında hiçbir şey yoktu.

Yatağının karşısında bir şömüne vardı, ki bunu daha sonra mutlaka yakacaktım, ama evi çok renksiz bir his uyandırıyor-  
du. Sessiz. Boş. Rory Miller'in güçlü bir karakteri vardı fakat evi onu hiç yansıtmıyordu.

Komodindeki ışıltılı bir şey gözüme ilişti ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Benim koltuk değneklerimle neye doğru yürüdüğümü görmeden önce Rory, "Sen ner—" diye başladı ve sonra yüzünden bir suçluluk ifadesi geçti.

Minik kristal ejderhayı –renginin mavi değil yeşil olması dışında benimkinin neredeyse kopyasıydı– elime aldım. Kalbim tuhaf bir biçimde takla attı ve yüzüme bir gülümseme yayılırken Rory'ye kaşlarımı kaldırdım.

"Bu nedir?"

Kımıldandı, ağzı isteksiz, oyuncu bir sırıtışla kıvrıldı. "Ejderha," dedi sadece.

"Ejderha olduğunu görebiliyorum, Rory." Hâlâ salak salak gülümsüyordum ama Rory'ye gözlerimi kısarak baktım. "Alışveriş bağımlılığın mı var?"

Kıs kıs gülerek yatağa oturdu.

Bibloyu çevirirken onun duvara ışık saçmasını izledim. "O hâlde bu biblo neden sende?"

Galiba cevabı biliyordum ama Rory'nin gür sesinden duymak istiyordum.

Yatakta otururken Rory'nin üzerimdeki bakışları sabitti. Omuz silkererek çok tatlı, çok masum bir ifade takındı. "Şehir dışındayken aldım çünkü seni özlemiştim."

Bir ah çektim ve kalbim takla attı. Yapamıyordum. Rory çok fazlaydı ve göğsümde titreşen bu sevinçle ne yapacağımı bilmiyordum.

Dudaklarımı çekiştiren gülümsememi bastırdım. "Yani bu ejderhanın korkunç, ahlaksız şeyler gördüğünü mü söylüyorsun?"

Rory boğulurcasına gülerken gözleri ışıltılıydı. Bana çapkınca sırıttı. "Ah, tabii. O ejderha tüm tuhaf zevklerimi biliyor."

Yakıcı bir sıcaklık omurgamı kavurdu. Ben de Rory'nin tüm tuhaf zevklerini öğrenmek isterdim. Bacaklarımın arasını şimdiye dek tadına baktığı en iyi şeymiş gibi yaladığını hatırladığımda bedenim yeniden ürperdi.

Ejderhayı yerine bıraktım. Yerdeki kendi çantamı karıştırarak, Rory bakmıyorken top şeklinde yuvarlanmış bir çift çorabımın içine özenle soktuğum nesneyi çıkardım ve onunkinin yanına koydum.

Rory keyifle kaşlarını kaldırdı. "Kendininkini mi getirdin?"

Önemsizmiş gibi omuz silktim. İşin aslı, o aptal, küçük, yüksek fiyatlı ejderhayı seviyordum. Kırmızı gözleri beni güldürüyordu ve uyumadan önce onu görmek bana Rory'yi hatırlatıyordu.

"Her neyse," dedim.

Rory'nin bakışları keskinleşti ve yırtıcı gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Peki o *senin* tuhaf zevklerini biliyor mu?"

Rory'yi düşünerek oyuncaklarımı kullandığım veya kendime dokunduğum onca zamanı aklımdan geçirirken yüzüm ısınsa da kahkahalarla güldüm. "Ah, şüphesiz."

Dilini altdudağında gezdirirken beni ilgiyle izliyordu. "Belki ejderhalarımız konuşabilir."

"Belki." Rory'ye umursamaz bir gülümseme yönelttim ve gözlerindeki ilgi yoğunlaştı.

Ah. Bir kitabın yere düşmesi gibi, bir şey kafama sertçe dank etti. Biz flört ediyorduk. Rory'ye o umursamaz, küçük gülümsemeye bakarken onunla flört ediyordum.

Kütüphanede ders çalışan ergenler olduğumuz yıllardan beri bunu yapıyordum.

“Her şey yolunda mı, Hartley?” Rory kurnaz bir gülümseme takınırken sesi bir kedi mırılaması gibiydi.

Tanrım, onu istiyordum. Kalbim bir sinekkuşunun kanat çırpması gibi çarpıyordu.

Rory'ye yumuşak bir sesle, “Biraz şekerleme yapmak ister misin?” diye sorarken ellerimi saçlarında gezdiriyordum. Saçları çok yumuşak ve gürdü, saç tutamları parmaklarımın arasında cennet gibiydi. Dokunuşumla titredi ve yatağa girecek olursak yapacağımız son şeyin şekerleme olacağını ses tonumdan anladı.

Gözkapakları düştü ve ellerime yaslandığında kafamda-kinin gerçekleşeceğini varsaydım ama çok geçmeden Rory inledi.

“İsterdim.” Bakışları ayak bileğime indi ve nefesini bur- nundan verirken çıkardığı hüsrana dolu ses bende Rory'yle daha fazla oynama isteği uyandırdı. Onu pes etme noktasına kadar daha fazla zorlama isteği. “Ama senin...”

“Evet, biliyorum.” İç geçirirken mağlup hissettim. “Din- lenmem gerekiyor.”

Yapmak istediğim son şey dinlenmektir. Tanrım, Rory Mil- ler'in pes ettiğini görmek çok ateşli olurdu.

Rory giysi odasına girdi ve ben ellerime birer ejderha aldım.

Tiz, kadınsı bir ses kullanarak, “*Lütfen benimle seks yap,*” diye konuşturdum ejderhamı onunkiyle, ardından onun ejder- hasını yukarı kaldırıp tok, erkeksi bir ses verdim.

Rory elinde bir kapüşonluyla yatak odasına döndü.

“Hayır,” diye devam ettim. “*Sen kırılğan bir hanımefendi- sin ve korkarım seni incitebilirim bendeki kocaman...*”

“Bu kadarı yeterli,” diyerek güldü Rory ve ben kahkahalara boğulurken ejderhaları benden aldı. Başını iki yana sallarken bana sırtıyordu. “Buraya gel.”

Bana kollarımı kaldırmamı işaret etti ve kapüşonluyu kafamdan geçirdiğinde Rory’nin rahatlatıcı kokusunu ciğerlerime çektim.

“Şimdi de beni giydirmeye mi çalışıyorsun?” diye sorarken kapüşonluya doğru gülümsedim. Bana büyüktü, yıkanmaktan yumuşamıştı.

Rory’nin gözleri kıvılcım saçtı. “Üşümeni istemeyiz.”

İçim aniden tutkuyla doldu. Neden, *neden* benimle ilgilenen erkek bu kadar ateşliydi? Rory’nin tatlı, ilgili doğası adımı onun bedenine yazmak ve yatakta onun kendinden geçmesini sağlamak istememe neden oluyordu.

Yatağa uzandım ve Rory yanıma gelip dirseğiyle yataktan destek alarak uzandı, gözlerinde bir alev titreşiyordu.

“Beni yatağında görmek seni tahrik ediyor mu?”

Nefesini hızla dışarı bıraktı. “Evet.”

Sıcaklık bacaklarımın arasına akın etti. “Güzel. Bununla ilgili ne yapacaksın?”

Bakışları dudaklarıma indi ve göğsünde eziyetli bir ses gümbürdedi.

“Benimle ilgileneceğini söyledin,” diye fısıldadım.

Rory’nin gözkapakları kapandı ve iç geçirdi. “Öyle söyledim, değil mi?”

“Mımm.” Elimi çoktan sertleşmiş ve pantolonunu zorlayan aletine götürüp yavaşça okşadım.

İnleyip kalçalarını elime doğru itti. Yakıcı gözleri beni eritiyordu. “Lanet olsun. Sana hayır diyemiyorum.”

“Deme o zaman.” Karnımın alt kısmında gergin bir sızı hissettim.

“Buraya gel.”

Beni dürterek yan dönmemi sağladı, ardından arkama yerleşip bana sarıldı, sert göğsü ve geniş omuzlarıyla beni kuşattı. Onun sıcaklığına gömüldüm ve yorganı üzerimize çekti.

Öyle konforlu hissediyordum ki inledim ama Rory iri kolunu altımdan geçirip elini tişörtümden içeri kaydırduğunda nefesim kesildi. Sutyenimi aşağı çekip bir meme ucumu bulurken dudakları boynumdaydı, nefesi tenimi gıdıklıyordu.

“Daha iyi mi?” diye sordu alçak sesle.

“Sayılır.” Sıcaklık içimde fırıl fırıl dönüyordu ve kendimi onun kalın ereksiyonuna sertçe bastırduğumda Rory şiddetle inledi. Parmaklarının mememle oynamasının sonucunda şimdiden ıslandığımı hissedebiliyordum.

Diğer elini taytımın içine sokup beni okşamaya başladı. Temasıyla kıvılcımlar içimde sarsılarak ilerledi ve sırtımı ona doğru kabarttım.

“Peki ya bu?” Ses tonu çok ukala ve kendini beğenmişti.

Göğsüme sardığı koluna yapıştım ve meme ucumu çimdiklediğinde nefesim kesildi. Bu oynaşmanın bambaşka bir seviyesiydi. Her nasılsa son derece rahattım ve her nefesimle onun erkeksi, temiz kokusunu içime çektikçe ihtiyaçla sızlıyordum.

“Bunun iyi olduğunu biliyorsun,” derken nefes nefeseydim. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Elleri hâlâ bacaklarımın arasındaydı ve parmağını klitorisime dayadı. Hareket ettirmiyordu. Sadece hafifçe dokunuyordu. Sürtünme arayışıyla kendimi ona bastırdım ama Rory geri çekildi, hâlâ bana doğru düzgün dokunmuyordu.

“Rory,” diye sızlanırken kıvranıyordum.

“Sonraki birkaç gün boyunca benim için uslu olacak mısın?”

Homurdandım ve Rory’nin kahkahası yanağımı sıyırdı.

“Ayak bileğini zorlamayacaksın ve benim seninle ilgilenmeme izin vereceksin?”

“Tanrı şahidimdir, Rory...”

Klitorisimi çimdikledi ve içimde kükreyen şehvetle dişlerimi sıktım. “Peki. Evet. Tamam. Uslu olacağım.”

Rory’yle takılmanın bana hem hayatımın en iyi hem de en eğlenceli seksini kazandırması adil değildi.

Dudaklarını boynumda kaydırды ve beni ısırdı. “Emin misin?”  
 “Rory.”

Güldü ve parmaklarını fırl fırl döndürmeye başladı. Sıcaklık kanımda hızla akarken ve kaslarım gerginleşirken Rory’ye yaslandım.

“Bu nasıl?”

“Çok iyi,” diye inledim. Kalbim küt küt atıyordu ve Rory’nin eli daha hızlı hareket ediyor, tam olarak hoşlandığım biçimde –düz parmaklarla, fazla hızlı ve fazla sert olmayan– daireler çiziyordu.

“Benim için boşalacak mısın?”

“Elbette.” Sinirlerim heyecanla ateşlenirken şimdiden mücadeleye ediyordum.

Rory alçak bir zevk hırıltısı çıkardı. “Güzel.”

Bacaklarımın arasında basınç artarken yüzümü yastığa çevirdim. Nefesimi hızla içime çekince, Rory’nin kokusu doğrudan beynime gitti ve kasıldım. Bana dokunurken Rory kulağıma zevkle inledi ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık taşarak içimde baştan başa dolaştı, uzuvlarıma yayıldı. Tüm bu süreçte Rory beni sımsıkı kendisine bastırıyor, benim burada olmamadan ne kadar hoşlandığını, ne kadar güzel olduğumu ve boşalmamı izlemeyi ne kadar sevdiğini kulağıma fısıldıyordu.

Orgazmım yavaş yavaş dinerken, “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bunda çok iyisin.”

Rory boynuma gülümsedi ama dönüp ereksiyonuna uzandığımda bir çırpıda yataktan kalktı.

Ona yaslanmadığımdan üşüyerek bir kaşımı kaldırdım. “Buraya dön.”

“Hayır.” Beni öpmek için eğildi ama elimi tekrar ona uzattığımda uzaklaştı. “Yapmam gereken birkaç ufak tefek iş var ve sen de söz verdiğin gibi dinleneceksin.”

Öfkeyle gözlerimi kırptım, bacaklarının arasındaki kalın kabartıyı gösterdim. “Sertsin.”

“Atlatırım, Hartley. Beni yıllarca sertleştirdin ve bu henüz beni öldürmedi.”

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Rory'nin tekrar mastürbasyon yapacağını düşündükçe ağzım sulanıyordu.

“Bir anlaşmamız vardı.” Bana sertçe baktığı hâlde dudaklarımı bir kez daha öperken gülümsüyordu. “Uslu bir kız arkadaş ol ve ayak bileğini zorlama, böylece ben de senin için endişelenmem.”

*Kız arkadaş, demişti. Sahte kız arkadaş değil.*

Rory göz kırpıp odadan çıkarken, “Baskı altındaydım,” diye seslendim arkasından.

Anlaşmamızın bir bitiş tarihi olduğunu ve Rory'yle aramızda olanlar hakkında konuşmadığımızı kendime hatırlatmak. Rory hayatıma sorunsuz bir biçimde uyum sağladığı için ve eğer bu ilişki kötüye giderse bende iyileşmesi imkânsız bir yara açacağı için korkudan kafayı yemeliydim. Her zamanki mantıklı düşünme yöntemimle kendimi Rory'nin bunu kastetmediğine, bunu yanlışlıkla söylediğine ikna edebilirdim.

Bunun yerine gülümseyerek pencereden baktım; dairenin kapısının kapandığını duyduğumda Rory'nin dönüşü için şimdiden heyecanlıyım.

## 57. BÖLÜM

### RORY

MARKETTE ZATEN ağzına kadar dolu olan sepetimi daha da doldururken Noel ilahileri çalıyordu.

Hazel'ı sıcak tut, Hazel'ı besle, Hazel'ı mutlu et. Korumacı yanım canlanmıştı ve buna bayılıyordum. Onunla ilgilenmek doğru ve doğal geliyordu.

Normalde Noel tatilini spor salonunda veya çizelgenin boş olmasından faydalanarak buz pistinde geçirirdim ama bu akşam Hazel'la birlikte kanepede kıvrılma fikri hepsini bir kenara atıyordu. Eskiden dairemde nefret eder ve boş, ıssız, şehre yüksekte bakan çatı katında zaman geçirmekten çoğunlukla kaçınırdım ama Hazel oradayken farklıydı.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Market alışverişimi arabama doldururken kar yağıyordu. Telefonum bir aramayla vızıldadı. Yerel bir restorandan bizim için sipariş verdiğim akşam yemeğiyle ilgili bir bilgilendirme bekliyordum ama ekranı aydınlatan ismi gördüğümde midem sıkıştı.

*Babam.*

Şimdiden mideme bir ağırlık çökmüştü. Babamla iki haftadır konuşmuyorduk ve konuştuğumuzda bedenimi kaplayan bu hissi unutmuştum.

“Rory,” dedi telefona cevap verdiğimde. “Yakın zamanlardaki maçlarını yeniden gözden geçiriyordum.”

Gözlerimi kapadım. Tüm lanet olasıca konuşmamız hokeyle ilgiliydi.



“Bir antrenmanına geleceğim,” dedi. “Ward’un kafana ne soktuğunu görmeliyim.”

“Hayır.” İçim birden kaygıyla doldu. “Antrenmanları dışarıya kapalı yaptırıyor. Seyirci olmasından hoşlanmıyor. Dikkat dağıtıcı olduğunu söylüyor.”

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama spor kulübünün bünyesinden olmayan kimsenin antrenmanlarımızı izlediğini görmemiştim ve babamın orada olup notlar almasını istemediğimden emindim.

Babam iç geçirdi. “Eh, o hâlde gelecek hafta Lig Klasîği için geliyorum.”

Yılbaşı gecesindeki maçı ipe çekiyordum. Çok hoş bir sütün için rezervasyon yapmışım çünkü evet, şimdi bile, Hazel’i utanmazca etkilemeye çalışıyordum. O maç, McKinnon’dan öğ almak için yaptığımız anlaşmamızın bitiş tarihiydi ama ilişkimiz bunun ötesine geçmişti.

Hazel’in bana karşı hisleri vardı. Bunu biliyordum. Lig Klasîği hafta sonu özel olacaktı, dolayısıyla babamın orada olup bana yeterince iyi olmamamın sebeplerini açıklamasını istemiyordum.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim ona enseme ovuşturarak.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraksama oldu. “Son zamanlarda senin neyin var?”

Hazel. Beni etkileyen Hazel’di. Benim bütün hayatım olmuştu ama babam bunu asla anlamazdı.

“Bu sezon farklısın,” diye eklerken sesinde bir hüsrana tınısı vardı. “Farklı oynuyorsun, farklı davranıyorsun... Artık kim olduğunu bilmiyorum. Yıldız oyuncu nerede, Rory?”

Gideli çok olmuştu ve onun gittiğini görmekten mutluydum. “Sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

“O kız yüzünden.”

“Hazel.” Koruyucu hislerim yüzeye çıktı. “Onun adı Hazel.”

“Dikkatin dağınık.”

“Benim dikkatim dağınık değil baba.” Şimdiye dek istediğim her Şey gerçekleŐiyormuŐ gibi hissetmem dikkatimi mi dağıtıyordu? Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu. “Kapamalıyım.”

“Bu akşam için önemli planların var demek.”

Sesindeki bir Şey kaşlarımı atmama yol açtı. Gcenmeye veya yalnızlıktı. “yle. Sonra konuŐuruz.”

Kısaca vedalaŐtı ve market alışverişimi arabaya doldurmayı bitirdim. Zihnim evde beni bekleyen kıza kaydığında stresim zayıfladı.

Babam haklıydı; ben deđiŐmiŐtim ve bu Hazel’in sayesindeydi. Hazel yanımdayken babama hiç benzemiyordum. Belki hiçbir zaman ona benzememiŐtim ve Hazel bana bunu göstermişti.

Bir Noel ağacı taşıyan iki kadın yanımdan geçerken adımları karda çatırdadı.

“Mutlu Noeller,” dedi içlerinden biri kocaman bir gülümsemeyle.

Bir baş selamıyla karşılık verirken gözlerim ağataydı. “Mutlu Noeller.”

Otoparkın diğer ucuna baktım, kar geride kalan Noel ağaçlarının üstünü kaplıyordu. Gülümsedim.

Hazel Noel’i ailesiyle birlikte geiremeyecekti fakat ben, bizim kutlamamızı unutulmaz kılacaktım.

## 58. BÖLÜM

### HAZEL

RORY DIŞARIDAYKEN evinin içinde dolaştım. Giysi odasını ve hanyosunu karıştırdıktan sonra mutfakta benim için bıraktığı kredi kartıyla ev eşyaları satın aldım. Şöminelerin yakılması dairesine sıcak ve samimi bir hava katıyordu ama Rory burada yokken göğsümde garip bir sızı hissediyordum.

Yatağına dönüp pencereden dışarı bakarken Rory'nin kapüşonlusunun yakasını burnumun üzerine kadar çekerek onun kokusunu soluyordum. Dışarıda kar şehri beyaz bir battaniye gibi örtmüştü.

Bir süre sonra uyandığımda, titreşen ateşin sıcaklığı loş yatak odasına yayılıyordu ve diğer odadan boğuk bir gümbürtü geliyordu. Rahat, ısınmış ve uykuluydum, ayrıca Rory'nin kapüşonlusundan gelen kokusu beni onun yatağına daha fazla gömülmeye teşvik ediyordu. Telefonuma göz attım, saat akşamüstü beşi biraz geçmişti. Yorgan şimdi üzerimdeydi ve komodinde bir bardak su vardı.

“Rory?” diye seslenerek koltuk değnekleriyle koridordan oturma odasına ilerlerken ışığa gözlerimi kısıtım.

Aniden durdum, çok şaşkındım.

“Bu nasıl çalışıyor?” diye kendi kendine söylenen Rory'nin sırtı bana dönüktü. Oturduğu yerden bir şeyi kurcalıyordu.

İlk nereye bakacağımı bilemedim. Belki kanepenin sırtına serilmiş ekoseli yün battaniyeye veya ateşi yanan şöminenin rafının bir ucundan diğer ucuna yayılmış, yanıp sönen ışıklara

ve süslü çam kordonuna. Rory'nin aşırı büyük televizyonunda şömine kanalının ayrıca açık olması çok garipti. Üstelik Rory de garipti.

Sehpada ve mutfağın civarında bir düzine mum mozaik camlı mumluklarda yanıyordu. Yeşil ve kırmızı renkli çirkin bir yün kazak giyen Rory her nasılsa ateşli görünmeyi başarıyordu. Her yerde Noel yıldızı çiçekleri vardı. Tüm ev, ailemin her yıl evde yaptığı sıcak elma şarabı kokuyordu ve çam iğneleri yere saçılmıştı.

Kitaplık ile pencere arasında devasa bir köknar ağacı tavana kadar uzanıyordu.

Bana döndüğünde Rory'nin yüzünde yine o değerlendiren, tedbirli, kalbimi daha hızlı çarptıran o ifade vardı.

“Noel yıldızı çiçekleri almışsın ve çirkin bir Noel kazağı giyiyorsun.”

Rory sırtarak başını ayaklarımın yakınındaki bir torbaya doğru hareket ettirdi. “Sana da uyumlu bir kazak aldım.” Yanıma yürüdü ve evet, o aptal kazağın içinde gerçekten çok ateşli görünüyordu. “Bunu yalnız başıma giyeceğimi düşünmedin, değil mi Hartley?” Sırtışı genişlerken gözleri parılıyordu. “Uyum sağlamak zorundasın.”

“Bir ağaç almışsın.” Sesim garip, ince ve soluksuz çıkıyordu. “Noel buraya kusmuş gibi görünüyor.”

“Bu iyi bir şey mi?”

İç geçirerek her şeyi inceledim, mutfağa göz gezdirdim, daireyi dolduran tanıdık tatlı tarçın kokusunu içime çektim. “Bu ailemin evinde yaptığımızla aynı tarif, değil mi?”

“Hıhı.” Rory'nin gözleri sıcaktı. “Sabah annenle babanı aradım.”

Birkaç ay önce Rory Miller'dan nefret eden şu kız vardı ya? Başını iki yana sallayarak çekip gitti çünkü ona o kadar abayı yakmıştım ki artık kurtarılamazdım.

Noel süslemeleri. Rory Noel süslemeleri satın almıştı. Köşedeki kutu yığımına kadar her çeşidini. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıp yere saçıldı.

“Neden?” diye sorarken gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırıp bundan kurtulmaya çalıştım.

Rory arkama geçip kolunu belime doladı ve boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu. “Çünkü sen bunu istedin, Hartley.”

Kalbim bir evse Rory artık orada yaşıyordu.

## 59. BÖLÜM

# RORY

### ONA ÂŞIKTIM.

Gülümseyerek oturma odasını tekrar incelerken Hazel'in gözleri ışıltılı oldu ve sıcak bir mutluluk titreşimi göğsüme yayıldı.

Ona âşıktım ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardım. Bana gülümserken yüzünde beliren o sevinçli ifade, benim oldum olası istediğim her şeydi.

Avuçlarını göğsüme dayayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu muhteşem, Rory." Bakışları ağaçta ağır ağır dolaşırken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen sadece..."

Gözlerimiz buluştu ve Hazel'in dolgun ağzı güzel bir gülümsemeye kıvrıldı. Sanırım onu hep sevmiştim çünkü göğsümdeki bu his yeni değildi. Sadece artık bunun bir adı vardı.

"Her şeyi daha iyi hâle getiriyorsun," diye fısıldadı.

Boğazım duygu yoğunluğumla düğümlenirken acaba kimse Rick Miller'a her şeyi daha iyi hâle getirdiğini hiç söylemiş midir diye merak ettim. Annem acaba onunla ilgili böyle hissetmiş miydi?

Parmaklarımı Hazel'in saçlarının arasına geçirdim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Sen de öyle, Hartley."

Geri çekildiğinde, onun da benimle aynı hisler içinde olduğuna dair gözlerinde herhangi bir belirti aradım. Orada, sıcak şefkatin arkasında endişe titreşti.

Güzel. Hazel endişeliydi çünkü ilişkimiz ona da gerçekmiş gibi geliyordu ve daha önce bir erkekle bunu hiç yaşamamıştı. Keskin ve tatlı başka bir titreşim bana eziyet ederken bir saç tutamını Hazel'in kulağının arkasına soktum.

Hazel nasıl hissettiğimi biliyordu. Şimdiye dek anlamış olmalıydı ve bunu duymaya hazır olduğunda, ona söyleyecektim.

“Ağacı benimle birlikte süslemek ister misin?” diye sordum ve ağzı kulaklarına varırcasına gülümsedi.



O akşam dalgakıran boyunca onu sırtımda taşıırken, “Fazla ağır değil miyim?” diye sordu Hazel.

Yağan kar kaldırımları örtüyordu ve trafik yok denecek kadar azdı. Dışarıda yürüyen, karda okyanus ve orman manzarasının tadını çıkaran bizim dışımızda az insan vardı.

Tüm akşamüzeri Hazel dışarı çıkmak için yalvarmakla, sonraki iki gün kontrolümün sınırlarını test etmek için iç çamaşırından başka bir şey giymemekle tehdit etmek arasında gidip gelmişti. Hâl böyleyken şimdi onu taşıyordum çünkü karda koltuk değneklerini kullanmasına izin vermem mümkün değildi. Kaldırımların çoğu kürenmemişi ve kaygandı.

Homurdanarak omzumun üstünden ona donuk bir bakış attım. “Bana hakaret etme, Hartley. Tüy kadar hafifsin.”

Kıkırdadı. Kar botlarımın altında çatırdarken okyanustan gelen soğuk, temiz havayı derin derin içime çektim.

“Bugün babam aradı,” dedim ona her nedense.

Kolları boynumun etrafında sıkılaştı. “Nasıl gitti?”

“Şey. Pek iyi değil.” Omzumun üzerinden Hazel'a somurttum. “Bu sezon farklı olduğumu söylüyor.”

“Öylesin.”

“Evet.” Ona göz ucuyla baktım. “Fakat benim için sa-kıncası yok. Bu oyun tarzımla daha iyi hissediyorum.” Düşüncelerim bir golün pasını verdikten sonraki anlara, takım arkadaşlarımla yüzlerindeki katıksız coşkuya çevrildi. “Takımdaki çocuklar benim erkek kardeşlerim gibi, anlıyor musun? Benim için önemliler.”

Yürürken sessizdik ve takımı, onlar için elimden gelen en iyi kaptan olmaya dair göğsümdeki arzuyu düşünmeye devam ettim.

Hazel omzumu sıktı. “Beni bir saniyeliğine yere indir.”

Onu yavaş yavaş indirip ayaklarının üzerine bırakırken destekleyen elimi bedeninden hiç ayırmadım. Yüz yüze gelmemiz için beni döndürdü. Burnu soğuktan pembeleşmişti ve bana gülümserken kar taneleri beresine, saçlarına, kirpiklerine takılıyordu.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi ve bu ânı, asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm kadınla sakın dinginliği, sonsuza dek saklamak için ezberledim.

“Sanki bir kar küresindeyiz,” diye fısıldadım ve ben onu öpmek için eğilirken Hazel gülümsüyordu.



“Bir saat içinde anahtarlarımı almak için Hayden uğrayacak,” dedi Hazel, eve yaklaşık bir blok uzaklıktayken.

Ev. Hazel orada yaşamıyordu ama belki bir gün. Bunu hayal ettiğimde –kristal ejderhalarımız yan yana duruyor, Hazel’in saç ürünleri banyoda, kıyafetleri giysi odasında ve kokusu yatakta– kalbim mutlulukla doldu.

Düşüncelerim Hazel’in söylediği şeye takıldı ve omzumu üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim. “Neden?”



Yine o sahiplenici dürtüyle kaşlarımı çattım. “Dairenden bir şeye ihtiyacın varsa, onu ben getiririm. Neye ihtiyacın varsa, Hartley, emrindeyim.” Benim bölgesini sahiplenen bir pislik olduğumu düşünmesin diye nazik bir sesle konuşmaya gayret ettim.

Hazel’in kolları boynumu sardı. “Bunu sen yapamazsın çünkü senin Noel hediyelerini alıp getirmesine ihtiyacım var.”

“Noel hediyeleri mi?” Sırtımı dikleştirirken gülümsemeye başladım. “Benim için mi?”

Kahkahayla güldü. “Evet, bebeğim. Senin için.”

Bebeğim. Hazel bana *bebeğim* diye hitap etmişti. Sırtışıım genişledi ve hafif, neşeli bir his göğsüme dokundu.

“Bana ne aldın?”

Tekrar kahkaha attı. “Söylemem. Yarma kadar beklemen gerekiyor.”

“Hımm.” Yürürken gözlerimi kıstım, meraktan çatlıyordum.

Dudaklarım aralandı, tam yüksek sesle tahminde bulunaçağım sırada, uzun, sarı saçlı, yaşça büyük bir kadın bir dükândan dışarı çıktı ve az kalsın bize çarpıyordu.

“Ah, affedersiniz...” diye başladı ama hemen sonra göz göze geldik.

Midem ağırlaştı ve tüm bedenim kasıldı.

“Anne.”

## 60. BÖLÜM

# RORY

ANNEMLE BİRBİRİMİZE uzun uzun bakarken kalp atışlarımı duyabiliyordum.

“Rory,” diye solurken karşısında olduğuma inanamıyormuş gibi gözleri yüzümde dolaşıyordu.

Daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin etrafına birkaç çizgi eklenmişti ve yüzü daha inceydi ama saçları aynıydı. Uzun ve biraz dalgalı. Gözleri tıpkı benimkiler gibi koyu maviydi.

Kalbim sızladı.

“Ben Hazel,” dedi Hazel arkamdan. Omzumun üzerinden dikkatle bakıyordu.

Annem bakışlarını yukarı çevirdi ve sırtıma tırmanmış kadını yeni fark etmiş gibi şaşkınlıkla baktı. Ben Hazel’ı tekrar ayaklarının üstüne indirirken annem hafifçe gülümsedi. “Nicole.”

El sıkıştılar ve bir an için bocaladım. Hazel kolunu belime dolayıp beni sımsıkı tuttu. Annem bunu fark ettiğinde bakışları yumuşadı.

“Seninle tanıştığıma sevindim, Hazel,” dedi. Bakışları Hazel’in ayağına indi; Hazel yere basmadığı ayağını havada tutarken diğer bacağıyla kendini dengeliyordu. “Ne oldu?”

“Rory beni vücudunu kullanarak engelledi.”

Hazel alaycı gözlerle bana sırtırken nefesim tıkanı.

“Onu vücudumu kullanarak engellemedim,” diye açıklarken anneme baktım. “Takımın bir buz pateni etkinliğindeydik

ve Hazel düştü. Bileğini burktu.” Hazel’a sert bir bakış attım ama sadece gülümsemesi genişledi. “Onunla ilgilenmeye çalışıyorum ama söz verdiği gibi uslu durup dinlenmiyor.”

Hazel gözlerini devirdi. “Rory kar yağıyor. Kar burada yılda iki kereden fazla yağmadığından benim içeride kalmamı bekleyemezsin.”

Esprî yapıyordu ama gözlerinde korumacı bir bakış vardı. Şakalaşarak bizi rahatlatmaya çalıştığını fark ettim.

Eğer bu mümkünse, ona biraz daha âşık oldum.

Annem izlemeye devam ederken yüzünde garip bir ifade vardı, sanki hem eğleniyordu hem de şaşırmıştı ama kederliydi. “Katılıyorum. Karda dışarı çıkman gerekir.” Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Eskiden karda dışarı çıkmaya bayılırdın,” dedi usulca. “Her yıl kardan adam yapardın.”

Acı içimde çoğalırken güçlkle yutkundum. Bizi terk ettiğinde bunların hepsinden vazgeçmişti ve ben bir ilişkiye dair tüm umutlarımı bastırmıştım.

Anneme hayatı hakkında milyon tane soru sormak istiyordum. Ona Hazel’ı, hokeyi ve benim yüzümden her şeyin mahvolabileceğinden endişe ettiğimi anlatmak istiyordum ama kelimeler ses tellerime takılıp kaldı. Hazel’a döndüm.

“Eve gitmeliyiz.”

Annem aldırmadan sırtını dikleştirdi. “Bir Noel partisi veriyorum.” Sanki o da bu karşılaşmanın böyle bitmesini istemiyormuş gibi acele, telaşlı konuşuyordu. “Yarın öğleden sonra. Birkaç arkadaşla teklifsiz bir toplantı. Hiçbir şey getirmene gerek yok, sen gel yeter.” Hayır dememe kendini hazırlıyormuşçasına hareketleri donuklaştı, derin bir nefes aldı. “Orada olmanı çok isterim,” dedi bana, ardından Hazel’a dönen bakışları canlandı. “Senin de öyle, Hazel, ikinizin de orada olmanızı çok isterim.” Gözlerimiz buluştu. “Tabii siz de isterseniz.”

Hazel beni izlerken gözlerinde endişe ve ona ihtiyacım olursa kendini öne atmaya hazır olmuş gibi ateş vardı.

*İster misin?* diye sordu gözleriyle.

İstememeliydim çünkü annemle aramdaki ilişkiye yeterince zarar vermiştim ama göğsümde yine o sızı vardı.

Belki bu şekilde olması gerekmiyordu. Belki ona babama benzemediğimi gösterebilirdim.

Hazel'a güçbela algılanan bir baş onayı verdiğimde sevindi.

"Seve seve geliriz," dedi anneme.

Annemin yüzü fark edilir bir rahatlamayla gevşedi; bize zamanı ve adresi söyledi.

Başımınla onayladım. "Hatırlıyorum."

"Elbette." Annem kendi kendine başını iki yana salladı. "Elbette hatırlıyorsun." Derin bir nefes daha alarak bana tekrar baktı. Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Ee..."

Düşünmeden ileri atılıp ona sarıldım. Bir an kaskatı durduktan sonra gevşedi, beni sımsıkı kucakladı ve acı verecek ölçüde tanıdık kokusu göğsümü ağrıttı. Anneme onu özlediğimi söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce geri çekildim.

"Görüşürüz o hâlde."

Hazel sırtıma tırmanabilsin diye eğilirken, "Görüşürüz," diye fısıldadı annem.

Hazel'ı taşıyarak uzaklaşırken kalbim küt küt atıyordu ve köşeyi dönmeden hemen önce omzumun üstünden baktığımda annem orada dikilmiş bizi izliyordu.

## 61. BÖLÜM

### HAZEL

NOEL SABAHİ UYANDIĞIMDA Rory yatak odasına bir tepsi taşıyordu.

“Günaydın,” dedi çarpık bir sırıtışla.

Üstü çıplaktı, siyah kumaş pantolon giymiş ve siyah bir papyon takmıştı. Kahkahalara boğuldum.

“Sen ne giyiyorsun öyle?” diye sorarken Rory tepsiyi komodine yerleştirdi.

Bana bir kupa verdi. “Ne, beğenmedin mi?” Göğüs kaslarını sıktı ve gülümsemem şiddetlendi. Saçları darmadağınaktı ve gözleri uykulu ama şefkatliydi.

Rory’nin içindeki bu nazik, komik, ince adamı nasıl hiç görmemiştim? Rory’yle birlikteyken hayatım çok doluydu, rengârenkti.

“Striptizciye benzemişsin.”

“Hokey yolunda gitmezse diye bir yedek plana ihtiyacım var.”

Kol kaslarını sıkarken bana çapkın bir gülümsemeyle baktı; kahvemi içerken mutlulukla mırıldandım. Badem sütlü latte, en sevdiğim. Bir ilişkide olmak böyle bir şey miydi? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

“Kahve için teşekkürler. Bekle.” Kaşlarımı çattım. “Senin espresso makinen yok.” Bakışlarım tepsideki çikolatalı kruvasana kaydı.

Rory yatağın kendi tarafına yerleşirken omuz silkti. “Yakınlarda bugün açık olan bir kahveci buldum.”

“Bunu yapmana gerek yoktu.” Kalbim sıcaklık ve keyifle küt küt attı. “Uyanalı ne kadar zaman oldu?”

“Birkaç saat.” Pencereden dışarı baktı ve gözleri endişeyle titreşti.

Zihnim düne, Rory ve annesinin birbirlerine söyleyecek çok şeyleri varmış gibi bakışmalarına döndü. Rory’nin nasıl kaybolmuş görüldüğünü hatırladım.

Rory’yi varını yoğunu ortaya koyarak sevmesi gerekirken onu terk etmiş olan kadını gördüğümde korumacı içgüdülerim aniden devreye girmişti. Fakat kadının yüz ifadesi özlem ve pişmanlıkla doluydu.

Birbirlerini özlemişlerdi ve ilişkilerini düzeltmek istiyor ama bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Rory’nin bugün annesinin evine gitmekten çekindiğine emindim.

Kahveyi kenara koydum. Onu rahatlatma ve dikkatini dağıtma ihtiyacıyla yatakta ona yaklaşıp parmaklarımı dağılmış saçlarında gezdirdim. “Saçların dağınık.”

“Seninkiler de.”

“Bu hâlini beğendim.”

Rory’nin sıcak ve yumuşak bakışları üzerimde ilerledi. “Ben de beğendim.”

Sıcaklık kanımda akarken Rory’yle, onun benimle ilgilediği gibi ilgilenme arzusuyla doluydum. Dikkatini endişelerinden uzaklaştırmak ve bu bayramı güzel anılarla doldurmak istiyordum.

Boynuna hafifçe dokunarak papyonuna bir fiske vurdum ve onu gülümsettim. Rory’nin göğsünden, karın kaslarından aşağı bir çizgi çizerek elimi yavaşça sürükledim ta ki pantolonunun bel kısmına gelene dek. Elim daha aşağı sürükleyerek bacaklarının arasında sertleşen aletine hafifçe dokundum.

Karın kasları gerildi ve nefesini isteksizce içine çekerken gözleri bileğime gitti.

“Bileğim iyi.” Pantolonunun üst düğmesini bir fiskeyle açtım ve elimi baksırının içine kaydırarak ereksiyonunu avuçladım.

Rory elime doğru bükülerek, “Ah, siktir,” diye soludu.

Dudaklarının aralamışını ve gözleri yarı aralıkken bakışlarını benden ayırmadan beni hayranlıkla izlemesini seviyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye tatlılıkla sorarken onu okşuyordum.

“Seni becermeyi,” dedi bir iniltiyle.

“İçimde bir dakika bile dayanamayacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Siktir,” diye güldü ve aleti elimde nabız gibi attı. “Elbette dayanamam. Sana dokunabilir miyim?”

“Hayır.”

Rory hüsrana dolu bir ses çıkarırken gülümsedim. Sıcaklık içime akıyor, bacaklarımın arasına inerek beni ısılatıyordu ama Rory’yle oynamak çok eğlenceliydi.

“Pantolonunu çıkar.”

Aceleyle pantolonunu ve baksırını çıkardı. Serbest kalan aletin ucunu şimdiden nemlenmeye başlamıştı. Gözleri sıcacık bir keyifle kıvılcım saçarken papyonunu çekip çıkardı ve kenara fırlattı.

Rory’nin üstüne tırmandığımda gülümsemesi yok oldu. “Ayak bileğin...”

“Rory.” Elimini saçlarının arasına daldırdım ve bacaklarımı iki yana ayırarak kucağına otururken saç tutamlarını kavradım, böylelikle onu ayağıma yerine yüzüme bakmaya zorladım. “Kes sesini,” dedim nazikçe.

Rory başıyla onaylarken gözleri parlıyordu. “Tamam.”

Tekrar gülümsedim. Bu eğlenceliydi.

Tişörtümü çıkarmak için uzanırken, “Sözümü dinlemeni seviyorum,” dedim ona.

Bunun yanı sıra, göğsüme bakarken Rory’nin gözlerinin kararmasına *bayılıyordum*. Bakışlarının altında meme uçlarım dikleşti. Ellerini tutup memelerime yerleştirdiğimde çenesi kasıldı.

“Memelerin mükemmel,” diye mırıldanarak sıcak avuçlarını onlarda gezdiriyor, uçlarıyla oynuyordu.

“Biliyorum.”

Elimi tekrar aletine götürüp onu yavaş ve kararlı hareketlerle sıvazlamaya başladığımda Rory’nin nefesi kesildi. Boyundaki dudaklarımın altında teni sıcaktı, nabızı hızlıydı ve nefesleri yüzeyseldi. Dudakları benimkileri buldu, beni açlıkla öptü. Saçlarımda ve memelerimde gezen elleri, bensez boğulmuş gibi öpüşmesi ve çıkardığı alçak, çaresiz sesler hep birlikte uyarılmayla sızlamama yol açtı.

Fakat onunla oynamak çok hoşuma gidiyordu. Ellerim hızlandı.

“Yavaşla.”

“Hayır.”

“Lütfen,” dedi zorlukla solurken. Parmakları meme uçlarını çimdiklerken ve vajinama sıcak bir elektrik akımını gönderirken uylukları gergindi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Hayır.”

“Hazel.” Yalvaran sesi kabaydı. “Henüz boşalmak istemiyorum.”

Güç hissi kanımda yankılanırken haince gülümsedim. “O hâlde henüz boşalma.”

Bir inlemeyle Rory’nin başı geriye düştü. Sırtışı genişlerken elim onun etrafında daha hızlı hareket ediyordu.

“Böyle çok ateşlisin,” diye fısıldarken Rory’nin kızarmış yanaklarını, dalgın bakışlarını, sıkığı dişlerini inceledim. “Aşırı yakışıklısın, Rory.”

“Sen ne kadar güzel olduğunu *bilmiyorsun* bile,” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “Geçen sene seni gördüğüm saniye, gezegendeki diğer tüm kadınlara ilgimi kaybettim.”

Tenim hazla karıncalandı. İster istemez bunu duymaya bayıldım. “Güzel.”

Aklımdan bir düşünce geçti. Cevabı bilmek istediğimden emin değildim, yine de sordum.



“En son ne zaman seks yaptın?”

Gözlerimiz buluşurken Rory késik késik nefesler alıyordu ve yüzünden hızla bir duygu gelip geçti. Tereddüt ettiğinde aletini sıkmam burun deliklerinin genişlemesine sebep oldu.

“Ne zaman?”

“Geçen yaz.” Yutkundu. Dudaklarını boynuma bastırmak için öne eğilerek kokumu içine çekti.

“Bir buçuk yıl önce mi?”

Başıyla onaylarken boynumla omzum arasındaki hassas teni ısırıldı ve içimde yoğun bir duygu kabardı. Umut, sanırım veya belki şefkat. Sahiplenme. Rory'nin bana, yalnızca bana ait olması fikri öyle tatlı ve gerekiyordu ki bunu düşünmek bile beni korkuttu.

Bunun yerine geri çekilip Rory'nin bacaklarının arasında dizlerimin üzerine yerleştirdim ve aletini yukarı doğru uzun bir çizgi çizerek yaladım. İniltisi ıstıraplı, titrek ve çaresizdi. Dilimi şişmiş ucunda döndürürken onun tadı karşısında mırıldadım.

Rory ellerini iki yanında sıkı yumruklar yaptı.

“Çok iyi gidiyorsun,” diye mırıldandıktan sonra ağzımı onun etrafına indirdim ve aleti dilimde titreşti.

Serbest elimle hayalarını sardığımda Rory'den bir başka derin, boğuk inilti çıktı. Parmakları saçlarımdaydı, ben onu sertçe emerken saçlarımı nazik bir ölçüde çekiyordu.

“Ah, siktir, siktir, siktir, Hazel. Ben yapamıyorum...” Onu yanaklarımı çukurlaştırarak boğazımın gerisine kadar aldığım da kırık dökük bir inilti kopardı.

Sesinin çaresiz tınısına bakılırsa boşalmaya yakındı.

Zalim olduğumdan ötürü, bir anlığına onu ağzımdan çıkardım. Rory'nin gözleri ateşli, saçları darmadağınaktı, alnında boncuk boncuk ter vardı.

“Gelme,” diye ona hatırlattım onu tekrar ağzıma almadan önce. Rory acı çekermiş gibi sesler çıkarırken kalın aletinin etrafında gülümsedim.

Onu elimden geldiğince sertçe emerken Rory kaskatı keşildi. Hayaları gerildi ve bir saniye sonra sıcak, tuzlu, hafif sıvı ağzıma boşaldı. Kalçaları sarsılarak kendini dudaklarımla arasına itiyordu ve ben menisini açgözlülükle yutuyordum. Bacaklarımla arasına toplanan kanım tatmin ve gururla titreşiyordu.

Beni göğsüne çekerken, “Üzgünüm,” dedi soluk soluğa. “Kendimi tutamadım.”

“Biliyorum.” Güldüm. “Boşalmanı istedim.”

“Şeytan.” Hâlâ zorlukla soluyor olsa bile gülümsüyordu.

“Buna bayıldın.”

“Evet.”

Rory'nin doymuş yüz ifadesinde bir alev titreşiyordu ve elini bacaklarımla arasına sürükledi. Heyecan yoğunluğuyla ayak parmaklarım kıvrıldı.

“Benim sıram mı?”

Başımınla onaylarken Rory'nin dokunuşuna doğru büküldüm. Eli belime ulaştı ve yatağın altımda kalan kısmına uzandıktan sonra dudaklarını klitorisime değdirdi.

“Ah, siktir.”

“Mımm.” Dilini üzerimde sürüklerken gözlerini kapadı.

Kendimi yüzüne doğru iterken bedenime hızla bir ateş yayılıyordu; Rory'ye oral yapmak beni aşırı tahrik etmişti, bu yüzden boşalmam uzun sürmeyecekti. Kalçalarımı Rory'nin ağzıyla aynı tempoda yukarı kaldırıyordum. Çok geçmeden bacaklarımla arasında bir basınç toplandı. Rory'nin kaygan, sıcak ağzı mükemmel miktarda bir baskı uyguluyordu ve bana baktığında göğsümde bir düğüm çözüldü.

“Rory,” diye inledim.

Elleriyle benim ellerimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi ve bu aptal, küçük, şefkatli an heyecanımı körükledi. Bu şimdiye dek yaşadığım tüm kaçamaklardan çok daha yoğundu ve hâlâ tam anlamıyla seks yapmamıştık.

Dudakları klitorisimin etrafını sararken ve sertçe emerken düşüncem kaybolup gitti. Rory inerken kaslarım dalgalanıyordu; klitorisimin arkasındaki sızı güçlenerek içimde süzül-  
dü, beni nefes nefese bıraktı ve Rory'nin ağzının üzerinde utanmazca hareket etmeme yol açtı. Zevk uzuvlarıma yayıldı ve tüm düşüncelerim havaya uçarak toza dönüştü. Tüm bu süre boyunca Rory ellerimi güç uygulayarak sabit tutuyordu.

Orgazmım dindiğinde Rory'nin üstünden kalktım, aşağı inip göğsüne yığıldım. İkimiz de güçlükle nefes alıyorduk, birbirine dayalı kalplerimiz küt küt atıyordu.

Rory, "Gelmiş geçmiş en iyi Noel," diye fısıldarken sırıtıyordu ve ben kahaalara boğuldum.

## 62. BÖLÜM

### HAZEL

RORY BENİ DUŞA TAŞIDIKTAN VE “bileğimin dinlenmesi” için saçlarımı yıkamakta direttikten sonra oturma odasına geçtik.

Rory için yaptığım Noel çorabını onun kucağına koyarken heyecan içindeydim.

“Bunu sen mi yaptın?” Parmakları ismini yazdığım altın renkli dikişini keşfetti.

“Elbette.”

Kanepede onun yanına oturup battaniyeyi çıplak bacaklarımın üstüne çektim ve Rory’nin, çorabını açıp içindeki hediyeleri teker teker, özenle sehpayaya yerleştirmesini bir gülümsemeyle izledim. Deodorant, sakız, Lindt çikolataları, yün çoraplar, bir portakal ve bir dudak kremi.

Geçen hafta satın aldığım plastik anahtarlığa –tepesi atmış bir yüz ifadesiyle ağızından alevler püskürten minik bir ejderha– kıs kıs güldü.

Rory’nin gözlerinde muzip bir parıltı vardı. “Bu sen misin?”

Bu sabah o kadar çok gülümsemiştim ki yanaklarım acıyordu. “Yolda yanında tutabilmen için onu sana aldım ama o zaman kendi ejderhan olduğunu görmemiştim.”

Ucuz plastik parçasını elinde evirip çevirirken gülümsüyordu. “Bunu sevdim.”

Noel çorabına tekrar elini uzattı; oda sıcaklığında bir kutu bira çıkardı ve şaşkınlıkla ona sırtıttı.

“Bu çeşidi severim.”

“Biliyorum.” Onu yanağından öptüm. Annem babamın Noel çorabına her zaman bira koyardı. Cazibesini anlıyordum.

“Teşekkür ederim, Hartley.” Rory iç geçirdi, başını iki yana sallamadan önce sehpa sıralanmış tüm ufak tefek hediyelere baktı. “Bunu beklemiyordum.”

Boğazım düğüm düğüm oldu. İlişkimiz çuvallasa bile, Rory bana karşı ilgisini kaybedip hayatına başka birisiyle devam etse bile, bunun gibi anları hatırlayacaktım.

Hiçbirinden pişman değildim. Rory ona sevgi gösterilmesini hak ediyordu.

Beni tekrar öptü ve gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Rica ederim.” Gövdemi yana çevirerek daha büyük bir hediye, dans eden ren geyikli mavi ambalaja sarılmış geniş, düz bir dikdörtgeni işaret ettim. “Sıradaki o.”

Rory ağaca yöneldi, hediye yanına taşırken yüzünde hâlâ komik, meraklı bir gülümseme vardı. Ambalajı yırtıp açtığı anda çerçevenilmiş lacivert-gri bir forma ortaya çıktı. Eski yıllara ait bir Storm formasıydı. Ambalaj kâğıdını kenara iterken kaşları çatıldı ve forma numarasının üstündeki imzayı incelerken uzun uzun baktı.

Rory’nin onu beğenmesi için dua ederken kalbim sertçe çarpıyordu.

“Benim için Ward’un formasını mı çerçevelettin?”

Bununla ilgili Rory’nin tam olarak ne hissettiğini anlayamadım. “Onu asmak zorunda falan değilsin. Kimse sende olduğunu bilmek zorunda değil. Ben sadece...” Sesim zayıfladı, bunu neden Rory’nin hediyelerinden biri olarak seçtiğimi hatırlamak için uğraştım. “Onun idolün olduğunu söylemiştin. Bu yıl onu gururlandırmanın senin için önemli olduğunu söylemiştin. Senin için önemli olan şeyi hatırlatan bir hediye vermek istedim.”

Samimi, meraklı yüz ifadesi göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü ve çerçevesiz formaya tekrar bakmadan önce bana mutlulukla gülümsedi. “Buna bayıldım, Hartley.”

Kalbimde büyük bir sevinç hissettim. İmzayı incelerken Rory'nin gözleri hayranlıkla doldu.

“Bunu senin için mi imzaladı?”

Gülümseyerek bir baş onayı verdim. “Çok mutlu oldu.”

Rory boğazından hoşnut bir ses çıkardıktan sonra onu bıraktı ve beni öptü.

“Teşekkür ederim,” dedi dudaklarıma doğru.

“Rica ederim.” Sıcak, neşeli hisler içimde dalgalanırken şapşal, mutlu bir ifadenin yüzüme yayıldığını hissedebiliyordum.

Rory doğruldu. “Benim sıram.”

“Hayır.” Kaşlarımı hızla kaldırdım ve bedenimi bir heyecan kaplarken midemde kelebekler uçuştı.

Rory bana merakla baktı.

“İıı.” Parmaklarımı bükerken parmak uçlarımla çabuk daireler çizerek ovuyordum. Gözlerimi hızla ağaca çevirdim ve başka bir hediye işaret ettim. “Sana bir hediyem daha var.”

“Beni şımartıyorsun,” dedi. Gösterdiğim hediye getirenken başını iki yana sallıyordu. Kanepeye döndüğünde ambalajı yırttı.

Bu bizim lise kütüphanesinde çekilmiş fotoğrafımızdı fakat Rory'nin telefonunun arka planındaki gibi kırılmamıştı, orijinal fotoğraftı. Kütüphaneciler masalarında yan yana oturuyorduk, kâğıtlar önümüze saçılmıştı; ben temkinli, isteksiz bir tavırla gülümserken Rory kolunu omzuma sarmış ağzı kulaklarına vararak sırtıyordu.

Okuyamadığım bir ifadeyle fotoğrafı incelerken hımladı.

“Bunu rafına koyabilirsin.” Battaniyenin altında kıpırdandım. Belki bu tuhaf bir hediyeydi. Rory'nin bu tür bir hediyeden hoşlanıp hoşlanmayacağını Pippa'ya danışmalıydım.

Rory fotoğrafı bana çevirdi. “O zamanlar senden hoşlanıyordum.”

Heyecan göğsüme baştan başa yayıldı. “Sanırım ben de o zamanlar senden hoşlanıyordum.”

Birbirimize gülümsedik.

“Buna bayıldım, Hartley. Teşekkür ederim.”

Rory ayağa kalktı, kitaplığa yürüdü ve fotoğrafı göz hizasına yerleştirdi. Bana baktığında ağzı çarpıldı ve göz kırptı.

“Mükemmel,” dedi.

Öyle ferahlamış ve mutlu hissediyordum ki eriyip bu kanepelerle bütünleşebilirdim.

Bir an sonra Rory kucağıma küçük bir hediye bıraktı ve kanepede yanıma pat diye oturdu. Parlayan gözlerle beni izliyordu. “Sıra sende.”

Kutu küçüktü, avucumla hemen hemen çit boyuttaydı. Ambalajı yırttığımda kadife bir mücevher kutusu ortaya çıktı.

Nabzım depara kalktı.

“Bu sahte nişan yüzüğü olmasa iyi olur,” deyiverdim, öyle olmadığını bildiğim hâlde.

Yani, herhalde.

Rory'nin bakışları keskinleşti ve sırtışı kurnaz bir hâl aldı. “Ya öyleyse?”

“Rory.” Yüzüm ısındı ve Rory'nin sırtışı genişledi.

“Kızarmanı sağlamak çok kolay, Hartley.” Çenesini kutuya doğru yatırdı. “Aç onu.”

Kutuyu açarken kadife parmaklarımın altında yumuşacıktı ve içinde ışık saçan iki top küpe vardı; taşları gözlerimin rengindeydi. Nefesim kesildi ve uzun bir an onlara gözlerimi dikip baktım.

“Onlardan nefret ettin.”

Hafifçe gülerek, “Hayır,” dedim aceleyle. “Nasıl nefret edebilirim ki? Çok güzeller.”

Rory'nin temkinli gülümsemesiyle karşılaştığımda göğsümde bir şeylerin takla attığını, ters döndüğünü, yuvarlandığını hissettim. Rory'yle bakiştık.

“Bunun çok fazla veya çok pahalı olduğunu söyleme.” Bakışları, elimde tuttuğum kadife kutu gibi yumuşacıktı. “Onları gördüğümde seni düşünüyordum ve sana hediye almayı,

seni mutlu etmeyi seviyorum.” Nefesini yavaşça verirken gözleri hâlâ yüzümde dolaşıyordu. “Ve sen güzel şeyleri hak ediyorsun.”

Bana hediyeler almayı seven zengin bir adama âşık olmam çok klişeydi. Ben bundan daha fazlasıydım. Kendi lanet olası küpelerimi satın alabilirdim.

Fakat mesele fiyat değildi. Rory’nin beni düşünme biçimiydi. Yaptığı jestti çünkü Rory’nin son derece *ilgili, nazik ve tatlı* olduğunu gösteren şeylerdi bunlar.

“Beni mi düşünüyordun?” Ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı ve bakışlarımı tekrar küpelere indirdim. Gerçekten gözalıcılarıydı. Hiç böyle bir mücevherim olmamıştı ve şimdiden onları kaybetmekten ödüm kopuyordu.

“Sürekli,” dedi neredeyse isteksizce, sanki bana gerçeği söylemek zorunda kalmamayı umuyordu.

Hissettiğim heyecan ve memnuniyetle kalbimin ritmi şaştı. “Bunlar kullanılamayacak kadar güzel.”

“Hartley. O küpeleri tak. Tekini kaybedersen, sana yenisini alırım. Sana on tane yeni küpe alırım.”

Hırıltıyla kahkaha arası bir ses çıkardım. Sürekli aklımı okurmuş gibi konuşmasının ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Denesene.” Rory kanepede arkasına yaslandı, nihayet kendi evinde huzurlu görünüyordu. “Uyduklarından emin olalım.”

Küpeleri usulca kutudan çıkarıp kulaklarıma takarken sessiz, alaycı bir kahkaha attım. Tekrar Rory’ye döndüğümde gözleri şefkatle sıcacıktı.

“Gözalıcı,” dedi alçak sesle.

“Galiba Pippa’nın buna benzer küpeleri var.” Kız kardeşimle uyumlu küpeler takma fikri kalbimi ısıttı.

“Aynı taş, farklı tasarım,” dedi Rory. “Aynı kuyumcu.”

Jamie’den kuyumcu tavsiyesi almıştı. Bu hediye için çaba sarf etmiş, planlama yapmıştı.



Midem heyecanla dalgalanırken gülümsememi bastırdım, uzanıp Rory'nin yanağını öptüm. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Öne eğilip kahve sehпасından yeşil bir zarf aldıktan sonra onu bana verdi.

Zarfı yırtıp açarken gözlerimi kısıtım. "Pippa'yla birlikte bir başka hafta sonu tatili mi?" diye sorarken kaşlarımı yukarı aşağı oynattım ve Rory kendi kendine gülümsedi. Zarftaki kâğıdı dışarı çıkardım ve Rory'nin üstünkörü, erkeksi yazısını okudum.

New York'ta beden olumlulama dans stüdyosunu açan, hayallerime ilham veren kadınla beş koçluk dersiydi.

Bakışlarım hızla Rory'nin gözlerine çevrildi. Aylar önce, bana ilk kez buz pateni öğretirken Rory'ye bundan bir defa bahsetmişim. Kadının adını bile söylememişim.

Ne zaman Rory'yi tamamen çözdüğümü düşünsem beni farklı bir sürprizle şaşırtıyordu.

Rory'nin verdiği kâğıdını okurken güçlkle nefes alarak, "Onun koçluk yaptığını bilmiyordum," dedim.

"Yapmıyor." Ensesini ovdu. "Ama senin hedefini anlatınca onu ikna etmek pek zor olmadı ve senin internet sitene baktı."

"Benim internet siteme mi baktı?" Dudağımı çiğnerken kalbim vahşice çarpıyordu.

Rory başıyla onaylarken dudakları temkinli bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Fazla mı ileri gittim?"

Duygularım içimde hoplayıp zıplıyordu. Ben yeteneklerimden kuşku duyduğum hâlde, Rory bana ve hayallerime inanıyordu. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

"Hayır," diye fısıldarken parmağımı kâğıdın kenarında ilerlettim. "Fazla ileri gitmedin."

Rory arkasına yaslanıp beni izlerken sabah ışığında çok yakışıklı görünüyordu ve ben bir milyon şey söylemek istiyordum.

“Buraya gel,” dedi ve dikkatle kucağına tırmanarak bacaklarımı iki yana ayırıp oturdum. Rory altımda sıcaktı ve ellerimi göğsünden yukarı, boynundan yukarı sıyırarak parmaklarımı dağınık saçlarına daldırdım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadıktan sonra Rory’nin dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “Buna bayıldım.”

Rory göğsünde gümbürdeyen alçak, tatminkâr bir sesle dudaklarıma mırıldandı ve Rory Miller’la aramdaki bu ilişkinin adı her neyse, kendimi ona daha da kaptırdım.

## 63. BÖLÜM

# RORY

O ÖĞLEDEN SONRA kapalı otoparktan çıkarken, “Böyle bir araba kullandığımı bilmeliydim,” dedi Hazel.

Ona sırtırken koltuk ısıtıcısını açtım. “Hızlı, güçlü ve inanılmaz iyi mi görünüyor?”

“Gösterişçi ve pahalı.” Genzinden gülmeye benzer bir ses çıkardı. “Hem yalnızca *sen*, karda *bunun* gibi bir araba kullanırsın.”

“Hey, kar lastiklerim var.” Spor arabanın vitesini değiştirdim, motor daha da gümbürderken Hazel’a tembel bir sırtıyla göz kırptım ve Hazel gözlerini devirirken gülümsemesini gizledi. “Vitesli araba kullanabilir misin?”

“Hayır. Babam bize öğretmek istedi ama Pippa da ben de reddettik.”

Bir yol alırken sokaklar sessizdi. “Sana benim öğretmemi ister misin?”

“Rory.” Gözlerini bana çevirdi. “Ben bu arabayı kullanmayacağım.”

“Neden olmasın?”

Direndi, büyük ihtimalle arabanın fazla pahalı olduğuyla ilgili itiraz etmek üzereydi.

“Bir iş için arabaya ihtiyaç duyabilirsin.”

Utandığında gözlerini hızla kırpması çok tatlıydı. Bu sabah kutuyu görüp bir nişan yüzüğü olduğunu zannettiğinde olduğu gibi. Bu tepkisi, onun ne söyleyeceğini görmek için neredeyse bir yüzük satın almama neden olacaktı.

Kimi kandırıyordum ki? Bir yüzük satın almak istememin sebebi bu değildi.

“İhtiyacım olursa araba kiralayabilirim,” diye ayak diredi.

“Tamam.” Hazel beni yormuş gibi iç geçirdim. “Başka bir araba satın alacağım.” Kuzey Vancouver’a giden köprüye sürerken midem stresten sıkışıyordu. “Ne tür bir araba istersin?”

Hazel katıla katıla güldü. “Asla pes etmiyorsun.”

Düşüncelerim anneme kaydı ve stresim yine tavan yaptı. Parmaklarımla direksiyonda ritim tutarken beklenti içindeydim. Acaba annemin arkadaşları benden haberdar mıydı? Annemin hayatında biri var mıydı? Hâlâ doğa yürüyüşlerine çıkıyor muydu? Benim için resmen bir yabancıydı. Fakat dün bana bakış şekli, sanki...

Sıkıntıyla bir nefes verdim. Bakışları kopmamızı hiç istememiş gibiydi.

Ama bizi o terk etmişti, bu yüzden şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bugün onu ziyarete gitmekteki amacımı bilmiyordum.

Hazel elini bacağıma koydu. Aklımdan geçenleri görebiliyor ve bugünle ilgili endişeli olduğumu biliyordu.

Hartley’nin başka neler bildiğini merak ettim. Ona âşık olduğumun farkına vardı mı diye merak ettim.

“Bugün benimle gelmene seviniyorum,” diye itiraf ederken bakışlarım Hazel’la yol arasında gidip geldi.

Hazel olmasaydı, ben kesin bir bahane uydurur, ardından yorgunluktan düşünemeyecek hâle gelene kadar ağırlık kaldırırdım. Fakat Hazel yanımdayken hokey için yeterli olmadığıma dair ısrarcı, içimi kemiren endişeyi hissetmiyordum. Ona bu konuda fikrini sorsaydım, üç gün tatil yapmanın kariyerimi mahvetmeyeceğini söylerdi ve ona katılırdım.

“Sana ihtiyacım var,” diye ekleyerek Hazel’dan sakladığım sırra ağır ağır yaklaştım.

Hazel hayatımı tahmin edemeyeceğim yönlerde değiştirmişti ve onunla olmak beklediğimin çok daha fazlasıydı.

Beni izliyordu; sınırı aştığımdan endişe ettim ama bana son birkaç aydır gün ışığına çıkardığım şu yumuşak, tatlı Hazel gülümsemesini yöneltti.

“Ben de burada olmaktan mutluyum,” diyerek bacağımı bir kez daha sıktı.

## 64. BÖLÜM

### RORY

ANNEM İÇKİLERİ TAZELEYEREK ve insanlarla sohbet ederek partide oradan oraya koştururken ben oturma odasında Hazel'in yanında oturuyordum. Annem bu evi bizi terk ettikten birkaç ay sonra almıştı ve ben buraya iki kez gelmişim. Hayır, üç kez. Ziyaretlerimin büyük bölümünü garaj yolunda hokey sopasıyla atış alıştırmaları yaparak ve annemi görmezden gelerek geçirmiştim.

"Hazel," dedi annem onun yanına otururken. "Ne iş yapıyorsun?"

Hazel elimi tutarak bana güven verdi. "Takımın fizyoterapistlerinden biriyim."

Hazel'in işi ve yoga pratikleri hakkında konuştular; Hazel ona aldığım küpeleri gösterdiğinde annem bana sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Vancouver'daki takımınla işler nasıl gidiyor, Rory?" diye sordu annem ve sanki oda sessizleşti.

"Çok iyi." Ona hızlıca baktım. "Streicher da takımda ve tanıdığım biriyle oynamak güzel." Odadaki herkesin konuşmamızı dinlediğinin bilinciyle kıpırdandım. "Ayrıca Ward için oynamaktan hoşlanıyorum."

Annem mırıldanarak başını olumlu anlamda salladı. "Duvarında onun posterini asılı değil miydi?"

Hazel bana gülümsedi ve ona gülümseyerek karşılık vermek istesem de yüz ifadem sabitti. "Evet."

Annem tekrar hımladı ve sessizleştik. Tekrar bana bakmadan önce kucağındaki ellerine baktı. “Jamie ve annesi iyi mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Evet.”

“O ve kız kardeşim nişanlandı,” diye ekledi Hazel. Annem buna sevindi.

“Onun nişanlandığını görmüştüm ama nişanlısının senin kız kardeşin olduğunu bilmiyordum.” Annemin bakışları ikimizin arasında gidip gelirken sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bocaladı. “Onları tebrik ederim.”

Hazel başparmağını elimin sırtında dolaştırırken içimdeki birkaç düğüm çözüldü. Bunu onsuz nasıl yapardım bilmiyordum.

“Jamie otoriter bir huysuz,” dedi Hazel anneme, “ama daha iyi bir enişte isteyemezdim.”

Annem kıkırdadı. “O her zaman sessiz ve ciddiye. Rory’ye hiç benzemezdi. Sanırım bu yüzden birbirlerine iyi geliyorlardı.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Konuştuğumuz her şey geçmişti ama ben hokeyden konuşmak istemiyordum. Annem bu spordan nefret ederdi.

Kendimi içinde bulduğum durum sıkıntı vericiydi. Hâlâ mücevher yapıyor mu diye sormak için ağzımı açtım ama zil çaldı ve annem bir mazeret bekliyormuşçasına ayağa fırladı. Kapıyı açmasıyla birlikte daha fazla arkadaşı eve doluştu.

“Gelebildiğimize çok sevindim,” dedi arkadaşı anneme sarılırken. “Dün aradığında...”

“Ah, evet, evet.” Annem onun lafını keserken bakışları Hazel ve bana çevrildi. “Sizi görmek güzel.”

Arkadaşı beni gördüğünde nefesini tuttu, elleri ağzını örterken gözleri açıldı. “Bu Rory mi?”

Ona gergin bir gülümsemeyle baktım. “Merhaba.”

“Tanrım,” diye soludu kadın. “Resmen Rick’in ikizi!”

Öyle hızlı konuşmuştu ki ucu ucuna duydum. Annemin irkildiğini görünce kalbim ağırlaştı.

“Benim şey yapmam gerek, ee,” diye başlayıp ayağa kalkarken Hazel’in sorgulayan bakışlarından kaçındım. “Gidip su alacağım. Hemen dönerim.”

Mutfığa girene kadar Hazel’in gözlerini üzerimde hissettim. Eviyenin başına gidip kendime musluktan bir bardak su doldurdum ve kafama diktim ve pencereden arka avluya bakarken bir bardak daha doldurdum.

Burada ne arıyordum? Eski yaraları deşmekten başka bir işe yaramayacaktı. Arkadaşı, benim babama benzediğimi söylediğinde annemin verdiği tepki bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Buraya gelmem korkunç bir hataydı. Gelirken ne olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Birdenbire farklı insanlar olacağımızı mı sanmıştım? Taze bir başlangıç yapabileceğimizi falan mı?

*Zavallı*, derdi Rick.

Annemin bizi terk ettiği günü, bana onunla gitmek isteyip istemediğimi soruşunu hatırladım. Evet demiş olsaydım her şey farklı olurdu. Öz annemi tanıyor olurdum. Fakat hokey oynamazdım.

“Rory.” Annem garip bir yüz ifadesiyle mutfığa girdi.

İkimiz baş başayken mutfak fazla küçük geldi birden ama bir yandan da bakışlarım ona takılıp kaldı. Onu inceledim. Annem. Ona bakarken kalbim acıyordu. Tam karşımda olmasına rağmen onu özlüyordum.

Keşke taze bir başlangıç *yapabilseydik*. Ama nasıl olacağını bilmiyordum.

Omzunun üstünden arkasını işaret ederek başını iki yana salladı. “Erica’nın söyledikleri konusunda üzgünüm. Babana benzemenle ilgili.”

Ellerimi oyalayabilmek için biraz daha su içtim. “Herkes öyle söylüyor.”

“Ben hep senin bana daha çok benzediğini düşündüm.”



Aramızdaki sessizlik uzadı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum; ben çocukken kullandığının aynısıydı.

“Baban nasıl?”

“Şey.” Ensemi ovuştururken dünkü telefon konuşmamızı aklımdan geçirdim. “O iyi.”

“Noel için geldi mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Toronto’da. Noel’den pek hazzetmez.”

Annem hatırlarmış gibi başını salladı, sonra yüz ifadesi değişti. “Sen çok küçükken severdi. Seninle birlikte tüm Noel geleneklerini yerine getirmekten hoşlanırdı.”

Yüzümü buruşturdum. Bu hiç babama göre değildi.

“Samimiyetle söylüyorum, Rory, bu gerçek.” İç geçirdi. “Baban seni seviyor. Umarım bunu biliyordur. Sadece bunu bildiği tek yolla gösteriyor.”

Babam *hokeyi* severdi. Babam en iyisi olmayı ve onunla bağlantılı herkesin en iyisi olmasını severdi ama bunu bir kenara bıraktım.

“Geri dönmeliyim...” diye başladım.

“Mutlu musun?”

Nedenini bilmesem de sorusu beni kalbimden bıçakladı. Annem yüzümü izleyerek bekledi. “Evet. Mutluyum. Hazel...” Herkesin konuşup güldüğünü duyabildiğimiz oturma odasına bakarken sesim canlılığını yitirdi. “Hazel muhteşem.”

Annemin endişeli ifadesi yerini şefkat dolu bir gülümsemeye bıraktı. “Sevimli bir kız. Birbirinize de çok yaklaşıyorsunuz.”

Başımı onaylar gibi sallamakla yetindim. Anneme Hazel’den liseden beri hoşlandığımı, tüm bu sahte sevgililik olayını onun eski sevgilisini sinir etmek için yaptığımızı, Hazel’a ne kadar çok âşık olduğumu ve bununla ilgili ne yapmam gerektiğiyle ya da Hazel’a bunu ne zaman söylemem gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim olmadığını anlatmak istiyordum.

Tezgâhın üstündeki su bardağına bakıp bir kez daha başımla onaylamakla yetindim. “Umarım öyledir.”

Mutfığa yine sessizlik çöktü ve oturma odasına dönmek için bir adım attım.

“Senin için bir hediyem var,” dedi annem arkamdan çabucak.

Annem aceleyle oturma odasına gidip elinde küçük bir hediye kutusuyla döndüğünde kaşlarımı kaldırdım. “Pek etkileyici bir şey değil ama...”

Kapağı kaldırdım ve pelür kâğıdı kenara ittim. El örgüsü bir kazaktı, tıpkı Hazel’in gözleri gibi gri yünden beneklerle koyu mavi renkteydi. Onu üzerime tuttuğumda bedeninin doğru olduğunu gördüm.

“Bunu sen mi yaptın?”

Annem utanmış gibiydi. Başıyla onayladı ve göğsümde bir gerginlik hissettim. Bizi terk ettiyse, neden kazak örüyordu? Neden beni arkadaşlarının katılacağı Noel partisine davet ediyordu, neden kız arkadaşımın tanışıyor ve babamı soruyordu?

“Onu geçen sene ördüm. Sana o zaman vermek istiyordum ama cesaret edemedim.”

Yüzümdeki afallamış ifadeyi hissedebiliyordum. “Geçen sene mi?”

İrkildi. “Zaten her şeyinin olduğunu ve bunu istemeyeceğini düşündüm...”

Göğsümdeki tatlı sızı, Hazel’in yoga dersinde bahsettiği değerli hissetme konusunu aklıma getirdi. Kutuyu tezgâha bırakıp anneme sımsıkı sarıldım. O da bana sarılarak karşılık verirken o sıcak, tarçın kokusu beni kuşattı.

“Teşekkür ederim,” dedim ona garip, boğuk bir sesle. “Buna bayıldım.”

Ayrıldığımızda annem gözlerime bakmadı. “Yeterince ısınmanı istedim. Takımla sürekli soğuk yerlere yolculuk ediyorsun.”

Ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı. Tam da anneler gibi konuşmuştu.

Oturma odasına döndüğümde Hazel'in yanındaki yerime oturdum ve onun elini tuttum.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadı ve başımla onayladım. Bana daha fazla yaslandı. “Hiçbir yere gitmiyorum,” diye ekledi ve tekrar nefes alabildim.

Duzenleme  
Ny.Ozlem

## 65. BÖLÜM

### HAZEL

O AKŞAM DAHA GEÇ VAKİTTE şöminenin karşısındaki kanepede uzanmıştık; dışarıda kar yağarken ve Noel ağacının ışıkları yanarken yine sıcak elma şarabı içiyorduk. Ben Rory'nin kapüşonlusunu giyiyordum, ona yaslanmışım, üstümü onun benim için aldığı sıcak battaniyeyle örtmüştüm. Rory dalgın dalgın saçlarımla oynuyordu.

“Stüdyo mekânı konusunda neye karar verdin?” diye sordu.

Midem gerginlikten düğümlendi. Laura'nın mesaj atmasının üzerinden iki gün geçmişti ve ben hâlâ cevap vermemiştim. Ona hemen cevap vermediğim için kendimi ahmak gibi hissetsem de bir ikna oluyor bir vazgeçiyordum.

“Hiçbir şeye karar vermedim.”

Rory düşünceli bir ses çıkarırken hâlâ saçlarımla oynuyordu ve ona bunu yapmak istemediğimi söylersem, saygı duyup işin peşini bırakacağını biliyordum.

Korkuyordum. Riske atacağım çok fazla şey vardı. Başarısız olursam duyacağım utanç bir yana, bütün birikimim de heba olurdu ama hepsinden önemlisi, başarısız olmam benim hakkımda ne söylerdi?

Fakat sırf korktuğum için sonsuza dek aynı noktada kalamazdım. Üstelik Rory'nin bana Noel için hediye ettiği koçluk seansları sayesinde, sorularıma cevap bulma fırsatım olacaktı. Derin bir nefesle ciğerlerim genişledi ve kendimi hazırladım.

“Gidip mekâna bakmak istiyorum.”

Rory keyiflendi. “Öyle mi?”

Gülümseyerek başımla onayladım.

Çenesiyle sehpanın üzerindeki telefonumu gösterdi. “Hadi arkadaşına mesaj at.”

“Şimdi mi?”

“Evet.” Beni dürttü. “Böylece cesaretini kaybetmezsin.”

Rory haklıydı. Derin bir nefes alıp telefonumu kaptım ve Laura’ya hızla bir mesaj yazdım.

“Mekân büyük ihtimalle şimdiye dek kiralanmıştır,” diye mırıldandım. “Ama sorun değil.”

Laura bir saniye sonra cevap verdi. *Harika! Yılbaşı sabahı müsait misin? Mekâna bir göz atabilirsin.*

Rory omzumun üzerinden okudu. O sabah Lig Klasığı maçı için Whistler’a gitmek üzere arabayla yola çıkmamız gerekiyordu.

“Bir yolunu buluruz,” dedi Rory tek kaşını kaldırarak.

Dudağımı ısırdım.

“Hadi ama, Hartley,” diye mırıldanırken gülümsedi.

İsteksizlik etkisini tekrar artırdı çünkü bunun gibi büyük bir adım atmak korkutucuydu ama Rory de stresli olmasma rağmen annesinin evine gitmişti.

*Müthiş olur,* diye yazdım Laura’ya ve tuttuğum nefesi hızla verdim.

“Aferin,” dedi Rory şakağıma doğru. Telefonumu kenara atarken kızardım.

Rory’nin gözleri kitaplıkta duran çerçeveli fotoğrafımıza kaydı. Sonra bana bakıp gülümsedi.

“Birlikte olacağımıza dair bahse girdiğinde beklediğin bu muydu?” diye sordum. “Kanepede yaşlı, evli bir çift gibi uzanmamız?”

Rory’nin bana attığı delici bakışla kalbim tekledi. “Bu umduğumdan bile iyi.”

Hislerimle ilgili bir şey söylemeliydim. Bunların hiçbirini yaşamayı beklememiştim; Rory'nin yanında *sahiplenme*, *gurur duyma* ve *neşeli, iyimser mutluluk* gibi duygular hissetmeyi kesinlikle beklememiştim. Tereddüdüm yüzünden midemde bir öfke düğümlendi.

“Bugün geldiğin için teşekkürler,” dedi.

“Lafı bile olmaz.” Bu adamın onun için neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Nicole'ü ve bugün Rory'yi gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu düşündüm. Belli ki partiyi o gün karşılaştığımızda bizi davet ettikten sonra alelacele düzenlemişti çünkü Rory'yi görmeyi çok istiyordu. Alt kattaki tuvalet dolu olduğundan, beni üst kata yönlendirmişti ve orada ofisinin önünden geçmiştim.

“Annenin ofisi senin hokey eşyalarıyla dolu,” dedim Rory'ye ve alını kırıştı.

“Hokeyden nefret eder o.”

“Orada seçildiğin günün gazete kupürü, tüm formaların ve bir sürü Storm ürünü vardı.” Göğsüm Rory ve annesi için sızladı. “Annen seni öznlüyor, Rory.”

“Ben de onu öznlüyorum,” dedi kulağıma yumuşak bir sesle ve boğazım düğüm düğüm oldu.

Rory zorlayıcı konularda bile bana karşı çok dürüsttü, bu yüzden kendimi ona daha fazla açmaya teşvik ettim.

“Connor, benim gibi kızların onun gibi erkekleri elde edemeyeceğini söylemişti,” dedim pat diye. Rory'ye hislerimle ilgili gerçeği söyleyemiyordum fakat bunu açıklayabilirdim. Ona doğru bu küçük adımı atabilirdim.

Bakışları keskinleşti, Connor'ın adını duyunca sertleşti. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kaşlarımı çatıp yere baktım ve kafamda, yıllar öncesindeki partideydim, biri için yeterli olmamanın yakıcı utancını hissediyordum.

“Connor için yeterli değildim.” Kelimeler ağzımdan güçlkle çıktı. Boğazımı parçalayarak yol almışlardı sanki.

Rory altımda kıpırdandı, yüz yüze gelebilmemiz için oturuşunu değiştirdi, elleri çenemi sararken yüzünde telaşlı, samimi, öfkeli bir ifade vardı. Gözlerime bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdı.

“O yanılıyor, Hartley.” Duyguyla titreşen bakışlarını benden ayırmadı. “Hem de çok fena yanılıyor.”

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Rory’ye inanmak istiyordum. Burada bizden başka bir şey yokmuşçasına sarılmış otururken Rory’nin benden asla bıkmayacağına veya beni başından atmayacağına inanmak istiyordum.

Öyle bir şey yaparsa gerçekten ölürdüm.

Kendimi neyin içine sokmuştum ben böyle? Rory’nin gözlerine bakarken paniğim arttı. İncinmeden kendimi bundan koparabilmem mümkün değildi.

“O yanılıyor.” Rory’nin bakışları, ona inanmam gerektiğini söylüyordu. “Asıl McKinnon senin için hiçbir zaman yeterli olmadı ve o da bunu biliyordu. Sen mükemmelsin, Hartley.”

Hislerim telaşla, ısrarla, çaresiz bir çağrıyla dışarı çıkmayı talep ediyordu. Bu hisleri böyle içimde tutmak acı vericiydi.

“İlişkımız artık sahte değil,” diye fısıldadım. “Doğru mu?”

Rory başını olumlu anlamda salladı. “Evet, Hartley. Doğru.” Bakışları benimle ilgili her detayı elde etmeye çalışıyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu ve yutkunurken gergindi. “Benim için uzun zamandır sahte değil.”

Odada yeterince hava yoktu ve bakışlarımı başka tarafa çeviremiyordum.

Connor benim yeterli olmadığımı söylemişti ama belki de yanılıyordu. Rory bana kesinlikle yeterliymişim gibi bakıyordu. Her neyin içindeyse, bunu istiyordum. Hepsini istiyordum.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sorarken saçlarımı kulağımın arkasına soktu.

Rory’nin samimi ve gergin yüz ifadesi kalbimin teklemesine neden oldu ama dudağımı ısırarak bir baş onayı verdim.

Rory gözlerime bakarken bir nefes aldı. “Seni seviyorum.” Dünya durdu, ortadan kayboldu ve sadece Rory’yle ben kaldık.

“Ne?” Korkmuş gibi titrek bir nefes aldım ama korkmuyordum.

“Seni seviyorum.” Rory beni izlerken yutkundduğunda âdemelması hareket etti; elini tekrar saçlarıma götürdü.

İki ay önce bu duymak istediğim son şey olurdu. Şimdiyse Rory’nin bu kelimeleri binlerce kez tekrarlamasını istiyordum.

“O kadar şaşırılmış görünme, Hartley.” Çarpık gülümsemesi nazikti. “Sana nasıl âşık olmam? Başından beri hep zaman meselesiydi.”

Dudaklarım aralandı ama nutkum tutulmuştu. Yıllar öncesinde kalbi paramparça olmuş kız, Rory’yi bulduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordu. Aynı zamanda bunun uzun sürmeyeceğinden ödüm kopuyordu.

“Hiçbir şey söylemene gerek yok.” Sessizliğime usulca güldü. “Eninde sonunda senin de bana bunu söyleyeceğine eminim.”

Rory kendinden çok emin konuşmuştu. Aklımı okuyabilmiş, ona kapılacağıma inanıyormuş gibi.

İçimde giderek çoğalan bir coşku hissettim. “Çok ukalasın,” diye mırıldandım.

Hislerimi geçiştiriyor, onlara sırtımı dönüyordum ama daha fazla inkâr edemezdim.

Rory’ye sırlıslıkla âşıktım. Bu kelimeleri daha önce herhangi bir erkeğe söylememiştim. Connor’layken hoş karşılanmayacaklarını her zaman sezdiğimden kendime saklamıştım.

Gerçi o aşkın sulandırılmış bir versiyonuydu ve Rory, Connor’a hiçbir yönden benzemiyordu.

Çirkin bir ses kulağıma, *Daha önce bir kadını incitti*, diye fısıldadı. Rory kasten yapmamış olsa da Ashley’ye karşı ihmalkâr davranmış ve onun kalbini kırmıştı.



Beni seviyordu belki ama bana da aynısını yapabilirdi. Rory'nin sevgisine karşılık versem ve birlikte çılgınca mutlu olsak bile. İnsanların sevgisi zaman içinde tükenebilirdi.

Dün Rory'nin Jamie'yle kardeş gibi olduklarını söylediğini hatırladım. Sonsuza dek birbirlerinin hayatlarında olacaklardı, bu da Rory'nin sonsuza dek *benim* hayatımda olacağı anlamına geliyordu.

Rory'ye her şeyimi verdikten sonra ilişkimiz yürümezse, kalbim kırılacaktı ve sonrasında da onu sürekli görmek zorunda kalacaktım.

“Sorun değil,” dedi tekrar, bir elini saçlarımda gezdirirken ve Rory'nin anladığını fark ettim. Bana düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. Kalbimin onun için çarpmasının bir başka sebebi de buydu... Çünkü Rory'nin sınırsız bir sabrı ve nezaketi vardı. Çünkü yaralı olduğumu ve kendimi onun için iyileştirmeye çalıştığımı biliyordu.

“Ben beklerim,” dedi.

Aman Tanrım. Evet. Onu gerçekten seviyordum. Onu bir süredir seviyor olabilirdim. Kabul etmeye hazır olduğumdan daha uzun bir süredir. Buna karşı koymak için uğraşmışım ama bu –Rory'ye âşık olmamaya çalışmak– şimdiye dek yaptığım en aptalca şey olabilirdi.

Bacaklarımı iki yana ayırarak onun kucağına oturmak için hareketlendim, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Rory elini belime koydu ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım.

“Ayak bileğın nasıl?” diye usulca sordu.

“Kendisi şu anda zerre umurumda değil.”

Rory başını sallarken gözleri yarı kapalıydı ve yutkunduydu. Büyük ihtimalle yine de ayak bileğimi dinlendirmemle ilgili bir şey söyleyecekti ama buna fırsat vermeden onu öptüm.

## 66. BÖLÜM

### HAZEL

BİZ ÖPÜŞÜRKEN RORY beni kaldırıp yatak odasına taşıdı. Nazikçe yatağa indirdikten sonra önümde, yerde diz çöktü. Ağzı benimkine yaklaşırken hava elektrikle uğulduyordu; birbirimizin giysilerini çıkardığımız her seferinde dudaklarımız bir saniyeliğine ayrılıyordu, ta ki sonunda ben oturduğum yatakta lavanta renkli sutyenim ile ona uyumlu tangamla kalana dek.

“Bugün sana gerçekten ihtiyacım vardı,” diye fısıldarken yutkundum. Gözlerindeki ifade öylesine savunmasızdı ki beni sarstı, kalbimi sızlattı.

Bunu biliyordum. Annesi söz konusu olduğunda Rory kaybolmuş hissediyordu ve benim tek istediğim onun elini tutup iyi hissetmesini sağlamaktı.

Tanrım, Rory’ye destek olan kişi olmak istiyordum. Bunu çok fena istiyordum.

“O kelimeleri tekrar söyle,” diye fısıldadım. “Önceden söylediklerini.”

Rory gülümsedi, beni dudaklarımdan öperken yüzümü tuttu. “Seni seviyorum.”

İç geçirdim, âdeta havada süzülüyordum. Rory yatakta üstüme çıktı. Her öpüştüğümüzde olduğu gibi Rory’nin dudakları, saçlarımdan arkasına süzülen eli, benim dizlerimi dürterek ayıran dizi dışında her şeyi unuttum. Bacaklarımdan arasına yerleşti ve aletin etkileyici uzunluğu klitorisime baskı

yaptığında içimde hızla kıvılcımlar çaktı. Dudaklarım aralandı ve dili aralarına kaydı; dilini hafifçe emdiğimde Rory'nin nefesi kesildi ve göğsünün derinlerinden alçak bir zevk iniltisi çıkardı.

Ağzımın içini tekrar okşayarak tadıma bakmadan önce, "Tanrım," diye mırıldandı. Vücudumu ona doğru büktüm çünkü bu tek kelime Rory'nin bana ne kadar çok ihtiyacı olduğunu, daha fazlasını alamazsa aklını kaçırabileceğini tam olarak anlatıyordu. Parmaklarının saçlarımı tutuşu sıkılaştırırken kalçalarını bana dayadı ve haz ürpertileri ile uyarılma sırtımdan aşağı doğru salındı. "Sırf bununla boşalabilirim, Hartley, yemin ederim."

Karnımın alt kısımlarında sızlayan bir zonklama başladı ve itirazla veya ihtiyaçla ya da ikisiyle birden inlemiş olmaydım çünkü Rory bende gülümseyen ağzını yalama isteği uyandırarak alçak sesle kıs kıs güldü.

"Ama yapmayacağım." Yavaş, tembel bir öpücük daha. Külotum nemliydi. "Sen ihtiyacın olanı alana kadar değil."

Yavaş ve düşünceli öpüşmemiz hızlı ve telaşlı bir hâl aldı.

"Her mastürbasyon yaptığımda, senin tadını düşünüyorum. Bunu düşündüğümde asla uzun süre dayanamıyorum."

İnlerken tekrar vücudumu ona doğru büktüm, sürtünme arayışıyla kalçalarımı onunkilere sertçe bastırdım. Aleti bacaklarımın arasındaki sinir yumağına çarpınca tüm bedenim kasıldı.

Rory üzerimde havada dururken kendini tekrar o noktaya bastırarak gözlerimin geriye kaymasına neden oldu. Ağzı ukala, hoşnut bir gülümsemeyle kıvrılırken ateşli gözleri beni hapsediyordu. Beni boğazımdan aşağı bir hat boyunca aynı anda hem ısırıp hem öperek ödüllendirdikten sonra boynumun altındaki hassas bir noktayı emdi. İnlerken utanmazca kalçalarımı ona doğru kaldırdım.

"Bu akşam bunu yapıyor muyuz?"

Rory'nin dili köprücük kemiklerimin üstündeki çukurda küçük daireler çizirken, "Evet," diye soludum. "Umarım."

"Güzel." Gözleri karardı ve alnını göğüs kafesime dayayıp derin bir nefes aldı. Yüz ifadesi bana bunun Rory'nin başına gelmiş en iyi şey olduğunu söylüyordu.

Benim de öyleydi, sanırım.

Rory'yi istiyordum. Sonuçlarını umursamıyordum, incinip incinmemeyi umursamıyordum.

Rory elini bacaklarımın arasına kaydırды ve külotumun ön tarafında sert bir daire çizdi. Zevk bedenimi kuşatırken sırtımı gerdim.

Rory'nin gizemli, tembel gülümsemesine bakarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Benim için ıslanmışsın." Elmacık kemikleri kızardı. "Buna bayılıyorum, Hazel."

Başımı sarsakça sallayarak onayladım. Ellerimi onun göğsünde gezdirirken, Rory elini bacaklarımın arasında hareket ettiriyor, beni daha fazla heyecanlandırıyordu ama karnıma baskı yapan sert aletine uzandığımda başını iki yana salladı.

"Henüz değil."

"Lütfen."

Rory alçak sesli bir kahkaha atarken kaşlarını kaldırdı. Hâlâ o tomurcuğu sarhoş edici, zevkli dokunuşlarla okşuyordu. "Sana istediğini verirsem boşalmam uzun sürmez."

Bakışları memelerime indi ve yüz ifadesi gerginleşti. Bir an sonra dizlerinin üzerindeydi, uzanıp sutyenimin kopçasını açtı ve külotumu aşağı çekti.

"Böyle daha iyi," dedikten sonra elini tekrar kadınlığıma götürdü ve vücudumu ona doğru büküm.

Dudakları meme ucumu buldu ve dili sertleşmiş meme ucuma değer değmez hissi bedenime dalga dalga bir elektrik yaydı.

Tekrar aletine uzandım ama Rory bileğimi kavrayıp başımın üstünden yatağa sabitledi.

“Bana diğeri elini ver,” dedi. Hâlâ klitorisime masaj yapıyordu ve ben onun devam etmesini çaresizce istiyordum, bu yüzden dediğini yaptım.

Bileklerimi iri eliyle birbirine bağladı ve bir gülümseme ağzına yavaşça yayıldı.

“Senin bu huyunun neden hoşuma gittiğini bilmiyorum,” dedi. Gözlerini elinin bileklerimi bastırıldığı yere çevirdi, “Ama gidiyor.” Yutkundu ve güçlkle nefes alırken elinin uyluklarımın arasında hareket ettiği yere attığı bakışlar arasında yüzümü inceledi. “Sadece benim olmanı istiyorum.”

Basınç karnımın alt kısımlarında, omurgamın dibinde ve klitorisimin arkasında yükseldi. “Bunu ben de istiyorum,” diye itiraf ettim. “Bunu yapmandan hoşlanıyorum.”

Söylediğimi beğenmiş gibi Rory tekrar o gizemli, hoşnut gülümsemesini sergiledi ve ona ihtiyacı olanı vermenin hazzı beni bir kez daha sarstı. Rory’ye her istediğini vermek istiyordum.

Parmaklarını ıslaklığıma kaydırırken çenesi gerginleşti. “Benim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Tekrar başımla onayladım, klitorisimin arkasında yükselen sızı yüzünden gözkapaklarım düşüyordu.

“Benim ve yalnız benim.”

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Rory’nin ağzından bu sahiplenici kelimeleri duymayı seveceğimi asla düşünmezdim ama durum buydu, keyifle onların tadını çıkarıyordum.

“Söyle.” Sahiplenme vurgusu Rory’nin eğlenen sesini değiştirmişti ve bakışları beni hapsediyordu.

“Senin ve sadece senin,” dedim nefes nefese. “Boşalmaya ihtiyacım var.”

Hızla nefesini içine çekti ve bileklerimi serbest bıraktı. “Karnının üstüne yat.”

“Ne?” Rory çömelip beklerken başımı kaldırdım. Aleti uzanıyor, ucu boncuk boncuk nemle kaplanırken ilgim için yalvarıyordu. Öne eğilip onu yaladım ve Rory ellerini

saçlarıma gömerek onları sımsıkı kavradı. “Hazel.” Beni saçımdan tutup aletinden geriye çekerken ses tonu karanlık ve kışkırtıcıydı. “Az önce sana ne söyledim?”

Sıcaklık, basınç ve çaresizce zirveye ulaşma ihtiyacı içimde fırıl fırıl dönerken nefes nefese kalmış olmama rağmen sessizce gülüyordum.

“Hatırlayamıyorum,” diye yalan söylerken ona sııttım. Rory parlak gözlerle başını iki yana salladı ve ağzı muzip bir ifadeyle kıvrıldı.

Muzip ve aşırı ateşli.

“Seni becerecektim,” dedi yapmacık bir tehditkârlıkla. Saçımın arkası hâlâ avucuna dolanmıştı. “Ama şimdi fikrimi değiştirdim çünkü sen şımarık bir veletsin.”

## 67. BÖLÜM

### HAZEL

İÇİM HEYECANLA DOLDU. Buraya kadardı, değil mi? Bir erkekte her zaman ihtiyaç duyduğum şey tam olarak buydu. Rory ile benim aramdaki kimya her şeye sızıyordu. *O* benim her zaman ihtiyaç duyduğum erkekti. Kalp atışlarım beklentiyle hızlandı.

“Ellerinin ve dizlerinin üstünde çömel.”

Güçbela arkamı dönmüşken beni kalçalarımından tutup dizlerimin üstüne çekti; ıslak ve çıplaktım. İçimde ani bir tereddüt belirdi, yıllardır bu pozisyonda olmamıştım. İtaatkâr ve savunmasızdı; genellikle bundan hoşlanmazdım.

Kaygılı düşüncelerimi sezmiş gibi Rory iri eliyle belimi ovdu. “İyi misin, bebeğim?”

Elinin tenimdeki sıcaklığına odaklandım ve başımı sallayarak onaylarken derin bir nefes aldım. “Hı hı.”

Rory benimle asla çizgiyi aşmamıştı. Her an beni izliyor, tepkimi ölçüyordu.

Arkamda kımıldadı ve dudaklarını sırtıma yerleştirip aşağı doğru öpücükleriyle bir yol çizdi. “Bana güveniyor musun, Hazel?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Evet.” Islaktım, sızlıyordum ve Rory’nin beni zirveye ulaştırmasını bekliyordum. Hüsrانım sesime yansdı. “Sana güveniyorum.”

Sevdiğim o alçak, hoşnut sesi çıkardı. “Güzel.”

Dili kış deliğimde daireler çiziyordu ve sıcak, ıslak hisle gözlerim açıldı. Boğuk bir zevk iniltisi çıkardım. Tam o sırada Rory’nin parmakları kalçamı sıktı.

“Bunu daha önce yaptın mı?” diye mırıldanırken beni ileri geri okşuyordu.

Hiçbir şeye aldırıyordum, sıcaklık bedenimde ilerlerken tüm dikkatim Rory’nin dilinin bana dokunduğu yerdeydi. “Hayır.”

“Peki hoşlandın mı?”

“Evet,” diye soludum. Daha çok ıslanıyordum. “Rory,” diye inledim. “Boşalmaya ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Biliyorum.” Dili hâlâ sıkı, buruşuk delikte tembel, kaygan daireler çiziyordu. “Boşalmayı ne kadar çok istiyorsun?”

Ellerim kenetlenerek birer yumruk şeklini aldı. “Daha sonra seni öldüreceğim.”

“Kuşkum yok.” Dili içimi araştırırken tiz ve muhtaç bir sesle inledim. Omurgam ürperiyordu. “Of, siktir, Hazel,” diye inledi. “Az önce dilimi kavradın. Bu çok iyi bebeğim. Çok iyi gidiyorsun.”

Güçlkle solurken dişlerimi sıktım. Aklım başımdan gitmek üzereydi.

“Daha fazlasını istiyorsan hak etmen gerek.”

Deliliğin sınırında ileri geri sallanırken sızlandım. Bu işkenceydi ama bayılmıştım. “Ne istiyorsun?”

“Lig Klasığı’ne kadar burada benimle kal.”

“Ne?” Rory bana öyle dokunurken düzgün düşünemiyordum. “Yılbaşına kadar mı?”

Rory durup belime bir öpücük kondurdu, tenime doğru nefesini verdi. “Burada olman hoşuma gidiyor. Doğrusu buymuş gibi geliyor.”

Hem sözleri hem de bunları söylerkenki samimiyeti tam kalbimde bir yer kazandı. “Tamam. Peki. Burada kalacağım.”



Şu anda, beni nasıl heyecanlandırıldığını düşününce, muhtemelen her şeyi söyledim. Diğer yandan son birkaç gün rüya gibiydi, resmen kendi küçük kar küremizin içinde yaşıyorduk.

“Bunun doğru geldiğini söyle.”

“Doğru geliyor.”

“Bunu yaparsak son seferimiz olmayacağını söyle.”

Kuralım. Aptal kuralımın sözde beni duygulara kapılmaktan koruması gerekiyordu. “Bu son seferimiz değil.”

“Uslu kız.” Rory’nin sesindeki o tını rahatlama mıydı? “Pekâlâ, Hartley.” Eli bacaklarımın arasına döndü ve klitorisimi parmaklarını düz tutarak, kararlı, geniş daireler çizerek tam ihtiyacım olan biçimde okşadı. Tüylerim diken diken oldu. “Bu akşam egomu yeterince şişirdin.”

Sınıra yaklaşırken başımı yatağa bıraktım. Rory elini üzerimde dolaştırırken, dili arka girişimi okşarken, beni sahiplenirken, beni tatlılıkla boşalmaya yaklaştırırken orgazm içimde hareketleniyor ve geliyordu. Bedenimde yükselen ihtiyaç kanımı tutuşturuyordu ve bacaklarımın arasındaki basınç doruğa ulaşırken bedenim zevkle katılaştı.

Rory’nin bedenimle oynaması ayak parmaklarımı kıvrıma sebep olurken, “Geliyorum,” diye inledim yatağa doğru. Rory’nin eli daha hızlı hareket ederken merkezimdiki kaslar gerildi, boşluğun etrafında kasıldı. Eli hareket ettikçe ıslaklığımın sesi kulaklarıma doluyordu ama aldırmadım; dilinin etrafında kenetlenip gerilirken başım dönüyordu, zorlukla nefes alıyordum.

*Baştan çıkarılmış ve ahlaksızın,* diye düşündüm ama umurumda değildi. Rory bunu istiyorsa ben de istiyordum.

Orgazmım dinerken nabzım kulaklarımda uğulduyordu ve ileri doğru uzanıp yatağa çöktüm. Rory üzerime çıktı, omzumu öperken gerilmiş ereksiyonu belime baskı yapıyordu.

“Nasılsın, Hartley?”

Artçı sarsıntıların arasından, “İyiyim,” diye inledim ve Rory kıs kıs güldü.

“Bu akşamlık tükendin mi?”

İrkilerek dirseklerimin üzerinde yükseldim ve başımı iki yana salladım. “Hayır.” Rory’nin yüzü kızarmıştı ve gözleri parlaktı. Saçları tam sevdiğim gibi darmadağınık ve rezalet durumdaydı. “Henüz işimiz bitmedi.”

Rory ağzını çarpıttı, kendini güçlkle kontrol ediyormuşçasına yutkundu. “Güzel.”

Komodinine uzandı, kondom kutusunu yırtarak açtı ve birini aletine taktı.

“Arkanı dön,” dedi usulca ve sırtüstü döndüm.

Dizlerimin arasına yerleşti, aleti klitorisime bastırırken nefesim kesildi. Rory’nin dudakları boynumda, omzumdaydı ve bana yumuşak, ısırıklarla kesilen öpücükler kondururken elimi saçlarına daldırdım.

“Nazik olma,” diye fısıldayarak kendimi onun aletine sürttüm. “İsteddiğini al, Rory. Bundan hoşlanıyorum.”

Duymak istediği tam da buymuş gibi inledi ve sonra orada, girişimdeydi. Kadınlığımı hafifçe dürtüyordu. Çenesinde bir kas seğirirken, şiddetli, zorlayıcı nefesler alırken yüz ifademi izleyerek kendini içime itti. Bedenim onun için esnerken ikinci orgazmın başladığını hissedebiliyordum. Rory benim için fazla büyüktü ama yanma hissi olağanüstüydü; öyle dolu ve dar bir his veriyordu ki omurgamda yukarı aşağı hareket eden kıvılcımları tetikliyordu. Kalçasını benimkine bastırduğunda ve tamamıyla içime girdiğinde gözlerim geriye kaydı.

“Rory,” diye inledim ona bakarak.

Sırf Rory’nin yüz ifadesine bakmak bile beni zirveye ulaştırabilirdi. Güçbela dayanıyormuşçasına gergin çenesi, yarı aralık gözkapaklarının altında donuk, dalgın bir bakış. Arzusunu tüm yüzünde görmek içimde gelişen basıncı çoğalttı.

“Aşırı darsın,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. “Çok uzun dayanamayacağımı biliyordum.”

Geri çekildi ve kendini tekrar içime ittiğinde ikimiz de inledik. Yarın canım acıyacaktı ama umurumda değildi, daha

fazlasına ihtiyacım vardı. Ellerim Rory'nin her yerindeydi – saçlarında, kollarında– ve sırtını tırnaklarımla sıyıırıyordum.

“Ben... yapabilir miyim?” Tekrar kendini içime itti, bu kez daha hızlı ve daha sertti. Kaba saba bir ses göğsünde güm-bürdedi.

“Ne yapabilir misin?” Rory beni becerirken, yatağa sıkıştırırken, boşalmak için beni kullanırken nefes nefeseydim. “Nedir o?”

Ellerini boğazımın altına getirdi ve gözlerinde bir soruyla gözlerime baktı. “Böyle?”

Boğazımı sıkılmıyor, beni incitmiyordu. Sadece elini oraya koyup beni altında tutuyordu. Hararetli bir baş onayı verdim. Rory'nin beni sıkıştırmak istemesi ve becermesi bana kendimi uzay boşluğundaymışım gibi hissettiriyordu. “Evet. Öyle.”

“Güzel.”

Kalçası daha hızlı hareket ederken cezalandırıcı bir ritim tutturdu ve bedenim tekrar kasılmaya başladı.

## 68. BÖLÜM

### RORY

SEVDİĞİM KADININ içinde olmak hayatımın en yoğun deneyimiydi.

Hazel bana onun için her şeymişim gibi bakıyordu. Sonunda bana güveniyordu. Sonunda, bunu yapıyorduk. Onun da beni sevdiğini biliyordum ve Hazel bunu bana söylemeye hazır olana kadar bekleyecektim. Onunla bolca alıştırmaya başlamıştık.

Dudağını ısırды, ihtiyaçla kaşları çatıldı. “Daha sert.”

“Emin misin?” Kendimi zar zor tutuyordum, kontrolümü yitirmeye başlıyordum. Hazel’in boğazının etrafındaki parmaklarım esnedi.

Kahretsin, Hazel’in kendini bana bırakmasını, beni içine kabul etmesini seviyordum. Bana onu böyle kullanmama izin verecek kadar güvenmesini seviyordum.

Hararetle başını salladı ve tırnaklarını sırtıma batırdı. İğne batmaları bu ânın –burnumdaki kokusu, aletimde uyarılmasının ıslak kayganlığı, altımda bana uysal, yumuşak ve samimi bakışı– başka bir katmanıydı.

Tanrım, bundan sağ çıkamayacaktım. Öyle şiddetli boşalacaktım ki sonunda ölecektim. Kasığımdaki yoğun çekilme hissi artarak beni daha hızlı hareket etmeye sevk etti ve kıvılcımlar çakmaya başladı.

Aletimin etrafında Hazel dalgalanmaya başlayınca gözlerim açıldı. “Tekrar mı? Tekrar mı geleceksin?”

Hazel'in dudakları kıvrıldı ve sarsak bir baş onayı verdi. "Klitorisimi sarsıyorsun," diye soludu. "Ve içimdeki her şeyi."

Ukala, eril tatmin beni tamamen esir aldı. Hazel'ı yatağın yukarısına doğru becerirken mükemmel, yuvarlak memeleri zıplıyordu, içimdeki basınç kontrolden çıkıyordu. Hazel gözlerime bakarken vücudunu yukarı kıvrarak kasıldı ve narin dudakları aralandı. Nabzım kulaklarımda atıyordu, hayalarım bedenime yaklaşmıştı ve orgazm beni şiddetle ele geçirdi.

Zihnim bin parçaya ayrıldı. Hazel'in içine boşalırken başımı boynuna gömdüm, adını inlerken benim onun derinlerine ulaştı.

Benim Hazel'im. Benim. Her hamlele birlikte Hazel'in adı kanımda tempo tutuyordu. Onu seviyordum ve o benimdi. Şimdi ona sahip olduğuma göre, onu asla bırakmayacaktım.

Orgazmlarımız dinerken ve soluklarımız normale dönerken Hazel'in üstüne yerleştim, alnını öpüp saçlarını okşadım. Hâlâ içindeydim fakat henüz geri çekilmeye hazır değildim.

"İyi misin?" diye sordum. "Fazla sert değildim ya?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Mükemmeldi." Hazel bana bakarken, küçük, doymuş bir gülümsemeye iç çekerken kirpikleri titreşti ve düşüncelerim onun ne kadar güzel olduğunda sabitlendi.

"Lig Klasiği'ne kadar burada kalmayı gerçekten istemiyorsan..."

"İstiyorum."

*Sonsuza kadar kal,* diye düşündüm.

Hazel elini göğsüme, güm güm atan kalbimin üstüne koydu. "Burada olmaktan hoşlanıyorum."

Bu sözleri duyunca kalbimin teklediğini hissedebildi mi acaba diye merak ettim.

"Kalbin hâlâ çok hızlı çarpıyor," diye fısıldadı.

"Seninle fazlasıyla güzel, Hazel." Bu seks değildi; mutluluktuktu.

Gözleri birden açıldı ve sanki o konuşana dek bir sonsuzluk geçti. “Ben de sana âşık oluyorum.” Gözleri benimkilere bir cevap ararmış gibi bakarken sesi neredeyse bir fısıltan ibaretti. “Korkuyorum.”

Kahrolası *kalbim*.

“Biliyorum.” Parmaklarımı Hazel’in alnında gezdirirken bir saç tutamını geri ittim. “Sanırım bu zaten korkutucu olması beklenen bir şey ama ben her zaman burada, seninle olacağım.” Gözlerimiz buluştu. “Tamam mı?”

Başını sallayarak onayladı. “Tamam.”

Beni seviyordu ve bir gün... Bir gün Hazel Hartley’yle evlenecektim.

## 69. BÖLÜM

### RORY

HEDİYELEŞME GÜNÜ'YDÜ –Noel'in ertesi günü– ve Filthy Flamingo'da Owens, Volkov ve birkaç diğer çocukla otururken telefonum Hazel'in gönderdiği bir fotoğrafla vızıldadı.

Küvetteydi, sabun baloncuklarıyla kaplıydı, yüzü sıcaktan kızarmıştı ve gözleri hınzırca bakıyordu. Benim ateş püskürten ejderham.

*Beni mi düşünüyorsun?* diye yazdım. Telefonuma sırtırken dizim sallanıyordu.

*Belki.*

*Bu kadarı yeter,* diye cevap verdim. *Hemen eve geliyorum.*

*Sakin ha. Çocuklarla dışarıda takıl ve bir defalığına biraz eğlen.*

Bir defalığına. Bu gülünçtü. Hazel'la birlikte olduğum her an eğlenceliydi.

“Beni o amatör maça çağırdığın için sağ ol,” dedi Owens. Diğer oyuncular –hem profesyonel hem de amatör gruptan olanlar– bu sezon Storm'un playoffları oynamayı başarıp başaramayacağını tartışıyordu. “Streicher gelemedi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Uçakları yeni inmiş. Fakat bir içki içmek için bize katılacağını söyledi.”

Owens amatör gruptan çocuklarla uyum sağlamıştı ama buna pek şaşırılmamıştı. Hayden Owens kana susamış uzaylılar tarafından kaçırılrsa, bir saat içinde onları güldürüp

herkesin gevşemesini ve harika zaman geçirmesini sağlayabilirdi. Bu akşam buz pistine adımını attığı an, takım dinamiğini anlamış ve buna göre oynamıştı. Çocuklar ona pas vermişti ama Owens hiçbir atıştan kendisi için faydalanmamıştı. Amatör gruptaki çocuklar adına maçı daha adil hâle sokmak için biz profesyonel oyuncularını tek elle ve farklı pozisyonlarda oynatmıştı. Volkov felaket bir kaleci olmuştu, atışlar onu peş peşe sıyırıp geçerken geri kalanımız kahkahadan kırılmıştık. Gelgelelim Owens hücumda doğuştan yetenekliydi.

Geçen haftaki Storm maçını düşünürken gözlerim kısıldı. “Bir defans oyuncusuna göre bilek vuruşların harikaymış.”

Omuz silkerek barda etrafına bakındı. “Evet, şey, sırf eğlencesineydi.”

“Bu iyi bir özellik.” Maçlar çok hızlı geliyordu ve oyuncuların her şey için hazır olması gerekirdi. “Sen çok yönlü bir oyuncusun ve takımın önemli bir parçasısın.”

Vay be. Bunu söylerken kendimi Ward gibi hissettim. Bir gurur kıvılcımı göğsümde tutuşarak dalga dalga içime yayıldı.

Owens bana hafifçe gülümseyerek memnun olmuş gibi başını eğdi. “Teşekkürler, Kaptan.” Boğazını temizledi. “Bıraktığım malzemelerle ilgili her şey yolunda gitti mi?”

“Evet.” Hazel’in bana verdiği hediyeleri düşünerek sırttım. “Hazel’a yardım ettiğin için teşekkür ederim. Minnettarım.”

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Fizyoterapide tembel kıcıma katlandığı için ona borçluydum.” Benimle alay edencesine bir kaşını kaldırdı. “Bu akşam da senin evinde mi kalıyor?”

Bu akşam biz amatör maçımızı oynarken Hazel’in bana tribünden gülümsemesini ve birkaç dakika önce gönderdiği küvetteki fotoğrafını düşündüm. Birkaç gün içinde orası *bizim* evimizmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Düşüncelerim dün geceye, onun içine gömülmem ve bunun ne kadar *doğru* geldiğine kaydı. Ve bu sabahki tekrarına. Hazel’in inleyerek adımı söyleyişine. Yatağında, göğsüme sokulmuş hâlde uyandığındaki görüntüsüne.



Yüzümde nasıl bir ifade varsa Owens'a bir sevinç çılgılığı attırdı ve birkaç oyuncu bize baktı. "Yani bu bir evet," dedi bardağının ağzının üzerinden sırtarak.

"Tatil boyunca bende kaldı. Ayak bileği o hâldeyken kendi evinde yalnız kalmasına izin veremezdim."

Owens beni adlandıramadığım bir ifadeyle izliyordu. "Hazel şahanedir," dedi sonunda.

Kalbim daha şiddetli çarptı. "Biliyorum."

"Ayrıca en iyisini hak ediyor."

Bakışlarım keskinleşti ve arkadaşı babama benzediğimi söylediğinde annemin yüzünde beliren ifadeyi kafamda canlandırdım. "Biliyorum."

Owens bana o nazik, samimi gülümsemesiyle baktı. "O hâlde seninle olması iyi bir şey dostum."

Beni şakacı bir tavırla dürttü. Hafiflediğimi hissettim.

"Noel'de burada mıydın?"

"Evet. Annesiyle babası Kit'in kız kardeşine daha yakın olmak için Toronto'ya taşındı, bu yüzden çoğunlukla Darcy'yle takıldım."

Doğru. Kit'in kız arkadaşı. Owens'ın hep baktığı. Gözlerimi kıstım ve Owens'ın bakışlarından bir suçluluk geçti.

"Hiçbir şey olduğu yok," dedi çabucak, sonra da boğazını temizleyip başka tarafa baktı. "İlişkisi olan kızlara asılmam." Bira bardağını tutan parmak eklemleri beyazdı.

"Ve Darcy'nin ilişkisi var."

"Evet."

"Siz aynı üniversiteye gitmiştiniz, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Kit'le ben lisede arkadaşlık ve üniversitede birinci yılımızda Darcy'yle tanıştık. Hepimiz aynı yurttayız yaşadık ve Darcy'yle benim birçok ortak dersimiz vardı."

"O istatistikçi değil miydi?" Hazel bundan geçen gün bahsetmişti. "Sen neden matematik dersleri alıyordun?"

"Darcy benim edebiyat derslerimdeydi."

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Biz arkadaşız.” Ağzı gerildi. “En iyi arkadaşlar. Hem Kit de bu aralar sürekli evlenmekle ilgili laflar atıp duruyor ortaya.” Birasının kalanını bir dikişte içti. “Darcy’yle ilişkimizi garipleştirmek istemiyorum.” Yutkundu. “Kaldı ki bunu Kit’e asla yapmam,” dedi bu konuda son noktayı koymuş gibi. Yüzü alaycı bir ifade aldı. “Belki senin yaptığını yapar ve onu kıskandırmak için kendime sahte bir sevgili bulurum.”

Biram beni az kalsın boğuyordu, öksürdüm.

“Hadi ama.” Bana sırtıttı. “Hazel senden *nefret* ediyordu ve sonra McKinnon çıkageldiğinde birlikte olduğunuzu duyurdunuz. İşin aslını çözmek için dâhi olmak gerekmiyor.”

Gülmeye başladım. “Herkes biliyor mu?”

Owens başını iki yana sallarken hâlâ sırtıyordu. “Hayır. Hiçbir şey söylemedim.” Jordan yeni bir bira bıraktı ve Owens ona teşekkür etti.

“Sen iyi bir adamsın, Owens.”

“Sen de iyi bir kaptansın.” Bardağını benimkiyle tokuşturdu. “Şerefe, pislik.”

Biramı bitirdim çünkü hâlâ tatildi ve Jordan’ın dikkatini çekip sessizce bir tane daha istedim.

Tatil günü bir arkadaşımınla eğleniyordum. Hazel görse hayatımda iyi şeyleri hak ettiğimi söylerdi.

“Soru şu,” dedi Owens bir başka şakacı sırtışıyla, “Hazel bunun sahte olmadığını biliyor mu?”

Hazel’in, *tekrar söyle* diye fısıldadığını hatırlarken ağzım kulaklarıma vardı. “Evet. Dün akşam ona söyledim.” Heyecana kapıldım. Eve, ona dönmek için sabırsızlanıyordum.

“Ah, siktir.” Owens ayağa kalktı ve oturma bölümünde benim tarafıma ilerledi; sırtıma vurarak beni sıkıca kucaklarken gülüyordum. “Senin adına sevindim dostum.”

Streicher kapıdan girdi ve Jordan’ı el sallayarak selamladıktan sonra bize doğru ilerledi.

“Selam,” diye seslendi Owens, Streicher oturma bölümüne yerleşirken ona bardağını kaldırdı. “İşte geldin. Bir içki al. Kutlama yapıyoruz.”



Jordan’a iyi geceler diledikten sonra bardan soğuk, temiz gece havasına çıktık.

Başım dönüyordu, bu yüzden gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. “Çocuklar. Hava çok güzel kokuyor.”

Bu sabah uyandığımda yüzümün Hazel’in boynuna gömülmüş olduğunu, onun kokusunu içime çektiğimi hatırladım.

Benim Hazel’im.

Yürürken Streicher’in montunun önünü kavradım. “Hazel olağanüstü kokuyor. Pippa da güzel kokuyor mu? Kızlar neden bu kadar iyi kokuyor?”

Gülümseyerek başını iki yana salladı ve arkasında Owens’la Volkov kahkaha attı.

“Sen sarhoşsun,” dedi Streicher.

“Sarhoşum,” diye kabul ettim. “Yıllardır sarhoş olmamıştım.”

“Endişelenme, Miller,” dedi Owens. “Seni eve, Hazel’a sağ salim götüreceğiz.”

Düşünceler kafamda süzülürken kendi kendime mırıldandım. “O çok güzel.” Elim cebime daldırdım ve anahtarlarımı çıkarıp Hazel’in bana verdiği plastik ejderha anahtarlığı havaya kaldırdım. “Size bunu göstermiş miydim? Hazel aldı. Benim için bir *Noel çorabı* yapmış.” Kelimelerim birbirine karıştı.

Owens inledi. “Bize gösterdin. Bardaki herkese gösterdin.”

Tepedeki sokak lambalarının ışığıyla parıldayan küçük ejderhaya gülümsedim. Çok şirindi. Ona bayılıyordum.

“Hazel’ı seviyorum. Onu çok seviyorum.” Anahtarlığı cebime geri koydum ve Streicher’a aptal aptal gülümsedim. “Biz evleneceğiz.”

Streicher bir kez daha sırttı. Volkov gözlerini devirdi ve Owens öyle şiddetli gülüyordu ki nefes alamıyordu.

“Hazel bunu biliyor mu?” diye sordu Owens.

Onun lisede çekilmiş, isteksizce gülümsediği fotoğrafına bakmak için telefonumu çıkardım. “Henüz değil. Ama bir gün öğrenecek.”

Hazel benimle annemin evine gelmişti. Beni *tanıyordu*. Gerçekte kim olduğumu görüyordu, buna rağmen yatağında uyuyor, bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyordu.

Bir dövmeci dükkânının vitrinindeki tabela dikkatimi çekti: AÇIK.

“Bekleyin.” Owens’ın gömleğini tutup onu durdurdum.. Ben parlayan harflere gözlerimi dikip bakarken Volkov küfretti.

Kocaman sırttım. “Hadi içeri girelim.”

## 70. BÖLÜM

### HAZEL

GEÇENİN BİR YARISINDA bir çan sesini takip eden şiddetli bir gümbürdeme beni uyandırdı. Rory'nin yatağında doğrulduğumda hâlâ yarı uykudaydım.

Telefonum çalıyordu. Gözlerimi kısarak ekrana baktım. Hayden'in rehberdeki fotoğrafı ekranda parlıyordu. Telefona cevap verdim.

"Hayden?" dedim çatallı bir sesle, zihnim bulanıktı. "Neler oluyor?"

"Kapıyı açar mısın?"

"*Onu uyandırma,*" dedi Rory arkadan ve zihnim biraz netleşti.

"Rory'nin evindeyim." Gümbürdeme sesi tekrar geldi. Biri kapıya vuruyordu.

"Biliyorum." Hayden kıs kıs güldü. "Sana bir sürprizim var."

Bir an sonra Rory'nin evinin kapısını açtım. Rory'nin kolu Hayden'in omzuna dolanmıştı, tişörtünün altında bacakları çıplaktı ve bana bir bakış attıktan sonra gözleri aydınlandı.

"Merhaba, bebeğim." Kelimeleri ağzında geveledi ve sırtışı genişledi.

Hayden, Rory'yi daireye sokarken bana eğlenen, beklentili bir bakış attı. "Bu sana ait. Hangi anahtarı kullanması gerektiğini bulamadı."

"Hazel." Rory bana sırtırken dengede duramıyordu.

Onun kırmızı, sulanmış gözlerine tek bir bakış attım ve kahkahayı bastım. “Ah, vay be. Bu akşam eğlendin mi, tatlım?”

Sevgi ifadesi ağzımdan çıkıvermişti ama çok doğru geliyordu.

“Evet.” Kolunu belime dolarken Rory’nin sırtışı genişledi.

“Başını derde soktun mu?” Midesini pırpışladığımda irkildi.

Hayden homurdandı. Rory bana bakarken hâlâ sırtıyordu. Gözleri haylazlıkla parlıyordu.

“Pekâlâ,” diyerek Hayden bir elini havaya kaldırdı ve asansöre doğru geriledi. “Ben kaçtım.”

“Onu eve sağ salım getirdiğin için teşekkürler,” diye seslendim kapıyı kapatırken. Bir yandan da gülüyordum çünkü Rory boynumu kokluyor, beni öpüyordu. “Seni yatağa yatırlım, sonra sana biraz su ve ilaç getiririm...”

Rory eğilip beni omzunun üstüne çekti.

“Rory,” diye kahkaha atarken baş aşağı duruyordum. “Beni yere indir.”

Kıçıma bir şaplak attıktan sonra dişleri kalçamı sıyırdı. “Hayır.”

Ben de onun kıçına vururken hâlâ gülüyordum ve Rory yürürken baş aşağı sarkıyordum.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı, beni taşıyarak koridorda ilerlerken bacağımın arkasını ovdu. “Senden çok hoşlanıyorum ve çok güzel kokuyorsun, dahası bana acımasız davranmandan da hoşlanıyorum.”

Ona gözlerimi devirdim ama kalbimde sanki kıvılcımlar çakıyordu. “Sen sarhoşsun.”

“Hı hı.” Yatak odasında beni ayaklarımın üzerinde durmam için bıraktıktan sonra boynuma öpücüklerden bir hat çizdi. “Ayrıca senden çok hoşlanıyorum. Herkesten fazla.” Elini çeneme koyup yüzümü çerçeveledi ve beni pürdikkat süzerkenki ciddi hâlinde tapılası bir yan vardı. “Senden hoşlanıyorum ve seni seviyorum.”

Lanet olsun, Rory'yi seyretmeye doyamıyordum. Sebebi sadece yakışıklı olması değildi. Benimle ilgileniyordu, Noel için daireyi süslüyordu, beni güldürüyordu ve onunla geçirdiğim her andan keyif alıyordum.

Aynı zamanda aşırı yakışıklıydı.

“Ben de senden herkesten fazla hoşlanıyorum,” diye fısıldadım. Ve onu seviyordum. “Yatağa yatmalısın.”

Rory tişörtünü çekip çıkardı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birdenbire tamamen uyanmıştım.

“Rory,” diye uyarırken gözlerimi göğüs kafesindeki yeni dövmeyle örten streç filme dikmişim. “Bu da neyin nesi?”

Rory mutlulukla iç geçirirken bana gülümsedi. “Sensin.”

Bir ejderhaydı. Rory'nin çıkıntılı kaslarının üstünde uzanan siyah çizgilere hayretle bakıp yutkundum. Kafamda tehlike çanları çalıyordu ama Rory yüzümü ellerinin arasına alıp bana gülümsedi.

“Çünkü sen benim minik ateş püskürten ejderhamsın,” diye mırıldandı. “Benim.”

Ağzımı hızla ellerimle kapatırken ona şokla bakmaya devam ettim. Dövme Rory'nin gövdesinin yan tarafı boyunca uzanıyordu. İnanamama ve panik duyguları içimde dönerken coşku –ve ümit– bunları kızgın bir bıçak gibi kesti.

Lanet olsun.

Rory'nin beni, sarhoş kafayla benim için bir dövme yapacak kadar sevmesine hayran oldum ancak bu dövme büyük, çok büyük bir hataydı.

*Benim.* Rory böyle demişti. Onun olduğumu söylemişti. Kalbim tekledi. “Onu sildirmen gerekiyor. Dengesiz davranıyorsun.”

Rory tekrar sırttı. “Seninle ilgili hislerimin böyle bir etkisi var, Hartley. Dengemi bozuyor. Ayrıca onu sildirmeyeceğim.”

Aman Tanrım. Bu gerçektir. Bu kahrolasınca gerçektir. “Herkes görecektir.”

Bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüksek sesle, eğlenen bir kahkaha attı. “O hâlde bırak görsünler.”

Bu şimdiye dek gördüğüm *en berbat* dövme değildi ama en iyisi de değildi. Belli ki sarhoş bir gece yarısı kararı dövmesiydi.

“Hazel.” Bakışlarımı kaldırıp onun gözlerine baktım ve Rory’nin gözleri endişeyle doldu. “Ondan nefret mi ettin?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Ona âşık oluyordum ve Rory benim için bir ejderha dövme-  
si yaptırmıştı. Başım büyük dertteydi ve bu hiç komik olmadığı  
hâlde bir kahkaha patlattım. Rory tek kaşını kaldırdı. Tepkim  
karşısında şaşkınlık ile eğlenme arasında gidip geliyordu.

Başımı iki yana salladım. “Sen delisin. Bunu neden yaptın?”

“Nedenini biliyorsun.”

Kalbim hızla çarpıyordu ve Rory beni kadife yumuşaklığı-  
ğında bakışlarla izlerken tüm hislerim içimde büyüyerek ilgi  
çekmek için çırıpınıyordu.

Rory sarhoştü ve belki yarın bundan pişman olacaktı ama  
ben bile son birkaç haftanın kanıtını inkâr edemezdim. Etrafi-  
ma sürekli duvar örmek çok yorucuydu.

Pippa’nın nişan partisinde, birisinin her şeyi olmanın nasıl  
bir duygu olduğunu merak etmişim.

Sandığım kadar korkutucu değildi.

Rory’ye, onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Bana her  
şeyi vermişti ve artık bunu içimde tutmak istemiyordum.

“Ben korkmuyorum,” diye fısıldadı Rory, “ve hiçbir yere  
gitmiyorum.”

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bir dövme. Kahrolasınca bir dövme.

Parmaklarını çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırdı.  
“Beni bırakma.”

Onun ne kadar nazik, eğlenceli, tatlı ve özel biri olduğunu  
bilirken bunu nasıl yapabilirdim? Elimden geldiğince uzun süre  
Rory’yle arama mesafe koymuştum ama o asla vazgeçmemişti.

O benim güvenli limanımdı; doğru zamanda ve hatırlayaca-  
cak kadar ayık olduğunda bunu ona söyleyecektim.



## 71. BÖLÜM

### HAZEL

YILBAŞI GÜNÜNÜN ve Lig Klasığı'nin sabahında Rory'yle birlikte stüdyonun sahibiyle buluşmaya gittim.

Laura'nın aile dostu Nadir, bize stüdyoyu gezdirirken öyle heyecanlı ve tedirgindim ki güçbela konuşabiliyordum.

Mekân kusursuzdu.

“Elektrik tesisatı iyi görünüyor,” diye mırıldandı Rory kulağıma ve homurdanmamı bastırdım. Hayatı boyunca elektrik tesisatıyla hiç işi olmadığına emindim ama dün gece onun bir yoga ve dans mekânı kiralarken nelere dikkat etmek gerektiğini Google'da araştırdığını görmüştüm.

“Size biraz zaman vereceğim,” dedi Nadir. “Acele etmeyin. Herhangi bir sorunuz olursa ben dışarıdayım.”

“Antrede insanların eşyalarını koymaları için hayli alan var,” diye ekledi Rory lobiyi işaret ederken. “Sence çok fazla tadilat yapman gerekecek mi?”

Ocak sonuna kadar bu mekân bir yoga stüdyosuydu. “Belki bir kat boya. Stüdyolardan birine bir bale barı eklerim.” Ağzımı çarpıttım ve ısrarcı bir heyecan göğsümü sardı. “Daha küçük odalara raflar ve ekipman koymam gerekecek.” Rory'nin meraklı bakışlarına karşılık verdim. “Beğendim,” diye kabul ettim.

“Öyle mi?”

“Hem de çok beğendim.” Dişlerimi altdudağıma batırırken ayak ucumda zıplıyordum. Bu sahiden oluyor muydu? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Nadir bize mekânın şubatın birinde müsait olacağını söylemişti. Amerikalı kadınla ilk mentorluk seansımda, bir mekân kiralamam hâlinde gelecek birkaç ayın nasıl yürüyeceğini etraflıca konuşmuştuk. Büyük olasılıkla küçük yenilemeler için bir aya ihtiyacım olacaktı ve bu esnada işletmenin yönetim kısmını –bir çizelge yaratmak, reklam yapmak, bir internet sitesi kurmak ve personel işe almak– halledebilirdim.

Stüdyo açılışa hazır olana dek Storm’la çalışmaya devam edecektim. Gelir getirmeye devam eden diğer öğretmenlik işlerim de olacaktı. Çok meşgul olacaktım ama hepsinin üstesinden gelebilirdim.

Pencerelerden dağlara bakarken kalbim titredi. Bu mekân uğruna her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Annemle olan durum tekrar aklıma geldi ve Noel’den önceki telefon konuşmamızı hatırladım. Bunu başarabilir miydim? Burasının bir fitness stüdyosundan çok daha fazlası olmasını istiyordum ama ya buna hazır değilsem?

Ama öte yandan da ya hazırsam? Parlak, ışık saçan heyecanım aniden ortaya çıktı. Ya bu iş başarılı olursa ve tüm hayallerim gerçekleşirse?

Rory ellerini omuzlarıma koyarak gergin kaslarımı yoğurdu ve onun dokunuşu altında gevşerken zihnim hızla çalıştı.

Pippa tereddüt ediyor olsaydı, ona sahtekârlık sendromuna\* kapılmamasını ve kendi yoluna engel koymamasını söyledim. Avucumla göğüs kafesimi ovarken mekâna göz gezdirdim.

Gerçekten mükemmeldi. Kira biraz yüksek olsa da karşılanabilirdi.

Rory bana inanıyordu ve onun cesaret verici gülümsemesi ihtiyacım olan yegâne teşvikti. Uzanıp elini tuttum ve o da elimi sıktı.

“Hey, Nadir?” diye seslenerek Rory’yi kiralık mekândan dışarı yönlendirdim. “Tutuyorum.”

\* Kişinin kendi yeteneklerinden şüphe duyması ve başarılarından dolayı başkalarının onu sahtekâr olarak yargılayacağı konusunda sürekli bir korku taşıması anlamına gelir. –ç.n.



O akşamüzeri erken saatlerde Whistler'da otelin toplantı salonunda karşımızda oturan Ward merakla kaşlarını çatmıştı. Takımın buz pistindeki ısınması yarım saat içinde başlıyordu ama ona acil bir görüşme talebi iletmiştim.

Connor meselesi fazla uzamıştı. Eğer bu bir meslektaşımın veya arkadaşımın başına gelmiş olsaydı, onu birisiyle konuşmaya ve buna bir son vermeye ikna ederdim. Bugün kira kontratını imzalamamın yanı sıra bunu yapmak benim açımdan zorlayıcıydı.

“Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedikten sonra derin bir nefes aldım.

Kalbim küt küt atıyordu ama kendime Connor'ın beni *öptüğünü* hatırlattım. Bu profesyonelliğe aykırıydı, iğrençti ve takımın yücelttiği tüm değerlere tersti. Bunu açıklamamanın neden sinir bozucu olduğunu bilmiyordum.

Belki tüm sezon Connor'ı kışkırttığımız içindi. Onu kasten kışkırtmıştık. Bir yanım, *Bu senin suçun* diye fısıldıyordu ama o sesi bir böcek gibi ezdim.

Kıskanmış olsa bile Connor'ın davranışı kabul edilebilir değildi.

Rory elini kucağıma koyup parmaklarımı sıktı ve sinirlerim yatıştı.

“Hayırseverlik etkinliğinin akşamında,” dedim Ward'a, “Connor McKinnon çok sarhoş oldu ve beni öptü. Ona geri çekilmesini söylediğim hâlde bana aldırmadı.”

Tiksinti hissi boğazıma tırmanarak ağızımda kötü bir tat bıraktı. Dinlerken Ward'un gözlerinde endişe yanıp söndü.

“Artık onun fizyoterapisti olmak istemiyorum.”

Ward'un çenesi gerildi. “Kesinlikle artık onun fizyoterapisti değilsin.” Gözlerime baktı ve bakışlarında öfke ile

pişmanlık gördüm. “Çok üzgünüm, Hazel. Bu konu çözüme kavuşturulana kadar McKinnon yedeğe alındı. Onun takımındaki geleceğiyle ilgili daha fazla düşünmeye ihtiyacım var.” Yutkundu. “Sana destek olmak için ne yapabiliriz? İhtiyacın olan tüm kaynakların hizmetinde olduğunu bil lütfen.”

Başımı iki yana sallarken nefesimi gergin ciğerlerimden dışarı bıraktım. Ward’un endişeli tepkisi beni şimdiden sakinleştirmişti. “Ben iyiyim. Bunu ciddiye aldığın için teşekkür ederim.”

“Elbette. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Sana arka çıkacağım.” Kaş çatışı derinleşirken başını iki yana salladı. “Tekrar çok üzgünüm.”

“Biliyorum.” Ward’a gergin bir gülümsemeyle bakarken Rory’nin elini sıktım. “Teşekkürler.”



Dışarıdaki koridorda Rory beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimi araştırdı.

“İyi misin?”

Başımla onaylarken ağzımı çarpıttım. “Tüm bu hadisenin hiç yaşanmamış olmasını dilerdim ve Ward’la konuşmak zevkli değildi ama bunu yaptığımıza memnunum.”

“Ben de.” Beni göğsüne çekip sımsıkı, sıcak bir kucaklamayla sararken dudaklarını şakağıma bastırdı. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Neden?” Başımı onun heykel gibi yontulmuş göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledim.

“Zor olanı yaptın.”

Düşünür gibi bir sesle karşılık verdim. “Benimle geldiğin için teşekkürler.”

Rory alaycı bir ses çıkardı. “Biz birbirimize daima destek oluruz, Hartley.”

Buz pistindeki ısınma yakında başlayacağından Rory sahanın yolunu tuttu ve ben süitimize dönerken aklımda ertelediğim bir başka zorlayıcı konu vardı. Oturma odasında şömineyi açmak için düğmeye bastım ve kanepeye çöküp pencerelerden dışarı, kayak merkezini çevreleyen, karla kaplı dağlara baktım.

Hayırseverlik etkinliğinden önceki konuşmamızda anneye karşı kendime hâkim olamadığımdan beri iletişim kurmamış, aramızdaki sorunun üzerine gitmemiştik. Noel’de ebeveynlerim telefon ettiğinde Rory ve ben hoparlörden onlarla konuşurken, yanlarında Pippa ve Jamie de vardı. Dolayısıyla sohbet rahat konular üzerine dönmüştü.

Fikrimi değiştirmeden onu aradım.

“Merhaba, canım,” diye cevapladı annem.

“Selam.”

“Şu anda Lig Klasığı için kayak merkezinde olmalısın.”

“Evet.” Süitin verandasında bir kuş etrafta sektikten sonra uçup gitti.

*Sığınabileceği güvenli bir liman olmaya devam et, demişti Pippa.*

*Herkesin yolculuğu farklı bir tempoda ilerler, demişti mentorum ilk görüşmemizde.*

“Söylediklerim için gerçekten üzgünüm,” dedim anneme, boğazımın daraldığını hissediyordum. “Seni öyle zorlamalıydım ve haklısın. Kendi bedenle ilgili istediğin gibi hissetmekte özgürsün.”

“Hayır, Hazel...” Cümlesini yarıda kesip duraksadı. Hatın diğer ucunda annemin kederli, rahatsız yüz ifadesini görür gibiydim. “Bunun senin üzerindeki etkisini fark etmedim. Artık küçük bir çocuk olmamanın söylediklerimi sünger gibi emmediğin anlamına gelmediğini unuttum.” İç geçirdi. “Sana kendini kötü hissettirmeyi veya güzel olmadığını düşündürmeyi asla istemezdim.”

“Öyle değil,” dedim çabucak. “Gerçekten kendimle barıştım.”

“Harika.”

Aramızda bir anlık sessizlik oldu ve ilk kez anneme yardımcı olamıyormuş gibi hissetmedim. Anneme kendisiyle ilgili hislerini yaşaması için imkân vermişim ve bununla ilgili ona kendini kötü hissettirmeyecektim.

“Mesela biri... kendisiyle ilgili farklı hissetmek isterse,” diye başladığında sesinde bir direnç tınısı vardı. “Nasıl, ee, veya nereden başlayabilir?”

Yükselen heyecanımı geçiştirdim. “Tamam,” dedim boğazımı temizleyerek, “bana göre, başlamanın kolay bir yolu kendimle ilgili olumlu sözler söylemektir. Güzel görüldüğümü düşündüğümde bunu yüksek sesle söylerim.” Kendime güldüm. “Dairemde yalnızsam bile.”

Annem kıkırdadı.

“Belki bir günlük tutarım. Kendimle veya bedenimle ilgili olumsuz bir his belirdiğinde, günlüğüme bunu aktarırım. Bu hissi neyin tetiklediğini yazarım: Televizyonda izlediğim bir şey, okuduğum bir şey veya bana kendimi yetersiz hissettiren bir konuyu düşünmek... Böylece hislerimle ilgili bir örüntü olup olmadığını anlayabilirim.”

Sessizce dinliyordu.

“Belki bir veya iki ayı böyle geçirdikten sonra yapmak istediğim ama yapamayacakmışım gibi gelen her şeyin ve sebeplerinin bir listesini oluştururum. Giymek istediğim kıyafetler, görmek istediğim yerler, denemek istediğim aktiviteler.”

Kafamda annemi dans ederken canlandırdım. Yirmisinde değil, şimdi, ellilerinde dans ederken. Güçlü, dimdik, mutlu ve güzeldi.

“Yeterince güçlü hissettiğimde bunları yapamama sebeplerimi listelerim ve o sebeplerin sahiden gerçek olup olmadığını sorarım kendime.”

Frene bastım çünkü onu bunaltmak istemiyordum.

“Ve kendime,” diye ekledim, “dilediğim tempoda ilerleyebileceğimi ve kusursuz olmamın beklenmediğini çünkü kimse senin kusursuz olmadığını hatırlatırım.”

“Şey, ona söylediklerini ileteneğim,” dedi annem kaygısızca ve ikimiz de kıkırdadık. “Seni seviyorum canım.”

“Ben de seni seviyorum.”

## 72. BÖLÜM

### RORY

“BU MAÇ TARAFTARLAR İÇİN,” dedi Ward o akşam soyunma odasında, maçtan kısa bir süre önce, “ama aynı zamanda bizim için.” Gözleri bende durdu. “Kendinize neyin önemli olduğunu hatırlatın ve bu akşam orada eğlenin.”

Bana çarpık bir gülümsemeye baktı ve ben de sırtarak karşılık verdim. Oyuncular buz pistinin yolunu tuttuğunda ben soyunma odasından çıkan son kişiydim ve McKinnon arkamdan adımları seslendi.

“Miller.”

Gündelik kıyafetlerini giyiyordu. Ward’un konuşması boyunca oyuncular ona temkinli bakışlar atmıştı. O akşam barda olmayan çocuklar bile onun ne yaptığını öğrenmişlerdi.

“Senin lanet olasıca *kız arkadaşın* beni yedeğe aldırды,” diye çıkışırken uzun adımlarla bana yaklaşıyordu. “Çok teşekkürler.”

“Sen kendini yedeğe aldırдың.” Sırtımı dikleştirerek ona tepeden baktım.

McKinnon başını iki yana sallarken öfkeden köpürüyordu. “Benim sorunum ne biliyor musun?” Bir parmağını yüzüme doğrulttu. “Sensin. Sen her zaman benim sorunum oldun, Miller.”

Kavga etmek istiyordu. Bana bakarken gözlerinden taşan nefrete baktım. Geçen sene, hatta iki ay öncesine kadar, bu fırsatı dalaşmak için kullanırdım.



*Neyin önemli olduğunu kendinize hatırlatın*, demişti Ward.

Hazel önemliydi. Streicher, Pippa, takım ve hokey önemliydi ama McKinnon? O bir hiçti. Öfkeliydi, bencildi ve küskündü. Onun adına kötü hissettim.

McKinnon'ın önemi yoktu ve ona benzemek istemiyordum.

Hazel benim basıp gitmemi isterdi ve ben her şeyden öte Hazel için doğru adam olmak istiyordum; bu takımın ihtiyaç duyduğu kaptan olmak istiyordum.

Basıp giderken, "Umarım işleri yoluna koyarsın," dedim McKinnon'a. "İyi şanslar."

Olmak istediğim kaptan ve adam buydu.



Üçüncü periyotta karşı takım bir gol daha atarak maçı beraberliğe taşıdı ve Ward bir mola aldı.

Yedek kulübesine doğru kaydık. Açık hava buz pistinin yukarısında, karanlık gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Dağ kayağı kasabasında sıcaklık sıfırın altındaydı ve taraftarlar kışlık kalın montlarla, şapkalarla ve eldivenlerle sarınıp sarmalanmıştı. Amatör gruptan çocuklar buradaydı, maçı onlar için ayırttığım ön sıradaki koltuklardan izliyorlardı. Hazel ve Pippa ekoseli bir battaniyenin altında birbirlerine sokulmuş sıcak elma şarabı içiyordu.

Buz pistinde kullandığım asist stratejisi artık işe yaramıyordu. Mideme bir ağırlık çöktü.

"Calgary ne yaptığımızı biliyor," dedi Ward ve bakışları bende kaldı. "Bu sezon senin tuzak yemi olduğunu anlayacak kadar maç seyrettiler."

Ona kısa bir baş onayı verdim. Bu maçın skoru sezon istatistiklerini etkilemeyecekti ama yine de rekabetçiydik ve yine

de kazanmak istiyorduk. Eski rolüme bürünüp yıldız oyuncu olmam gerekiyordu.

Yıldızlar gol atardı. Babamın maçı izlediğine emindim.

“Plan nedir, Kaptan?” diye sordu Ward.

Omzumun üstünden Hazel’a baktım ve bana hafifçe gülümsedi.

Amatör maçtan sonra, o akşam dövmemi gördüğünde, *Dengesiz davranıyorsun*, demişti gülerek.

Amatör maç. O akşam Owens’a, *Senin bilek vuruşların harikaymış*, dediğimi hatırladım.

Kafamda birden bir ampül yanınca ona baktım.

“Sanırım sen yine hücumda oynamalısın,” dedim ona ve benzi soldu. “Merkezde.”

Volkov’u işaret etti. “Biz daima beraber oynarız.”

“Biliyorum.”

Belki bu işe yaramayacaktı ama Ward gözlerinde meraklı bir parıltıyla izliyordu ve o akşam Owens amatör gruba karşı hücumda oynadığında hem çok mutluydu hem de bunda çok başarılıydı. Gol attığında yüzünün nasıl aydınlandığını ve onun aslında yanlış pozisyonda oynuyor olabileceğini düşünmüştüm. Muhtemelen çocukluğundan beri savunma oyuncusu olarak eğitilmişti, tıpkı benim çocukluğumdan beri hücum oyuncusu olmam gibi.

“Gelin bir kez deneyip nasıl gittiğini görelim,” diye ısrar ettim. “Ben savunmada oynayacağım.”

Volkov başıyla onayladı. “Denemeye değer.”

“Ben hep savunmada oynadım.” Owens tereddütlü görünüyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“İşe yaramazsa, strateji değiştiririz. Ama yeni bir şey denemek için iyi bir fırsat var önümüzde. Önemli olan nedir?” diye sordum ona, ardından takımın geri kalanına baktım. Herkes sessizdi. “Bu sadece bir iş değil ve biz makine değiliz. Bundan fazlası olmalı.”

Owens huzursuz görünüyordu ama bir baş onayı verdi. “Pekâlâ. Bunu yapalım.”

Ward tekrar stratejinin üzerinden geçti ve çocuklar buz pistinde dizilmek için kayarak uzaklaşırken Ward omzumu tuttu.

“Bir çözüm bulacağını biliyordum, Miller.”

Gülümserken midemdeki şu ağırlığın hafiflediğini hissettim, hemen sonra kayarak yerime geçtim.

“Başlıyoruz çocuklar,” diye seslendim pak düşerken.

Owens pakı ânında kaptı ve oyunu öyle hızlı yönetti ki rakip takım ne olduğunu anlamadı. Owens diğer hücum oyuncularının arasından geçip pakı kaleye soktu; hepsi yirmi saniye içinde oldu.

Taraftarlar ayaktaydı, tezahürat ediyor ve bağırıyorlardı. Owens’ın yüzündeki rahatlama ve gurur ifadesi beni mutluktan uçurdu; bu kez Owens gülerken ve beni üstünden iterken onu kafakola alan bendim.

“Bunu yapabileceğini biliyordum,” dedim ona ve sırtışı genişledi.



Üçüncü periyodun sonunda iki sayı öndeydik. Bu noktada artık pakı elimizde tutarak zamana oynuyorduk. Benim gol atmama ihtiyaçları yoktu, eskiden olduğum yıldız olmama ihtiyaçları yoktu. Kaptan olarak görevimi yapmıştım.

Oyun durduğunda camın arkasındaki Hazel’a baktım. Bana göz kırptı. Esniyormuş numarası yapıp gözlerimi devirdim ve Hazel kahkahayla gülerken ışık saçıyordu.

*Hayatında güzel şeyler olmasını hak ediyorsun,* demişti biz Stanley Park’ta koşarken.

Bu akşam bir gol atmak istiyordum. Bu ne ilgi toplamakla ne de oyun kazanmanın övgüsüyle ilgiliydi; sadece işe yaran stratejinin, sevdiğim şeyi yapmanın tatminini yaşamak istiyordum.

“Bir tur eski stratejiyle oynayalım,” dedim Ward ve takıma. Yutkundum. Bencil görünmek istemiyordum. “Kendim bir gol atmak istiyorum.”

Owens bana nispet yaparcasına sırttı. “Gördüğüm ilgiyi mi kıskandın, Miller?”

Beni dürtüklerken onu ittim ama Ward başını olumlu anlamda salladı. “Yapın.”

Oyun başlangıcı için dizildik, ben tekrar merkez hücum bölgesindeydim ve pak düştüğünde uçuyordum; kaleye doğru sertçe kaydıkten sonra pakı içeri kaydırđım. Tribünler gürültüyle inledi ve çok sevindim ama yalnızca Hazel’a bakıyordum. Ayaktaydı, alkışlıyor ve gururlu bir gülümsemeyle bana sırtıyordu.

## 73. BÖLÜM

### RORY

“YILBAŞI GECENİ çocuklarla geçirmek yerine burada olmanın sakıncası yok mu?” diye sordu Hazel. O akşam buz pistinde el ele kayıyorduk. Saçları arkasında uçuyor, rüzgârda dalgalanıyordu ve burnunun ucu soğuktan kızarmıştı. Gökyüzündeki yıldızların altında ıslık ıslık parlayan gözleri büyüleyiciydi.

“Ayak bileğinin iyi olduğuna emin misin?”

Kahkahası soğuk havada bir nefes buharı yarattı. “Tamam. Anlaşıldı.”

Onunla yüz yüze gelmek için harekete geçip geri geri kaymaya başladım. Hazel’in iki elini birden tuttum ve kısıtıldığı gözleriyle başını bana doğru kaldırdı. “Bu akşam maçta bir şey değişti.”

“Bunu fark ettin, değil mi?”

Gülümsedi, bekliyordu ve biz pistte daireler çizerken sessizdim.

“Herkes beni babamla kıyaslıyor. Ona benziyorum, onun gibi oynuyorum.” Kendimi durdurdum. “Veya oynuyordum.”

Hazel’in eli benimkini sıktı.

“Sadece ona benzemekle kalmadığıma, hayatımın da onunkinin aynısı olacağına inanıyordum. Yaşlı, sefil, yalnız, hokeye takıntılı bir adama dönüşecektim ve beni tanıyan her kadın –kadınların babamda gördüğü için çekip gittiği özelliği her neyse– bu çirkin özelliğimi görecekti.

Kalbim telaşla çarparken kanım hızla akıyordu. “Bunları hiç yüksek sesle söylememiştim.”

Fakat Hazel bana yumuşak, nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi ve belki tüm bunları zaten bildiğini düşündüm. Bu meseleyi hiç konuşmamıştık ama her nasılsa biliyordu; Hazel aklımdan geçenleri gördüğü için korkmak yerine rahatlamış ve minnettar hissediyordum.

“Ama ben o adam değilim. Yalnızca kendime bunu düşünme izni verdim.” Boğazım daraldı. “Bunu ne kadar istersem isteyeyim asla iyi bir kaptan olacağımı düşünmedim. Sanırım iyi bir lider olmak biraz da insanların kendilerine söylenen kişi olmadıklarını, onların ne istediklerini ve aslında kim olduklarını görmekle ilgili.”

Hazel düşünceli bir ses çıkardı. “Sen iyi bir kaptansın.”

Göğsüm şefkat ve gururla doldu. “Senin sayende.”

Hazel bakışlarını indirip kendi kendine gülümsedi ve onun da kalbi bu hisle dolup taşıyor mu diye merak ettim.

“Yılbaşı gecesindeyiz,” dedi sakince.

“Biliyorum.”

Bana göz ucuyla baktı ve bu, onun aklını okuyabilmeyi dilediğim ilk sefer değildi. “Anlaşmamızın yarın bitmesi gerekiyordu.”

Kalbim durdu. İlişkimizin artık sahte olmadığını söylemiştik ama belki Hazel fikrini değiştirmişti. “Senin istediğin bu mu?”

“Hayır.” Tereddütsüz cevap verirken bana döndü. Gözleri yüzümde dolaşıyor, gözlerimi araştırıyordu. “Bunun bitmesini istemiyorum.” Dudakları aralandı ve daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görüldüğü hâlde sadece dudaklarını ısırdı. “Bunun sona ermesini istemiyorum.”

İçim tekrar sahiplenmenin sızısıyla doldu. Hazel’la öyle mutluydum ki canım acıyordu. Ellerimi beline koydum ve kaymayı bırakıp onu da durdurdum çünkü Hazel patenlerini frenlemekte pek iyi değildi.

Saçlarını arkaya iterek, gözlerine bakarak, “Ben de bunun bitmesini istemiyorum,” dedim ona. “Devam edelim.”

“Ne kadar süreyle?” Çok umutlu ama kuşkulu görünmesi yeni baştan kalbimi kırdı.

“Sen ne kadar süreyle istersen, Hartley. Ben seninim. Hatta muhtemelen daha uzun süre.”

Umarım *sonsuz* kadar.

“Sana bir şey söylemeliyim,” diye fısıldarken Hazel’in gözleri endişe ve heyecanla parladı.

Ellerini tuttuğumda titriyorlardı.

“Seni seviyorum,” dedi alçak sesle, gözlerimin içine bakarak.

Tek duyabildiğim kulağımda atan nabzımdı; tek görebildiğim Hazel’di.

“Bunu söylemeye korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum ama...” Lafını yarıda kesip dudağını ısırды, beni izlerken kalbim taklalar atıyordu. “Her zaman sevdiğini bilmeni istiyorum.”

Tanrım, kalbim. Benim tatlı, dehşete düşmüş Hazel’im kırılan güvenini avucumda tutmam için bana sunuyordu. Onu korumak için her şeyi yapardım.

“Biliyorum.” İçimde yükselen duygular canımı acıtacak kadar güçlüydü. “Çoktandır biliyordum.”

“Öyle mi?” Hazel kaşlarını kaldırdı.

Başımı olumlu anlamda salladım. Elimi onun yanağına koydum ve teni dokunuşumun altında soğuktu. “Sen hazır olana kadar bekliyordum.”

Bakışlarını benden ayırmadan yutkundü. “Çok sabırlısın.”

“Sen beklemeye değersin.”

Kaşlarının çatıklığı gevşedi ve uzun bir nefes verdi. “Sen de beni sevdiğini söylemeyecek misin?”

Ağzım bir gülümsemeye kıvrıldı. “Sevdiğimi biliyorsun.”

Hazel başıyla onayladı. “Evet. Biliyorum.”

Onu öpmek için eğildim, ellerim saçlarındaydı.

“Seni seviyorum,” dedim yine de ve Hazel dudaklarıma doğru gülümsedi.

İnsanın istediği her şeye kavuşması böyle bir histi demek.

“Ben de seni seviyorum. Mutlu yıllar, Rory.”

“Mutlu yıllar, Hazel.”



## 74. BÖLÜM HAZEL

ONU SEVDİĞİMİ SÖYLEDİĞİMDE sanki Rory kendisini kısıtlayan bağlarından kurtulmuştu çünkü süitimize çıkan asansöre bindiğimiz an elleri vücudumda dolaşmaya başladı.

“Tüm gün bunu düşündüm,” derken klitorisimde kıvrak daireler çiziyordu, eli pantolonumun önüneyken beni yakın tutmak için güçlü kollarından birini çaprazlama olarak gövdemin ön tarafına sabitlemişti.

Aynada dudaklarımın aralanışını, sırtımın ona doğru bükülmesini izledim. Rory'nin ereksiyonu kışıma dayanırken beni okşayarak gittikçe daha da uyarıyordu. Bedenim uğuldayarak ve gerilerek ona tepki verdi.

Asansör bizimkinden farklı bir katta durduğunda Rory elini geri çekip dikleşti. Kapılar açıldı, birisi bindi ve üçümüz sessizce orada dikilirken kalbim gümbürdüyor ve klitorisim daha fazla ilgi isteğiyle sızlıyordu.

Rory aynadaki yansımamızdan gözlerime baktı ve bana hafifçe sırıttı. Kahkahamı bastırdım.

O vahşiydi ve beni de vahşileştiriyordu; bir araya gelmemiş olsaydık hayatımın gidişatı nasıl olurdu hiç bilmiyordum. Ama çok sıkıcı olacağı kesindi.

Yüz yaşma bastığımda, hayatımı düşünürken Rory Miller'a âşık olduğumu hatırlayacaktım.

Yabancı asansörden indi ve kapı tamamen kapanmadan Rory'nin dudakları dudaklarımdaydı. Kendi katımızda

süitimizin kapısına doğru sendeleyerek ilerlerken öpüşüyor, gülüşüyor ve anahtar kartını el yordamıyla arıyorduk.

Rory montumu çıkarırken, “Henüz içeri girmedik,” diye kahkaha attım.

“Acele et, o hâlde,” dedi.

Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda kazağımı çıkardı. Onu Rory’nin kazağı takip etti. Yatak odasına giderken yere atılmış giysilerden bir yol oluşturduk. Rory’nin elleri her yerimdeydi. Israrcı ağzı boynumdan aşağı doğru öpücükler kondurduktan sonra ağızma dönüp onu açmam için beni tatlılıkla ikna etti. Beni dik tutmak için bir kolunu belime dolayıp taytımı çekip çıkardı, ardından bakışları giydiğim krem renkli dantel iç çamaşırı takımında gezindi.

Gözleri parladı ve kuvvetle iç geçirdikten sonra sutyen kaplarımı aşağı çekti. Dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirirken parmakları diğeriyle oynuyordu. Nabzım bacakları arasında atıyordu. Rory’nin ağzı benimle ilgilenirken iç çektim, parmaklarımı saçlarına daldırdım ve onları hafifçe çektiğimde Rory derin bir inleme koyverdi.

Rory’yle bu yaptığımız seks değildi; çok daha fazlasıydı.

Pantolonu ile baksırını ortadan kaldırdıktan sonra sutyenimle külotumu beni gülümseten dalgın hareketlerle çıkardı. Şimdiden sertti, aleti bir açıyla öne uzanırken bana formamı verdi.

“Bunu giy,” dedi kaba bir sesle, gözleri kararıyordu ve içimden bir ürperti geçti.

Ben bağımsız, güçlü ve kendine yeten bir kadındım ama Rory’nin sahiplenici, talepkâr yanına karşı çaresizdim.

Formayı kafamdan geçirdim, kumaş sivrilemiş meme uçlarımı sıyırırken saçlarımı yakasından dışarı çıkardım. Rory’nin bakışları bedenimde bölgesini sahiplenen bir hararetle geziyordu. Onu öpmek için parmak uçlarıma yükselip benimkinin üstündeki ağzının dokunuşunun, kirli sakalının çeneme hafifçe sürtünmesinin, yontulmuş gibi duran göğsünün avuçlarımin altındaki hissinin tadını çıkardım.

Belki on saniye öpüştükten sonra Rory'nin elleri kalçalardıymış ve bana arkamı döndürüyordu. Üzerinde geniş bir ayna olan şifonyere çarptık.

Aynadaki yansımda, tıpkı asansördeki gibi, gözlerim Rory'nin ateşli bakışlarıyla buluştu ve dudaklarım bana yapıştırdı.

“Seni formamın içinde görmeyi seviyorum, Hartley.” Dişleri boynumu kısırdı ve kendimi tekrar ereksiyonuna bastırdım. Elini bacaklarımın arasına sürükleyerek asansördekiyle aynı kıvrak daireleri çizmeye başladı ve içimde daha fazla sıcaklık filizlenirken aynada Rory'nin elinin hareketlerini izliyordum.

“Benim için uslu kızı oynamanı seviyorum.” Tatminle izleyen gözleri beni kavuruyordu. Daha çok ıslandım.

“Rory.” Daireleri daha dar, daha kararlı bir hâl aldığı anda kaşlarımı çattım. “Beklemek istemiyorum.”

“Açgözlü,” diye mırıldandı. “Benim için fazlasıyla açgözlüsün, değil mi?”

Bedenimdeki her inatçı hücre Rory'ye itiraz etmem için bana saldırıyordu ama başımla onaylarken hüsrana ve sabırsızlıkla iç çektim. “Seni istiyorum.”

Rory'nin yüzünde hoşnut ve ukala bir ifade belirdi. Ardından kondom kutusuna doğru yöneldi ama bir elimi koluna koyup onu durdurdum. “Bekle.” Kalbim hızla atıyordu. “Bu akşam kondom kullanmak istemiyorum.”

Rory'nin nefesleri sığlaştı. “Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Ben de öyle.”

Kimseye bunu yapacak kadar güvenmemiştim ama Rory'ye güveniyordum. Kimseyi Rory'yi sevdiğim gibi sevmemişim.

“Emin misin?” Kaşlarını kaldırdı ve endişeli bakışları benimkilere kilitlendi.

“İstiyorum. Sen istiyor musun?”

Rory bana gizemli, kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. “Ah, Hartley. İstiyorum.”

Ağzını tekrar yaklaştırıp beni tatlılıkla öptü. Rory kusursuz bir karışımdı: Ukala, rekabetçi ve oyuncuydu ama tüm bunların yanı sıra beni eriten tatlı bir samimiyeti de vardı. Dilini benimkinin üzerinde kaydırıp onu hafifçe emerken Rory’nin sonsuza dek üzerime damgalanmış erkeksi kokusunu soludum.

Geri çekilip aynaya bakmam için beni döndürdü. Destek almak için omzuma yerleştirdiği eli ağırdı. Girişime hizalandı. Ellerimi şifonyere bastırarak kendimi hazırladım.

Aletini içime iterken, beni esnetirken düşüncelerim durdu ve aynada dudaklarımın aralandığını gördüm. Rory’nin gevşemiş çenesini ve hapseden bakışlarını gördüm. İri eli forma'nın üstünden omzumu sıkıyordu.

Beni kalın aletiyle doldururken, “Kahretsin,” dedi boğulurcasına. “Bu her şeyi değiştiriyor. Lanet olsun, Hazel.” Daha yakına eğilerek kendini tamamen içime oturttuğunda bedenimi bir ürperti sardı.

“Çok iyisin,” diye inledi kulağıma. Sırf Rory’nin hazzını duyarak bile zirveye ulaşabilirdim.

Aletini dışarı çıkardı ve tekrar içeri iterken omurgamdan yukarı kıvılcımlar saçan bir noktaya erişti.

“Bu şekilde çok derine erişiyorsun,” diye inledim.

“Biliyorum.” Rory omzumdaki elini sıkarak beni sabitledi ve bir ritim tutturarak içeri ve dışarı atılırken kontrolümü kaybetmeye başladım. “Seninle bu aşırı iyi, Hazel. Tam anlamıyla ihtiyacım olan şey sensin.”

Rory’nin zevk alması beni bir başka sıcaklık dalgasıyla kapladı. Kalın aletin etrafına kenetlendiğimde haykırarak inledi. Aynada gözleri daha ateşli bir seviyede yanıyordu.

“Bunu duymaktan hoşlanıyor musun?” Yansıمامı izlerken Rory’nin sesi kulağımda alçak sesli bir sataşmaydı. “Tam anlamıyla hayatımın eksik olan parçası olduğunu ve her ânın seninle daha iyi olduğunu duymaktan hoşlanıyor musun?”

Bakışlarım Rory'nin gövdesinin yontulmuş kaslarının üzerindeki dövmeyle indi ve başımla onayladım.

“Güzel.” Özellikle hassas bir noktaya erişerek sızlanma sebep oldu. “Çünkü sen tamamen mükemmelsin, Hazel.” Kalçaları daha hızlı hareket ediyordu ve aç bir bakışla beni aynada izlerken bir saç tutamı gözlerine düştü.

Tekrar inerken kendimi arkaya, ona bastırdım. Rory'nin G-noktama vuruşları kanımı tutuşturuyor ve yoğunlaştırıyordu; karnımın alt kısımlarında gelişen orgazmı hissedebiliyordum.

“Evet, bebeğim, aynen böyle. Onu almaya devam et.” Rory'nin gözleri hararetiydi. Bacaklarımın arasındaki şiddetli sızı güçlendi. Rory'nin bakışları giydiğim formaya inerken burun delikleri gururla genişledi. “Alabildiğin kadar derine.”

Uyarılma sıvısı bacaklarımın arasını ıslatıyordu. Aramızda hiçbir engel yokken Rory'yi içimde hissetmek nasıl mıydı? Deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Rory kontrolünü sürdürmek için mücadele veriyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumdu. “Aşırı yaklaştım, Hazel.”

“Daha değil,” diye inledim.

Rory başını iki yana sallarken bakışları bana döndü; gözlerinde kendinden geçmiş, çaresiz bir bakış vardı. “Daha değil,” diye tekrarlardı kendine. “Daha değil.” Küfretti. “Kahrolasınca çok *darsın*.”

Kaslarımı kasten kenetledim ve Rory'nin gözleri irileşti.

“Sakin, Hartley,” dedi bir kahkahayla. Kıçıma sert bir şaplak attıktan sonra onu avuçladı, sıktı. “Kıçına takıntılıyım,” diye homurdandı. “Her zaman takıntılıydım.”

Kendimden memnun bir ifadeyle sırtarak onu tekrar sıkıttım ve çenesinde bir kas seğirdi.

“Oyun mu oynamak istiyorsun?” Rory öne eğilerek beni kuşattı. Elini bacaklarımın arasına götürdü, beni zirveye ulaştıracağını *bildiği* bir hareketlerle klitorisime ıslak daireler çizmeye başladı.

Lanet olasıca kötü adam. Aynada gözlerimi onunkilerden ayırmadan aletine daha sıkı kenetlendim ve Rory o tembel gülümsemesiyle başını iki yana salladı, daire çizen parmaklarını hızlandırdı. Tatlı bir şefkat sızısı göğsümdeki tüm alanı kapladı çünkü Rory'yi tanımak ve onun her yönünü görme fırsatı bulmak şimdiye dek aldığım en güzel hediye idi.

Aşk göğsümden taşarken titremeye başladım.

“Rory,” diye inlerken başımı ona doğru düşürdüm. Bu, Rory'yi içimde hissetmek, bana aklımı kaybettiren her noktayı dürtmesi çok fazlaydı. Gözlerindeki rekabetçi odaklanma, durumu yalnızca daha ateşli kılıyordu.

“Kaybetmekten nefret ederim, Hartley,” dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Orgazmım beni kuşattığında yıldızları gördüm, kaslarım Rory'nin sertliğinin etrafında kasılıyordu. Zevk dalgaları art arda içime yayılıyordu ama titreyerek kontrolümü kaybederken Rory'nin içimde bıraktığı hisse, omzumu kavrayan eline, gözlerindeki çaresiz, sahiplenici bakışa kendimi demirledim. Kadınlığım onu tekrar tekrar sıkıştırdı ve bir an sonra Rory'nin kaskatı kesildiğini hissettim.

## 75. BÖLÜM

### RORY

HAZEL'İN İÇİNDE OLMAK, benim sayemde kontrolünü kaybederken aynada onun yüzünü seyretmek beni ikiye böldü.

Kalçam Hazel'a doğru salınıyor, orgazma yaklaşırken ritimim düzensizleşiyordu. Hazel sırtında benim adımı böyle hevesle taşıırken, kadınlığı aletimi hâlâ bir yumruk gibi kavrayıp sıkıştırırken, özellikle de aramızda hiçbir şey yokken ve Hazel'ın kadınlığının içindeki tüm ıslaklığı ve kayganlığı hissedebilirken kendimi tutmam mümkün değildi. Hayalarımıdaki ağır sızı kabardı ve Hazel'ın içinde hızla gidip gelirken, onun içine boşalırken, zevk ve ihtiyaçla lanet aklımı kaybederken ismini söyleyerek inledim.

Her zaman Hazel'dı.

Hazel'ın kasları etrafımda kasılıp gevşerken verebileceğim her şeyi vererek menimi içine akıttım ve gözlerim aynada onunkilere kilitlendi; orgazmlarımız yatışırken Hazel'ı kendime çekip yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu soludum.

Nefes alırken göğsümü şişirerek, "Sen benimsin," dedim kaba bir sesle. Beni başıyla onayladı.

Ona her yolla sahip olmanın saf içgüdüleriyle, saf arzusuyla harekete geçip elimi bacaklarının arasına indirdim. Parmaklarımı içine daldırarak, gözlerinin şaşkınlık ve tutkuyla parlamasını izleyerek onu bir kez daha kendime ait kıldım.

“Böyle mi?” diye sorarken onu hem içeriden hem dışarıdan okşuyordum, parmaklarım benim ıslaklığında kayıyordu.

Bakışları dalgınlaşırken Hazel başıyla onayladı.

Parmaklarımı kıvrımlarının arasına sürükledim, kış deliğinin etrafında daireler çizerek benim üzerine sürdüm. Islak parmağımı onun içine iterken kalbim gümbürdüyordu ve sahiplenici içgüdüler içimde kükrüyordu.

Hazel’in nefesi kesildi. Şifonyerden destek alırken öne eğilmiş ve bana kendini açmış pozisyonu beni hem tatmin ediyor hem de daha fazlasını istememe neden oluyordu. Bana vermeye hazır olduğu kadarını.

Benim mükemmel, güvenen Hazel’ım.

“Yüzündeki bu ifadeye bağımlı oldum,” dedim ona.

Parmağım içeri dışarı girip çıkarken, benim tekrar içine iterken Hazel etrafımda kasıldı, aynada bakışlarımla buluşurken dudakları ihtiyaçla kıvrıldı. Kanım aletime hücum etti ve saniyeler içinde yine serttim, sızlıyordum ve hazırdım.

Hâlâ parmağım sıkı kış deliğinin içindeyken bakışlarımı kaldırıp gözlerimde bir soruyla Hazel’a baktım ve sabırsızlanıyormuş gibi hızlı bir baş onayı verdi.

Tekrar dar kadınlığına girerken duyduğum ıslak ve sıcak his beni inletti. Parmağımın etrafında tekrar kenetlendi. Diğer elimi klitorisine sürükledim. Bir dakika içinde gözleri büyüdü ve aletimin etrafında dalgalanmaya başladı.

“Rory,” dedi nefes almak için çabalarken. “Tekrar geliyorum.”

İçine hızlı girip çıkarken parmağımın kışının derinliklerini sıvazlıyordum; Hazel kasıldı ve bir an sonra benim orgazmım onu takip etti.

Onun içine boşalırken, “Bu gerçek olamaz,” dedim boğulurcasına, sıcaklık kanımda hızla akıyor ve basınç içimde genişliyordu. Bulanık zihnimle, bir defasında Hazel’in bana böyle söylediğini hatırladım. Birlikte pek çok ilki yaşamıştık



ve geleceği düşündüğümde, pek çoklarını daha yaşamak için evrene yalvardım.

Sonrasında, duşta sıcak su teninden aşağı süzülürken Hazel'ın bedeninin her milimini öptüm.

Bir defasında bana neyin kendimi değerli hissettirdiğini sormuştu ve aklıma hiçbir şey gelmemişti ama Hazel'ı bir havluyla sarmalayıp yatağa taşırken cevabım pencеремizin dışındaki yıldızlar gibi ışıl ışıl parlıyordu.

## 76. BÖLÜM

# RORY

İKİ GÜN SONRA annemin evinin önünde arabamda oturuyordum; göğsümde gergin, kaygılı bir hisle gözlerimi dikmiş evine bakıyordum. Akşamüstü geç saatlerdi ve ocak ayında gökyüzü çoktan kararmıştı.

“Hâlâ korkmuyor musun?” diye sormuştum Hazel’a bu sabah uyandığımızda.

Bana yumuşak, uykulu bir gülümsemeyle bakıp başını iki yana sallamıştı. “Hayır.”

Dün Lig Klasığı’nden döndüğümüzde Hazel’ın evine uğrayıp birkaç eşyasını daha almıştık. Saç ürünleri duşuma yığılmıştı, banyo çekmecem şimdi onun makyaj malzemeleriyle doluydu ve giysileri giyinme odama asılmıştı.

Hayatım Hazel’la dopdoluydu ve şimdi her şeyi mahvetmeyeceğimi garantilemem gerekiyordu. Bu akşamki maçın öncesinde evde olup dinlenmem gerekiyordu ama bu hafta sonu Hazel risk alıp bana duygularını açıkladıktan sonra çocukluğumun sıkıntılı ilişki kalıbını tekrarlamamak adına annemle konuşup sorunlarımızı irdelemeye karar vermiştim. Bu bekleyemezdi.

Bir yanım bu mutluluk, tamlık hissine bağımlılık geliştirmişti. Hazel, annemin beni özlediğini söylemişti. Belki bizim için bir şans vardı.

Arkamda farlar belirdi, sonra annem arabasını garaj yoluna çekip benim yanıma park etti. İki elinde birer market

torbasıyla arabadan indi, eğilip benim yolcu pencereden içeri baktı.

“Rory?”

Arabadan indim. “Merhaba, anne.”

“Bu akşam maçın yok mu?”

“Var.” Bunu bilmesi üzerine kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. “Seninle konuşabilir miyiz?”

“Elbette.” Yüzü temkinli bir ifade aldı. “Dışarısoğuk. Eve girelim.”

Girişte ayakkabılarımı çıkarıp fırlattım ve montumu kanepe-  
nin sırtına yerleştirirken annem etrafta koşturarak ışıkları  
açtı. Bana kısa bakışlar atarken tedirgin bir havası vardı.

“Sana ne ikram edebilirim?” diye sordu. “Maalesef sade-  
ce suyum ve badem sütüm var. Uğrayacağını bilmiyordum.”  
Kaşlarını hızla kaldırdı. “Çay. Çay yapabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Böyle iyiyim. Hiçbir şeye ihti-  
yacım yok. Sadece konuşalım.” Kanepeye oturdum.

“Hazel nasıl?” diye sorarken karşıma oturup bacak bacak  
üstüne attı.

“İyi. Bu akşam bir stüdyoda yine bir öğretmenin yerine  
bakacak, bu yüzden maçıma gelmeyecek.” Hazel buraya be-  
nimle birlikte gelmeyi teklif etmişti ama bu benim tek başıma  
yapmam gereken bir şeydi.

Annemle böyle gelişigüzel sohbet etmek garipti. Bakışla-  
rım zigon sehpadaki bir çerçeveli fotoğrafa takıldı ve kalbim  
ağızıma geldi.

Çocukluğumda çekilmiş fotoğrafta, ben ve annem bir doğa  
yürüyüşündeydik. Whistler’ın dışında Joffre Gölleri’ndeydik,  
arkamızda turkuaz bir göl vardı. Annem kolunu bana dola-  
mıştı, ikimizin de gülümsemesi kocamandı.

Fotoğrafa kaşlarımı çatıp, “Noel partisinde bu fotoğraf bu-  
rada değildi,” dedim ona. Telefonum arka cebimde gelen bir  
mesajla vızıldadı ama ona aldırmadım.

Annem utançla kımıldandı. “O gün kendini rahatsız hissetmeni istemediğim için kaldırmıştım.”

Ortak anılarımıza değer verdiğini bilmemin neden beni rahatsız edeceğini sanıyordu? “Bu beni neden rahatsız etsin?”

Ağzı gerildi. “Bizim pek güçlü bir ilişkimiz yok.”

“Sen annemsin.”

Kelimeler aramızda asılı kaldı ve gözlerindeki utanç solarak geride acıyı bıraktı. “Biliyorum.” Yutkundu. “Sen neyle ilgili konuşmak istiyordun?”

Bunu söylemenin nazik veya kolay bir yolu yoktu, bu yüzden telefonum tekrar vızıldarken yıllardır kafama tünemiş soruyu pat diye sordum.

“Neden beni terk ettin?”

Annem donakaldı, uzun bir an bana baktıktan sonra bakışları kucağında kenetlediği ellerine indi.

“Ben ve babamın hangi özelliği seni gitmeye zorladı? Ben ne yaptım?”

“Hiçbir şey.” Annem bir şok ifadesiyle bana baktı. “Senin hiçbir hatan yoktu, Rory.”

“O hâlde bizi neden terk ettin?” Konuşmam gergindi ve midem bulanıyordu. “Neden artık birbirimizi *tanımıyoruz*?”

“O dönemde doğru olanı yaptığıma inanıyordum.” Oturma odası mutfaktaki saatin tik-takları hariç sessizdi. “Baban seni kendisinin daha iyi bir versiyonuna dönüştürmeye *takıntılıydı* ama sen bir çocuktun. Sabahın beşinde antrenmanlara gidiyor, hafta sonları garaj yolunda günde on dört saat hızlı atışlarını çalışıyordun fakat ben günün her saatini hokeyle geçirmeni ve on iki yaşında bir takıma seçilmeni istemedim.” Gözleri yüzümde gezerken sanki anıların arasında güçlkle ilerliyordu ve başını iki yana salladı. “Fakat senin tek umursadığın buydu. Senin ve babanın.” İki parmağını çaprazladı. “İkiniz böyleydiniz. Tüm konuştuğunuz hokey şöyle, hokey böyleydi ve ben dışarıda kalmıştım; hayatınızın bir parçası olmayı denesem de başaramadım. Bu kadar çok sevdiğiniz

bir şeyi burnunuzdan getirmek de istemedim. Zaman geçtikçe Rick’le ilişkim de kopma noktasına geldi. Babanı sevdim, onu hâlâ seviyorum ama o hep benim gitmemi bekliyordu.”

Hazel’ı düşündüm ve aradaki benzerlikle tüylerim diken diken oldu: Uzun bir zamandır Hazel’in beni istemediğini fark etmesini bekliyordum. Telefonum tekrar tekrar vızıldadı. Çok geçmeden çalmaya başladı. Telefonu çekip çıkardım –arayan babamdı, kusursuz zamanlama– ve dünyanın geri kalanını engellemek için uçak moduna aldıktan sonra ters çevirip zigon sehpayaya koydum.

“Kendime tekrarladığım, sana benimle gelmeyi isteyip istemediğini sorduğumda sana bir seçenek sunduğumdu...”

“On iki yaşındaydım!” Kelimeler ağızımdan niyetlendiğimden daha sert ve yüksek sesle çıktı. Annem irkildi. “On iki yaşındaydım. Sense benden babam ile senin aranda seçim yapmamı istedin. Bu gerçekten berbattı.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes alırken başıyla onayladı. “Bunun için kendimden nefret ediyorum, Rory. Bunu her gün düşünüyorum.” Hüzünlü bir gülümsemeyele fotoğrafımıza baktı, yutkundu. “Yanımda kaldığında, benimle hiç zaman geçirmek istemezdin. Senin bana ihtiyacın olmadığını düşündüm. Baban, ikinizin de bana ihtiyacı olmadığını söylediğinde ona inandım çünkü senin için en iyisini istiyordum. Ama o zamanlar çocuk olduğunun yeni farkına varıyorum. Direnmiydim. Velayetinden vazgeçmemeliydim.”

“Çok kolay vazgeçtin.” Göğsüm ağrıyordu. “Hiç umursamıyormuş gibi.”

“Doğru olanın bu olduğunu sanıyordum.” Tekrar ellerine bakarak yutkundu. “Bugün olsa farklı davranırdım. Fakat bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum.”

“Sana ihtiyacım vardı. Hâlâ var.”

Annemin gözleri umutla doldu. “Her gün seni düşünüyorum, tatlım. Telefonuma Google Alerts kurdum. Tüm maçlarını izliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Senin hokeyden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Hokeyin hayatındaki tek şeye dönüşmesinden nefret ettim. Baban hokeyi her şeyin önüne koydu, özellikle benim önüme, çünkü kendini bunun iyi olduğu tek konu olduğuna ikna etmişti.”

Benim gibi. Şayet annemle aylar önce konuşsaydım, belki anlamamın çok uzun zaman aldığı hakikati bana söyleyecekti. Tüm bunları yıllar önce konuşmalıydık ama bu gerçekleri kendimize saklamış ve yalanlarımızı yaşamıştık.

“Edepsiz bir çocuk gibi davrandığım için özür dilerim,” dedim ona.

Annem başını iki yana salladı. “Bizim için daha fazla savaşmadığım için ben özür dilerim.”

Ayaklandı ve ben de ayağa kalktığımda kollarını gövde-me dolayıp bana sımsıkı sarıldı. Rahatlama, sevinç, kabul ve sevgi içimi sararak göğsümün her köşesine yayıldı. Değerli olduğum hissiyle dolup taşım.

“Seni seviyorum,” dedi annem bana daha sıkı sarılarak ve onun tanıdık kokusuyla yıkanırken göğsüm şefkatle sıkıştı.

“Ben de seni seviyorum,” dedim saçlarına doğru.

“Maçlarına gelmek, Hazel ve Jamie’nin nişanlısıyla birlikte ön sırada oturmak istiyorum. Jamie’nin annesinin onların yanında oturduğunu gördüm ve ben de orada olmak istiyorum.”

İçimi bir sıcaklık sardı. “Ben bilet işini ayarlarım.”

“Ayrıca sen ve Hazel’la birlikte her ay akşam yemeği yemek istiyorum.”

“Kabul.”

İstediğim gelecek buydu; yemek masasında annem ve Hazel’la konuşup gülmek istiyordum.

“Tatlım.” Annem mutfaktaki saate endişeyle baktı. “Maç akşamlarında şehir merkezine giden köprüde trafik gerçekten sıkışık olur.”

Haklıydı. Maç öncesi takım toplantılarına katılım, özellikle kaptan için, pazarlığa kapalıydı ve yola hemen çıksam bile güçbela yetişebilecektim.

“Seni seviyorum,” dedim tekrar kapıda ve annemin gülümsemesi kalbimi ısıttı.

“Ben de seni seviyorum.” Bana hızlıca bir kez daha sarıldı. “Şimdi, git. Ben televizyondan izleyeceğim.”

Aceleyle arabama bindim. Köprüye çıkan birleştirme şeridinde trafik durmuştu ve kaygı beni bir anda ele geçirdi.

Köprüde kırmızı stop lambalarını yakmış araba sırasının sonu gelmiyordu. Bir kaza olmuş olmalıydı. Derin bir nefes alıp arabamın Bluetooth’undan Streicher’ı aradım ama bağlı değildi. Telefonumu çıkarmak için elim arka cebime gitti ancak telefonum orada değildi.

Lanet olsun. Annemin evinde, zigon sehpa da bırakmıştım.

Trafik milim milim ilerliyordu. Hüsrana ve sabırsızlıkla dişlerimi sıkarak inledim. Ward oyuncuların geç kalmasından nefret ederdi: Bu takıma, taraftarlara ve ona en büyük saygısızlıktı.

Köprüde araba sırasında saplanıp kalmıştım, beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

## 77. BÖLÜM

# RORY

### SOYUNMA ODASINA DALDIM.

“Zayıf noktaları savunma, buna uygun oynayın,” diyor-  
du Ward. O hoşnutsuzlukla kaşlarını kaldırırken diğer herkes  
gözlerini dikip baktı.

“Özür dilerim.” Nefes nefeseydim ve midem düğümlen-  
mişti. Galiba arabamın kapısını açık bırakmışım.

Takımın geri kalanına döndü. “Pekâlâ, son ısınma için sa-  
haya çıkın ve bunu kazanalım.”

Takım dağılırken çabucak kendi bölümüme gittim, for-  
mamı çekip aldım ve ekipmanımı elimden geldiğince hızla  
kuşandım.

“Miller.” Ward’un kaşları hâlâ çatıktı. “Bu akşam maç ön-  
cesi basın toplantısında.”

Tekrar baş onayı verdim ve gitti.

Buz pistinde birkaç ısınma turu attıktan sonra pistin yan  
tarafındaki basına ayrılan bölüme yöneldim.

Muhabir beni başıyla nazikçe selamladı. “İyi akşamlar. Bu  
akşamüzeri Vancouver Storm bünyesinden biri, takımın çe-  
şitli spor kulüplerinden senin için gelen transfer tekliflerini  
değerlendirdiğini söyledi.”

Nabzım durdu. Muhabire bakakalırken doğru duyduğum-  
dan emin değildim.

“Ayrıca baban ve temsilcin Rick Miller,” diye ekledi ka-  
dın, “bu tekliflerin varlığını doğruladı.”



Onun cevapsız araması. Telefonuma art arda gelen mesajlar.

“Bu sezon seni farklı bir oyun tarzıyla gördük ve artık ligin gol kralı değilsin,” diye devam etti ama kısmen dinliyordum. “Storm kulübü bununla ilgili ne düşünüyor? Ne de olsa profesyonel hokeyden en çok kazanan isimlerden birisin.”

Dünyam yıkılırken muhabir mikrofonu bana uzattı.

Başka bir takıma gönderilecektim. Ward’un benimle gurur duyduğunu ve tüm parçaların yerine oturduğunu sanıyordum oysa şimdi transfer ediliyordum. Sevdiğim kadından uzağa gönderiliyordum.

Hazel bir stüdyo için kira kontratı imzalamıştı; Vancouver’da kalması gerekiyordu. Stüdyosunu açtığında, gelecek yıl boyunca bana ihtiyacı olacaktı. Onu bırakamazdım.

Birlikte hayatımız gerçek anlamda başlayamadan, sona ermişti. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Ayrılmıyorum.”

Muhabir bana garip bir ifadeyle kaşlarını çattı. Karar koça ve kulüp yöneticilerine aitti, bana değil. “Desteklediğin başka bir spor kulübü var mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallarken nabzım hızla atıyordu. “Gitmiyorum.” Konuşmam sertti. “Bu takımı seviyorum, Tate Ward için oynamayı seviyorum ve kız arkadaşımı seviyorum. Onun işi ve hayatı burada, dolayısıyla ondan uzağa taşınmıyorum.” Muhabire ters ters bakarken çenemin inatçı duruşunu hissedebiliyordum. “Ayrılmıyorum.”

## 78. BÖLÜM

### HAZEL

O AKŞAM DERSİ BİTİRDİĞİMDE saat dokuzu geçiyordu ama daireme yürümek yerine, Rory'nin evinin yolunu tuttum.

*Belki onun için birkaç fotoğraf çekerim, diye düşündüm cilveli bir sırıtışla. Rory, Ward'un soyunma odasında cep telefonlarını yasaklayan prensibine saygılıydı ama onları maçtan sonra görse de olurdu.*

Gecenin soğuşunda yürürken Rory'ye mesaj atma isteğine kapıldım. Fakat telefonumu çıkardığımda ekranda bir sürü mesaj ve cevapsız arama bildirimini gördüm.

Üçü Pippa'dandı. Biri babamdan. Mesajlar Hayden'dan, bir avuç başka oyuncudan ve personeldendi.

*Beni ara, diyordu Pippa.*

*"Sonunda," diye cevapladı aradığımda.*

*"Bana neler olduğunu söyle."*

*Tereddüt etti.*

*"Söyle bana." Sert ses tonum kaldırımdaki insanların irkilerek benden uzaklaşmasına sebep oldu.*

*"Rory başka bir takıma transfer olabilir."*

*Yürümeyi bıraktım, bedenimdeki tüm kaslar gerginleşti. "Ne?" diye sordum yumuşak bir sesle.*

*Hayır. Yanlış duymuş olmalıydım.*

*"Rory başka bir takıma transfer olabilir," diye tekrarladı Pippa daha sakin bir sesle. "Üzgünüm."*

Ama... hayır. Ward için oynamayı seviyordu ve takımdaki yerini kazanmak için sıkı çalışmıştı. Rory sonunda onu mutlu eden bir oyun tarzı oturtmuştu. Takım arkadaşları onun erkek kardeşleri gibiydi ve inanılmaz bir kaptana dönüşmüştü. Annesiyle tekrar görüşmeye başlamıştı.

Onu seviyordum. Vancouver'dan ayrılamazdı.

Boğazımdan tuhaf bir ses çıksa da hiçbir kelimeyi şekillendiremedim.

“Söylentiler bu akşamüzeri internette başladı,” diye ekledi Pippa.

Tüm akşamüzeri ders veriyordum ve telefonum çantamda, sessizdeydi.

“Babası Storm'un diğer takımlardan teklifler aldığını doğruladı.”

Bunun olduğunu daha önce görmüştüm. Transfer söylentileri başlardı ve bunların herhangi bir geçerliliği olma ihtimaline karşın, takımlar bir oyuncu için tekliflerini ortaya koyardı.

Birbirimizi seviyorduk. Sonunda cesaretimi toplayıp bunu Rory'ye de söylemiştim; bu transfer işi nereden çıkmıştı şimdi? İlişkimiz çok yeni ve kırılgandı; üstelik stüdyonun kira kontratını yeni imzalamıştım, hayalim *burada* gerçekleşiyordu. Taşınamazdım. Kontrattan caymadığım takdirde Rory'yle birlikte gidemezdik.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Pippa.

Telefonu kaparken gergindim. Hemen Google'ı açtım. Arama sonuçlarının en üstünde bir video vardı. Hemen kaldırımda durup izledim.

Maç öncesi basın görüşmesinde Rory röportaj veriyordu. Sanki gafil avlanmış gibiydi, yüzünde geçmiş yoga dersindekiyle aynı sarsılmış ifade vardı. Gözlerim yanıyordu. Rory Storm'dan ayrılmak istemiyordu ve onun için kalbim sızlıyordu.

“Ayrıca baban ve temsilcin Rick Miller,” diyordu muhabir, “bu tekliflerin varlığını doğruladı.”

Rory'nin çenesinde bir kas seğırdi. "Ayrılmıyorum."

Gözlerim açıldı. Rory ne yapıyordu?

"Bu takımı seviyorum," diye devam ederken transfer edilme ihtimali muhabirin suçuymuş gibi ona pis pis bakıyordu. "Tate Ward için oynamayı seviyorum ve kız arkadaşımı seviyorum. Onu işi ve hayatı burada, dolayısıyla ondan uzağa taşınmıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanırken kalbim gümbürdüyordu. Az önce ne yapmıştı?

Gözlerim saate gitti; ikinci periyot az önce bitmiş olmalıydı. Acele edersem, üçüncü periyot başlamadan önce spor kompleksine ulaşır ve Rory'yle konuşabilirdim.

Benim dengesiz, dürtüsel, içi dışı bir hokey oyuncumun bana ihtiyacı vardı.

## 79. BÖLÜM

### HAZEL

SOYUNMA ODASINA giden koridora girmeyi denediğimde, “Üzgünüm,” dedi güvenlik görevlisi. “Personel giriş kartın yoksa, girmene izin veremem.”

Nefeslerim sık ve kesik kesikti. Üçüncü periyot her an başlayabilirdi. Rory buz pistine çıkmadan önce oraya ulaşmam gerekiyordu. Rory çılgına dönmüş olmalıydı.

Hüsranla homurdandım. “Fotoğrafım takımın internet sitesinde var. Kimlik kartımı gösterebilirim.”

Güvenlik görevlisi başını olumsuz anlamda salladı. “Yalnızca personel giriş kartı. Kurallar böyle.”

Adam yeniydi ve sadece işini yapıyordu, hâl böyleyken bedenimin her hücresi sabırsızlıkla titreştiği hâlde dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım.

Beş dakika sonra elimde bir biletle tribünlerin merdivenlerinden aşağı, oyuncuların sahaya çıkacağı tünele doğru koştu-  
ruyordum. Tırabzanın kenarında bir yer bulurken beklentiyle titriyordum. İnsanlar bana bakıyordu ama umurumda değildi. Büyük ihtimalle beni takıntılı bir hayran zannediyorlardı veya belki beni Rory’nin kız arkadaşı olarak tanımışlardı ve ne halt ettiğimi merak ediyorlardı ancak tek düşünebildiğim Rory’nin ne kadar harap hâlde olduğuydu.

Sonunda takım tek sıra hâlinde çıktı. Hayden bana sorgulayan bir bakış attı ama benim dikkatim tam arkasında, kap-  
tanlık forması giyen oyunculuydu.

“Rory.”

Bana şaşkınlıkla bir daha baktı, hissettiği şok yüzünden okunuyordu. Tırabzanın üzerinden eğilerek Rory'nin formasının ön kısmını kavradım ve onu kendime çektim.

Güvenlik görevlileri her yönden üstümüze yürüyordu.

“Hanımefendi,” dedi biri, “ellerinizi ondan çekin.”

“Geri bas,” diye çıkıştım.

Dengesiz, dürtüsel, içi dışı bir olan *bendim*.

Rory gülümsemeye başladı, benden korkmuş gibi gözleri kocamandı ama arkamdaki görevliye başını iki yana salladı. “Sorun yok.” Benimle göz göze geldi. “Ne...”

“Seni seviyorum.” Onu daha yakına çektim ve Rory tırabzanın üstünden düşmemem için ellerini omuzlarıma koydu.

Rory alaycı bir kahkaha atarken gözlerine bir rahatlama hissi yayıldı. “Ben de seni seviyorum.”

“Biliyorum. Gitmene izin vermiyorum.”

“Asıl ben *senin* gitmene izin vermiyorum.”

Bunu gözlerinde gördüm, ciddiye. Rory bu ilişki için varını yoğunu ortaya koyuyordu ama ben de öyle yapacaktım.

Oyuncular ya buz pistinde ya da yedek kulübesindeydi; Ward bize bakarken kaptanı geciktirenin ne olduğunu merak ediyordu. Bakışlarım Jumbotron'a çevrildi ve nabzım hızlandı. Kamera bana ve Rory'ye doğrultulmuştu. Harika.

“Eğer transfer olursan,” dedim Rory'ye, “bir çözüm buluruz. Her şeye çözüm buluruz. Korkmuyorum.”

Yüz ifadesi öyle samimiydi ki kalbimi kırdı. “Seni bırakmıyorum.”

“Biliyorum.” Onu daha yakına çekerek öpmek için eğildim. Dudaklarımız birbirini ezerken sahada tezahürat başladı. Ayaklarım havadaydı ve bir an sonra Rory beni tırabzanın üstünden kendine çekip yere indirdi ve daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

Alkışlar bir kükreyişe dönüştü; Rory elini başımın arkasına uzatıp beni daha derinlemesine öperken insanlar ıslık

çalıyor ve haykırıyordu. Öpücüğünü ta ayak parmaklarıma kadar hissettim, vücudumdaki her siniri ve hücreyi ısıttı. Bir-birimizden ayrılıp Jumbotron'a göz attığımızda yüzlerimiz herkesin görebilmesi için oradaydı.

“Bu takımdan ayrılamam, Hazel,” diye fısıldarken gözleri endişeliydi.

“Biliyorum.”

“Maçtan sonra,” derken yüzümü tutuyordu, “Ward'a gidip şu transfer meselesini konuşalım, olur mu?”

Başımı evet anlamında salladım ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Tanrım, umarım Ward onu takımda tutardı. Bu sezonda olan biten her şeyden sonra Rory'nin başka bir takım için oynaması fikri çok yanlış geliyordu.

“Miller, hadi,” diye seslendi Ward.

Rory geri çekilmeden önce dudaklarıma bir, iki, üç öpücük daha kondurdu ve onun buz pistinin ortasına kayarak pakın bırakılması için hazırlanmasını izledim.

Maçın geri kalanında etrafımızdaki taraftarlar transferle ilgili mırıldanırken midem düğüm düğümdü.

## 80. BÖLÜM

# RORY

WARD'UN OFİSİNİN dışında beklerken onun telefonda konuştuğunu duyabiliyorduk, büyük ihtimalle diğer kulüplerden gelen aramalarla ilgileniyordu. Midem bulanıyordu; Hazel elimi tuttu.

“Hâlâ korkmuyor musun?” diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı, gözlerini bana sabitlemişti. “Hayır. Buna bir çözüm bulacağımızı söylerken ciddiydim.”

“Stüdyon...” diye başladım ama Hazel eliyle ağzımı örttü.

“Bir çözüm bulacağız dedim.”

İç geçirerek başımla onayladım ve elini geri çekip ağzımı kendi ağzıyla örttü. Hazel'in güvenlik görevlisine geri basması için çıkıştıktan sonra bana dönüp beni sevdiğini söylediği ânı aklımdan geçirdim ve içimden gülmek geldi ama sonra postalanabileceğimi, bu sezon biriktirdiğim bütün güzel şeyleri arkamda bırakmam gerekebileceğini hatırladım. Göğsümdeki çirkin his kuvvetlendi.

Yanımızda biri boğazını temizledi ve ayrıldık.

Karşımızda duran adamı gördüğümde kanım buz kesti. “Baba.”

Onun şehirde olduğundan haberim bile yoktu. Şu anda görmek istediğim son kişi oydu.

“Rory.” Bakışları Hazel ile benim aramda gidip gelirken duruşunu değiştirdi ve ilk kez, beni yetiştiren sert adam gibi görünmüyordu.



Endişeliydi.

Hazel kaskatı kesildi, elini benimkinden çektikten sonra bir parmağını babamın yüzüne doğrulttu.

“Sen,” dedi şeytani bir sesle. “Seninle paylaşacak bir kozumuz var.”

Babamın gözleri açıldı.

Parmağını babamın göğsünün ortasına saplayarak, “Sen berbat birisin,” dedi Hazel tükürürcesine.

“Acaba ben...” diye başladı babam.

“Hayır.” Hazel onu tekrar dürttü. “*Ben* konuşuyorum. Senin tek görevin Rory’yi sevmekti ve sen bunda çuvalladın, Rick. Fena çuvalladın.”

Hazel dehşet vericiydi.

Babam garip bir yüz ifadesiyle bana döndü. Kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı ve gözleri acıyla parlıyordu. Annem çekip gittiğinde takındığı ifade olduğunu fark ettim ve göğsüm sızladı.

“Düşündüğün bu mu?” diye sordu alçak sesle. “Seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?”

Nefes verişim düzensizdi. Yutkundum. “Bence sen hokeyi seviyorsun.”

Babam bana doğru bir adım attı ama Hazel aramıza girdi. Bölgesini sahiplenen ejderham saldırmaya hazırды. Elimi onun omzuna koydum.

“Sorun yok,” dedim Hazel’a. İçten içe stresle dolup taşıyordum ama bugün annemle yaptığım konuşmadan sonra ebeveynlerime karşı daha açık olmam gerektiğini biliyordum. Babamla aramdaki bu konudan kaçamazdım.

“Senin için asla yeterli olmadım,” dedim babama, “ve şimdi beni oynamayı sevdiğim tek takımdan transfer ettirmeye mi çalışıyorsun? Beni saygı duyduğum tek koçtan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?” Kalbim küt küt atıyordu. “Artık temsilcim olmanı istemiyorum. Geleceğe dair farklı şeyler istiyoruz.”

Babam yıkılmış görünüyordu. “Senin istediğinin bu olduğunu sanıyordum.” Afallamış hâlde başını iki yana salladı. “Artık en iyi performansını sergilemiyorsun. Teklifler almaya başladığımızda yeni bir takımın seni geçen sene olduğun noktaya geri taşıyacağını düşündüm.”

“Neye, lanet sefaletime mi?” Soğuk bir kahkaha attım. “Ben en iyi performansımı *sergiliyorum* ama sen yalnızca tablodaki puanlara değer veriyorsun.”

Babam ne demek istediğimi anlamayarak tekrar başını iki yana salladı. “Mutlu olman için ligin en iyisi olmanı istedim sadece.”

İçimdeki ateş söndü, dermanım kalmamıştı. “Bu artık beni mutlu etmiyor. Hiç etti mi bilmiyorum. Benim sen olmamı istiyorsun ama değilim. Artık yıldız olmak istemiyorum. Bu...” Yutkundum. “Yalnız.”

“Hayat yalnızlıktır,” dedi babam bu bir hakikatmiş gibi tekdüze bir sesle.

*Hayatlarımızda hokey önceliklidir*, demişti iki ay önce telefonda.

“Hayır, değil.” Bakışlarım Hazel’a kaydı ve o da bana bana küçük, destekleyici bir gülümseme bahşetti. “Öyle olmak zorunda değil.” Duygularım boğazıma takıldı. “Senin için asla yeterli olmayacağım ama artık senin onayına ihtiyacım yok.”

Hazel’ın onayı ve kendi onayım bana yeterdi. Transfer edilsem bile, bu sezon dönüştüğüm oyuncuyu beğeniyordum.

“Benim için yeterli değil misin?” Babam bana hayretle baktı. “Sen benim için *her şeysin*.”

“Her maçı, verdiğim her pası izleyip notlar alıyorsun, böylece beni arayıp yanlış yaptığımı her şeyi açıklayabilirsin. Fakat artık buna son veriyoruz.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunu söylemek canımı acıtmıştı.

Babam bana uzun uzun baktıktan sonra bakışlarını çevirdi. Yenilgi yüz hatlarını gerginleştirmişti. “Babam benim hokey oynamamı asla umursamadı. Ne profesyonel olarak oynamamın ne de rekorlar kırmamın önemi vardı.”

Büyükbabam ben bebekken ölmüştü; onunla hiç tanışmamıştım ve babam ondan asla bahsetmezdi. Annem bir defasında onun işkolik bir profesör ve alkolik olduğunu söylemişti. Babam eliyle saçlarını tararken kendimi aynaya bakıyormuşum gibi hissettim.

“Umursamadığımı düşünmeni istemedim,” dedi usulca.

*Sevgisini hildiği tek yolla gösteriyor.* Babamın açısından bakınca, aramalarını ve e-postalarını farklı bir pencereden gördüm. *Ona göre* beni mutlu edecek şeyi istediğini gördüm. “Annem de böyle söyledi.”

Durgunlaştı. “Nicole’le mi konuştun?”

“İlişkimizi onarmaya çalışıyoruz.” Savunmasız dürüstlük içimden taşıp dökülüyordu. Hakikati böyle söylemek bağımlılık yapan bir şeydi.

Bana uzun süre kaşlarını çatarak baktı, gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

“Seni sordu.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Uzun bir duraksama. “Onu her gün düşünüyorum.”

Babamın dürüstlüğü beni sarstı. Rick Miller hokeyden başka bir şeye değer vermezdi ya da ben böyle düşünürdüm. “Belki de onu aramalısın.”

Başını iki yana salladı, çenesi sıkarak başını eğdi. “Beni terk etti.”

Ağzımın kenarı üzgün bir gülümsemeye kıvrıldı çünkü yıllarca kendime annemin *beni* terk ettiğini söylemişim fakat babamın kendine söylediği başka yalanlar vardı.

“Herkesi onunla kıyaslıyorum,” dedi usulca. “Bu yüzden tüm ilişkilerim altüst oluyor. Kimse Nicole değil ve bunu eninde sonunda fark ediyorlar.”

Göğsüm ağrıdı. Yıllarca bana yetersizlik duygusu yaşatmış, tek değerimin hokey olduğuna beni inandırmış olmasına rağmen o hâlâ babamdı.

“Onu ara,” dedim babama, “çünkü bana kalırsa, o da seni düşünüyor.”

Babam homurdanarak beni duyduğunu belirtti ama önerimi kabul ettiğini söylemedi. Üçümüz sessizlik içinde dikildik.

“Hokey bizim tek ortak noktamız,” dedi sonunda babam, kaybolmuş görünüyordu. “Seninle başka nelerden konuşacağımı bilmiyorum.”

“Belki bunu değiştirmeliyiz.”

Yanımda Hazel izliyor, beni korumak için tetikte bekliyordu. Babamın bakışları ona döndü ve boğazını temizledi.

“Merhaba.” Elini Hazel’a uzattı. “Rick.”

“Hazel.”

Babam göz korkutucu bir adamdı –yoğun, hükmeden varlığıyla uzun boylu, cüsseliydi– ama Hazel da göz korkutucu olabiliyordu. Gözlerini sabit tuttu ve bakışlarındaki mesaj netti: *Rory’ye yanlış yapma.*

Gülümsememi gizledim. Onu çok seviyordum.

“Fizyoterapist ve yoga eğitmeni,” dedi babam bir baş selamıyla. “Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim, Hazel.” Boğazını temizleyip bana baktı. “Seni seviyorum, Rory. Bunu yeterince söylemiyorum.”

“Bunu hiç söylemiyorsun.”

Babamın yüzünden hızla bir utanç gelip geçti. “Söylemek istiyorum, bu sadece...” Âdemelması inip kalktı. “Zor.”

Büyükbabam gibi bir adamın babama onu sevdiğini söylediğini hayal edemiyordum.

Bu sezon yaptıklarımı düşündüm: Acınası bir başarısızlıktan sonra amatör gruba dönmüştüm, takımla maçlarda risk almıştım, Hazel’a onu sevdiğimi söylemiştim.

“Zor şeyler yaptıkça kolaylaşır.” Göğsümdeki düğüm çözülmeye başladı ve kendi tavsiyeme uydum. “Ben de seni seviyorum.”

Babam beni kendine çekip sarıldı ve biz sarılırken onca yıldır kaçırdığım her neyse göğsümde açılarak bütün alanı kapladı.

Ayrıldığımızda babam boğazını temizledi. “Birkaç gün

daha şehirdeyim,” dedi. “Belki ikinizi yemeğe çıkarırım.” Hazel’a, altında tedirginlik olduğunu sezdiğim ciddi bir ifadeyle bir baş selamı verdi. “Seni daha yakından tanımak isterim, Hazel. Tabii senin için de uygunsa?”

“Elbette.” Hazel gülümsedi, az önceki öfkesinden eser kalmamıştı. “Rory salı akşamları bir amatör grupla birlikte oynuyor,” diye ekledi neşeyle. “Eminim uğraman hoşlarına gider.”

Babam bana göz ucuyla bakarken bir kaşını kaldırdı. “Amatör grup mu?”

“Hı hı. Çok eğlenceli.”

“Eğlenceli,” diye tekrarladı bu kelimeyi söylemeye alışkın değilmişçesine.

“Gerçi pas vermen gerekiyor. Atışlarda açgözlü davranmak yok.”

Babamın yüzü şaşkın bir ifadeye bürününce gülecek gibi oldum çünkü elli beş yıl boyunca yıldız olduktan sonra bir takım oyuncusu olmaya çalışmasını izlemek heyecan verici olacaktı.

“Pas vermek,” diye mırıldandı babam. “Tamam.”

Yıldızlar gol atardı ama hayatta yıldız olmaktan çok daha fazlası vardı.

Ward’un ofis kapısı açıldı ve antrenörüm bizi süzdü.

“Gel, Miller.” Başını ofisine doğru eğdi. “Konuşalım.” Babam bir adım öne çıktı ama Ward sert bir bakışla onu hizaya getirdi. “Sadece Rory.”

Babam itiraz etmek için ağzını açtı, bana bakarken gözlerinde telaş vardı.

“Pazarlık falan yapmıyoruz,” dedi Ward. “Bunun için bir temsilciye ihtiyacı yok. Sadece oyuncumla konuşmak istiyorum.”

“Sorun değil,” dedim babama. “Senin artık temsilcim olmamanla ilgili söylediğimi geri alıyorum ama Ward’la baş başa konuşmak istiyorum.”

Bir bana bir de Ward’a baktıktan sonra babam başını sallayarak onayladı. “Tamam.”

Ward’un peşinden ofise girdim, kapıyı kapadım ve onu beni takımda tutmaya ikna edebilmek için dua ettim.

## 81. BÖLÜM

### RORY

WARD MASASININ ardında gözlerini kapatarak ve bunun kemerini ovarak uzun uzun iç geçirdi.

“Ne kargaşa ama,” diye söylendi ve beni maç sonrası basın toplantısına göndermediği için minnet duydum.

Orada tüm sorular transferimle ilgili olacaktı ve cevaplarım hiç profesyonel olmayacaktı.

“Pekâlâ.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Her spor ağında yayınlanan maç öncesi röportajına dayanarak sanırım cevabını biliyorum ama ayrılmak istiyor musun?”

“Hayır.” Boğazımdaki yumrudan dolayı güçlükle yutkundum, doğruca Ward’a bakıyordum. “Bu takımı seviyorum. Ait hissettiğim ilk yer burası. Geçen seneki gibi oynamadığımı biliyorum, kontrat imzaladığın süperstar olmadığımı biliyorum ve muhtemelen istediğin kaptan bile değilim...”

“Öylesin.” Ward soluklandı. “Bu sene senin işini kolaylaştırmadım ama kaptan olmanın senin için ne anlama geldiğini ve gerçekte kim olduğunu görmek istedim.” Gözleri parıltıydı. “Olağanüstü gelişme gösterdin. Bu sezon yaptıkların var ya? Hiç kolay değildi. Bunu biliyorum. Rick’in yorum yaptığını görüyorum, seninle ilgili haber başlıklarını görüyorum.” Pencereden şehre baktı. “Önemli olmayan şeyleri zihninden uzaklaştırmak ve önemli olanlara tutunmak bu işin bir parçasıdır.”

Aniden aklıma gelen anılarla sarsıldım: Katıla katıla gülen Hazel’la birlikte merdivenlerden yukarı koşuyoruz, amatör gruptaki çocuklara pas veriyorum, bir strateji başarılı olduğunda takımımın kutlama yapıyoruz. Zor gelse bile ebeveynlerime onları sevdiğimi söylüyorum.

Bunlar önemli şeylerdi.

“Bu akşam,” diye devam etti, “üzerindeki baskı seni eski alışkanlıklarına döndürecek kadar yüksekken bile, bunu yapmadın.”

Bunu değerlendirdim: Stratejileri yok saymak ve bencil oynamak, kendi istatistiklerimi yükseltmek ve yönetime olmamı istedikleri kişi olabildiğimi göstermek için onu kaleye sokmak.

Fakat yapamazdım. Takım olarak kazanmanın tadına varmışken geri dönmek istemiyordum.

“Bununla beraber,” diye ekledi Ward, “kulüp sahibinin masasında üç tane teklif var.”

Ciğerlerim sıkıştı, odada yeterince hava yokmuş gibi hissettim. Kulüp sahibi beni satmak isterse geri kalan hiçbir şeyin önemi olmazdı. Ya kıymetli bir kazanç ya da bir ayak bağıydım. Sonuçta her şey paraya dayanıyordu.

“Şöyle yapacağım.” Ward öne eğilip parmaklarını birbirine geçirdi. “Bana bir iyilik borçlu olan kulüp sahibini arayıp seni takımda tutmasını isteyeceğim ve sen bu sezon her ne yaptıysan onu yapmaya devam edeceksin.”

Büyük bir rahatlama dalgasıyla sarsıldım. Ayrılmıyordum. Her şey boşuna değildi.

“Hazel’dı. Hayatımı değiştirdi.”

“İkiniz orada büyük bir gösteri yaptınız.” Yorgunluğunun ardında Ward’un gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim.”

Kendi kendine gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sorun değil. Senin adına mutluyum, Miller. Aşk her gün bulamazsın.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes alıp endişenin içimden akıp gitmesine izin verdim. “Teşekkür ederim, Koç. Bunun benim için anlamını bilemezsin.”

“Evinde benim çerçeveli formam asılı.” Omuz silkerken gözleri parılıyordu. “Bir hayranı başka takıma gönderemem.”

Bana babacan bir tavırla sırttı ve kıs kıs güldüm.

“Aslında henüz asmadım. Duvara dayalı hâlde yerde duruyor çünkü onu asma fırsatım olmadı.”

“Benim formamı yere mi koydun?” Başını iki yana sallarken hâlâ gülümsüyordu. “Anlaşmadan vazgeçtik.”

Birlikte kahkaha attık ve onun formasını, kariyerini düşündüm. “Oynamayı özleyor musun?”

Durgunlaştı, bakışlarını indirdikten sonra yüzünde gergin bir tebessüm belirdi. “Her gün, Miller. Ama oyuncularını geliştirmek, birinin neler yapabileceğini ondan bile önce görmek, sonra *haklı çıkmak* da eşit ölçüde, belki daha da, tatminkâr. Lig Klasifiği’nde Owens’ı hücumla koyma hamlen çok ilginçti. Bana birkaç şey düşündürdü.”

Aklıma bir şey takıldı. “Yaptığım katkı sayesinde mi takımlar teklifte bulundu?”

Ward dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır. Teklifler söylentiler başladıktan sonra geldi.” Kapıya göz attı. “Hazel’i buraya çağırır mısınız?”

Ward’un kapısını açtığımda Hazel ayağa fırladı. Babam beklerken Hazel’in yanında volta atıyordu.

“Ne söyledi?” diye sordu Hazel.

“Eski bir iyiliğinin karşılığı olarak takımda kalmamı isteyecek.”

Hazel bana sımsıkı sarıldı ve ona yaslandığımda bedenim gevşerken ondan ayrılmak zorunda kalmayacağım kafama dank etti.

“Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadı ve sırtını sıvazlayarak başımla onayladım.

“Miller, Hartley,” diye seslendi Ward ofisinden. “Hadi.”



Hazel bana kafası karışmış bir bakış attı ve onun elini tutup ofise çektim. Biz oturur oturmaz Ward boğazını temizledi.

“McKinnon paf takıma geri gönderildi.”

Hazel kaskatı kesildi. Demek McKinnon bu akşam o yüzden sahada değildi. Onun hâlâ yedekte olduğunu farz etmiştim.

“Beni öpmeye çalıştığı için mi?” diye sordu Hazel.

Ward şiddetle iç geçirdi. “Hayır ama bu kararı asıl o hadise olduğunda vermeliydim.” Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Bu söylediğim aramızda kalsın ama takım içinden yayılan söylentileri başlatan kaynak oydu. Söylentiler başlayana dek hiç teklif yoktu.”

“Siktir,” diye mırıldandım.

“Aynen,” dedi Ward duygusuzca. “Siktir. McKinnon ilk günden beri takıma uygun değildi ama düşündüm ki,” –beni işaret etti– “senin kaydettiğin gelişme ortadaydı, belki o da başarır dedim. McKinnon’a inanmaya karar verdim ve bir grup yeni takım arkadaşının onu değiştirmeye iteceğini zannettim.” Çenesini sıvazladı. “Ama hayır. İçgüdülerim onun uygun olmadığını söylediği hâlde buna aldırmadım.” Başını pişmanlık ve hüsrarla iki yana salladı. “İkinizden de özür dilerim.”

“Sorun yok.” Hazel ağzını çarpıttı. “Geride kaldı.”

Ward kısaca başını eğdi ve bunun Ward’a ne kadar süre yük olacağını merak ettim. Hazel elimi tuttu ve birbirimize gülümsedik.

Birleşmiş ellerimize bakarak, “Geç oldu,” dedi Ward. “Eve gidin.”

İyi geceler diledik ve Hazel’ı onun ofisinden dışarı çıkardım. Babama arabasına kadar eşlik ettik ve sürücü koltuğuna geçmeden önce bana hızlı, tereddütlü bir sarılışla veda etti.

Hazel ve ben onun arabayla uzaklaşmasını izledik. Ardından Hazel bana hayatım boyunca aradığım tüm sevgi ve şefkatle baktı.

“Rory. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler bebeğim.” Göğsüm gurur ve coşkuyla doluydu. “Eve gidelim.”

Ben de Hazel da çok yorgunduk ve onu aralıksız on iki saat boyunca yatakta tutmaya niyetliydim.

Gülümseyerek başını sallayıp bana yaslandı. “Eve gidelim.”

## 82. BÖLÜM

### HAZEL

ERTESİ SABAH zayıf kış güneşi Rory'nin yatak odasının pencerelerinden içeri süzülürken biz yatakta uzanıyorduk. Ben Rory'nin üstünde yatmış, göğsü düzenli nefeslerle kalkıp inerken kalp atışlarını dinliyordum.

“Benim evime taşın,” diye mırıldandı. Parmaklarımı düz karnında yukarı aşağı gezdiriyordum. Ejderha dövmesi büyük ölçüde iyileşmişti.

Kafamı kaldırıp onun delici mavi gözlerine baktığımda boğazım düğümlendi. “Öyle mi diyorsun?”

Başıyla onayladı.

“Çok erken.” Dudağımı ısırđım.

“Öyle mi diyorsun?” Dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Bana çok erkenmiş gibi gelmiyor.”

Burada yaşadığımı, her gün Rory'nin yanında uyandığımı hayal ettim. Aklımda beliren görüntüler kusursuzdu ve neşe doluydu.

“Evet.” Alnım kırıştı. “Sanırım haklısın.”

Hayal gücümün kontrolden çıkmasına izin verirken heyecandan kulaklarım uğulduyordu: arkadaşlarımız ve ailemize yemekler veriyoruz, kanepede birlikte kıvrılmış uzanıyoruz, şehre nazır terastaki küvette oturuyor ve birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatıyoruz.

Bakışlarım onu buldu ve gülümsedim. “Tamam.”

“Böylece mi?” Rory’nin gözleri alaycı bir şaşkınlıkla ışık saçıyordu. “Tamam mı? Seni ikna etmem bile gerekmiyor mu?”

“Hayır.” Sırtışım genişledi. “Varım. Her şeyimle varım.”

Rory’nin gözleri şefkatle ısındı. “Sonunda.”

Kalbim sıkıştı. Dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdum.

“Dünkü maçtan ağrın var mı?” diye sordum.

“Biraz.”

“Arkanı dön.”

Rory yüzüstü yuvarlanırken inledi ve onun üstüne oturup gergin kasları arayarak omurgasını yukarı aşağı yoğurdum. Kürekkemiklerinin arasında kasları gergindi ve düğümlenmişti.

“İşte.” Başparmağımla gergin kası dürttüm.

Yastık Rory’nin alçak, ıstıraplı iniltisi boğdu. “Sen şeytansın.”

“Kapa çeneni ve bundan faydalan,” dedim gülerek ve Rory’nin de sırtıttığını görebiliyordum.

“Bana karşı acımasız olmanı seviyorum, Hartley.”

Dudaklarımı sırtına götürüp ona bir başka yumuşak, şefkatli öpücük verdim. “Biliyorum.”

Yaklaşık atmış saniye sırtını ovmama izin verdikten sonra haylaz bir bakışla sırtüstü döndü. Bacaklarımı iki yana ayırarak üzerine oturdum, ellerimi sert göğsünde yukarı aşağı gezdirirken Rory altımda tamamen uyarılmıştı.

“Bahse varım klitorisine dokunmadan seni zirveye ulaştırabilirim.”

Şüpheyle tiz bir kahkaha attım. “Egon gülünç, Miller.”

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerindeki alaycı kıvılcım içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. “Hiç merak etmiyor musun? O rekabetçi ruhun nerede, Hartley?”

Tişörtümü çekip çıkararak beni sadece külotumla bıraktı. Elleri memelerimi örterken, nasırları tenime sürterken ve beni hazla ürpertirken gözleri ateşliydi.

“Kusursuz memeler,” diye mırıldanırken bana açlıkla bakıyordu.

Meme uçlarımla oynamasını doğrudan klitorisimde hissettim. Uyarılmamı harekete geçirerek külotumu ıslattı.

“Bahis nedir?” diye sorarken parmağımı onun çıkıntılı göğsünde ve karnında sürüklüyordum. “İstedğin herhangi bir şey var mı?”

Rory başını iki yana salladı ve beni kendine çekip boynumu öptü.

“Zaten istediğim her şeye sahibim. Bu bahis sırf seni haksız çıkarmak için.”

Beni kendisine yaslayarak külotumu kenara çekti ve parmaklarını kığımın çizgisinde sürükledi. Bedenimde zevk yükselirken Rory’nin güçlü omzuna doğru inledim.

“Ben de istediğim her şeye sahibim.” Sıcaklık bacakları arasında toplanırken sesim tizdi.

“Biliyorum bebeğim.” İri bir parmağını içime itti ve kaslarım onun etrafında kenetlendi. “Hazel,” dedi sövermişçesine. “Çok ıslaksın.”

Dudakları benimkileri buldu. Öpüşmemiz telaşlı, çaresiz, tüketiciydi. Duyularım beni ele geçirmişti: yüzümü sıyıran kirli sakalı, dilimi okşayan dili, içime ittiği ikinci parmağı, başımı döndürmesi ve altımdaki sert, güçlü bedeni. Aleti bana aciliyetle baskı yapıyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye homurdandım ve aletine uzanırken, baksırını aşağı iterken ellerim beceriksizce hareket ediyordu.

Rory başıyla onayladı ve külotum ortadan kayboldu. Kendini hizaladı ve gözlerindeki sevgi, ihtiyaç ve hayranlık dolu bakışı görünce kalbim ağzıma geldi.

Kendimi ona bastırdım ve birlikte inledik. Kalın penisinin etrafındaki sert esneme bütün bedenimi ateşledi.

“Sen benim her şeyimsin,” diye iç geçirirken kendimi aşağı daha fazla bıraktım, ta ki onu tamamen içime alana

kadar. Omurgamın altında ilk kıvılcımlar çakarken dişlerimi Rory'nin göğsünde sürükledim, nabzım kulaklarımda atıyordu.

“Seni çok seviyorum,” dedi Rory dişlerini sıkarak, çenesi gergindi ve belimi sıkıca kavrayan elleriyle beni aletinin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Yukarı aşağı değil. İleri geri ve...

“Of, *siktir*.” Tutku içimde kuvvetlenerek ve girdap gibi dönerek kabardı. “Rory.”

Beni üzerinde hareket ettirirken bana haylaz, tembel bir çarpık gülümseme yöneltti. Sanki aletinin doğru noktaya vurduğunu biliyordu.

“Biraz öne eğil,” diye fısıldadı.

Dediğini yaptım ve klitorisim aletinin köküne sürtündüğünde ağzım istemsizce açıldı.

Rory gülümsedi. “İşte bu.”

“Şeytan olan sensin,” diye solurken bir sıcaklık dalgası içimde hızla yayıldı.

Rory beni daha hızlı hareket ettirirken kol kasları bükülüyordu. Hiç şansım yoktu. Titremeler başladı ve onları hissedebiliyormuşçasına Rory'nin gözleri de alevlendi.

“Bırak kendini,” dedi kulak tırmalayan bir sesle, gözleri parlıyordu. “Kendini bana bırak ve kazanmama izin ver.”

Yarı hüsrana, yarı yenilgiyle dolu bir ses çıkardım çünkü çoktan kasılmaya başlamıştım. Basınç arttı ve inlememi tutmak için dudağımı ısırdım ama G-noktama vuruşu fazla iyiydi, klitorisimi bedeniyle okşaması fazla mükemmeldi. Direnemiyordum.

“Aman Tanrım.” Orgazmım beni sarsarken öne atıldım, Rory'nin üzerinde titriyor ve kasılıyordum. Şiddetli zevk uçarçasına bedenimde harekete ederken sersemleyerek tırnaklarımı Rory'nin kaslarına sapladım. Dalga dalga içimde yayılıyordu ve ona sımsıkı tutunurken dişlerimi omzuma geçirdim.

“Boşalmam gerek,” dedi dişlerini sıkarak ve hararetle başımı salladım.

“Benimle birlikte,” diye yalvardım.

Rory içimde büyürken kalçalarını yukarı doğru itiyor, bana bastırıyordu, çok geçmeden inleyerek adımı söyledi ve katılaştı. Orgazmımın son titremelerinde Rory’nin aralık dudaklarını, bana çaresizlik ve aşkla bakışını, beni hiç bırakmayacakmışçasına sımsıkı tutuşunu ezberledim.

Dünyaya geri sürüklenirken kalplerimiz gümbürdüyordu. Rory’nin boynuna, yanaklarına, dudaklarına öpücükler kondurdum.

“Sana söyledim,” diye mırıldandı ve ağzına doğru güldüm.

“Sanırım ikimiz de kazandık.”

Mutlulukla iç geçirdikten sonra derin bir nefes alıp doğruldu. “Tamam, Hartley. Daha fazla tembellik etmek yok. Önümüzde koca bir gün var.”

Sırtüstü yuvarlandım ve Rory beni yataktan kaldırmaya çalışırken onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. “Bugün antrenmanın yok.”

Bana sıırttı. “Eşyalarını benim evime taşımalyız.”

“Bugün mü?”

Başını evet anlamında salladı. “Bugün, Hartley. Sonunda sana evet dedirttim ve bir saniye daha beklemeyeceğim.”

Kalbim aşkla dolup taşıyordu ve Rory beni kucaklayıp yataktan kaldırırken, omzunun üstüne çekerken ve duşa sokarken katıla katıla güldüm.

“Fikrini değiştirmediyen.”

“Asla.”

Rory suyu açarken ben hâlâ gülüyor, onun omzunun üstünde kıvranıyordum. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında kollarımı onun boynuna dolayıp yakışıklı, dengesiz hokey oyuncuma uzun uzun baktım.

“Seni bırakmıyorum, Rory Miller.”

# SONSÖZ

## RORY

### BİR AY SONRA

“BU STÜDYO dans dersleri için kullanılacak,” dedi Hazel grubu ikinci odaya yönlendirerek.

Hazel dün stüdyosuna kavuşmuştu ve bugün kutlamak için mekânda bir parti veriyorduk. Tabela henüz bitmemişti ama internet sitesi ile sosyal medyası açıktı ve gösterilen ilgi gittikçe artıyordu.

*Kor Stüdyoları. Hareket sevginizi ateşleyin.*

Herkes buradaydı: Hazel’in ailesi, benim ailem, Storm oyuncularını, takımın personeli ve Hazel’in yoga öğrencileri. Biri müziğin sesini açtı, şampanya patlatıldı ve insanlar konuşarak ve gülererek North Shore Dağları’na bakan büyük pencerelere yöneldi.

Hazel yanımda bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi özlem dolu bir bakışla gülümsedi.

Tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum. Hazel Hartley’nin bana âşık olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum.

“Seninle çok gurur duyuyorum, Hartley.” Dudaklarını bir, iki, üç kez öptüm. “Çok fazla.”

“Teşekkürler.” Avuçlarını göğsüme bastırdı ve dudağını ısırarak bana baktı. “Seni seviyorum.”

Bu kelimeleri sık sık duyunca heyecanının zamanla yok olacağını düşünürdüm ama öyle olmadı. Hazel Hartley’nin



beni sevdiğini her söyleyişi, hayatımın en iyi ânıydı. “Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum, Hazel. Hiçbir fikrin yok.”

Gülümsemesi alaycı bir hâl aldı. “*Biraz fikrim var.*”

Ona katıksız kibrimle sııttım. Bu sabah *Hazel merhamet etmem için yalvarmadan önce kaç kez zirveye ulaşabilir* oyunu oynamıştık ve tüm gün bunu düşünmüştüm. Özellikle Hazel’in dizlerinin üzerine çöküp aletimi ruhumun bedenimi terk etmesine neden olacak gibi emdiği kısmı.

“Emin misin?” Dudaklarım boynuna sürtündüğünde Hazel ürperdi. “Çünkü kelimeyi söylemen yeter, sana hemen hatırlatırım.”

“Ukala.” Gülümsedi. “Çok ukalasin.”

Boynuna bir öpücük daha kondurdum, Hazel’a bağımlıydım. “Bunu biliyorsun.”

Annemle babam karşımızda belirince dikleştik.

“Tebrikler, tatlım,” dedi annem Hazel’a sımsıkı sarılırken ve geri çekildiğinde babam Hazel’ın elini sağlam bir şekilde sıktı.

“Aferin, Hazel.”

Hazel sııttı. “Teşekkürler, Rick.”

Babam bir adım gerileyerek annemin yanına geçti ve elini tuttu; onu tekrar çekip gitmesinden endişeliymiş gibi tutuyordu. Annem gözlerime baktıktan sonra birleşik ellerine doğru gülümsedi.

Annemle babamı el ele görmek hâlâ biraz garipti. Bunu daha önce hiç yapmamışlardı ama daha önce çift terapisine de gitmemiş, akşam randevularına çıkmamış veya birbirlerine şimdiki gibi gülümsememişlerdi.

Birkaç kez onlarla birlikte terapiye gitmiştim. Yavaşça, eskisinden daha iyi bir aile kuruyorduk.

“Hazel senin bir dansçı olduğunu söyledi,” dedi annem Hazel’ın annesine. Dün akşam Hazel ve ben ailelerimizi dışarıda yemeğe çıkardığımızda herkes birbiriyle tanışmıştı.

“Ah.” Yüzünün rengi soldu ama toparlanıp hafifçe güldü. “Eskisi gibi değilim.” Yutkundu ve Hazel ona cesaret verici bir gülümsemeye baktı. “Ama eskisi gibi görünmüyor olsam da eğlenmek için dans ediyorum.”

Hazel gülümsedi, gözleri ışıl ışıl parlıyordu. “Kesinlikle.”

Annelerimiz o haftanın sonraki günlerinden birinde birlikte öğle yemeği yemek için planlar yaparken Ken ve babam, Streicher’ı sohbete dahil etti. Pippa ve Owens oyuncu grubundan ayrılarak yanımıza geldi.

“Mekân muhteşem!” Pippa âdeta Hazel’in üstüne atlayıp ona sarıldı. “Çok güzel görünüyor.”

Ayrıldıklarında Hazel iç geçirerek tekrar o ışık saçan, özlem dolu ifadeyle etrafına baktı. Geçen ay tüm boş vakitlerini stüdyosuyla ilgili planlamalarla geçirmişti.

“Teşekkürler.” Ağzı bir gülümsemeye çarpılırken bana ve Owens’a baktı. “Beni fazla meşgul etse de yarı zamanlı olarak takımla kalmaya karar verdiğim için memnunum.”

Hazel stüdyonun yenilemelerine başlayabilmek için istifasını verdiğinde, Ward onun sevdiği pozisyondan ayrılmaktaki isteksizliğini görmüş olacaktı ki Hazel’a bir teklifte bulunmuştu. Dilediği sayıda oyuncuyla çalışabileceği esnek saatlerde yarı zamanlı olarak işine devam edecekti. Streicher, Owens ve Volkov fizyoterapi seansları için onun stüdyosuna gelmeyi kabul etmişti, böylece Hazel’in kararı kolaylaşmıştı.

“Ay.” Owens onu sertçe kucaklayarak ayaklarını yerden kesti. “Spor kompleksinde seni özleyeceğiz.”

Hazel kıkırdadı. “Beni maçlarda göreceksiniz. Miller’in formasını giyiyor olacağım.”

Birbirimize gülümsedik ve kalbim gururla, şefkatle çarptı.

Owens’ın telefonu çaldı ve çıkarıp ekrana bakınca kaşlarını çattı. “Darce?” Biraz uzaklaştı, dinlerken kaşları hâlâ çatıktı.

Hazel ve ben bakiştık. Geçtiğimiz ay Owens alışılmadık bir biçimde sessizdi ve bunun Kit ile Darcy’nin yılbaşında nişanlanmış olmasından kaynaklandığının farkındaydım.

Döndüğünde endişesi yüzünden okunuyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Ani bir şok yaşamış gibi şaşkınlıkla bakıyordu. “Darcy ve Kit ayrılmış.”

Hazel, Pippa ve ben sessizleştik. Owens yere bakarken dikkati dağınıktı, çok geçmeden silkindi.

“Gitmem gerek,” dedi Hazel’a. “Stüdyo için tebrikler.”

Owens kapıya koşturmadan önce ona hızla sarıldı ve üçümüz birlikte onun gidişini izledik.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Pippa.

Hazel omuz silkti. “Emin değilim.”

Ejderha dövmemi yaptırdığım gece Owens’la bardaki sohbetimiz hafızamda bulanıktı ama ana hatlarını hatırlıyordum, bu yüzden ağzıma kilit vurup tek kelime etmedim. Sudaki kanın kokusunu almışlar gibi Hazel ve Pippa etrafımda fır dönüyor, beni köşeye sıkıştırıyorlardı.

Hazel delici bakışlarla, “Ne biliyorsun?” diye sordu.

Masummuşum gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Hiçbir şey.”

“Yalan söylüyor.” Pippa’nın gözleri kısıldı ama gülümsüyordu.

“Kuşkusuz yalan söylüyor.” Hazel, sonradan ağzını kullanarak bana işkence edip bilgi alabileceği tüm yolları düşünüyormuş gibi dilini altdudağında gezdiriyordu.

Partiden sonra bizim için planlarımın olması iyi miydi yoksa kötü mü bilmiyordum.

“Streicher,” diye seslendim. Bana şöyle bir baktı, Hartley kız kardeşlerin beni sorguladığını fark ettiğinde ağzı muzipçe seğirdi. Kelimeyi test ederek, “Nişanlının bir tane daha içkiye ihtiyacı var,” dedim.

Kulağı dolduruşunu beğenmiştim. Yakında bu kelimeyi kendim için kullanmaya başlayabilirdim.

Streicher Pippa’yı uzaklaştırdı. Pippa ağzını oynatarak, *Seni bulacağım*, dediğinde Hazel’la birlikte güldük. Partiyi

incelerken –ailelerimiz, arkadaşlarımız, bizim insanlarımız– bir kolumu Hazel’a doladım.

“Şimdiye kadar her şey beklediğin gibi gitti mi, Hartley?”

Gülümserken çok mutlu ve huzurluydu. “Miller, bu çok daha fazlası.”



“Başımız belaya girecek,” diye tısladı Hazel. Dairemizin yakınındaki açık hava buz pistine gizlice giriyorduk; loş pisti yalnızca ay ve yıldızlar aydınlatıyordu.

“Başımız belaya girmeyecek.” Onu yakındaki bir banka oturttum ve patenlerini bağlamaya başladım.

Personel burada olduğumuzu biliyordu çünkü bunu çok önceden ayarlamıştım. Sürprizi mahvetmemek için gözden uzak kalmaları gerektiğinden haberdarlardı.

Kendi patenlerimi giydim. Hazel yıldızlara özlem dolu bir ifadeyle bakıyordu. “Böyle soğuk bir gecede yıldızlara her baktığımda Lig Klasığı’ndan sonra dışarıda paten kaymamızı hatırlıyorum.”

Bana o kavuran hayranlık ifadesiyle elini uzatarak döndüğünde kalbimin duracağını sandım.

Hazel’in dudaklarını çabucak öptüm ama geri çekildim. “Bir saniye bekle,” diye mırıldandıktan sonra personelin bana gösterdiği kontrol paneline gittim ve RORY etiketli düğmeye bastım.

İpe dizilmiş, yanıp sönen küçük ışıklar pistin etrafındaki tahtalarda aydınlandığında ortam sıcak, parıl parıl ışıkla doldu.

Hazel donakaldı, ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Rory.”

“Hazel.” Tekrar onun yanına dönüp bir elimi uzattım.

Onun buz pistine çıkmasına yardım ederken, sonrasında onunla el ele kayarken yüreğim ağzımdaydı. Dikkatim

Hazel'in rüzgârda uçuşan saçları, bu ışıklandırmanın altında gözlerinin nasıl parıldadığı ile montumun cebindeki kadife kutu arasında sıkışmıştı.

Hazel'ı hızla döndürdüğümde ellerime yapışarak güldü.

"Bir süredir düşünüyordum," diye başlarken nabzım kulaklarımda atıyordu.

Bana merakla baktı.

"Artık stüdyonu kurdun ve ben muhtemelen kariyerimin geri kalanı boyunca bizim takımdayım," –transfer söylentisi fiyaskosundan birkaç gün sonra yedi yıllık bir kontrat imzalamıştım– "ayrıca aynı evde yaşıyoruz."

Hazel'in yüzünde merak ve endişe dolu bir ifade belirdi.

"Sırada ne var, Hartley?"

Onun cevabını beklerken patenlerimiz buza vurdukça çıkan sesleri dinliyordum.

"Gülümsemeni seviyorum," dedi mutlu bir iç çekişle. "Onu öyle çok seviyorum ki aklımdan hiç çıkmıyor."

İster istemez güldüm. "Bana cevap vermedin."

Hazel çenesini kaldırıp gözlerime bakarak, "Bana evlenme teklifi edeceksin," dedi.

Midemde kelebekler uçtu ve derin bir nefes alıp ona bakarken gözlerimi kıstım, ona sataştım. "Öyle mi diyorsun?"

"Hımm." Çok güvenli, kendinden çok emin görünüyordu. "Rory, yüzüğü gördüm. Bir de şimdi bu?" Gülümsemesi genişledi.

"Yüzüğü gördün mü?" Kaşlarımı hızla kaldırdım ama sırtıyordum.

"Onu tesadüfen buldum. Cidden."

"Beğendin mi?" Nadir mavi-gri elmas taşlarıyla bezeli beyaz altından yüzüğün mükemmel olduğunu garanti etmek için Pippa ve Streicher'ı on kez kuyumcuya sürüklemiştim ama Hazel onu beğenmezse yüzüğü pencereden atar ve neyi beğeniyorsa onu alırdım.

"Evet," dedi usulca. Bana bakarken yutkundu. "Beğendim."

"Fazla gösterişçi değil mi?"

Hazel gözlerini devirdi. “Öyle ama...” Gülerek omuz silk-ti. “Bana seni anımsatıyor.”

Kurnaz, kibirli bir sırıtışla gülümsedim. “Devasa, pahalı ve gözalıcı mı?”

Başını iki yana sallarken Hazel’in ağız kulaklarına varı-yordu ve kalbim âdeta sevinçten yıldızlı gökyüzüne yükseldi. “Evet. Tüm bunlar. Ayrıca,” –gülümsemesi yumuşadı ve yut-kundu– “milyonda bir. Benim için mükemmel. İstedığimin farkında bile olmadığım her şey.”

“Fazla erken değil mi?”

Pervasız, dürtüsel olduğumu biliyordum ve büyük ihtimal-le nişanlamadan önce en az bir yıl birlikte olmalıydık ama Hazel benim yerime cevap verdi.

Yine başını iki yana sallayarak kendi kendine gülümsü-yordu. “Bizim için değil.”

Mırıldandım, duygularım içimden taşmıyormuş gibi rahat bir havayla başımla onayladım. “Yani, sana evlenme teklifi etmemi söylüyorsun. Sonra ne olacak?”

Bakışları yumuşadı. “Sonra evet diyeceğim.”

Hazel’la yüz yüze gelmek için harekete geçip geri geri kaymaya başladım ve ellerim kalçalarını bulduğunda yavaş-layıp durdum ve onu da durdurdum. Sevdiğim kadının büyü-leyici mavi-gri gözlerine baktım. “Bundan emin misin?”

“Hayatımda hiçbir konuda daha emin olmamıştım.”

“Fikrini değiştirebilirsin.”

Gülümsedi. “Değiştirmeyeceğim.”

“Ben de değiştirmeyeceğim.”

“Biliyorum.”

Hazel elimi takip ederken kutuyu cebimden çıkardım ve diz çöktüğümde gözleri ışıldadı.

“Hazel Hartley, hayatımı güzelleştirip benimle evlenir misin?”

Gülümsemesi her şeydi ve bu ânı sonsuza dek hatırlaya-caktım.

“Evet, Rory Miller, evlenirim.”

Onun sol elini tutup abartılı, ışık saçan yüzüğü parmağına taktıktan sonra ayağa kalktım ve sevdiğim kadını öptüm. Beni kendimin en iyi versiyonuna dönüştürmüş kadını. Yıllar önce sırlıklam âşık olduğum ve sonunda bana kapılmış olan kadını.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlandığım kadını. Onunla evlenmek için sabırsızlanıyordum. Ondan bir çocuğum olması için. Torun sevmek için.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

“Ben de seni seviyorum, Hartley ve bunu unutmana asla izin vermeyeceğim.”

# YAZARIN NOTU

*Buzdaki Tutku*'yu okuduğunuz için teŖekkür ederim. Beğendiyseniz bana bir yorum yazarsanız sevinirim. Yorumlar okurların sevdikleri türde kitapları bulmalarına yardımcı oluyor.

Bu ikiliyi bırakmak beni biraz üzüyor. Büyük ihtimalle randevuya çıkacağım favori karakterlerim Rory ve Hazel olurdu. *The Office*'ten sevdiğim bir alıntıyı paylaşmak istiyorum: “KeŖke onları geride bırakmadan önce, eski, güzel günleri yaŖadıđımızı bilmenin bir yolu olsaydı.” Hayden ve Darcy'nin kitabını yazmak için Ŗimdiden heyecanlıyım ama Rory ve Hazel'in kalbimdeki yeri sonsuza dek ayrı olacak.

Hazel'in beden-olumlayıcı fitness stüdyosu hayalinin arkasındaki ilham kaynağım, Fat and Happy Yoga'nın sahibi, en iyi arkadaşlarımdan biri olan Helen Camisa'dır. Helen ânında âŖık olacağınız insanlardan biridir çünkü komik, bilge ve sevecendir. Hazel'in söylediği, “bedeninde iyi hissetmeyi hak ediyorsun” ve “yiyeceklerden keyif almanın sakıncası yok,” gibi sözler, aslında bana her bedenin güzel olduğunu ve medyamızın bize anlattıklarını boş vermeme söyleyen Helen'a ait. Helen, seni tanıdığım için çok Ŗanslıyım. Bu kitap sana ve yaptığın iŖe bir aşk mektubu.

Yazar arkadaşları Grace Reilly, Brittany Kelley, Olivia Hayle, Lily Gold ve Maggie North. Bu hikâyeyi olabileceği en iyi hâline dönüŖtürmeme yardım ettiğiniz ve bu olağanüstü kariyer yolunda bana rehberlik edip kahkahalarımın katkı olduğunuz için teŖekkür ederim.



Gerçek hayattaki arkadaşlarım (hahaha) Sarah, Alanna, Anthea, Bryan. Elimi tuttuğunuz, beni desteklediğiniz ve garip kişiliğimi kabul ettiğiniz için teşekkürler.

Yorumlarıyla beni gülmekten öldüren ve bu hikâyeyi çok daha iyi yapan eğlenceli beta okurlarım Maggie, Esther, Wren, Jess, Marcie, Brett, Callan ve Nicole'e çok teşekkürler.

Rory ve Hazel'la ilgili akıllıca ve hevesli rehberliği, ayrıca aşırı yüksek fiyatlı kristal ejderha konusundaki dâhice fikri için Becca Hensley Mysoor'a teşekkür ederim.

Beni herkesten fazla güldüren, şimdiye dek tanıştığım en nazik, yardımsever, sabırlı insan olan kocama. Kitaplarım aşkla dolu çünkü onları yazarken seni düşünüyorum.

Son olarak da sevgili okurlarım! Kitaplarımı okuduğunuz için, arkadaşlarınıza, kız kardeşlerinize, annelerinize anlattığınız için, sosyal medyada onlarla ilgili paylaşım yaptığınız için, kıymetli e-postalarınız ve mesajlarınız için ve hayalimi yaşamama fırsat verdiğiniz için teşekkür ederim!

Şimdilik hoşça kalın,

Steph

